

வீவேக சூடாமணி

VIVEKACHOODAMANI

பகுதி 3

ஸ்ரீ சிவசுருநாத குருபீட அறக்கட்டளை
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

by Noolaham Po
ing I aayana

About Viveka Soodamani

How I should set about to grow spiritually,
to realize the absolute ?

What is the way ?

What I should do and not to do ?

Why all these practices ?

What are the rationales, justifications,
behind these practices ?

Who will guide me ?, Teach me ?,

What is right to instill confidence,
regarding the correctness of my adherence, progress,
the experiences on the way and negative diversions ?,

What are the obstacles in my pursuits in this journey of spirituality ?

These are the questions in the minds of spiritual seekers.

Aathi Shankara provides, answers to all these questions,

in *Vivekasoodamani*.

Vivekasoodamani is the prime distilled essence of spirituality of Vedas, Upanishids and the wisdom absolute from time immemorable, presented to the seekers, by the great Philosophers, Teachers (*Aachariyar*) of the world, for the mankind.

A must for to all seekers of spiritual aspirations.

Reference, wisdom thought

When doubt arises to re-establish confidence, to all Sathakas / Seekers,
on the Athma vidiya of Brahman / Paramathman.

Bliss absolute is the reward
Enjoy Shanthi

Dr. K. Sivam M.V.Sc

உ-
சிவமயம்

ஸ்ரீமத் சங்கராச்சாரியர்
அருளிய

விவேக சூடாமணி

VIVEKACHOODAMANI

மூன்றாம் பாகம்

3

வெளியீடு

ஸ்ரீ சிவகுருநாத குருபீடம் அறக்கட்டளை

தேவைக்கு தொடர்பு

Dr. க. கிருஷ்ணானந்தசிவம் M.V.Sc.

No: 501, Land Mark Court

33, Rudra Mawatha, Colombo - 06, Sri Lanka

Tel: 0094 11 236 4553, E-mail: drksivam@yahoo.co.in

திரு. க. மகாதேவசிவம்

சிவன் மாளிகை, இல. 28, மாரி அம்மன் ஒழுங்கை,

திருநெல்வேலி தெற்கு, யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

Tel: 0094 21 222 6781, Fax: 0094 21 222 2996

தலைப்பு : விவேக சூடாமணி
வெளியீடு : ஏசியன் ட்ரெடிங் ஹவுஸ்
48/11 A, சுவிசுத்தாராம வீதி, கொழும்பு - 06
தொலைபேசி: (011) 208 1273, (011) 208 1274
தொலை நகல்: (011) 238 1106

Title : Vivekachoodamani
Published by : Asian Trading House (Pvt) Ltd
48/11A, Suvisuddharama Road, Colombo - 06
Phone No: (011) 208 1273, (011) 208 1274
Fax: (011) 238 1106
E-mail: drksivam@yahoo.co.in
Printed by : Kumaran Press (Pvt) Ltd
39, 36th Lane, Colombo - 06
Tel. - 011 2364550, E-mail: kumbhkl@gmail.com
ISBN : 978-955-53250-1-1

தொப்புள்கொடியும் தலைப்பாகையும்

அன்புடன் (1951)

அம்பாரை மாவட்டம், அட்டாளைச்சேனை பிரதேசம் பாலமுனை கிராமத்தில் பிறப்பு. இயற்பெயர் கலந்தர் லெவ்வை. இன்னொரு பெயர் கலந்தர் முகைதீன். 17 வயதுவரையும் Mohideen என்று அழைக்கப்பட்டார். பேனா நண்பி யொருத்தி கடிதத்தில் விழிக்கும் போது Mohideen இல் உள்ள Mohi வை எடுத்துவிட்டு அதற்குப் பதிலாக Anbu வை புகுத்தி அன்புடன் என்று அழைத்துவந்தார். பின் அதனையே தனக்குரிய இலக்கியப் பெயராக இட்டு வைத்துக் கொண்டார்.

முகங்கள் (1988) ஐந்து தூண்கள் (2000) சாமரையில் மொழி கலந்து (2002) ஆகிய கவிதை நூல்களுடன், நெருப்பு வாசல் (2011) சிறுகதைத் தொகுதியும் வெளிவந்த நூல்கள்.

Thoppul Kodium Thalaippakaum

© **Anpudeen** - "Kavithalayam" Addalaichenai / 077 8624255, / First Edition - March 2016 / Published - Kavithalaya Kalai Ilaikkiya Mandalam-Addalaichenai / Type Setting - MA. Ramees / Layout & Cover Design - Nawas Sawfi / Printed - Excellent Print, Sainthamaruthu. 077 64012 96, 071 82 17 910 / Pages - 236 / Price - Rs 390/=

ISBN : 978-955-43029-0-7

பாலமுனைத் தாய் பெற்ற
சேய் ஒவ்வொருவருக்கும்.

எம்.எச்.எம்.அஷ்ரஃப்
மருதூர்க் கொத்தன்
மருதூர்க்கனி
சண்முகம் சிவலிங்கம்
ஆகியோருக்கும்.

காப்பு

வாலையெழில் குன்றாத
மண்மகளாம் ஈழமதில்
மீன்பாடும் தேனாடு
மட்டுநகர் தென்பாங்கில்
பால் பொங்கும் பாலமுனை
பாவையவள் பெற்றெடுத்த
சேய்நான் அன்புடன்
செப்புகின்ற கவிதைதனில்
ஏதும் இடர்கள்
இடராமல் அல்லாஹ் கார்!

கவிஞர் பிறந்த ஊர்

பாலமுனை

சாதுவான பசுக்கட்டம் வாழ்ந்த பூமி
சரித்திரமோ பால் பொங்கி
வழிந்த ஊராம்
ஒதுவார்கள் 'பால்முனை'தான்
திரிதல் பெற்று
ஒங்கியது 'பாலமுனை'நாமம்என்று!

பாலுக்குப் 'பாலமுனை' என்று ஆன
பழம்பெருமை பாலமுனை
ஊரின் முதுசொம்
தாயாகி அனைவருக்கும்
பால் வார்க்கும்.
தாயகத்தாள் 'பாலமுனை'தாய்நீ வாழி!

ஒற்றுமைக்கு பேரூர் 'பாலூர்'என்று
உரைப்பார்கள் சான்றோர்கள்
உண்மை அஃது
இயலிசை நாடகத்தால்
ஏற்றம் கண்டோர்
இலங்குகின்ற ஒன்றும் அவ்வூரே கண்டீர்!

கிழக்கினிலே வங்காளக் கடலின் ஓசை
மேற்கினிலே பொன்விளையும்
பூமி கழனி
நெய்தல் நில மருத நிலக்
காட்சிப் படிவம்
நிறைந்ததொரு கலைவடிவம் 'பாலூர்'வாழ்க!

தினகரன் - 1970.08.25

கவிஞர் வாழ்ந்த ஊர் ஒலுவில்

குணதிசையில் கதிரவனின் உதயம் கண்டு
குதித்தெழும்பும் கடலலையின் ஒலியை மிஞ்ச
தினம்இரைச்சல் போட்டுவலை இழுத்து வாழும்
திக்குடைய மீனவர்கள் நிறைந்த ஓரூர்!

பச்சையினால் கம்பளத்தை விரித்தாற் போல
படுத்திருக்கும் குடதிசையின் பக்கம் போனால்
இச்சையோடு உழவர்கள் ஒன்று கூடி
ஏரோட்டிப் பிழைக்கின்ற காட்சி ஆட்சி!

வான்முகட்டை தொடுவதற்கு வளர்ந்தாற் போல
வாட்டசாட்ட மானபல தென்னஞ்சோலை
தேன்மணக்க சுவை ததும்பும் முக்கனிகள்
தெவிட்டாத மா, பலா, வாழைத்தோட்டம்

மான்மருளும் விழிகளுள்ள மாதர் கூட்டம்
மாண்புடனே பன்னறுத்து சாயம் தீட்டி
சீனத்துச் சித்திரத்தில் பாய்கள் பின்னும்
சிறப்புகள் பெற்ற ஊர் ஒலுவிலூரே

களியோடை ஆற்றினிலே ஓடும் தண்ணீர்
கடலோடு சங்கமிக்கும் முன்னர் கூடி
கழியோடி ஒருமுறைதான் குளித்து விட்டால்
சுகம்காணா நோய்கூட சுகத்தைக் காட்டும்

அழியாத புகழுடைய முகத்துவாரம், ஆங்கு
அரண்டெழுந்து கயல்மீன்கள் துள்ளும் காட்சி
செழுமைதான் செம்மைதான் ஒலுவிலூர்க்கு, அதன்
சிறப்புக்கள் மென்மேலும் வாழ்க! வளர்க!

தினபதி - 1975.02.24

**கவிஞர் வாழும் ஊர்
அட்டாளைச்சேனை**

குணதிசையில் கதிரவனின் உதயக் காட்சி
'கூக்கூக்கூக்' குயிலோசை கிளிகள் பேச்சு
குடதிசையில் கதிர்முதிர்ந்த வயலின் மாட்சி
குளம்முழுதும் தாமரைப்பூ அல்லி ஆட்சி
இடையினிலே நடைபயிலும் 'கோணா' ஆற்றில்
இறால், விரால், குரட்டை பலமீன்கள் வீச்சு
கடைமுழுதும் கல்வி மாகூடம் கூ(ட்)டி
காட்சிதரும் கல்வியூர் அட்டாளைச் சேனையூரே!

சேனைமுனைவில் - 2013

வேண்டுதல்

உலகின்
ஒவ்வொரு அசைவுக்கும்
காற்றுத்தான் ஜீவநாடி

காற்று
ஒரு கணம்
ஓய்வெடுத்தால் போதும்
உலக உயிர்களெல்லாம்
ஓய்வெடுத்துக்கொள்ளும்
நிரந்தரமாய்.....

உண்மைதான்
ஆனாலும்
மெழுகு உருகும்
மெல்லிய ஒளியில்
கவிதை எழுதும்
ஒரு கவிஞன் கேட்கிறான்
“காற்றே நீ வீசாதே
நான் கவிதை எழுது மட்டும்”

கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்.....

இது எனது ஐந்தாவது நூல். நான்காவது கவிதைப் புத்தகம்

நாற்பத்தைந்து வருட இலக்கிய விதைப்புக்கு இந்த அறுவடை போதாதுதான்.

பன்றிக்கு பதினாறு
பசுவுக்கு ஒன்றுதான்!

உலகம் முழுவதும் விரிந்து கிடக்கிறது வானம்.

சூரியன் ஒன்றுதான்
சந்திரனும் ஒன்றுதான்

உலகம் முழுவதும் உலா வருகிறார்கள் மனிதர்கள்.

ஒவ்வொரு மனிதருக்கும்
வெவ்வேறு முகங்கள்
தலை ஒன்றுதான்
ஆனால் தலையில் வளரும் மயிர்களின் எண்ணிக்கை?
மயிர் உதிர்ந்த தலை
வழுக்கை
இளம் தேங்காயின் உள்ளீடும்
வழுக்கைதான்

இந்த இரண்டு வழுக்கைகளையும் எனக்கு மிகவும்
பிடிக்கும்.

இளந்தேங்காயின் உள்ளீட்டு வழுக்கையை இளநீரோடு
சேர்த்து கொஞ்சம் எலுமிச்சை சாறும் கலந்து குடித்தால்
அதில் கிடைக்கும் சுவைக்கு எந்த இன்பமும் ஈடில்லை.

மயிர் உதிர்ந்த வழுக்கைத் தலைக்கு சமூகத்தில் கிடைக்கும்
மதிப்பும், மரியாதையும் வேறெந்த கௌரவத்திலும்
கிடைப்பதில்லை.

எனது ஆரம்பகால இளம் தேங்காய் வழுக்கை கவிதை
களையும் அந்திம கால மயிர் உதிர்ந்த வழுக்கைத் தலை
கவிதைகளையும் கலவை செய்து கோர்க்கப்பட்ட கவிதைப்
புத்தகம் இது.

ஒன்று சுவை, ஒன்று சுகம் எனது புத்தகத்திலுள்ள இவ்விரு
இரசனைகளையும் அனுபவித்துவிட்டு ருசி சொல்லுங்கள்.

இனியென்ன
வழமையைப் போல

‘எல்லோரும் வாழ்வோம் இனிது’

அன்புடன்

நன்றி மறப்பது நன்றன்று

தினகரன், வீரகேசரி, தினபதி, சிந்தாமணி, நவமணி தினக்குரல், செய்தி, ஜனவேகம், சமத்துவம், தினமுரசு, புதுயுகம், புதுக் குரல், சூடாமணி, தினக்கதீர், எங்கள் தேசம், முஸ்லிம் குரல், இடி.

வெற்றிமணி, ஒளி, இதயம், மல்லிகை, காலரதம், குமரன், அக்னி, ஜீவநதி, ஞானம், இலக்கியா, யாத்ரா, மணிப்புறா, எழுவான், அட்டாளை, இசையுலகம், சென்தூரம், கழனி, பெருவெளி.

கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் (கொழும்பு) கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம், டொமினிக் ஜீவா, மேமன் கவி, கலைவாதி கலில், பஷீர் அப்துல் கையூம் (பிறை எப்.எம்), எஸ்.றபீக் (பிறை எப்.எம்), ஏ.எம்.ஜாபீர் (நேத்ரா ரீவி), யூ.எல்.அஸ்மின் (வசந்தம் ரீவி), மபாஹிர் மகூர் மௌலானா (நேத்ரா ரீவி), ஹனீபா எம்.இஸ்மாயில், கௌரவ. எம்.எல்.ஏ.எம்.ஹிஸ்புல்லாஹ் (பிரதி அமைச்சர்), கௌரவ. எம்.எஸ்.உதுமாலெவ்வை (கி.மா.ச அமைச்சர்), எம்.ஐ. உதுமாலெவ்வை (முஸ்லிம் லீக்), சாந்தி முகைதீன், ரீ.எல். ஜௌபர்கான், எம்.பௌசர், மணி ஸ்ரீகாந்தன் (தினகரன்), எம்.ஏ. இஸார்தீன், யூ.எல்.மப்றூக், அஷ்ரப் ஷிஹாப்தீன், தீரன் ஆர்.எம்.நௌசாத், ஜெஸ்மி எம்.முஸா, எம்.அப்துல் றஸாக், ஏ.எல்.தௌபீக், ராஜகவி ராஹில், ஹிதாயா றிஸ்வி, எம்.எஸ்.ஜௌபர், எம்.ஏ.றமீஸ், எஸ்.எம். அஹாஸ்,

பாலமுனை பாறாக், எஸ்.எல்.மன்கூர், நவாஸ் செளபி, எம்.ஏ.றமீஸ் (Type Setting) பீ.எம்.கே.றஹ்மத்துல்லாஹ், எம்.எப். நவாஸ், ஐ.ஏ. சிராஜ், பாலமுனை முபீத் இவர்களுடன்

என் மர நிழல்
எம்.ஐ.ஹபீழாவுக்கும்.

உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின்....

கதிரவன் உதித்ததடா - 01 / சோலைக்கன்னி - 02 / கிசைவைக் கூறு - 03 / தளிருடலை நெளியாதே - 05 / மெல்லத் திறக்குமா கதவு - 07 / பாவிபும் அப்பாவிபும் - 09 / உதிர்ந்த நட்சத்திரங்கள் - 12 / ஞாபகமான ஞாபகம் - 17 / சாவதா நாம் வாழ்வதா - 20 / மரண சாசனம் - 22 / தென்கிழக்கு தேவதைகள் - 27 நழல் மான் - 30 / உன்னிடம் ஒரு வினா - 34 / புதிதாய் எழுந்த கிரவி - 38 / மானுடம் எங்கே - 40 / சட(ல)ங்கள் - 42 / நாய் வால் நிமிருமா - 43 / அழகிய வெற்றிலை - 45 / கிளி நாம் தயாரில்லை - 47 / தங்கையை அனுப்பாதே - 49 / (அ)ந்தி - 51 / புலால் நாத்தம் - 54 / குழம்பிய குட்டையில் - 58 / கிதுதான் கலிகாலமா - 61 / சாவை வென்ற சரிதை - 63 / ஒரு தபாந்தகாரனின் ஏக்கம் - 65 / மையித்து வீடு - 67 / சமுர்த்தி முத்திரை - 70 / தேர்தல் - 71 / புறம்போக்கு - 72 / வார்த்தைகளில்லை - 73 / கிலந்தைப் பழத்துப் பழுக்கள் - 75 / ஒழுக்கு - 77 / மனைவிக்கு ஒரு மடல் - 79 / செங்கப்படை வயலை நோக்கி - 82 / செய்திக்குள் செய் தீ - 84 / மருந்து - 86 / மின்சார சபைக்கு - 88 / திருடர் கைத் திறப்பு - 90 / வாழ்வியலைப் பாடுவோம் - 92 / பிரகிருதி - 97 / ஒரு ஏழைத் தாயின் வீரத் தாலாட்டு - 99 / ஓணான்கள் - 102 / நுளம்புகளே - 106 / சிலந்திகள் - 108 / பொதுமைப் பூக்கள் - 109 / புதியதொரு வீடு - 111 / கிரு குரல்கள் - 113 / புதுமை - 115 / அழைப்பு - 116 / ஆசை - 118 / கிரட்டைக் குழந்தைகள் - 121 / பேரன் பிறந்தாச்சு - 123 / உன்னை நீ உணர் - 125 / அகரம் அறியாத (வர்)தகரம் - 127 / பிரியா விடை - 129 / ராமனா ராவணனா - 132 / ஒளி பிறந்த கிருள் - 133 / உழவன் : கம்பன் : நான் - 135 / பிரம்மாவின் பிரமிப்பு - 137 / வழிப் பொருள் - 139 / 'பாணு' வும் 'மதி' யும் - 141 / நவினத்துவம் - 143 / நிங்களா நரகத்தின் எதிரிகள் - 145 / விலாசம் வெளியே கில்லை - 148 / மனிதர்களே - 150 / கோயில் கில்லாத குடியிருப்பு - 151 / பரு - 152 / (வி)சீத்திரம் - 153 / பழம் - 154 / கோடை - 155 / சட்டியில் கில்லாதது - 156 / பச்சை மஞ்சள் - 158 / வசியம் - 159 / துலங்கும் கிளி முக்குத்தீ - 160 / புவில் விழுந்த மழை - 162 / முன்று முட்டைகள் - 165 / பிணம் தின்னிச் சூரியன் - 167 / தாமரைகள் தின்னும் எருமைகள் - 169 / பலாக்கணம் - 170 / கிருக்காமல் போனவர்கள் - 172 / வேலி - 174 / அவர்கள் என்னை விதவையாக்கினார்கள் - 175 / வாசமுள்ள நாடு கிது - 177 / பிரசவம் - 179 / சமாதானம் - 181 / கை குலுக்கு - 182 / முத்தம் - 184 / தானம் - 188 / ஒரு மாணவியின் ஆதங்கம் - 190 / குருவிக் கூடு - 193 / ஜோர்டான் நாட்டு கிளைய புதல்வனே - 196 / சுதந்திர போராடிகளுக்கு - 199 / வெள்ளைப் பூக்கள் - 201 / பறந்து வரும் புறா - 204 / சாமரையில் மொழி கலந்து - 206 / மரணமல்ல ஜனனம் - 207 / அன்னையின் ஆராய்ச்சி மணி - 209 / தமிழுக்கு தனித்துவம் - 215 / சூரியன் வரைக்கும் என்வொன் கேட்கும் - 218 /

கதிரவன் உதித்ததடா!

கடலின் மீது கதிர்களை வீசி
கதிரவனுதித்ததடா
படரு மொளியால் பாங்கான பங்கயம்
பாடி மலர்ந்ததடா!

பனியு மிருளும் பருதியைக் கண்டு
பாய்ந்து மறைந்ததடா
பாரே களித்து பவ்வம் மகிழ்ந்து
பாடிச் சிரிக்குதடா!

காக்கைகளொன்றாய் 'காகா' வென்றே
கதைகள் படிக்குதடா
கந்தன் கோவிலின் கவின்மணி ஓசை
காதை நிறைக்குதடா!

கறவைகள் நிரையாய் புற்றரை தேடி
களிப்புடன் செல்லுதடா
கானவரோடே உழவரும் கூடி
கழனிக்குச் செல்வோமடா!

வெற்றிமணி - 1972

சோலைக்கன்னி

வண்ண மலர்ச்சோலை நின்றிந்தேனவள்
வந்தெதிரே அமர்ந்தாள் - என்
எண்ண மலர்ச்சோலை ஏற்றம் நிறைந்திட
ஏந்திழை பூத்திருந்தாள் - அவள்
கன்னச் சிரிப்பினில் காதல் மொழிதந்து
கண்களால் பேசிவிட்டு - மதுக்
கிண்ணம் உனக்கென மாது அவளெந்தன்
மடியினில் சாய்ந்து கொண்டாள்!

காலைக் கதிரவனொளியாமோ அவள்
கடற்கரைக் காற்றின் சுகமாமோ - இளம்
மாலை வெய்யிலின் நிறமாமோ அவள்
மல்லிகைப்பூவின் மணமாமோ - தென்னம்
பாளைச் சிரிப்பின் அழகாமோ - அவள்
பாகும் கரும்பின் சுவையாமோ - கம்பன்
ஓலைக் கவியின் நயமாமோ அவள்
ஒருத்தியின் அழகை என்னவென்பேன்!

சிந்தாமணி - 1970.10.07

இசைவைக் கூறு!

உன்னை நான் என்னுள் எண்ணுகிறேன்
உன் நினைவால்
உன் உணர்வால்
என்னை நான் இழந்து வாடுகிறேன்
எந்நாளும் எப்பொழுதும் எக்கணமும்
பெண்ணே உன் பிஞ்சு முகத்தழகும்
பின்னழகும்
கொடி இடையும்
என்னை எங்கோ ஓர் இனிய உலகுக்கு
இழுத்துச் செல்லுவதை எனக்குள் உணருகிறேன்

தேடுகிறேன் உன்றன் தெருப்பக்கமாய்த் தினமும்
நாடுகிறேன் உன்னை
நாள்தோறும் காணுதற்கே
ஓடுகின்ற நதியொருநாள் ஓடி ஓடி
ஓலமிடும் ஆழ்கடலைச் சேர்வதைப்போல்
கூடுகின்ற நாமொருநாள் கூடிக்கூடி
கூடொன்றில் கூடுவது நிஜமே
எனினும் பாடுகிறேன் பலகோடி பாடல் நானும்
பாவையுந்தன் பட்டிதழின் அசைவைத்தேடி

இணைவது நாம் நிச்சயமே என்றபோதும்
 இனியென்ன பேதமாமோ
 இசைவைக்கூறு
 பிணைநிற்கும் தாலி கழுத்தேறுமட்டும்
 பிரிந்து நாம் நிற்பதுதான் நீதியென்றா
 அணையாது அகழ்கின்றாய் ஓ! என் அன்பே!
 அணைவோம் நாம்
 உன்னழகுக் கூந்தலொன்றாய்
 அணைந்துள்ள பின்னலதைப் போலொருநாள்
 ஆரணங்கே! ஆரமுதே! அன்பே! வா! வா!

1967

அ.ஸ.அப்துல் ஸமது

அன்புடன் கையாளும் கவிதைப்பொருள் முற்றாக சமூகம்
 சார்ந்ததுதான். இவர்கவிதை படைக்க வேண்டுமென்று பொருள்
 தேடுபவரல்லர். இவர் சமூகம், சமயம், வாழ்க்கை, காதல்
 எதைப்பற்றி பாடினாலும் புதிய சமூக இயல் வடிவங்களின்
 கண்ணோட்டத்தில்தான் பாடுவார். சமுதாயத்தில் இவர்
 காண்பவை இவரை ஈர்ப்பவை, உறுத்துபவை எல்லாம் இவர்
 உணர்வுகளிலிருந்து கவிதைகளாக வெளிவருகின்றன.

‘முகங்கள்’ அணிந்துரை 1988

தளிருடலை நெளியாதே!

பட்டால் பால்சுரக்கும் பப்பாசிக் காய்போல
தொட்டால் உணர்ச்சிகளின் தொடுவானுக் கழைத்தேகும் - சிட்டே
தொட்டால் சுருங்கி தொட்டால்த்தான் நாணமுறும்
தொடாமல் நாணத்தை தொட்டால் நீ பிழையோ சொல்!

கட்டுப்பாடு காதலுக்கும் வேண்டும் என்று
சுட்டுவிரல் நீட்டிச் சொன்னதிலே என்னபிழை - பட்டுடலை
மட்டோடு மறைத்து மார்பகத்தை மூடுவதால்
நட்டமில்லை நங்கைக்கு நன்மைதான் ஒப்புக்கொள்!

முத்துப்போல் பல்லை முறுவலித்துக் காட்டாதே
நித்திரையில் நினைவுகளில் நெஞ்சத்தை கிள்ளாதே - சித்திரமே
சத்தியமாய் நமக்குள் சங்கமங்கள் நிகழும்வரை
புத்தியினைத் தீட்டு புடம்போடு காதல் வெல்லும்!

முக்காலும் துறந்த முனிவரையும் வதைசெய்யும்
தக்காளிப் பழநிறத்து தளிருடலை நெளியாதே - எக்காலும்
முக்காடு உன்றன் முகத்துக் கெழிலூட்டும்
தக்கதொரு அணியாகும் தயவுசெய்து அணிந்துகொள்!

கட்டோடு கரும்பிருந்தால் காணவரும் என்றும்பென்று
பட்டென்று சொன்ன பதில் பிழையா? - ஈட்டியைப்போல்
நீட்டி வைத்து கொங்கைகளை நிமிர்த்துவதால்
வாட்டமுற்று நெஞ்சு வாடுவதை அறிவாயா?

வீட்டுக்குள் பெண்ணை பூட்டிவை எனச்சுட்டிக்
காட்டுதல் நானெழுதும் கவிதையின் கருத்தல்ல - ஏட்டிலே
பாட்டான இலக்கியப் பாவையர்கள் பரம்பரைக்கு
நாட்டினிலே வாரிசாய் நடக்கப்பார் அதுபோதும்!

தினகரன் - 1985.01.11

கலாநிதி எம். ஏ. நுஃமான்

கல்முனைப் பிரதேசத்து முக்கிய கவிஞர்களுள் அன்புடனும்
ஒருவர். அன்புடனின் கவிதைகளை பார்க்கும் போது ஒரு நல்ல
கவிஞனுக்கு இருக்க வேண்டிய சமூகப் பார்வை, இலட்சிய
நோக்கு, மனிதாபிமானம் என்பன அவரது கவிதைகளில்
வெளிப்படக்காணலாம். இது அவரை ஒரு முக்கியமான
கவிஞனாக அடையாளப்படுத்துகிறது.

‘சாமரையில் மொழி கலந்து’ அணிந்துரை 2002

மெல்லத் திறக்குமா கதவு?

சொல்லத் துடிக்குது மனசு - அதை
சொல்லாமல் தடுக்குது வயசு
மெல்லத் திறக்குமா கதவு - மேலும்
மேலும் வளருமா உறவு?

உள்ளத்துள் உன்மீது ஆசை - அதை
உரைத்திடத் தேடினேன் பாசை
மவுனமே என்மன ஓசை - இனி
மனசுக்குள் உனக்குத்தான் பூசை

கூரிய வான்போல மூக்கு - என்னை
கொல்லுது உன்நீள நாக்கு
பாரிய உன்இதழ் சோக்கு - அதை
பருகிடத் தருவாயா எனக்கு

அப்பிள் பழம்போல கன்னம் - கண்கள்
அல்லிப்பூ பூப்பூத்த வண்ணம்
சிப்பிக்குள் முத்துப்பல் சின்னம் - பெண்கள்
சிறப்புக்கு நீ புது அன்னம்

மூன்றாம் பிறைபோல நெற்றி - அதன்
முன்தலை மயிர்விழும் சுற்றி
அரிவையர் அழகுகள் பற்றி - ஆண்கள்
அறிந்திட நீ புது யுக்தி

ஊசியாய் உன்முலைக் காம்பு - அதுஎன்
உணர்வினுள் ஊர்ந்திடும் பாம்பு
பேசி நீ வதைக்காதே வீம்பு - உன்றன்
பேரெழில் வாட்டுது நம்பு

சின்னஞ் சிறியவள் சிரிப்பு - அது
'சில்'லென்ற சீதள விரிப்பு
அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு - அதனால்
அன்பே நீ மனசுக்குள் இருப்பு

முக்காடு போட்ட உன்மேனி - அதை
மொய்த்திடத் துடிக்குது தேனீ
அப்பால் நீ விலகாதே வாணீ - ஆசை
அலையினுள் அலையுது தோணீ

உயரமே இல்லை நீ குட்டை - உன்னை
ஒட்டிடத் துடிக்குது அட்டை
பருவத்துள் பயிர் செய்வோம் பெட்டை - நாள்
பார்த்து நீ கழற்றடி சட்டை

உடலோடு உடல் கூட்டி உரசு - உரசு
உனக்கு நான் எனக்கு நீ புதுசு
விரசமா? யார் சொன்னார் வயசு - விட்டு
விலகினால் வராது வா இளசு!

சூடாமணி - 1989.10.11

பாவியும் அப்பாவியும்

என் பிரியத்துக்குரிய தரிசினி
உன் பிரிவுத் துயரை
வெளிப்படுத்த
ஒரு தாஜ்மஹால் தேவையில்லை

உன் நினைவே
என் நினைவாக இருக்கும் போது
தாஜ்மஹால் எதற்காக?

உன் நினைவு
என் நினைவுக்குள்
நினைவாகும் போதெல்லாம்
என் இதயம் எடுக்கும் வலி
நினைவு மண்டபங்களை விட
மேலானது
என்பதை
நீ உணர்வாயா?

நிறைவேறாத காதல்தான்
காவியமாகுமாம்
நமது காதல்
காவியமாகாவிட்டாலும் பரவாயில்லை
ஒரு
கவிதை புத்தகத்திலாவது
இடம்பெற வேண்டாமா?

நான் உன்னை நினைக்க
உன்னையே ஆலிங்கனம்பண்ண
ஆராதனை செய்ய
ஆயிரமாயிரம் கற்பனைகளை
என் அகத்தினுள்ளே
புகுத்தி வைத்திருந்தேன்
ஆனால் நீயோ
எனக்கு
ஆகாயத் தாமரையாகிவிட்டாய்

கைக்கெட்டிய உன்னை
வாய்கெட்டாமல் செய்தவர்கள்
இன்று
வருத்தப்படுவதாக அறிகிறேன்
கண்கெட்ட பின்பு
சூரிய நமஸ்காரம் புரிய முனையும் அவர்கள்
புண்பட்ட நெஞ்சுக்கு
பூ மாலையா தரப்போகிறார்கள்?

எட்டி எட்டிப் பார்த்து
எட்டாததால்
“சீ.. இது புளிக்கும்”
என்று புறம் காட்ட
நான் என்ன நறியா?
அதனால் தான்
நீ
ராச்சியம் பண்ணவேண்டிய ராச்சியத்தில்
இன்னொருத்தியின் ராச்சியம்
எப்படி வரும்?
என்ற வினாவுக்கு
விடை எழுதாமலே

விடைத் தாளை
வெற்றிடமாக்கி
பரீட்சை அதிகாரியின்
பார்வைக்கு
அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன்

இன்றைய பார்வையில்
நானொரு “பாவி” என்றுதான்
நீயும் குறித்து வைத்திருப்பாய்
ஆனால்
நான் “அப்பாவி”யான கதை
என்னைத் தவிர
வேறு யாருக்குத் தெரியப்போகிறது?

பாவியும்
அப்பாவியுமான
என் நினைவுள்
நினைவானவள் நீ

நீ
என் ராச்சியத்துக்குரியவளாக
இல்லாமல் இருக்கலாம்
இருந்தாலும்
உன் நினைவை
என் நினைவுக்குள் நிலை நிறுத்தி
எனது ராச்சியத்தை
நான் ராச்சியப் படுத்திக் கொண்டிருப்பதை
இனி
யாரால்
என்ன செய்துவிட முடியும்....?

உதர்ந்த நட்சத்திரங்கள்

நீ தானா நீ
நிஜம்தானா நீ
நீயேதானா நீ

நட்சத்திரங்கள்
உ
தி
ர்
வ
தை
பார்த்திருக்கிறேன்

நம்பிக்கைகள்
உ
தி
ர்
வ
தை
பார்த்ததே இல்லை

அதை
நீ
ஒரு வார்த்தையில்
ஒரே ஒரு வார்த்தையில்
உ
தி
ர்
வைத்து விட்டாயே

அதனால்தான் கேட்கிறேன்
நீதானா நீ
நிஜம்தானா நீ
நியேதானா நீ

உன்னுடைய தொடர்பில்
என்னிடம் இருப்பது
உன் புகைப்படங்கள் மாத்திரம்தான்
என்று
உனக்குச் சொன்னது யார்?

நீ அனுப்பி வைத்த
தூதுவனிடம்
அனுப்பி வைத்தேன் உன் புகைப்படங்களை
கிடைத்து விட்டதா?

அம்மணி,
உன்னோடு சம்பந்தப்பட்டதாய்
இன்னும் ஒன்றிருக்கிறது
என்னிடம்

“ஓ..... உன் நினைவு”
அது இன்னமும்
என்னிடம்தான் இருக்கிறது
என்னிடமிருந்த
உன் புகைப்படங்களை
எடுத்துச் செல்ல
நீ
ஒரு தூதுவனை
அனுப்பி வைத்ததைப்போல

என்னிடமிருக்கும்
உன் நினைவுகளை
எடுத்துச் செல்ல
இன்னுமொரு தூதுவனை
நீ
எப்பொழுது
அனுப்பி வைக்கப்போகிறாய்?

நட்சத்திரங்கள்

உ

தி

ர்

வ

தை

போல

என் நம்பிக்கைகள்

உ

தி

ர்

ந்

து

போனதால்

என் நெஞ்சு

கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்

தன் துடிப்பை

துண்டிக்கப் பார்க்கிறது

அந்த துடிப்பு

முற்றாக

துண்டாடப்படுவதற்கு முன்

உன்னோடு சம்பந்தப்பட்டதாய்
 என்னிடமிருக்கும்
 உன் நினைவுகளை
 என்னிடமிருந்து எடுத்துச் செல்ல
 இன்னுமொரு தூதுவனை
 நீ
 எப்பொழுது
 அனுப்பி வைக்கப் போகிறாய்?

என் மூச்சு
 பேச்சின்றிப் போச்சதென்றால்
 என்னிடமிருக்கும்
 உன் நினைவு
 உன்னிடம்
 திருப்பித்தர முடியாமல்
 காய்ச்சிய இரும்பு போல்
 எனக்குள் கட்டுண்டு போய்விடுமே
 அதனால் கேட்கிறேன்
 என்
 இதயத்துள்
 புதையல் செய்யப்பட்டிருக்கும்
 உன் நினைவுகளை
 என் நெஞ்சைப் பிளந்து
 ஈரல் குலையை பிடுங்கி
 உன்னிடமிருந்து
 எடுத்துச் செல்லக்கூடிய
 ஒரு தூதுவனை
 நீ
 எப்பொழுது
 அனுப்பி வைக்கப் போகிறாய்?

அம்மணி,
ஆ.....ஆ.....
என் நெஞ்சு
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
தன் துடிப்பை
துண்டிக்கப்பார்க்கிறதே.....

அதற்குள்...
அதற்குள்.....
நீ...
நீ.....
உன் தூதுவனை....
எப்பொழுது
அனுப்பி வைக்கப் போகிறாய்....?
அனுப்பி வைக்கப் போகிறாய்....?

ஞாபகமான ஞாபகம்

அன்பே

என் நினைவுக்குள் நினைவான

உன் நினைவுகளை

ஏன் நான் இன்னும் மறக்கவில்லை

என்று நீ கேட்கமாட்டாய்தான்

ஏனென்றால்

என் நினைவுக்குள் நினைவாகி

நீ இருப்பதனை

நீயே அறிந்திராத போது

ஏன் என்னும் கேள்வி

ஏன் எழப்போகிறது?

முதன்முதலில்

என் இரசனைக்குரித்தானவள் நீயல்ல

உன் குரல்தான்

‘மல்லிகை மன்னன் மயங்கும்’ பாடலை

எந்த மேடையில் பாடினேன்

என்றுதான் நீயும் வினா விடுப்பாய்

நீ

மேடைப் பாடகியாகி இருந்திருந்தால்

என் இதய மேடையில்

உனக்கு

இடம் இருந்திருக்குமோ என்னவோ நானறியேன்

உன் கிணற்றுத் துலாவின்
 பற்றுக் கம்பை
 உன் கைகள் பற்றி
 நீர் மொள்ளும் போது
 மன்னன் மயங்கும் மல்லிகை பாடலை
 நீ பாடியதும்
 நான் மயங்கியதும்
 உனக்கு ஞாபகமில்லாமல் இருக்கலாம்
 அந்த ஞாபகமே என் ஞாபகமாய்
 வாழும் நான்
 அந்த ஞாபகத்தை ஞாபகத்தில்
 வைத்துக்கொள்ளாமல் வாழ முடியவில்லையே.....

மஞ்சள் பாவாடை
 பச்சை தாவணிக்குள்
 மறைத்து வைத்திருந்த
 உன் மாம்பழக் குருவி மேனியை
 மணவறைக்குள் காணவில்லை என்றால்
 யார் நம்பப் போகிறார்கள்

நீயும், நானும்
 நானும், நீயும்
 உலாவர வேண்டிய வீதியில்
 'ஆ..... அந்த மாறாட்டம்'
 அந்த நிகழ்வு
 நிகழ வேண்டும் என்று நிகழ்ந்ததல்ல.

ஏன் நான் இன்னும்
 உன் நினைவுகளை
 மறக்கவில்லை என்று
 நீ கேட்கமாட்டாய்தான்
 என் நினைவுக்குள் நினைவாகி
 நீ இருப்பதனை
 நீயே அறிந்திராத போது
 ஏன் எனும் கேள்வி
 ஏன் எழப்போகிறது.....?

தினகரன் - 1984.06.21

எம். எம். எம். நூறுல்ஹக்

1968களில் குயிலோசை எனும் சஞ்சிகையில் 'குயிலே நீ பாடு'
 என்ற தலைப்பிலான கவிதை ஊடாக இலக்கிய பிரவேசம்
 செய்தவர்.

கவிதை, சிறுகதை, உருவகம், வானொலி, மேடை நாடகங்கள்
 நடிப்பு, விமர்சனம், வில்லுப்பாட்டு, பட்டிமன்றம் எனப் பல்
 துறைகளிலும் தனது இலக்கிய பங்களிப்புக்களை நல்கி வருபவர்
 ஆசுகவி அன்புடன்.

மக்கள் சுதந்திரம், மானுட மகிழ்ச்சி, மனித சமத்துவம் என்னும்
 குறிக்கோளைக் கொண்டு அதனை முன்னிருத்தி தனது
 படைப்புக்களை வெளிக்கொணர்வதில் அதிக ஆர்வம்
 கொண்டவர். மார்க்சிய சிந்தனைகளை தனது படைப்புக்களில்
 படைப்பதில் பிடிமானம் கொண்டவராக காணப்படுகிறார்.

‘தினக்குரல்’ 2012.02.18

சாவதா நாம் வாழ்வதா?

வாவென்று விழிகளினால் வரவேற்புச் சொல்லும் நீ
வாசல் கதவுகளின் வழிகளை ஏன் மூடுகிறாய்
போவென்று சொல்லுதற்கும் பொருந்தவில்லை மனமென்பாய்
போகாமல் நானின்றால் பொருத்தமில்லை அஃதென்பாய்
ஏனென்பே எனைநாளும் இப்படி நீ வாட்டுகிறாய்?
எதற்காக இதயத்துள் இருந்துகொண்டு கொல்லுகிறாய்
நானென்பே உன்நினைவால் நாள்தோறும் வாடுகிறேன்
நல்லதொரு பதில் நீ நவில்வாயா ஏங்குகிறேன்

கதவைத்திற கண்ணே கதைத்திருப்போம் நாங்களென்றால்
கவனம் அயலவர்கள் கண்ணிவைப்பார் என்றுரைப்பாய்
உதவாத உரைகளையா உரைப்பவர்கள் நாங்களென்றால்
உதவுகின்ற காலம் வரும் ஒருசில நாள் பொறுப்பீரென்பாய்
விதையை விதைத்தவர்கள் வினையறுப்ப தில்லையென்பே
வீடுதேடி வரும் உறவை விலக்கிவைத்தல் ஆகாதென்பே
சதையுறவா எங்களுது சங்கமத்தின் நோக்கமில்லை
சாவினிலும் ஒன்றுசேர்ந்து 'சலீம் அணா'ராய் வாழ்வோமென்பே!

What the Enlightened Sages Say About The Unchanging Awareness and Permanent Reality- Brahman

Sages say that the first step in the realm of spiritual practices is the development of good and real morality. Without such development nothing worthy can be achieved. Purification of the mind, daily worship, devotions, self control, non-violence and purity of heart are very essential for success. The aspirant should be free from cravings for sensuous happiness in this life or hereafter. He should have intense desire for liberation from the suffering of various kinds which result from selfish desires and actions.

As fire is the direct cause of cooking, so real Self-Knowledge (and not any other form of discipline, such as practice of austerities and of rituals) is the direct cause of liberation; for liberation cannot be attained without knowledge of the Real – Self. The purpose of spiritual disciplines, is to purify the heart, train the aspirant in concentration, so as to create a mental condition, that will be conducive to Self-Knowledge.

Action cannot destroy ignorance, for it is not in conflict with ignorance. Real Self-Knowledge alone destroys ignorance, as light destroys dense darkness.

According to non-dualistic Vedanta, Self-Knowledge, which is the goal of man's spiritual endeavor, is not the attainment of something new or foreign; it is a rediscovery of the present Self hidden, under layers of Ignorance. As the true nature of the sun is hidden by a cloud, so the true nature of the Eternal Self, is hidden by ignorance. On account of this ignorance, the all-pervading spirit seems to be a physical and finite being.

The conclusions of the non-dualistic philosophy are epitomized in four statements. They are namely:

1. The divinity of the Soul (Atman)
2. The unity of existence
3. The oneness of Ultimate Reality (Brahman) that pervades the whole universe in and out.
4. The harmony of religions.
 - (1) Every Soul (Atman) is truly divine and infinite, though, during the state of ignorance, It remains oblivious of its pure spiritual nature. When real knowledge is attained through self-purification and real spiritual meditation, ignorance is destroyed and the individual soul realize its identity with the Ultimate Reality (Brahman), the real eternal existence, universal awareness and Bliss Absolute.
 - (2) The true self of man (Atman) is the self of all living beings. It is pure consciousness and is self-luminous. The Real-Self is the Holy Spirit (mentioned in the Holy Bible). Self-love finds its expression and fulfillment in love for all. "Love thy neighbor as thyself" says the Holy Bible. Real self-love manifests itself in various ways through names and forms.
 - (a) Non-violent love for one's own country, its people and its development.
 - (b) Real love for sages and teachers who teach their pupils with beneficial interest.
 - (c) Real divine love for their fathers, mothers and sincere relatives.

- (d) Sincere love for their wives or husbands and children. Their whole aim is the well-being of humanity without war or dissension.
 - (e) Real self-love is divine in essence. It is not affected by the traits of the body and the senses. It remains the same everywhere although different manifestations take place at different periods of time, in different places due to different levels of evolution. From the stand point of the Ultimate Reality, which is non-dual, all forms of manifestations are in fact unreal superimpositions, as they are conditioned by time, space and laws of causation. The Real-Self is the true substratum that is not conditioned by anything. Realization of this infinite Real-Self is the direct cause of liberation. It confers upon the illumined person the knowledge of real Existence, Self-Illumination and Absolute Bliss.
- (3) The Ultimate Reality (Brahman) that exists is one and the same everywhere; but sages call it by different names. These names, honored and worshiped by the various religions, are but symbols which enable finite minds to grasp the infinite Reality. The deities they designate are so many facets of the ineffable Reality which is one and the same everywhere for those who have realized their own Real-Self.
- (4) Religion is not the goal but only a path by means of which the aspirant attains ultimate perfection. Different religions are very necessary to suit different minds at varying levels of evolution. All religions are working for the good of

mankind. Therefore, religion should emphasize harmony and not dissension, unity and not discord, love and not hatred, friendship and not enmity.

What is 'Atman' and What is 'Brahman'?

1. The unchanging Real – Awareness in the individual body is called Atman. It is like the unstained space in an empty pot.
2. The unchanging Real-Awareness which pervades the whole universe in and out is called Brahman. It is like the unstained infinite space everywhere.
3. The unstained space in an empty pot and the unstained infinite space everywhere are one and the same and identical in nature. Similarly, Atman (the unconditioned consciousness in man) and Brahman (which is everywhere) are one and the same and identical in nature and essence.
4. Atman is the unchanging Reality behind the changing body, sense organs, mind and ego. Atman is Holy spirit, which is pure consciousness. It is unaffected by time, space and causality.
5. Brahman too is the unchanging Reality behind the changing universe. Brahman too is unaffected by time, space and causality.

The difference perceived by us is due to the ever changing names and forms which are unreal. It is only because of ignorance that the Real-Self appears to be finite. When ignorance is destroyed by self-realization, the Real – Self which does not admit of any multiplicity whatsoever truly reveals itself, like the effulgent sun when the clouds disappear.

Vedanta states that Brahman and Atman are one and the same. The knowledge of this identity of non-difference is called Real Self-Knowledge which confers upon a man the boon of liberation from the bondage and suffering of the world.

The unchanging pure awareness is supreme, permanent, unconditioned and self-luminous. It is not other than your own reality. Be firm in this conviction. Do not search for it, The more you search for it, the more ignorant you will become. What is required is the real divine guidance and grace of a Sat-Guru. (i.e. Real Spiritual Master). If you realize this unchanging and self-luminous awareness by the grace of thy spiritual master, then you will understand what is Bliss Absolute which is non-dual, infinite, eternal and holy. This Holy Spirit permeates everything, as butter permeates milk. Regard this Holy spirit as thy own Real-Self and meditate till thy ignorance vanishes and you realize that you are free from any bondage whatsoever.

He who has attained the supreme goal, discards all such objects as name and form and dwells as the embodiment of infinite Consciousness and Bliss Absolute.

The Supreme-Self on account of its being of the nature of exceeding bliss does not admit of the distinction of the knower, knowledge and the object of knowledge. It alone shines. The enlightened sage uninterruptedly meditates on Brahman, which is Existence, Knowledge, and Bliss Absolute. He becomes Brahman itself. A knower of Brahman verily becomes Brahman itself.

Realize that to be Brahman, the attainment of which leaves nothing more to be attained, the blessedness of which leaves no other bliss to be desired and the knowledge of which leaves nothing more to be known. Brahman is the ultimate goal of man's spiritual aspiration for it is of the nature of Eternity and Bliss Absolute. It is the goal of Vedanta.

Realize that to be Brahman, which is non dual, indivisible and blissful and which is indicated by Vedanta as the irreducible substratum after the negation of all tangible objects.

The Bliss of Brahman pervades the whole universe and is hidden behind names and forms. Brahman is the light of lights, It illumines the whole world and is self-luminous. It is the only reality that exists. "All is verily Brahman" says the enlightened sage. "Anything that is not Brahman is an illusion due to ignorance" says the sage.

Self-realization bestows happiness and immortality upon the soul here itself, This is the Ultimate Reality that is to be attained by every soul in course of time.

Self – Knowledge

Real Self – Knowledge alone in the direct cause of liberation from the sufferings of various kinds which result from selfish desires and actions. He who knows the Real-Self overcomes grief and realizes his true nature which is Brahman (Existence, Knowledge and Bliss Absolute). Reality is never affected by appearance, names and forms).

Peace! Peace! and Peace unto all!

Srimath Arunachalam Swami
Manifestation of Universal Consciousness.

உபதேசம் - காயமே கோயில்

- காயமே கோயில் கடிமனம் அடிமை
நேயமே பூசை நீ இதை அறிந்தே
உபாயமாய் நடந்தால் உனக்கொரு குறைவில்லை
ஆய நான் மறையும் இப்படி அறையும். 1
- எள் அளவு ஏனும் பிரியா இறைவனைக்
கள்ள மனத்தவர் காண மாட்டார்
உள்ளமே கோயில் உயிரே விளக்காம்
உள்ள உள்ள உண்மை உதிக்கும். 2
- பகைவர் உறவோர் என்று பகரும்
வகையை நீக்கிச் சிவ சிவா என்ன
உவகை உன்னை விழுங்கிக் கொள்ளும்
தகைமை இதுவே சாதனை செய்யே. 3
- சாதனை செய்வோர் தன்னை அறிவார்
பேத புத்தியைத் தவிர் பெம்மான் அருளால்
நீர் மேற் குமிழி இவ் ஆக்கை வாழ்வே
ஆதலால் அன்பர் பணியே அறமாம். 4
- பணியப் பணியப் பாவம் அகலும்
அணிமா ஆதியாம் சித்திகள் எய்தும்
பிணியும் அகலும் பேரன்பம் வாய்க்கும்
துணிவு உண்டாகும் சொல்லொணாச் சுகமே. 5

எல்லா உயிரையும் சிவன் என எண்ணி
நல்லறம் புரிவோர் நாடுவார் பரகதி
அல்லல் அறுப்பார் ஆனந்தம் பெறுவார்
தில்லை நடேசனைச் சேருவார் திண்ணமே. 6

உடல் பொருள் ஆவி உன் அடைக்கலம் என்றே
திடம் உடன் ஒப்புக் கொடுப்பார் தமக்கு
நடராஜ வள்ளல் நளின பொற் பதத்தை
உடனே கொடுக்கும் உண்மை இதுவே. 7

ஓடவும் வேண்டாம் உலரவும் வேண்டாம்
பாடவும் வேண்டாம் பணியவும் வேண்டாம்
தேடவும் வேண்டாஞ் சிந்திக்க வேண்டாம்
ஆடகப் பொன்னடி சூடிய காலை. 8

ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும் என
வழுத்திய பெரியவன் மறை மொழி தன்னை
அழுத்த அழுத்த ஆனந்த ஈஸ்வரன்
வழுத்தொணா மலரடி வாழ்த்தி வாழ்வோமே. 9

யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீமத் யோகசுவாமி

மூன்றாம் பாகம்

வொருளடக்கம்

27. வாசனைகளைக் குறை	3
28. அத்யாஸத்தைப் போக்கு	14
29. அஹங்காரத்தை விலக்கு	29
30. ஐகாக் காரியம் அவசியம்	50
31. ஆத்ம நிலை, நமுவாதே	64
32. நிர் விகல்ப ஸமாதி	87
33. ஸமாதிக்கு, ஸாதனங்கள்	116
34. இரண்டற்ற நிலை	151
35. சரீரத்தை கவனிக்காதே	168
36. ஜீவன் முக்த லட்சணம் வாக்கின், ஆவாசியகத்துவமும், அதன் பயனும் கூறல்	173
37. கர்ம நாசம்	204
38. பிராரப்த கர்மம்	214
39. பர தத்துவம்	231
40. குருவின் ஆசிர்வாதம்	239
41. சிஷ்யரின் அனுபவம்	247
42. ஜீவன் முக்தி நிலை	291

ஸ்ரீமத் சங்கராச்சாரியர் அருளிய
விவேக சூடாமணி
மூன்றாம் பாகம்

27. வாசனைகளைக் குறை

268

ज्ञाते वस्तुन्यपि बलवती वासनाऽनादिरेषा
कर्ता भोक्ताप्यहमिति दृढा याऽस्य संसारहेतुः ।
प्रत्यगृह्यचाऽऽत्मनि निवसता सापनेया प्रयत्नाभ
न्मुक्तिं प्राहुस्तदिह मुनयो वासनातानवं यत् ॥

jñāte vastunyapi balavatī vāsanā'nādireṣā
kartā bhoktāpyahamiti dṛḍhā yā'sya saṁsārahetuḥ ।
pratyagdrṣṭyā''tmani nivasatā sāpaneṣā prayatnān
muktiṁ prāhustadiha munayo vāsanātānavam yat ॥

'I' and 'mine' - this notion in the body, sense-organs, etc., which are the not-Self - this superimposition, the wise man must end by identification, with his own Self.

கனமதா மதிட்டா னத்திற் கற்பித மான யாவும்
வினவிலவ் வதிஷ்டா னத்தை விட்டுவே றுருவ மாகா
தனகவா தலினான் ஞால மகிலமும் பிரம மென்று
சொனவதிட் டான மேயாஞ் சொற்பமும் வேறா காதே. 268

கனமதாம் அதிட்டானத்திற், கற்பிதமான யாவும்
வினவில், அவ் அதிஷ்டானத்தை விட்டு, வேறுருவம் ஆகா
அனக, ஆதலினான், ஞாலம் அகிலமும் பிரமம் என்று,
சொன்ன அதிட்டான மேயாஞ், சொற்பமும் வேறு ஆகாதே. 268

இது வரை, சொல்லி வந்த பிரகாரம் அனாத்மாவிலிருந்து, ஆத்ம தத்வத்தை, நன்கு பிரித்து, அறிந்து, அந்த பிரம்மத்தைத், தவிர, வேறில்லை என்ற, நிச்சயம் ஏற்பட்ட போதிலும், அனாதி காலமாய், சரீராதிகளில், 'தான்' என்ற எண்ணம், இருந்து வந்திருப்பதால், அவ் எண்ணத்தை, நன்கு நிவிருத்தி செய்வதற்கு வேண்டிய, பிரயத்தனம், அவசியம் செய்ய வேண்டும் என்பதை,

ஸ்ரீமத் ஆசார்யார், எடுத்துச் சொல்கிறார். இரண்டாவது சுலோகத்தில், கூறப்பட்ட பகுதி, இதுவரை விவரிக்கப்பட்டது.

வாஸ்தவமாயுள்ள தத்துவம், அறியப்பட்டு விட்ட போதிலும், எது கர்த்தா புண்ணிய, பாபங்களை செய்கிறவன். போக்தா, அவைகளின் பலனாகிய, ஸுக, துக்கங்களை அனுபவிக்கிறவன். இரண்டும், நான் என்று, அனாதி காலம் தொட்டு இருப்பதாய், மிகவும் திடமாய், இவனுக்கு, ஜீவனுக்கு, ஸம்ஸாரத்திற்கு காரணமாய் உள்ளதோ, இந்த வாஸனை, மிகவும் பலம் உள்ளது. அந்த வாஸனை, பிரம்மத்தில் அந்தர் முகமாக, ஆத்மா பேத ஞானத்துடன் நிலைத்து இருக்கின்றவனால், வெகு பிரயாஸையுடன், விலக்க வேண்டியதாய் இருக்கிறது. எது, வாஸனைகளை குறைப்பது என்பதோ, அதையே, இங்கே, உலகத்தில், மனனம் செய்து, தத்துவ ஸாசாத்தாரம் அடைவதை முனி சிரேஷ்டர்கள், மோட்சமாக சொல்கிறார்கள்.

269

अहं ममेति यो भावो देहाक्षदावनात्मनि ।
अध्यासोऽयं निरस्तव्यो विदुषा स्वात्मनिष्ठया ॥

aham mameti yo bhāvo dehākṣādāvanātmani ।
adhyāso'yam nirastavyo viduṣa svātmaniṣṭhayā ॥

Realising your innermost Self, as the Witness of the intellect, and its disturbances, and ever maintaining the thought, 'That I am', shed your identification, with the 'not-Self.

சகமிது மெய்யா மாகிற் சத்திய பிரமத் திற்குப்
புகல்பரி பூரணத் துவம் போயிடும் வேதத் திற்கு
மிகவுமப் பிரமா ணத்துவ மேவிடும் பரசி வற்கு
மிகலசத் தியமா தித்துவ மெய்திடு மிவைநன் றன்றே. 269

சகம் இது மெய் ஆமாகிற், சத்திய பிரமத்திற்குப்,
புகல், பரி பூரணத்துவம் போயிடும், வேதத்திற்கு,
மிகவும் அப் பிரமாணத்துவம் மேவிடும், பரசிவற்கு
இகல சத்திய ஆதித்துவம் எய்திடும், இவை நன்று அன்றே. 269

ஆத்மாவிற்கு, சரீராதிகளில், கர்த்தா என்றும், போக்தா என்றும், வாஸனை, ஏற்படுவதற்குக் காரணம், எவ்வித கிரியாஸம்பந்தமும் இல்லாத, தன்னை, அவைகளுடன், பிராந்தியினால், ஒன்றாக நினைத்து, தானே கிரியை செய்வதாகவும், அந்தக் கிரியையின் பலனை, அனுபவிப்பதாகவும், நினைத்துக் கொள்வது தான். இந்த, தவறான நினைப்பே, அத்தியாஸம் எனப்படும். இவ், எண்ணத்தை, நன்கு போக்கினால் தான், ஆத்மாவின், வாஸ்தவ ஸ்வரூபம், தெளிவுபடும் என்கிறார்:

ஆத்மா அல்லாத, சரீரம், இந்திரியம், முதலியதில், 'நான்', 'என்னுடையது', என்று, எந்த எண்ணம் உண்டோ இந்த அத்தியாமானது, அறிவாளியால், தன் ஆத்மாவில், நன்கு நிலைத்திருப்பது, மூலமாய் விலக்கப்பட வேண்டும்.

270

ज्ञात्वा स्वं प्रत्यात्मानं बुद्धितद्वृत्तिसाक्षिणम् ।
सोऽहमित्येव सद्वृत्त्याऽनात्मन्यात्ममतिं जहि ॥

jñātvā svaṁ pratyagātmanāṁ buddhitadvṛttisākṣiṇam ।
so'hamityeva sadvṛtṭyā'nātmanyātmamatiṁ jahi ॥

Leaving your involvement, with social formalities, leaving all ideas of beautifying the body, leaving aside, unnecessary study of the Sastras, banish the superimposition, which has crept up-on the Self.

சாதுவே குற்ற மூன்றுஞ் சகித்திடார் மேலோ ரியாரு
மீதுவீ சன்ம னத்து மிசைந்ததன் றெதனா வென்னி
லேதுமே யறிந்த யீச னெவையுமே யென்னி லில்லை
யாதிலு நானு மில்லை யேகனா னென்ப தாலே. 270

சாதுவே, குற்றம் மூன்றுஞ் சகித்திடார் மேலோர் யாரும்,
ஈது, ஈசன் மனத்து, இசைந்தது அன்று, எதனால் என்னின்
ஏதுமே அறிந்த ஈசன், எவையுமே என்னில் இல்லை,
யாதிலும், நானும் இல்லை, எகம் நான், என்பதாலே. 270

புத்திக்கும், அதன் விருத்திகளுக்கும், ஸாட்சியாக விருக்கும்,
உள்ளே உள்ள ஆத்மாவாக, தன்னை அறிந்து கொண்டு,
அவர் தான், நான் என்றே, எப்பொழுதும், எவ்விதமாயும்,
பாதிக்கப்படாமல், இருந்து வருகிற, பிரம்ம பேத விஷயமான,
விருத்தியினால், ஆத்மா அல்லாததில் வைத்திருக்கும், 'நான்',
என்கிற எண்ணத்தை, விட்டு விடு.

271

லோகானுவர்தனம் த்யக்த்வா த்யக்த்வா தேஹானுவர்தனம் ।
சாஸ்திரானுவர்தனம் த்யக்த்வா ச்வாஹ்யாஸாபநயம் கुरु ॥

lokānuvartanaṁ tyaktvā tyaktvā dehānuvartanaṁ ।
śāstrānuvartanaṁ tyaktvā svādhyaśāpanayaṁ kuru ॥

People cannot attain Realisation, because of their desire, to run
after the world, their thirst, for unnecessary study of the Sastras
and their anxiety to pamper the body.

பின்னருஞ் சகமெய்யானாற் பிரிவிலாச் சுழுத்தியின்க
ணன்னது தோன்ற வேண்டு மனுவுமே தோன்றா தத்தாற்
பன்னிய சகம னைத்தும் பார்க்கும்போதி லவே யில்லை
பின்னிலாச் சொப்பனத்திற் பிறங்கிய சகத்தி ரட்போல். 271

பின்னருஞ் சகம் மெய்யானாற், பிரிவிலாச் சுழுத்தியின் கண்,
அன்னது தோன்ற வேண்டும், அனுவுமே தோன்றாது, அத்தாற்
பன்னிய சகம் அனைத்தும், பார்க்கும் போது, இல்வே இல்லை,
பின் இலாச் சொப்பனத்திற், பிறங்கிய சகத் திரட்டு போல். 271
ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட, வாஸனை
முன்று விதம் என்று எடுத்துக் காட்டுகிறார்:

உலகப் போக்கை அனுஸரித்து நடப்பது, என்பதை விட்டு
விட்டு, சரீரத்தின் போக்கை, அனுஸரித்து நடப்பது என்பதையும்,
விட்டு விட்டு ஆத்ம ஞானத்திற்குப், பிரயோஜனப்படாத,
சாஸ்திரத்தை அனுஸரித்து நடப்பது என்பதையும் விட்டு விட்டு,
தன்னிடத்தில் உள்ள, தன் விஷயமாய் உள்ள, அத்தியாஸ
த்தினை விலக்குதல் என்பதை செய்.

272

लोकवासनया जन्तोः शास्त्रवासनयापि च ।
देहवासनया ज्ञानं यथावन्नैव जायते ॥

lokavāsanayā jantoh śāstravāsanayāpi ca ।
dehavāsanayā jñānam yathāvannaiva jāyate ॥

The wise have spoken of the three kinds of vasanas, as iron chains shackling the feet, for him, who wishes to be liberated from the prison-house of this world. He, who is free from them, attains liberation.

ஆதலாற் பிரமத் தின்க ணன்னிய சகமே யில்லைப்
பேதமாய்த் தோன்றல் பொய்யே பெருங்கயிற்றரவதேபோ
லோதொ ணாவாரோ பத்திற் குண்மையு முண்டோ மாலா
லாதியா மதிட்டா னந்தா னாரோப மெனவே தோன்றும். 272

ஆதலாற் பிரமத்தின் கண், நன்னிய சகமே இல்லை,
பேதமாய்த் தோன்றல் பொய்யே, பெருங் கயிற்று, அரவாவதே போல்
ஓதொணா ஆரோபத்திற்கு, உண்மையும் உண்டோ, மாலால்
ஆதியாம் அதிட்டானத் தான் ஆரோபம், எனவே தோன்றும். 272

இந்த முன்று வித வாஸனைகளை, அனுபவித்துக் கொண்டே
இருந்தால், சரியான படி ஞானம் ஏற்படாது என்பதைச்
சொல்கிறார்:

உலகத்தார், ஒப்புக் கொள்ளும்படி, நடந்து கொள்ள
வேண்டும் என்கிற, வாஸனையில் இருந்தாலும், பல வித
சாஸ்திரங்களை, வாசித்துத் தெளிந்து, அவைகளின் படி, நடக்க
வேண்டும், என்கிற வாஸனை இருந்தாலும், சரீரம் அபேசிக்
கிறபடியே, நடக்க வேண்டும் என்கிற, வாஸனை இருந்தாலும்,
ஜீவனுக்கு ஆத்ம ஞானமானது, உள்ள படி, ஏற்படவே,
ஏற்படாது.

“உலகில் யாரும், என்னைக், குறை கூற முடியாமல்,
எல்லோரும், என்னைப் போற்றும்படி, நடந்து கொள்வேன்”,
என்ற, அபிமானம், லோக வாஸனை. இது, ஞான வழியில்,
வாழ முடியாது செய்யும். எவன் தான், உலகைத், திருப்திப்
படுத்த முடியும்? எல்லா ஜனங்களுக்கும், திருப்தியை, உண்டு
பண்ணும் படியான, உபாயம் ஒன்றும் இல்லை. நமக்கு, நன்மை
தரும், காரியத்தைத் தான், நாம் செய்ய வேண்டும். இது பற்றி,
உலகில், பலர், பலவாறு பேசுவதால், நமக்கு, லாபமும்
இல்லை. நஷ்டமும் இல்லை.

“உலகம், போற்றினாலும், தூற்றினாலும், ஸமமாக, எண்ண வேண்டும், என்று கீதையில், பகவான் சொல்கிறார். எப்பொழுதும், அறிந்து கொள்வதில், ஈடுபடுவது, அனுஷ்டானத்திலேயே, ஈடுபட்டிருப்பது. இவை சாஸ்திர வாஸனையாகும். தேகத்தில், தான் என்ற, எண்ணம், வேருன்றி இருப்பது, தேக தோஷங்களை மூடி மறைப்பது, பிராந்தி. இவை தேஹ வாஸனையாகும். இவை பற்றி, விரிவாக, ஜீவன் முக்தி, விவேகத்தில், காணலாம்.

273

संसारकाण्डमोक्षमिच्छ-
रयोमयं पादनिबन्धशृङ्खलम् ।
वदन्ति तज्ज्ञाः पटु वासनात्रयं
योऽस्माद्विमुक्तः समुपैति मुक्तिम् ॥

samsārakāṇḍamokṣamicchoh
ayomayaṁ pādanibandhaśṛṅkhalam ।
vadanti tajjñāḥ paṭu vāsanātrayaṁ
yo'smād vimuktaḥ samupaiti muktim ॥

பித்தனா மூடனுக்குப் பிரமையாற் காண்ப தெல்லாம்
வித்தரப் பிரம மேயாம் வெள்ளிசுத் திகையே யன்றோ
சத்தியப் பிரமந் தானே சகமெனக் காண்ப தாலே
வத்துவாய்ச் சகமுண் டென்னல் வாக்குமாத் திரமேயாகும்.

273

பித்தனான, மூடனுக்குப், பிரமையாற் காண்ப தெல்லாம்,
வித்தரப் பிரமமே யாம், வெள்ளி, சுத்திகையே அன்றோ,
சத்தியப் பிரமந் தானே, சகம், எனக் காண்பதாலே
வத்துவாய்ச் சகமுண்டு என்னல், வாக்கு மாத் திரமே ஆகும். 273

திடமாயிருக்கும், வாஸனைகள், மூன்றையும், ஸம்ஸாரமாகிற,
காராக் கிருஹத்தில் இருந்து, விடுதலை அடைவதை,
விரும்புவனுக்கு, இருப்பதினால் செய்திருக்கும், கால்களில்,

நன்கு பூட்டப்பட்டு இருக்கும் விலங்கு என்று, அதன் தன்மையை அறிந்தவர்கள், சொல்கிறார்கள். எவன், இதிலிருந்து, விடுபட்டவனோ அவன் தான், மோட்சத்தை, நன்கு அடைவான்.

274

பிரவ்றம் சொருபம்

जलादिसंसर्गवात्प्रभूत- दुर्गन्धधूताऽगुरुदिव्यवासना ।
संशृणुनैव विभाति सम्य- ग्विध्यमाने सति बाह्यगन्धे ॥

jalādisamsargavaśātprabhūta-
durgandhadhūta'garudivyaṁvāsanaḥ ।
saṅgharṣaṇenaiva vibhāti samya-
gvidhyamāne sati bāhyagandhe ॥

The fragrance of the supreme Self, like the fragrance of sandalwood, is covered by the dust of unending vasanas, deeply ingrained in the mind, and is again clearly perceived, when it is purified by a continuous scouring with Knowledge.

சாற்றிய வேது வாலே சத்தியம் பிரம மேலாய்த்
தோற்றுமத் துவித மாகுந் தூயசிற் கனமு மாகு
மாற்றுமோர் மலமி லாதா மாதியந் தம்பெ றாதா
மேற்றுமோர் செயலி லாதா மென்றுமே சாந்த மாகும். 274

சாற்றிய ஏதுவாலே சத்தியம் பரமம், மேலாய்த்
தோற்றும் அத்துவிதமாகும், தூய சிற்கனமும் ஆகும்,
மாற்றும் ஓர் மலமிலாதாம், ஆதி அந்தம் பெறாதாம்,
ஏற்றுமோர் செயல் இலாதாம், என்றுமே, சாந்தமாகும். 274

இந்த, ஞான பிரதி பந்த வாஸனை, விலகி, ஆத்ம வாஸனை, எழுச்சி பெற, உபாயத்தை திருஷ்டாந்த புரஸ்ஸரமாக, விளக்கிச் சொல்கிறார்:

ஐலம் முதலானவைகளின் சேர்க்கை காரணமாய், ஏற்பட்டிருக்கும், ஏராளமான, துர்நாற்றத்தினால், விரட்டப் பட்டிருக்கிற, அகில் கட்டையின், மனோஹரமான, வாஸனையானது, அக் கட்டையை, நன்கு அரைத்துத், தேய்ப்பதினால், மேலுள்ள நாற்றம், நன்கு விலக்கப்பட்டால் தான், நன்றாக விளங்கும்.

275

अन्तःश्रितान्तदूरन्तवासना- धूलिविलिप्ता परमात्मवासना ।
प्रज्ञातिसंद्दर्शनतो विशुद्धा प्रतीयते चन्दनगन्धवत् स्फुटम् ॥

antahśritānantadūrantavāsanā-
dhūlivilīptā paramātmavāsanā ।
prajñātīsaṅgharṣaṇato viśuddhā
pratīyate candanagandhavat sphuṭam ॥

Innumerable desires for things, that are the not-Self, cloud the desire for, Self-realisation. When these have been destroyed, by being constantly established in the Self, the Atman manifests, all by itself.

பரமவா னந்த மாகும் பங்கமார் மாயை செய்த
பிரிவியா தும்பெ றாதாம் பேதியா நித்த மாகு
மருவவ வியத்த மாகு மப்பிர மேயமா குங்
கருதுமோர் கலையி லாதாங் காட்டுமோர் பெரிய லாதம்.

பரம ஆனந்த மாகும், பங்கமார் மாயை செய்த
பிரிவு, யாதும் பெறாதாம், பேதியா நித்தமாகும்,
மருவ அவ் வியத்தம் ஆகும், அப்பிரமேயம் ஆகும்,
கருதும் ஓர் கலை இலாதாங், காட்டுமோர் பெயர் இலாதம். 275

மனஸிற்கு உள்ளே ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும், கணக்கில்லாத
சுலபமாய் போக்க முடியாத, வாஸனைகளாகிற அழுக்கினால்,
நன்கு பூசப்பட்டதாய் இருக்கும், பரமாத்மாவின் வாஸனை,
நல்ல அறிவினால், நன்றாக, உரைத்துத் தேய்ப்பதினால், நன்கு
சுத்தமாகி, சந்தனத்தின் கந்தம் போல, தெளிவாக அறியப்படும்.

அநாத்ம விஷயமான, வாஸனைகளின் கூட்டங்களால்,
மறைக்கப்பட்டிருக்கிற, ஆத்ம விஷயமான வாஸனையானது,
அந்த, அநாத்ம வாஸனைகளுக்கு, எப்பொழுதும், ஆத்மாவிலேயே,
நிலைத் திருப்பதினால், நாசம் ஏற்பட்டு விட்டால், தானே,
தெளிவாக விளங்கும்.

276

अनात्मवासनाजलैस्तिरोभूतात्मवासना ।
नित्यात्मनिष्ठया तेषां नाशे भाति स्वयं स्फुटम् ॥

anātmavāsanājalaiṣṭirobhūtātmaśvāsana ।
nityātmaniṣṭhayaḥ teṣāṁ nāśe bhāti svayaṁ sphuṭam ॥

To the extent the mind becomes steadily established in the subjective
Self, to that extent it leaves its desires, for the objects of the world.
When all such desires completely end, then there is the clear,
unimpeached, realization of the Self.

ஒருமையா யொருவி கார மொன்றிடாப் பிரம சோதி
சருவதா விளங்கா நிற்குஞ் சஞ்சல ஞாது ராதித்
திரிபுடி யாது மின்றித் திரிசிய விகற்ப மற்ற
பிரிவிலா வகண்ட சித்தே பிரமமென் றறிவர் மேலோர். 276

ஒருமையாய், ஒரு விகாரம் ஒன்றிடாப், பிரம சோதி
சருவதா, விளங்கா நிற்குஞ், சஞ்சல ஞாதுராதித்
திரிபுடி, யாதும் இன்றித், திரிசிய விகற்பம் அற்ற
பிரிவிலா அகண்ட சித்தே, பிரமம் என்றறிவார், மேலோர். 276

லோக வாஸனை, தேஹ வாஸனை, சாஸ்திர வாஸனை,
கீதையில், தம்பம், தர்ப்பம் என்று, சொல்லப்பட்டுள்ள அசுர
ஸம்பத், இவை, அநாத்ம வாஸனைகளாகும்.

277

यथा यथा प्रत्यगवस्थितं मनः
तथा तथा मुञ्चति बाह्यवासनाम् ।
निःशेषमोक्षे सति वासनानां
आत्मानुभूतिः प्रतिबन्धशून्या ॥

yathā yathā pratyagavasthitam manah
tathā tathā muñcati bāhyavāsanām ।
niḥśeṣamokṣe sati vāsanānām
ātmanubhūtiḥ pratibandhaśūnyā ॥

Being ever fixed on his own Self, the mediator's mind ends. Then,
there is a complete cessation of vasanas. So negate, entirely your
superimposition.

உரியனே தள்ளக் கூட்ட வொணாததாய் மனது வாக்காற்
பரவியே கோசரிக்கப் படாததா யறிவ தற்கிங்
கருமையா யாதி யந்த மற்றவன் வகண்ட மான
பிரமமே நாமு நீயும் பிறிதுள சீவ ருங்காண். 277

உரியனே, தள்ளக், கூட்ட, ஒணாததாய், மனது, வாக்காற்,
பரவியே, கோசரிக்கப் படாததாய் அறிவதற்கு இங்கு
அருமையாய், ஆதி, அந்தம் அற்ற, அவ் அகண்டமான
பிரமமே, நாமும், நீயும், பிறிதுள சீவருங், காண். 277

ஆத்ம வாஸனை அதிகமாக, அநாத்ம வாஸனை குறைந்து வரும்; அநாத்ம வாஸனை, பூராவும், விலகி விட்டால், எவ்வித, இடஞ்சலுமன்னியில், ஆத்ம ஸாட்சாத்காரம், ஏற்படும், என்கிறார்:

மனஸானது, எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு, உள்ளே உள்ள, ஆத்ம தத்துவத்தில், நிலைத்து இருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கு, அவ்வளவு, வெளி வாஸனைகளை, விட்டு விடுகிறது. அந்த, வெளி வாஸனைகளுக்கு, பாக்கியன்னியில், விலக்குதல், ஏற்பட்டு விட்டதேயானால், ஆத்ம தத்துவத்தின், அனுபவம், எவ்வித, தடையும் அற்றதாக இருக்கும்.

28. அத்யாஸத்தைப் போக்கு

278

स्वात्मन्येव सदा स्थित्वा मनो नश्यति योगिनः ।
वासनानां क्षयश्चातः स्वाध्यासापनयं कुरु ॥

svātmanyeva sadā sthītvā mano naśyati yoginaḥ ।
vāsanānāṃ kṣayaścātaḥ svādhyāsāpanayam kuru ॥

Tamas is destroyed, both by Rajas and Satwa; Rajas by Sattwa, and Sattwa is destroyed on 'purification'. Therefore, solely depending upon Sattwa, deny entirely, your superimposition.

மகா வாக்கிய விவேகம்

இத்திரஞ் சோதிப் புற்ற விப்பரப் பிரம சீவர்
தத்துவம் பதங்களுக்குத் தகமை யாம் பொருள்க ளாகு
நித்தமு மவர்களுக்கு நிலை மையா மைக்கி யத்தைத்
தத்துவ மசியாம் வாக்குத் தடையறச் சாற்று நன்றாய். 278

இத் திரஞ் சோதிப் புற்ற, இப் பரப் பிரம சீவர்,
தத்துவம், பதங்களுக்குத், தகமையாம், பொருள்களாகும்

நித்தமும் அவர்களுக்கு, நிலைமையாம் ஐக்கியத்தைத்,
தத்துவமசி ஆம் வாக்குத், தடை அறச் சாற்று, நன்றாய். 278

வெளி வாஸனைகளை, எப்படி குறைத்துக் கொண்டு வந்து, இல்லாமலே, செய்து விடுகிறது, என்பதை, 9 சுலோகங்களில் எடுத்துச் சொல்கிறார். காரியத்தை, அழிப்பதன் மூலம், காரணத்தை அழிக்க முடியும், என்ற, நியாயப்படி, வாஸனா காரியமான, பிராந்தியின், நாசத்தை, வாஸனா சயத்திற்குக், காரணமாகக் கூறுகிறார்:

தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலேயே, எப்பொழுதும், நிலைப்பதால், யோகியினுடைய, மனஸானது, அடங்கி விடுகிறது. வெளியில் கிளம்பாமல் இருந்து விடுகிறது. அதனால், மனஸ் அடங்குவதினால், வெளி வாஸனைகளுக்கும், இடமில்லாததினால், ஓய்வு ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஆகையால், இந்த விதமாய், தன்னிடத்தில் உள்ள, அத்தியாஸத்தின் விலக்குதலை, செய்.

ரஜஸ், தமோ, விருத்திகள் அடங்கி, ஸத்வ குணம் மேலிட்டு, பிரம்மத் தியானம் செய்பவனுக்கு, மனம் வேகம் இழந்து, கட்டுப்படுகிறது. அவனுக்கு சுத்த வாஸனைகள், உறுதிப் பட்டிருப்பதால், முன், பின், ஆலோசியாமல், திடீரென, கோபம் முதலியவை, ஏற்படுவதற்கு காரணமான, மனதிலுள்ள வாஸனை, அழிந்து போவதால், வெளிப்படையான காரணம், இருந்த போதிலும், கோபம் முதலியவை, ஏற்படுவது இல்லை. இது தான் வாஸனா சயம் என்பது.

279

तमो द्वाभ्यां रजः सत्त्वात्सत्त्वं शुद्धेन नश्यति ।
तस्मात्सत्त्वमवाप्तभ्या स्वाध्यासापनयं कुरु ॥

tamo dvābhyāṃ rajah sattvātsattvaṁ śuddhena naśyati ।
tasmātsattvamavaṣṭabhya svādhyāsāpanayaṁ kuru ॥

Knowing for certain, that your prarabdha will nourish this body, remain, undisturbed, and with courage, deny entirely your superimposition.

சாதுவே சாம வேதஞ் சார்மகா வாக்கி யத்தாற்
பேதமை யாவும் போக்கப் பிரிவுறப் பேசப் பட்ட
வேதமி லைக்கி யந்தா னிலக்கியப் பொருள்கட் காகும்
வாதக மிருப்ப தாலே வாச்சியப் பொருள் கட்கில்லை. 279

சாதுவே, சாம வேதஞ், சார் மகா வாக்கியத்தாற்,
பேதமை யாவும், போக்கப், பிரிவுறப் பேசப் பட்ட,
வேதம் இல் ஐக்கியந்தான், இலக்கியப் பொருள்கட்கு ஆகும்,
* வாதகம் இருப்பதாலே, வாச்சியப் பொருள்கட்கு, இல்லை.
(* கெடுதி)

279

ராஜஸ, தாமஸ, விருத்திகளை, அடக்குவதற்கு, உபாயம் சொல்கிறார்:
தமஸ், தமோ குணம், மேலிடுவதினால், ஏற்படக்கூடிய,
மனோ விருத்திகள், ஸத்வம், ரஜஸ் ஆகிய இரண்டினாலும்,
ரஜஸ், ரஜோ குணம் மேலிடும் போது, உள்ள விருத்திகள்,
ஸத்வத்தினாலும், ஸத்வம், ஸத்வ குணம் மேலிடுவதினாலும்,
ஏற்படும் விருத்திகள் கூட, சுத்தத்தினால், குணம் அற்ற,
மேலான, நிலையை அடைவதினால், அடங்கிவிடும். ஆகையால்,
அப்பியாஸ காலத்தில், ஸத்வத்தை, நன்றாக கைக் கொண்டு,
தன்னிடம் உள்ள, விருத்திகள், ஸத்வத்தினாலும், ஸத்வம்,
ஸத்வ குணம் மேலிடுவதினால், ஏற்படும் விருத்திகள் கூட,
சுத்தத்தினால், குணமற்ற, மேலான, நிலையை அடைவதினால்,
அடங்கிவிடும். ஆகையால், அப்பியாஸ காலத்தில், ஸத்வத்தை,
நன்றாக, கைக் கொண்டு, தன்னிடமுள்ள, அத்தியாஸத்தினை,
விலக்குதல், செய்.

தேகப் பயிற்சியாலும், காவ்விய சாஸ்திரங்களை வாசிப்
பதாலும், சோம்பல், தூக்கம் முதலான, தமோ குண காரியம்,

நீங்குகிறது. மனதை, ஒரு நிலைப்படுத்துவது என்ற, ஸத்வ காரியத்தால், கர்மாவைச் செய்வது என்ற ரஜோ குண காரியம், நீங்கி விடுகிறது. நிர் குண, தியானத்தால், ஸத்வ குண காரியமான ஞானமும் ஏற்படுவதில்லை. ஆகவே, தமோ குணத்தால். ஆவரணம் ஏற்பட்டு, ரஜோ குணத்தால் ஏற்படும், விட்சேப ரூபமான, பிரமங்களை, ஸத்வ குணத்தைக், கைக் கொண்டு, நீக்க வேண்டும்.

280

प्रारब्धं पुष्यति वपुरिति निश्चित्य निश्चलः ।
धैर्यमालम्ब्य यत्नेन स्वाध्यासापनयं कुरु ॥

prārabdham puṣyati vapuriti niścītya niścālah ।
dhairyamālambya yatnena svādhyāsāpanayaṁ kuru ॥

'I am not the jeeva, I am the supreme brahman' — thus by eliminating all that is the not-Self, deny entirely your super impositions which manifest, through the propulsion, of your past 'urges'.

பருவத வணுக்கள் போலும் பானுமின் மினிகள் போலு
மரச்சே வகர்கள் போலு மாழிகு பங்கள் போலும்
விரிவுறு வாச்சி யங்கள் விரோதமே மேவ லாலே
பிரிவிலா வயிக்கி யத்தைப் பெற்றிடா வகைக ளென்றும்.

280

பருவத அணுக்கள் போலும், பானு மின் மினிகள் போலும்,
அரசு சேவகர்கள் போலும், ஆழி, கூபங்கள் போலும்,
விரிவுறு வாச்சியங்கள், விரோதமே மேவலாலே,
பிரிவிலா ஐயிக்கியத்தைப், பெற்றிடா வகைகள், என்றும்.

280

இவ்வித அப்பியாசத்திலேயே ஈடுபட்டு விட்டால், அப்பியாஸம் செய்வதற்குக் கூட, அவசியமாய் இருக்கும் இந்த சரீரத்தை,

காப்பாற்றிக் கொள்வதற்குப், பிரயத்தினம் செய்ய வேண்டாமா, என்றால், இந்த சரீரத்தை, உண்டு பண்ணின, முன் செய்த கர்மாவே, இது இருக்கும் வரை, போசணம் செய்யும் என்று, நன்றாக, நம்பி தைரியமாக, இருக்கலாம், என்கிறார்:

முன் செய்திருக்கும் கர்மாக்களில், இப்பொழுது, இந்த சரீரத்தில், பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கும், கர்மாவே, சரீரத்தை, போசணம் செய்கிறது, என்று, தீர்மானமாய் அறிந்து கொண்டு, அதற்காக என்று எவ்வித காரியமும் செய்யாமல், தைரியத்தை, நன்கு பிடித்துக் கொண்டு, பிரயாசையோடு, தன்னிடம் உள்ள, அத்தியாசத்தின் விலக்குதலை, செய்.

281

नाहं जीवः परं ब्रह्मेत्यतद्यावृत्तिपूर्वकम् ।
 वासनावेगतः प्राप्तस्वाध्यासापनयं कुरु ॥
 nāham jīvaḥ param brahmetyatadvyāvṛttipūrvakam ।
 vāsanāvegataḥ prāptasvādhyāsāpanayam kuru ॥

Having realised your own Self, to be the 'Self-in-all' through scriptures, by reasoning, and from your own direct experience, deny entirely your superimpositions, even when a slight trace appears.

அரியனே வாச்சி யார்த்த மாயின பரசீ வர்க்குக்
 கருதிய விவ்வி ரோதங் கற்பித வுபாதி யாலே
 வுரைசெயு மிவ்வு பாதி யொன்றுமே யுண்மை யாகா
 திருமைசெய் மிவ்வு பாதி யேதெனி லியம்பக் கேளாய். 281

அரியனே, * வாச்சியார்த்தம் ஆயின, பர சீவர்க்குக்,
 கருதிய இவ் விரோதங், கற்பித உபாதியாலே,
 உரை செய்யும் இவ் உபாதி ஒன்றுமே, உண்மையாகாது

இருமை செய் இவ் உபாதி, ஏதெனில், இயம்பக் கேளாய். 281

* சொல்லின் வெளிப்படப் பொருள் (இலட்சியார்த்தம் - சொல்லின் குறிப்புப் பொருள்.)

அந்த பிரயாஸை, எவ்விதம் இருக்க வேண்டும், என்பதையும், காட்டுகிறார்:

நான் ஜீவன் இல்லை. மேலான பிரஹ்மமே, என்று, அது அல்லாத, பிரஹ்மம் அல்லாத அம்சத்தை, விலக்கி விடுவதை, முன்னிட்டுக் கொண்டு, அனாத்ம ஸம்பந்தத்தினால், ஏற்பட்டிருக்கும், வாஸனைகளின், வேகத்தினால், வந்திருக்கிற, தன்னிடமுள்ள, அத்தியாஸத்தின், விலக்குதலை செய்.

282

श्रुत्या युक्त्या स्वानुभूत्या ज्ञात्वा सार्वत्र्यमात्मनः ।
क्वचिदाभासतः प्राप्तस्वाध्यासापनयं कुरु ॥

śrutyā yuktyā svānubhūtyā jñātvā sārvaśrīyamātmānaḥ ।
kvacidābhāsataḥ prāptasvādhyāsāpanayam kuru ॥

Since, he has no idea eating or evacuating, the sage, has no relationship with action. Therefore, through continuous involvement, in the contemplation of brahman, deny entirely all your superimpositions.

காரண மாயை யாதி கருதிய வீசோ பாதி
காரியப் பஞ்ச கோசங் கருதிய சீவோ பாதி
தூரவே யிவ்வு பாதித் துவந்துவந் தள்ளும் போது
தீரனே யீச னில்லை தியங்கிய சீவ னில்லை. 282

காரண மாயை ஆதி, கருதிய ஈசோபாதி
காரியப் பஞ்ச கோசங், கருதிய சீவோபாதி
தூரவே, இவ் உபாதித் * துவந் துவந், தள்ளும் போது
தீரனே ஈசன் இல்லை, தியங்கிய சீவன் இல்லை. (* இருமை) 282

எந்த பலத்தைக் கொண்டு, அநாத்மாவை, விலக்க முடியும். எந்த பலத்தைக் கொண்டு, பிரம்மமே நான், என்று, பாவிக்க முடியும் என்றால், வேதம், யுக்தி, அநுபவம், மூன்றுமே, பலம் கொடுக்கும். அந்த பலத்தைக் கொண்டு, சில சமயம், தோன்றக் கூடிய, அத்தியாஸத்தை, விலக்கி விடலாம், என்கிறார்:

வேதத்தினாலும் உபநிஷத் வாக்கியங்களாலும், வேதத்தை அனுஸரித்த, யுக்தியினாலும், அவ் விரண்டையும், அனுஸரித்த, தன்னுடைய அனுபவத்தினாலும், ஆத்மாவின், கல்பிதமாய் இருக்கும், எல்லா பதார்த்தங்களுடையவும், வாஸ்தவமான, ஸ்வரூபமாய் இருக்கும் தன்மையை, அறிந்து கொண்டு, எப்பொழுதாவது, வாஸனைகளின் வேகத்தினால், தோன்றுவது காரணமாக, வந்திருக்கிற, தன்னிடமுள்ள, அத்தியாஸத்தின் விலக்குதலை, செய்.

இது எல்லாம், ஆத்ம ஸ்வரூபம் தான், என்பது சுருதி - ஆத்ம பிரகாசத்தாலேயே, எல்லாம் விளங்குகிற படியாலும், ஆத்ம பிரகாச மில்லாமல், விளங்காத படியாலும், ஆத்மாவைக் காட்டிலும், பிரபஞ்சம் வேறு அல்ல. மேலும், எல்லாவற்றிற்கும், ஆத்மா அதிஷ்டானமானதாலும், இதைக் காட்டிலும், ஆரோபிதமான, பிரபஞ்சம் வேறு அல்ல, என்பது, யுக்தி. இவைகளை ஒட்டிய அனுபவம், இவை மூலம், உண்மையான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்து, ஆத்ம சாயையைக் கொண்டு, கோசங்களையும், ஆத்மா என, எண்ணி, அத்தியாஸத்தால் ஏற்படும், நான், என்ற, நினைப்பை, விட்டு விட, வேண்டும்.

283

अनादानविसर्गाभ्यामीषन्नास्ति क्रिया मुनेः ।
तदेकनिष्ठया नित्यं स्वाध्यासापनयं कुरु ॥

anādānavisargābhyāmīṣannāsti kriyā muneḥ ।
tadekanıṣṭhayā nityam svādhyāsāpanayaṁ kuru ॥

By means of the realised Knowledge of the identity of Brahman, and Atman, arising from such great maxims of the Vedas as 'that thou Art', deny entirely your superimpositions, in order to strengthen your identification with Brahman.

தரணியை யாளுந் தன்மை தரணிபன் றன்னு பாதி
மருவிய கேட யாதி மற்றசே வகனு பாதி
பரவிய விவ்வு பாதிப் பகுப்பினைத் தள்ளும் போது
தரணிபன் றானு மில்லை தங்குசே வகனு மில்லை. 283

தரணியை ஆளுந் தன்மை, தரணிபன் தன் உபாதி,
மருவிய, கேடயம் ஆதி, தற் சேவகன், உபாதி
பரவிய, இவ் உபாதிப் பகுப்பினைத், தள்ளும் போது,
தரணிபன், தானும், இல்லை, தங்கு சேவகனும், இல்லை. 283

பிராரப்த கர்மாவினாலேயே ஏற்படும், அன்னம் எடுத்துக் கொள்ளல், மல விஸர்ஜனம், இவைகளைத் தவிர, எப்பொழுதும், மனனம் செய்து கொண்டிருப்பவருக்கு, கொஞ்சம் கூட, காரியம் கிடையாது. அது பிரஹ்மம் ஒன்றிலேயே, நிலையுடன், எப்பொழுதும், தன்னிடமுள்ள அத்தியாஸத்தினை விலக்குதல் செய்.

284

तत्त्वमस्यादिवाक्योत्थब्रह्मात्मैकत्वबोधतः ।
ब्रह्मण्यात्मत्वदार्ढ्याय स्वाध्यासापनयं कुरु ॥

tattvamasyādivākyotthabrahmātmāikatvabodhataḥ ।
brahmanyātmadvadārdhyāya svādhyāsāpanayam kuru ॥

Till the identification with the body is completely rooted out, with vigilance and concentration, deny entirely, all your superimpositions.

நிருமலச் சுருதி தானே நேதிநேதி யெனும் வாக்காற்
கருதொணாப் பிரமத் தின்கட் கற்பிதத் துவிதந் தன்னைத்
திரமதா யபவா திக்குந் திறமையைக் கண்டோ மன்றோ
வுரியனே யாத லாலே யுபாதியைத் தள்ள வேண்டும். 284

நிருமலச் சுருதி தானே, * நேதி நேதி, எனும் வாக்காற்,
கருதொணாப் பிரமத்தின் கட், கற்பிதத், துவிதந் தன்னைத்,
திரமதா அபவாதிக்குந், திறமையைக் கண்டோம் அன்றோ,
உரியனே, ஆதலாலே உபாதியைத், தள்ள வேண்டும்.
(* இதுவன்று, இதுவன்று) 284

அத்தியாஸத்தைப் போக்குவதற்கு, வேதத்தின் பலத்தினால்,
சாத்தியம் என்று முந்தின சுலோகத்தில், சொன்னதை,
அனுசரித்து, அவ்வேத வாக்கியங்கள், 'தத்துவம் அஸி',
முதலான, மஹா வாக்கியங்கள், என்கிறார்:

'பிரஹ்மமாகவே, நீ, இருக்கிறாய்' என்பது, முதலான,
வாக்கியங்களினால் உண்டாகும், பிரஹ்மமும் ஆத்மாவும்,
ஒன்றாயிருக்கும் தன்மை, விஷயமான, ஞானத்தைக் கொண்டு,
பிரஹ்மத்தினிடத்தில், ஆத்மாவாயிருக்கும் தன்மை, நன்கு
திடமாய், நேரில் அனுபவிக்கும் படி, ஏற்படுவதற்காக, தன்னிடம்
உள்ள, அத்தியாஸத்தின், நீக்குதலை செய்.

அஞ்ஞானிகளுக்கு தேகத்தில், நான், என்ற, எண்ணம்,
உறுதியாய் இருப்பது போல் பிரமத்தில், நான், என்ற எண்ணம்,
உறுதிப்பட வேண்டும்.

285

अहंभावस्य देहेऽस्मिन्निःशेषविलयावधि ।
सावधानेन युक्तात्मा स्वाध्यासापनयं कुरु ॥

ahambhāvasya dehe'sminniḥśeṣavilayāvadhi ।
sāvadhānena yuktātmā svādhyāsāpanayaṁ kuru ॥

O learned one, as long as, even a dream-like perception of the world of objects, and of the experiencing ego (jeeva) persists, continuously strive, to deny entirely, all your superimpositions.

வேதமாம் மானத் தாலும் விளங்கிய போதத் தாலும்
மோதிய சொப்ப னாதி யுத்தம் வுத்தி யாலும்
மீதிலை மீதி லையற் றீதிலை யென்ப தாகப்
பேதமா முபாதி யெல்லாம் பெயர்ந்திடத் தள்ளவேண்டும்.

285

வேதமாம், மானத் தாலும், விளங்கிய போதத் தாலும்
மோதிய சொப்பனாதி, உத்தம், உத்தி யாலும்
ஈதிலை, ஈதிலை, அற்று ஈதிலை, என்பதாகப்
பேதமாம் உபாதி எல்லாம், பெயர்ந்திடத் தள்ள வேண்டும்.

285

‘திடமாய்’ என்று, சொன்னது, சரீராதிகளில், ‘நான்’ என்கிற, எண்ணம், பூராவும் விலகி, பிரஹ்மம் தான், நான், என்கிற, அனுபவம் வரை, என்று, தாத்தபரியம்,

இந்த சரீரத்தில் உள்ள, ‘நான்’ என்கிற, எண்ணத்திற்கு, பாக்கியன்னியில், நாசம் ஏற்படும் வரையில், வெகு கவனத்துடன், பிசகாமல், ஏகாக்கரமான சித்தமுள்ளவனாக, இருந்து கொண்டு, தன்னிடம் உள்ள, அத்தியாஸத்தின், நீக்குதலை செய்.

286

प्रतीतिर्जीवजगतोः स्वप्नवद्भाति यावता ।
तावद्विरन्तरं विद्वन्स्वाध्यासापनयं कुरु ॥

pratītirjīvajagatoḥ svapnavadbhāti yāvata ।
tāvannirantaram vidvansvādhyāsāpanayam kuru ॥

Without giving, even the slightest chance to forget, the Atman because of sleep (unawareness), matters of the world or sense, reflect steadily upon the Self in the mind.

இவ்விதந் திரிசி யத்தை யேகமாய்த் தள்ளிப் பின்ன
ரவ்விதப் பரசீவக்கிய மறிந்திடத் தக்க தாலே
செவ்விலக் கணையி னாலே செப்பிய வவர்க டம்மை
யெவ்வமற் றுணர வேண்டு மேகமாய் நிற்ப தற்கே. 286

இவ்விதந், திரிசியத்தை, ஏகமாய், தள்ளிப் பின்னர்,
அவ் விதப் பர சீவ ஐக்கியம், அறிந்திடத் தக்கதாலே,
செவ்வி, இக் கணையினாலே, செப்பிய அவர்கள் தம்மை,
எவ்அவ மற்றும், உணர வேண்டும், ஏகமாய், நிற்பதற்கே. 286

இது மாத்திரம் போதாது. இரண்டாவதாகத், தோன்றும் ஜகத்,
வாஸ்தவமல்ல என்ற, அனுபவமும் ஏற்பட வேண்டும், என்கிறார்.

தூங்கி, விழித்துக் கொண்டவனுக்கு, பொய்யாகவே, தெரிகிற
ஸ்வப்பனம் போல, ஜீவன் விஷயமாயும், ஜகத் விஷயமாயும்,
பொய் தான் என்ற, எண்ணம் எப்பொழுது, நன்கு பிரகாசிக்கிறதோ,
அது வரையில் இடை விடாமல், ஹே! வித்துவானே, தன்னிடம்
உள்ள, அத்தியாஸத்தின், நீக்குதலை செய்.

287

निद्राया लोकवार्तायाः शब्दादेरपि विस्मृतेः।
क्वचिन्नावसरं दत्त्वा चिन्तयात्मनात्मनि ॥

nidrāya lokavārtāyāḥ śabdāderapi vismrteḥ ।
kvacinnavasaram dattvā cintayātmānamātmani ॥

Shunning, to a safe distance, like an outcast, this body, which has
come from the impurities of the parents, and which, itself is
constituted of flesh and its impurities, assert your divine, Brahmic
nature and realise, the fulfillment of your life.

விட்டலக்கணையும் வேண்டாம் விடாதலக்கணையும் வேண்டா
மிட்டனே யுபய மான விலக் கணைவேண்டு மீது

திட்டமாஞ் சோயந் தேவ தத்தனென் கின்ற வாக்கிற்
றட்டிடா ததுபோ லீதாந் தத்துவ மசியாம் வாக்கில். 287

விட்ட இலக்கணையும், வேண்டாம், விடாத இலக்கணையும், வேண்டாம்,
இட்டனே, உபயமான இலக்கண வேண்டும், ஈது
திட்டமாஞ் சோயந் தேவ தத்தன் என்கின்ற, வாக்கிற்
தட்டி யாதது, அது போல், ஈதாந், தத்துவமசியாம், வாக்கில். 287

‘இடை விடாமல்’, என்றால், ஆத்மா அனுஸந்தானத்தை,
கெடுக்கக்கூடிய, எதற்கும், அவகாசம் கொடுக்காமல், என்று,
தாற்பரியம், என்பதை, விளக்குகிறார்:

தூக்கத்திற்கும், உடல் விஷயமான பேச்சுக்கும், சப்தம்
ஸபரிசம், முதலிய விடயங்களுக்கும், அப்படியே, மறதிக்கும்,
எக் காலத்திலும், இடம் கொடுக்காமல், புத்தியில் ஆத்ம
ஸ்வரூபத்தை, சிந்தித்துக் கொண்டு இரு.

தூக்கம், உலகப் பேச்சு, சப்தாதி விடயங்கள், இவைகளில்,
ஈடுபட்டால், ஆத்ம தத்துவம் மறந்து போகும். ஆகையால்,
இவைகளால் ஏற்படும் ஆத்ம விஸ்மரணத்திற்கு, இடம்
கொடுக்காதே, என்றும், பொருள் கொள்ளலாம்.

288

मातापित्रोर्मलोद्भूतं मलमांसमयं वपुः ।
त्यक्त्वा चाण्डालवद्भूतं ब्रह्मीभूय कृती भव ॥

mātāpitṛmalodbhūtaṁ malamāṁsamayaṁ vapuḥ ।
tyaktvā cāṇḍālavaddhūraṁ brahmībhūya kṛtī bhava ॥

Merging, unite the ego, in the supreme Self, like the pot-space, in
the infinite space, by meditating on their identity, be for ever
peaceful, O sage.

திருத்தமாஞ் சோயந் தேவ தத்தனென் கின்ற வாக்கு
 விருத்தமாந் தரும மெல்லாம் விட்டவ னைக்கி யத்தைத்
 தரித்திடச் சொல்வ தேபோற் றத்துவ மசியாம் வாக்கும்
 விருத்தமாந் தரும மெல்லாம் விடுத்தயிக் கியமேசொல்லும்.

288

திருத்தமாஞ், சோயந் தேவ தத்தன் என்கின்ற வாக்கு,
 விருத்தமாந் தருமம் எல்லாம், விட்டவன் ஐக்கியத்தைத்
 தரித்திடச் சொல்வதே போற், தத்துவமசியாம் வாக்கும்,
 விருத்தமாந் தருமம் எல்லாம், விடுத்து, ஐக்கியமே, சொல்லும். 288

இவ்வித இடைஞ்சல்கள், எல்லாம், ஏற்படுவதற்கு, முக்கிய
 காரணம், சரீரத்தில் உள்ள அபிமானமே ஆதலால், அதன்
 வாஸ்தவ தன்மையை, நினைத்துப் பார்த்து, அவ் அபிமானத்தை,
 விட்டு விடச் சொல்கிறார்:

தாயார், தகப்பனார், இருவர்களுடைய, மலத்தினாலேயே,
 உண்டானதாயும், மலமும் மாமிஸமுமே, உருவெடுத்ததான
 சரீரத்தை, சண்டாளனை விட்டு, தூர, விலகுவது போல,
 தூரத்திலேயே, விட்டு விட்டு, சரீரம், வெகு அகத்தமானதினால்,
 சுத்தமான ஆத்மாவுடன், சேர்ந்து கொள்ள, யோக்கியதை
 அற்றது, என்ற பாவனையுடன், அதில் வைத்திருக்கும்,
 அபிமானத்தை விட்டு, அறியாமையால், நான் பிரஹ்மம் இல்லை
 என்று, தோன்றுவதை விலக்கி, பிரஹ்மமாக, இருந்து கொண்டு,
 கிருத கிருத்தியனாக ஆகுக.

289

घटाकाशं महाकाशं इवात्मानं परात्मनि ।
 विलाप्याखण्डभावेन तूष्णीं भव सदा मुने ॥

ghaṭākāśaṁ mahākāśaṁ ivātmānaṁ parātmani ।
 vilāpyākhaṇḍabhāvena tūṣṇī bhava sadā mune ॥

Yourself becoming, the Self-luminous Brahman, the sole substratum of all things, reject the macrocosm and microcosm, like two unclean parcels.

இத் திறம் விரோதந் தள்ளி இலக்கியச் சித்தே யான,
சுத்தமாம் பரசீவர்க்குச், சொல்லிய ஐக்கியத்தை
நித்தமும் அறிஞர் எல்லா நிலைமை யாய்ப் பரிசயிப்பர்
புத்திர நீயும் அங்ஙன் புகன்றதைப், பரிசயிப்பாய். 289

இத் திறம் விரோதந் தள்ளி இலக்கியச் சித்தே யான,
சுத்தமாம் பரசீவர்க்குச், சொல்லிய ஐக்கியத்தை
நித்தமும் அறிஞர் எல்லாம் நிலைமை யாய்ப் பரிசயிப்பர்
புத்திர நீயும் அங்ஙன் புகன்றதைப், பரிசயிப்பாய். 289

இத் திறம் வேதந் தோறு மிசை, மகா வாக்கனேக்
மத்திர தூல மாதிரி யசத்தினை யபவா தித்துச்
சுத்தமாய் வானம் போலச் சூக்கமாய்த் தானே நின்ற
வத்தமி லிந்தச் சீவர்க் ககண்ட வைக் கியமே சொல்லும். 290

இத் திறம் வேதந் தோறும், இசை, மகா வாக்கு, அனேகம்
மத்திர, தூலம், ஆதி, அசத்தினை, அபவாதித்துச்
சுத்தமாய், வானம் போலச், சூக்கமாய்த், தானே நின்ற
அத்தமில் இந்தச் சீவர்க்கு, அகண்ட, ஐக்கியமே சொல்லும். 290

ஸர்வ வியாபகமான, ஆத்மாவை, சிறியதாகத் தோன்றும் படிச்
செய்கிற, சரீராதிகளை, விலக்கி விட்டால், அது தானாகவே,
வியாபகமாய் இருந்துவிடும், என்பதை, திருஷ்டாந்தத்துடன்,
சொல்கிறார்:

குடத்தில் உள்ள, ஆகாசத்தை, குடத்தை, கவனிக்காத
போது, வியாபகமான, பெரிய ஆகாசத்தில் போல் லயம் செய்து,

இரண்டும், ஒன்று தான், என்று, பார்ப்பது போல, சரீராதி, உபாதிகளினால், சிறியதாய்த் தோன்றும், ஜீவாத்மாவை, வியாபகமான, பரமாத்மாவில், நன்கு லயம் செய்து, உபாதிகளை விலக்கி, இரண்டு ஆத்மாக்களும் ஒன்றே, என்று, அறிந்து, துண்டு படாத், தன்மையுடன், மனனத்தில், ஈடு படுவிரே! எப்பொழுதும், அதற்கு மேல், செய்ய வேண்டியது, யாதொன்றும் இல்லாததினால், சும்மா இருப்பாயாக. இதை அறிந்து, கிருத கிருத்தியனாக, செய்ய வேண்டியது, ஒன்றும் இல்லாதவனாக, ஆகிறான், என்று, கீதையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

290

स्वप्रकाशमधिष्ठानं स्वयंभूय सदात्मना ।
ब्रह्माण्डमपि पिण्डान्दं त्यज्यतां मलभाण्डवत् ॥

svaprakāśamadhiṣṭhānam svayambhūya sadātmanā ।
brahmāṇḍamapi piṇḍāṇḍam tyajyatām malabhāṇḍavat ॥

Shifting, your identification, which is now fixed in the body, to the which is Existence-Knowledge Bliss Absolute, rejecting the subtle body, may you become, ever the pure self alone.

இவ் விதம், ஜீவாத்மாவைப், பரமாத்மாவில், லயம் செய்வது போல, அந்தப் பரமாத்மாவில், கல்பிக்கப்பட்டிருக்கும், ஜகத்தையும், அதற்கு அதிஷ்டானமான, பரமாத்மாவிலேயே, லயம் செய்து விட வேண்டும், என்பதைச், சொல்கிறார்:

ஸ்வயம் பிரகாசமாய் உள்ள, எல்லா வித கல்பனைகளுக்கும், அடிப்படையாய் இருக்கிற, அதிஷ்டானமாக, பிரஹ்மமாக, தானே ஆகி, ஸத்தாக, எப்பொழுதும், இருக்கும் தன்மை, உள்ளதாக, இருக்கும், பிரம்ம ஸ்வரூபமாகவே பாவித்து, உலகம், அப்படியே, சரீரமும், மலம் உள்ள, பாத்திரத்தைப் போல, தள்ளப் பட வேண்டியது. அவை, பரிசுத்தமான, ஆத்மாவாகாது என்றும்,

அவைகளுக்கு, ஆத்மாவை விட்டு, இருப்புக் கிடையாது என்றும், அறிய வேண்டும்.

29. அஹங்காரத்தை விலக்கு

291

பிரஹ்ம பாவநா உபதேசம்

चिदात्मनि सदानन्दे देहारूढामहंभियम् ।
निवेश्य लिङ्गमुत्सृज्य केवलो भव सर्वदा ॥

cidātmani sadānande dehārūḍhāmahandhiyam ।
niveśya liṅgamutsrjya kevalo bhava sarvadā ॥

That, in which, there is the 'illusion' of the universe, just as the 'city in the mirror', that Brahman, you are, Knowing this, you will experience that fulfillment of your life.

ஆதலாற் பொய்யே யாகி யகமென வறியப் பட்டிங்
கேதெது தோன்றா நிற்கு மிவையெலா நன்றாய் விட்டுப்
போதவா னந்த வுண்மைப் பூரணப் பிரம நாணென்
றேதமில் புந்தி யாலே யின்றுணை யுணர்தி மைந்தா. 291

ஆதலாற், பொய்யே ஆகி, அகமென அறியப் பட்டு இங்கு
ஏதெது, தோன்றா நிற்கும், இவை எலாம் நன்றாய் விட்டுப்,
போத, ஆனந்த, உண்மைப் பூரணப், பிரமம் நானென்று,
ஏதமில் புந்தியாலே, இன்று உணை, உணர்தி, மைந்தா. 291

ஸ்தூல சரீரத்திலுள்ள, 'நான்', என்கிற எண்ணத்தை விட்டு
விடுவது போலவே, இந்திரியங்கள், பிராணன், அந்த கரணம்,
சேர்ந்த, சூக்ச்ம சரீரத்திலும், அவ் எண்ணத்தை, விட்டு விட
வேண்டும், என்கிறார்:

சரீரத்தில், ஏறியிருக்கிற, 'நான்', என்கிற பாவனையை, சரீரத்திலிருந்து எடுத்து, ஞான ஸ்வரூபமாயும், நித்தியமான, ஆனந்த ஸ்வரூபமாயும், உள்ள, ஆத்ம தத்துவத்தில், நன்கு வைத்து. சூக்ச்ம சரீரத்தை, நன்கு எறிந்து விட்டு, அதுவும், ஆத்மாவல்ல என்று, உணர்ந்து, எப்பொழுதும், தனித்து, உபாதிகள் எல்லாம் விலக்கி, சுத்தமாய், இருந்து வா.

ஒன்றிலும், ஸம்பந்தம் இல்லாமல், அஸங்கனாக, இரு என்று, பொருள். அல்லது, ஸஜாதீயம், விஜாதீயம், ஸ்வகதம், என்ற, மூன்று வித வேற்றுமைகளும், அற்றவனாக இரு, என்றும், பொருள் கூறலாம். இது தான், கைவல்யம். வேற்றுமை, அஞ்ஞானத்தால் ஏற்பட்டது. நான் பரமாத்மா, என்ற ஞானம் ஏற்பட்டதும், அஞ்ஞானம் விலகி, அதனால், ஏற்பட்ட, வேற்றுமைகளும் மறைந்து, விடுகின்றன. அப்பொழுது, ஸ்வதஸ் ஸித்தமான, கைவல்யம், வியக்தமாகிறது.

292

यत्रैष जगदाभासो दर्पणान्तः पुरं यथा ।
तदखेदब्रह्माहमिति ज्ञात्वा कृतकृत्यो भविष्यसि ॥ २९२ ॥

yatraiṣa jagadābhāso darpaṇāntaḥ puram yathā ।
tadbrahmāhamiti jñātvā kṛtakṛtyo bhaviṣyasi ॥

Attaining that, which is intrinsically one's Essence, which is Absolute Knowledge, and Bliss. Non-dual, which is beyond all forms, and activities, one should cease, identifying with the false body, like the actor, who relinquishes his dress, and make-up.

கருதுமண் செய்கை யான கடமுத லியாவு மென்றும்
பரவுமம் மண்ணே யாகும் பான்மை போற் பிரமத்தின்கண்
மருவிய காரி யம்போல் மயங்கிய சகம னைத்தும்
பிரமமாத் திரமே யாகும் பிரிதிதி லெதுவு மில்லை.

292

கருது, மண் செய்கையான கடம் முதலிய யாவும், என்றும்
பரவு அம் மண்ணே ஆகும், பான்மை போற், பிரமத்தின் கண்
மருவிய காரியம் போல், மயங்கிய சகம் அனைத்தும்,
பிரம மாத்திரமே ஆகும், பிரிது, இதில் எதுவும் இல்லை. 292

உள்ளே, இடை வெளி இல்லாத, ஸ்வச்சமான, கண்ணாடிக்கு,
உள்ளே, வாஸ்தமாயில்லாது, போனாலும், நகரமானது, எப்படி,
உள்ளே இருப்பது போல் தோன்றுகிறதோ, அப்படியே, இந்த
ஐகத்தின் தோற்றமானது, எதில், இருப்பதாகத் தோன்றுகிறதோ,
அந்த பிரஹ்மம், நான் என்று, அறிந்து கொண்டு, கிருத
கிருத்தியனாக, இனி, செய்ய வேண்டியது, யாதொன்றும்
இல்லாதவனாக, ஆகி விடுவாய்.

The Perceived "I" Factor.... False. (293-297)

293

यत्सत्यभूतं निजरूपमाद्यं चिद्वयानन्दमरूपमक्रियम् ।
तदेत्य मिथ्यावपुरुत्सृजेत शैलूषवद्वेषमुपात्तमात्मनः ॥

yatsatyabhūtaṁ nijarūpamādyam
cidadvayānandamarūpamakriyam ।
tadetya mithyāvapurutsrjeta
śailūṣavadvēṣamupāttamātmanah ॥

The objective world is, quite unreal. Neither is the ego, real, for it
is seen to be fleeting. How then, can the apparent, 'I know all' be
true, of the ego etc., which are momentary?

யாதினாற் பிரம மன்றி யாதுமே வேறிங் கில்லை
யாதலா லதுவே யுண்மை யாதுதா னெவர்க்கு மாண்மா
யாதுவத் துவிதஞ் சாந்த மமலமாம் பரமா மென்றுஞ்
சாதுவே யதுநீ யாவாய் சத்திய மைய மில்லை. 293

யாதினாற், பிரமம் அன்றி, யாதுமே வேறிங்கு இல்லை,
 ஆதலால், அதுவே உண்மை, யாது தான் எவர்க்கும் ஆன்மா
 யாது அத்துவிதஞ் சாந்த, அமலமாம் பரமாம், என்றும்
 சாதுவே, அது நியாவாய், சத்தியம், ஐயம் இல்லை.

293

ஸத்தியமாய், ஒரு காலத்திலும், பாதிக்கப் படாமல் இருப்பதாயும்,
 முதலிலேயே, ஆதி அற்று, இருப்பதாயும், ஞான ஸ்வரூபமாய்,
 இரண்டற்றதாய், ஆனந்த ஸ்வரூபமாய், உள்ளதாயும், ரூபம்
 அற்றதாயும், எவ்வித கிரியையும் அற்றதாயும், உள்ள, தன்
 ஸ்வரூபமாகிய, அதை அடைந்த, இந்த பொய்யான, சரீரம்,
 தனக்கு, வந்திருப்பதை, நாடகத்தில், போட்டுக் கொள்ளும்,
 வேசத்தை, நாடகமான பிறகு, எப்படி எடுத்து விடுவானோ,
 அது போல, விலக்கி விடு.

இங்கு, நிஜ ஸ்வரூபத்தை, அறிவது தான், அதை அடைவது,
 என்பது. தன்னிடம் இல்லாததைப், புதிதாக அடைவதில்லை.
 கழுத்தில், சங்கிலி இருந்த போதிலும், அதை கவனியாமல்,
 அஞ்ஞானத்தால், இழந்து விட்டதாக, நினைத்து, பிறகு, கழுத்தில்
 இருப்பதைக், கண்ணால் பார்த்ததும், அதை அடைந்தது, போல்
 நினைக்கிறான் அல்லவா! இது போலவே தான், இங்கு சரீரத்தில்,
 அபிமானத்தை, துறப்பது, சரீரத்தை விடுவது, என்பது.

294

सर्वात्मना दृश्यमिदं मृषैव
 नैवाहमर्थः क्षणिकत्वदर्शनात् ।
 जानाम्यहं सर्वमिति प्रतीतिः
 कुतोऽहमादेः क्षणिकस्य सिध्येत् ॥

sarvātmanā dṛśyamidaṁ mṛṣaiṣaiva
 naivāhamarthaḥ kṣaṇikatvadarśanāt ।
 jānāmyaham sarvamiti pratītiḥ
 kuto'hamādeḥ kṣaṇikasya sidhyet ॥

But the real 'I', witness, the ego etc. It is always there, even in deep-sleep. 'It is unborn, Eternal', says Sruti herself. Different, therefore, from the gross, and the subtle, is Paramatman.

கனவினி லாரோ பித்த காலதே சம்பு லன்க
 ணினைவறு ஞாது ராதி நிகிலமுந் பொய்யே போல
 நனவிலு மஞ்ஞா னத்தா னம்மிடை யாரோ பித்த
 கனவுடன் முதலே யாகக் கண்டவிச் சகமும் பொய்யே. 294

கனவினில் ஆரோபித்த கால, தேசம், புலன்கள்,
 நினைவறு ஞாதுராதி, நிகிலமுந் பொய்யே, போல
 நனவிலும், அஞ்ஞானத்தால், நம்மிடை ஆரோபித்த,
 கனவுடன், முதலே ஆகக் கண்ட, இச் சகமும், பொய்யே. 294

அஹம் பதார்த்தமான ஆத்மாவை சரீரம் முதலியவற்றில் நின்று பிரித்துக் காட்டுகிறார்:

இந்த, அனுபவிக்கப்படும், பொருள் எல்லாம், கணத்திற்கு கணம், வேறுபடும் தன்மை, உள்ளதாகத் தெரிகிற படியால், எந்த பிரகாரம், கவனித்தாலும், பொய் தான், 'நான்', என்ற, சப்தத்தின், அர்த்தமாக, ஆகவே ஆகாது. கணிசமாய் இருக்கிற அஹங்காரம் முதலியவைகளுக்கு, 'நான், எல்லாவற்றையும் அறிகிறேன்' என்ற தோற்றம், எப்படி ஏற்பட முடியும்?

295

अहंपदार्थस्त्वहमादिसाक्षी
 नित्यं सुषुप्तावपि भावदर्शनात् ।
 ब्रूते ह्यजो नित्य इति श्रुतिः स्वयं
 तत्प्रत्यगात्मा सदसद्विलक्षणः ॥

ahampadārthastvahamādisākṣī
 nityaṁ suṣuptāvapi bhāvadarśanāt ।
 brūte hyajo nitya iti śrutiḥ svayaṁ
 tatpratyagātmā sadasadvilakṣaṇaḥ ॥

That, which is the Knower of, all changes, in all things, which are liable to change, must doubtless be Eternal and Changeless. Again and again, the unreality of the gross, and the subtle bodies, is clearly perceived, in one's fancy, dream, and deep-sleep.

யாதினாற் பிரம மல்லா திவ்வுடல் கரணம் பிராண
 னேதமா மகங்கா ராதி யிச்சகம் யாவும் பொய்யா
 மாதலாற் பிரமஞ் சாந்தம் மமலமத் துவித மென்றுஞ்
 சாதுவே யதுநீ யாவாய்ச் சத்திய மைய மில்லை. 295

யாதினாற், பிரமம் அல்லாது, இவ் உடல், கரணம், பிராணன்,
 ஏதமாம், அகங்காராதி, இச் சகம் யாவும் பொய்யாம்,
 ஆதலாற், பிரமஞ், சாந்தம், அமலம், அத்துவிதம், என்றுஞ்
 சாதுவே, அது நீயாவாய், சத்தியம், ஐயம் இல்லை. 295

கண், பார்ப்பதினால் ஏற்படும் அறிவை, மாத்திரம் கொடுக்கும்.
 காது, கேட்பதினால் ஏற்படும், அறிவை மாத்திரம், கொடுக்கும்,
 அப்படியே, மற்ற இந்திரியங்களும், அவை, அவைகளின்
 காரியத்தை மாத்திரம், செய்யுமே தவிர, எல்லா வித அறிவையும்,
 ஏற்படுத்திக் கொடுக்க, வல்லமை அற்றவைகளே ஆகும்.
 அந்தந்த, சிற்றறிவை, ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதும் கூட, தான்,
 ஐடமாக இருப்பதினால், ஆத்மாவின், சைதன்ய வியாப்தியின்,
 பலத்தினாலே தான். ஆகையால், வாஸ்தவமாக, எல்லா
 அறிவையும், உடையதாய், இந்திரியாதிகளுக்கு, எல்லாம்,
 தன்னுடைய, ஸன்னிதி விஷேசத்தினாலேயே, சக்தியைக்
 கொடுப்பதாயும் உள்ள, ஆத்மா தான், வாஸ்தவமாக, 'நான்'
 என்ற, பதார்த்தம், என்கிறார்:

எப்பொழுதும், நல்ல தூக்கத்தில் கூட, இருப்பதாகத்
 தெரிவதினால், அஹங்கார முதலானவைகளுக்கும், ஸாட்சியாய்
 இருப்பது ஆத்மா தான், 'நான்', என்கிற வார்த்தைக்கு, அர்த்தம்.
 வேதமானது, தானே அல்லவா, இந்த ஆத்மாவை, உற்பத்தி

அற்றது, என்றைக்கும் இருப்பது, என்று சொல்கிறது. ஆகையால், உள்ளே இருக்கும், ஆத்ம தத்துவம், ஸத்திற்கும், வியக்தமாய் இருக்கும், காரியத்திற்கும், அஸத்திற்கும், வியக்தம் இல்லாமலிருக்கும், காரணத்திற்கும், வேறு பட்டதே, ஆகும்.

296

विकारिणां सर्वविकारवेत्ता
नित्याविकारो भवितुं समर्हति ।
मनोरथस्वप्नसुषुप्तिषु स्फुटं
पुनः पुनर्दृष्टमसत्त्वमेतयोः ॥

vikāriṇām sarvavikāravettā
nityāvikāro bhavitum samarhati ।
manorathasvapnasuṣuptiṣu sphuṭam
punaḥ punardrṣṭamasattvametaayoḥ ॥

Therefore, reject your identification, with this mass of flesh, and with the ego, or the subtle body, of which, are the imaginations of, the intellect. By realising, your own Self, which is Absolute Knowledge, which cannot be denied, in the three periods of time, attain to the state of, supreme Peace.

பேதமாஞ் சாதி நீதி பெருங்குல கோத் திரங்க
ளோதிடு நாம ரூப மொருகுணந் தோட மின்றிப்
போதுதே சம்பு லன்கள் பொருந்தி டாப்பிரம மியாது
போதனே யதுநீ யாவாய் புந்தியிற் சிந்தை செய்வாய். 296

பேதமாஞ், சாதி, நீதி, பெருங் குல, கோத்திரங்கள்,
ஒதிமும் நாம, ரூபம், ஒரு குணந் தோடம், இன்றிப்
போது, தேசம், புலன்கள் பொருந்திடாப் பிரமம் யாது,
போதனே, அது நீ ஆவாய், புந்தியிற் சிந்தை செய்வாய்.

296

ஆத்மா எப்படி சாட்சி, எப்படி நித்தியர், என்று, விளக்கிச் சொல்கிறார்:

மாறுதல் அடைகிற, எல்லா பதார்த்தங்களுடைய, எல்லாவித, மாறுதல்களையும், ஸாட்சியாய் இருந்து, அறிகிறது எதுவோ, அது, எப்பொழுதும், இருக்க வேண்டியதே, மிகவும் நியாயம். இந்த மாறுதலடையும், சரீரம், முதலானது, அதில், நான் என்று, அபிமானிக்கும், ஜீவன், இருவர்களுடைய, வாஸ்தமாக இல்லாத் தன்மையானது, மனக் கோட்டை, கட்டும் போதும், ஸ்வப்பனம் காணும் போதும், நல்ல தூக்கத்திலும், அடிக்கடி தெளிவாக, அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

297

अतोऽभिमानं त्यज मांसपिण्डे
पिण्डाभिमानिन्यपि बुद्धिकल्पिते ।
कालत्रयाबाध्यमखण्डबोधं
ज्ञात्वा स्वमात्मानमुपैहि शान्तिम् ॥

ato'bhimānaṁ tyaja māṁsapinḍe
piṇḍābhimāninyapi buddhikalpite ।
kālatrayābādhyamakhaṇḍabodham
jñātvā svamātmānamupaihi śāntim ॥

Renounce your identification with family, lineage, name, form, and order in life-attributes of the body, which is like a foul corpse. So too, renounce your ideas of agency etc. - attributes of the subtle body. Thus, become, the very essence of Absolute Bliss.

யாதெலா வாங்கு கட்டு மிங்குக்கோ சரமே யாகா
யாதுநற் போதக் கண்ணி லிங்குகோ சரமா மியாதிங்
காதியில் வத்து வாகு மமலசிற் கனமு மாகும்
போதனே யதுநீ யாவாய் புந்தியிற் சிந்தை செய்வாய். 297

யாது எலாவாந் குக்டு இங்கு, கோசரமே ஆகா
யாது நந் போதக் கண்ணில், இங்கு கோசரமாம், இங்கு
ஆதியில் வத்துவாகும், அமல சிற் கனமும் ஆகும்,
போதனே, அது நீ ஆவாய், புந்தியிற் சிந்தை செய்வாய். 297

ஆகையால், என்ன செய்ய வேண்டும் என்று, சொல்கிறார்:
மேலே, சொன்ன காரணங்களினால், மாமிஸ பிண்டமாகிற,
இந்த சரீரத்திலும், புத்தியினால், கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிற, அப்
பிண்டத்தை, தானென்று நினைக்கிற, ஜீவனிடத்திலும் கூட,
'நான்', என்று, எண்ணுவதை, விட்டு விடு. முக் காலத்திலும்,
பாதிக்க முடியாததாய், தூண்டப்படாத அறிவு ஸ்வரூபமாய்
இருப்பதை, தன்னுடைய, ஆத்மாவாக, அறிந்து கொண்டு,
சாந்தியை அடைவாயாக.

56. Condemnation of the Ego. (298-309)

298

त्यजाभिमानं कुलगोत्रनाम-
रूपाश्रमेष्वार्द्राश्वश्रितेषु ।
लिङ्गस्य धर्मानपि कर्तृतादि-
स्त्यक्ता भवाखण्डसुखस्वरूपः ॥

tyajābhimānaṁ kulagotrānāma-
rūpāśrameṣvārdraśvāśriteṣu ।
liṅgasya dharmānapi kartṛtādī-
styaktā bhavākhaṇḍasukhasvarūpaḥ ॥

It is observed that, there are other obstacles also, which hurl man into, a whirl of births and deaths. Their, one root - for the reasons, given above-is the ego - the first modification of, ignorance.

மருவிய சடூர்மி யின்றி மாசில்யோ கியர்ம னத்தாற்
கருதிடப் பட்டு மன்றோர் கரணமுங் கருதொணாத
வுருவமாய் மனத்திற் கெட்டா வுண்மையாய் நிறைந்துநின்ற
பிரமமே ததுநீ யாவாய் பிரிவறச் சிந்தை செய்வாய். 298

மருவிய * சடூர்மி இன்றி, மாசில் யோகியர், மனத்தாற்
கருதிடப் பட்டு, அன்றோர் கரணமுங் கருதொணாத
உருவமாய், மனத்திற்கு எட்டா உண்மையாய், நிறைந்து நின்ற,
பிரமமே, அது நீ ஆவாய், பிரிவறச் சிந்தை செய்வாய்.
(பசிதாகம், சோகம், மோகம், ஜரை, மரணம்.) 298

இந்த அபிமானத்தின், லட்சணத்தை, கொஞ்சம் விஸ்தரித்துச்
சொல்லி, அதை விட்டு விட்டால், நித்தியமாய் உள்ள ஆனந்த
ஸ்வரூபமாகவே, இருக்கலாம், என்பதைக் காட்டுகிறார்:

ஈரமாய் இருக்கிற, பிரேதமாகிய, இந்த சரீரத்தை, ஒட்டினதாய்
உள்ள, குலம், கோத்திரம், பெயர், ரூபம், ஆசிரமம், இவைகளில்,
அபிமானத்தை, விட்டு விடு. சூக்ச்ம சரீரத்தினுடைய தர்மங்களாகிற
கர்த்தாவாய் இருக்கும் தன்மை, போக்தாவாய் இருக்கும்,
தன்மை, முதலியவைகளையும், கூட, விட்டு விட்டு இந்த
சரீரங்களுக்கு, எல்லாம், வேறுபட்டதாயுள்ள, பரிபூரணமான,
ஆனந்த, ஸ்வரூபனாய், இருந்து வா.

299

सन्त्यन्ये प्रतिबन्धाः पुंसः संसारहेतवो दृष्टाः ।
तेषामेव मूलं प्रथमविकारो भवत्यहंकारः ॥

santyanthe pratibandhāḥ puṁsaḥ saṁsārahetavo dr̥ṣṭāḥ ।
teṣāmevaṁ mūlaṁ prathamavikāro bhavatyahankāraḥ ॥

As long as, there is any relationship with this vile ego, so long, there
should not be, even the slightest talk, about liberation, which is
unparalleled.

மித்தியா சகம னைத்து மேவதிட் டான மாகிச்
சத்தசத் திற்கு வேறாய்ச் சலமறத் தன்னிற் றானாய்
நித்தநிட் களமா யாது நிகரற நிறைந்து நின்ற
வத்துவே ததுநீ யாவாய் வழுவறச் சிந்தை செய்வாய். 299

மித்தியாம் சகம் அனைத்துமே, அதிட்டானமாகிச்
சத்த சத்திற்கு வேறாய்ச், சலம் அறத், தன்னிற் தானாய்,
நித்த நிட்களமாய், யாது நிகரற, நிறைந்து நின்ற,
வத்துவே, அது நீ ஆவாய், வழு அறச் சிந்தை செய்வாய். 299

ஆத்ம ஞானம், ஏற்பட விடாமல், தடுக்கும் எல்லா, காரணங்
களுக்கும், மூல காரணமாய் இருப்பது, அஹங்காரமே, ஆவதால்,
அதற்கு, இடமே கொடுக்காமல், வெகு ஜாக்கிரதையாய்,
இருக்க வேண்டும், என்று, 299- முதல் 311- சுலோகங்கள்
முடிய, வற்புறுத்திச் சொல்கிறார்:

புருசனுக்கு, ஸம்ஸாரத்திற்கு, காரணங்களாக, காணப்
படும், இடைஞ்சல்கள், வேறு இருக்கின்றன. அந்த
இடைஞ்சல்களுக்கு எல்லாம், மூலமாக, அவித்யையின், முதல்
விகாரமான, அஹங்காரமே இருக்கிறது.

300

यावत्स्यात्स्वस्य सम्बन्धोऽहंकारेण दुरात्मना ।
तावन्न लेशमात्रापि मुक्तिवार्ता विलक्षणा ॥ 299 ॥

yāvatsyātsvasya sambandho'haṅkāreṇa durātmanā ।
tāvanna leśamātrāpi muktivārtā vilakṣaṇā ॥

ஆதிவியா திகளி லாத யறுவிகா ரம்பெ றாதாய்ப்
பேதமா மிச்ச கத்தின் பிறப்பிருப் பிறப்பைச் செய்யு
மாதிகா ரணமா னாலு மமலமாம் பிரமம் யாது
போதனே யதுநீ யாவாய் புந்தியிற் சிந்தை செய்வாய். 300

* ஆதி வியாதிகள் இலாத, அறு விகாரம் பெறாதாய்ப்,
பேதமாம் இச் சகத்தின் பிறப்பு, இருப்பு இறப்பைச் செய்யும்
ஆதி காரணம், ஆனாலும், அமலமாம் பிரமம் யாது,
போதனே, அது நீ ஆவாய், புந்தியிற், சிந்தை செய்வாய்.

(* ஆதி: மாநாச தாபம் வியாதி - சரீர தாபம்)

300

தனக்கு, எது வரை, துஷ்ட ஸ்பாவமுள்ள, அஹங்காரத்துடன்,
ஸம்பந்தம் இருக்குமோ, அது வரையில் அதற்கு, நேர் எதிரிடை
யான, மோட்சம் என்கிற, பேச்சு, கொஞ்சங் கூட, ஸாத்தியம்
இல்லை.

301

अहंकारग्रहान्मुक्तः स्वरूपमुपपद्यते ।
चन्द्रवद्विमलः पूर्णः सदानन्दः स्वयंप्रभः ॥

ahaṅkāragrahānmuktaḥ svarūpamupapadyate ।
candravadvimalaḥ pūrṇaḥ sadānandaḥ svayampṛabhaḥ ॥

The ego is, that which, has been produced by the intellect, which
is deluded by 'nescience' and which is perceived in this, as 'I am - so
- and - so' - when this ego-sense is totally annihilated, one attains,
an unobstructed identity, with Brahman.

தொத்துபே தம்பெ றாதாய்த் தொடருமோர் குறியி லாதாய்
நித்தரங் காழி போல நிச்சல மாகி நித்த
முத்தமா யகண்ட மான மூர்த்தியாம் பிரமம் யாது
புத்திர வதுநீ யாவாய் புந்தியிற் சிந்தை செய்வாய். 301

தொத்து பேதம் பெறாதாய்த், தொடரும் ஓர் குறியிலாதாய்,

* நித்தரங் ஆழி போல, நிச்சலமாகி, நித்த,
முத்தமாய், அகண்டமான மூர்த்தியாம், பிரமம் யாது,

புத்திர, அது நீ ஆவாய், புத்தியிற் சிந்தை செய்வாய்.

(* அலையில்லாக் கடல்)

301

அஹங்காரமாகிற, கிரஹத்திலிருந்து, ராகுவிலிருந்து, விடுபட்டவனாய், ராகுவிலிருந்து விடுபட்ட, சந்திரன் போல, நிர்மலமாய், பரிபூரணமாய், எப்பொழுதும், ஆனந்த ரூபியாய், வேறு எதையும், அபேசிக்காமல், தானே பிரகாசமாய், இருந்து கொண்டு, தன்னுடைய, வாஸ்தவமான ஸ்வரூபத்தை, அடைகிறான்.

302

यो वा पुरे सोऽहमिति प्रतीतो बुद्ध्या प्रक्लृप्तस्तमसाऽतिमूढया ।
तस्यैव निःशेषतया विनाशे ब्रह्मात्मभावः प्रतिबन्धशून्यः ॥

yo vā pure so'hamiti pratīto
buddhyā praklṛptastamasā'timūḍhayā ।
tasyaiva niḥśeṣatayā vināśe
brahmātmabhāvaḥ pratibandhaśūnyaḥ ॥

The treasure of the Bliss-of-Brahman is enwrapped by the mighty, and dreadful serpent of the ego-sense, and jealously guarded, for its selfish use, by its three fierce hoods, the three Gunas. The wise man, who destroys it by severing its three heads, with the great sword of, Realisation, in accordance with, the teachings of the scriptures, alone, can enjoy this treasure, which brings Bliss.

காரண மெவற்றி னிற்குங் காரண மாகி யொன்றாய்ப்
பாரினை முதல நேகம் படைத்தகா ரணமாய் நின்றுங்
காரிய கார ணங்கள் கலந்திடாப் பிரமம் யாது
தீரனே யதுநீ யாவாய் திரமுற் சிந்தை செய்வாய்.

302

காரணம் எவற்றினிற்குங், காரணமாகி, ஒன்றாய்ப்,
பாரினை, முதல், அநேகம் படைத்த, காரணமாய், நின்றுங்

காரிய, காரணங்கள், கலந்திடாப் பிரமம் யாது,
தீரனே, அது நீயாவாய், திரமுறச் சிந்தை செய்வாய். 302

அஞ்ஞானத்தினால், மிகவும், மோஹத்தை அடைந்திருக்கும் புத்தியுடன், தனித்துப் பிரித்து அறியாமல், முன்னால், இவன், நான் என்று, எது, பரிச்சின்னமாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்ததோ, அதற்கு, கொஞ்சமேனும், மிச்ச மன்னியில், நாசம் ஏற்பட்டு விட்டால், தான், எவ்வித, தடங்கலும் இல்லாமல், பிரஹ்மம், தான், ஆத்மா என்கிற, பாவனை ஏற்பட்டு விடும்.

303

ब्रह्मानन्दनिधिः महाबलवताऽहंकारद्वोराहिना
संवेष्ट्यात्मनि रक्ष्यते गुणमयैश्चण्डेस्त्रिभिर्मस्तकैः
विज्ञानाख्यमहासिना श्रुतिमता विच्छिद्य शीघ्रं
निर्मूल्याहिमिं निधिं सुखकरं धीरोऽनुभोक्तुं क्षमः ॥

brahmānandanidhirmahābalavatā'haṅkāraghorāhinā
saṁveṣṭyātmani rakṣyate
guṇamayaiścāṇḍestribhirmastakaiḥ vijñānākhyamahāsinā
śrutimatā vicchidya śīṣatrayaṁ nirmūlyāhimimam
nidhim sukhakaram dhiro'nubhoktuṁkṣamaḥ ॥

As long as, there is, even a trace of poison left in the body, how can, one hope for complete recovery? Such too, is effect of the ego-sense, upon the meditator's liberation.

கருதிய வெண்மை வெண்மை காரியங் கட்டு வேறாய்ப்
பரமவக் கரமா யென்றும் பழுதிலா நந்த மாகி
நிருமல நிருவி கற்ப நிலைமையாய் நிறைந்து நின்ற
பிரமமே ததுநீ யாவாய் பிறிவறச் சிந்தை செய்வாய். 303

கருதிய, * வெண்மை ** வெண்மை காரியங் கட்டு, வேறாய்ப்
பரம *** அக்கரமாய் என்றும், பழுதில் ஆநந்தமாகி,

நிரு மல, நிரு விகற்ப, நிலைமையாய், நிறைந்து நின்ற
பிரமமே, அது நீ ஆவாய், பிறிவு அறச், சிந்தை செய்வாய்.

* மாயை

** வெண்மை காரியம் - மாயா காரிய உலகு

*** அக்கரம் (அழியாதது)

303

அந்த அஹங்காரத்தை, எப்படி, நாசம் செய்வது, என்று,
திருஷ்டாந்தம், மூலமாக விளக்குகிறார்:

பிரஹ்மானந்தமாகிற, புதையல், விஷயங்களாகிற, பாலை
நிறைய சாப்பிட்டு, மிகவும் பலசாலியான, அஹங்காரமாகிற,
மிகவும் பயங்கரமான, ஸர்பத்தினால், ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்
ஆகிற, குணங்களாகிற, பயங்கரமான, மூன்று தலைகளால்,
தன்னிடத்தில், நன்கு சுற்றிக் கொண்டு, பிறர், அனுபவிக்க
முடியாமல், ரட்சிக்கப்பட்டு வருகிறது. நன்கு பிரகாசிக்கிற,
சிறந்த அறிவாகிய, அனுபவம் என்கிற, பெரிய வாளால், அந்த
தலை கள் மூன்றையும், நன்கு, வெட்டி விட்டு, அந்த
ஸர்பத்தைத், தறிக்கிற, இந்த, தீரனாய் இருப்பவன், தெளிந்த
புத்தியுடன் இருப்பவன், தகுதி உள்ளவனாவான்.

304

यावद्वा यत्किञ्चिद्विषदोऽस्फूर्तिरस्ति चेद्देहे ।
कथमारोग्याय भवेत्तद्वदहन्तापि योगिनो मुक्त्यै ॥

yāvadva yatkiñcidviṣadoṣaphūrtirasti ceddehe ।
kathamārogyāya bhavettadvadahantāpi yogino muktyai ॥

By the complete cessation of the ego-sense, gained by restraining
the diverse mental waves, created by the ego itself, and through the
discrimination of the Innermost Reality, one experiences Reality,
as 'I am This'.

ஏதமில் கனக மேபோ லியாதொரு பிரமம் மாலாற்
கோதுறு நாம ரூபங் குணமுதல் விகார மான
பேதமாய்த் தோன்றி னாலும் பேதியா விகாரி யாகா
சாதுவே யதுநீ யாவாய் சந்ததஞ் சிந்தை செய்வாய். 304

ஏதம் இல் கனகமே போல், யாதொரு பிரமம் அலாற்,
கோதுறு நாம ரூபங், குண முதல் விகார மான,
பேதமாய்த் தோன்றினாலும், பேதியா, விகாரி, ஆகா
சாதுவே, அது நீ ஆவாய், சந்ததஞ் சிந்தை செய்வாய். 304

விஷத்தினால் ஏற்படும், தோஷத்தின், ஸம்பந்தம், சரீரத்தில்,
எது வரையிலாவது கொஞ்சமாவது, இருக்குமேயானால், எப்படி,
ஆரோக்கியம் ஏற்பட முடியும்? அதைப் போலவே யோகிக்கு,
அஹங்காரமும், எதுவரையிலாவது, கொஞ்சமாவது, வாஸனா
ரூபமாகவாவது, இருந்து வந்தால், மோட்சத்தின் பொருட்டு,
இடையூறு தான். வாஸனை கூட, இல்லாத படி அகந்தையை,
அடியோடு, விலக்க வேண்டும்.

305

अहमोऽत्यन्तनिवृत्त्या तत्कृतनानाविकल्पसंहत्या ।
प्रत्यक्तत्त्वविवेकादिदमहमस्मीति विन्दते तत्त्वम् ॥ 304 ॥

ahamo'tyantanivṛtṭyā tatkr̥tanānāvikalpasamhṛtyā ।
pratyaktattvavivekādidamahamasmīti vindate tattvam ॥

Renounce immediately, your identification with the ego-sense, the 'sense of agency' which is by its very nature a modification and is lit up by a 'reflection' of the Self. It diverts, one from being established, in the Self. Identifying yourself with this, (false sense), you have reached this, relative-existence, full of the miseries of birth, decay, death – although, you are the Witness, the Essence of Knowledge – Bliss Absolute.

யாதினில் வேறே யில்லை யாதுமே லுக்கு மேலாம்
 பேதமில் லாம லென்றும் பிரத்தியக் கபின்னம் யாது
 போதவா நந்த ஷண்மைப் பூரண மேகம் யாது
 போதனே யதுநீ யாவாய் புந்தியிற் சிந்தை செய்வாய். 305

யாதினில், வேறே இல்லை, யாது மேலுக்கும் மேலாம்,
 பேதமில்லாமல், என்றும் பிரத்தியக், அபின்னம் யாது,
 போத ஆநந்த, உண்மைப் பூரணம் ஏகம், யாது
 போதனே, அது நீ ஆவாய், புந்தியிற் சிந்தை செய்வாய். 305

அஹங்காரத்தை, பூராவும் போக்கடிப்பதினால், அதனால்
 ஏற்படும், பல வித தோஷங்களை, நாசம் செய்வதால்,
 உள்ளிருக்கிற, ஆத்ம தத்துவத்தைப் பிரித்து, அறிவதினால்,
 “இதுவாகத் தான், நான் இருக்கிறேன்” என்று, உண்மையை
 நேரில் அனுபவிக்கலாம்.

306

अहंकारे कर्तर्यहमिति मतिं मुञ्च साहसा
 विकारात्मन्यात्मप्रतिफलजुषि स्वस्थितिमुषि ।
 यदध्यासात्प्राप्ता जनिमृतिजरादुःखबहुला
 प्रतीचश्चिन्मूर्तेस्तव सुखतनोः संसृतिरियम् ॥

ahankāre kartaryahamiti matim muñca sahasā
 vikāratmanyātmapratiṭhalajuṣi svasthitimuṣi ।
 yadadhyāsātpṛāptā janimṛtijarāduḥkhabahulā
 pratīcāścinmūrtestava sukhatanoh saṁsṛtiriyam ॥

But, for your identification with, the ego-sense, there is no
 transmigration for you, who are Immutable, and Eternally the Same,
 Knowledge-Absolute, Omni-present, Bliss-Absolute and of unsullied
 glory.

பீரம்வந் பாவனா பலம்

ஓதிய விவ்வர்த் தத்தை யுத்தம வுத்தி யோடே
கோதிலாப் புந்தி யாலே குறித்துளந் தன்னிற் சிந்தி
யீதினா லைய மாதி யின்றியே வுளங்கை நீர்போற்
சாதுவே யுண்மை ஞானஞ் சனித் திடுஞ் சங்கை யில்லை.

306

ஓதிய இவ் அர்த்தத்தை, உத்தம, உத்தியோடே
கோதிலாப், புந்தியாலே குறித்து, உளந் தன்னிற் சிந்தித்து,
ஈதினால், ஐயம் ஆதி, இன்றியே, உளங்கை நீர் போற்,
சாதுவே, உண்மை ஞானஞ் சனித்திடுஞ், சங்கை யில்லை.

306

ஞான ஸ்வரூபியாய், ஆனந்த ஸ்வரூபியாய், உள்ளே
இருக்கிறதான, உனக்கு ஆத்ம தத்துவமாய் இருக்கிற, உனக்கு
பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, துக்கங்கள் நிறைந்த, இந்த, ஸம்
ஸாரமானது, எதில், நான் என்று, அத்தியாஸம் ஏற்பட்டிருப்பதனால்,
வந்திருக்கிறதோ, இந்த ஸக்சம் பூதங்களின், காரியமாய்
இருக்கும் தன்மை, உடையதாயும், ஆத்மாவின், பிரதி
பிம்பத்துடன் கூடியதாயும், தன்னுடைய ஆத்மாவினுடைய,
வாஸ்தவமான, ஞான, ஆனந்த, ஸ்வரூபத்தைத், திருடிக்
கொண்டதாயும், உள்ள, அஹங்காரத்தில், 'நான்' என்ற,
எண்ணத்தை, உடனே, விட்டு விடு.

307

सदैकरूपस्य चिदात्मनो विभो-
रानन्दमूर्तेरनवद्यकीर्तिः ।
नैवान्यथा क्वाप्यविकारिणस्ते
विनाहमध्यासममुष्य संसृतिः ॥

sadaikarūpasya cidātmano vibho-
rānandamūrteranavadyakīrtiḥ ।
naivānyathā kvāpyavikāriṇaste
vināhamadhyāsamamuṣya saṁsṛtiḥ ॥

Therefore, with the great sword of Realisation, destroying this ego-sense, your enemy - which is like a thorn in the throat of a man who is eating-enjoy directly and freely, the Bliss of Your own Domain, the Majesty of the Atman.

அடர்வுறு சயினி யத்து ளரசனைக் காண்ப தேபோ
லுடன்முதற் றிரளி னுக்கு ளுணர்வு மாத் திரமே யாகித்
திடபரி சுத்த மாகத் திகழ்ந்திடு நின்னைக் கண்டவ்
விடரிலாப் பிரம நானென் றெண்ணியவ் வடிவாய் நிற்பாய்.

307

அடர் உறு சையினியத்துள், அரசனைக் காண்பதே போல்,
உடன் முதற் திரளினுக்கு, உணர்வு மாத்திரமே ஆகித்,
திட பரிதி சுத்தமாகத் திகழ்ந்திடும், நின்னைக் கண்டு, அவ்
இடரிலாப், பிரமம் நானென்று, எண்ணி, அவ் வடிவாய், நிற்பாய்.

307

அஹங்காரத்தில், வைத்த, அத்தியாஸத்தினால் தான், ஆத்மாவிற்கு
ஸம்ஸாரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, என்று சொன்ன விஷயத்தையே, நன்கு
உறுதிப்படுத்தி, அந்த அத்தியாஸம், இல்லை, ஆனால், ஸம்ஸாரம்
ஏற்படாது, என்பதையும், சொல்கிறார்:

எப்பொழுதும், ஒரே ஸ்வரூபத்துடன், இருப்பதாயும், ஆனந்த
ஸ்வரூபமாயும், எவ்வித தோஷமும், சொல்வதற்கு இடம்
இல்லாமல், கீர்த்தி பெற்றதாயும், எவ் வித மாறுதல் அற்றதாயும்
இருக்கும், உனக்கு, அதனுடன், அஹங்காரத்துடன், 'நான்'
என்ற அத்தியாஸம் இல்லாமல், வேறு, எவ் விதமாகவும், எக்
காலத்திலும், ஸம்ஸாரமானது, ஏற்படவே ஏற்படாது.

பாடத்தில், ஸத்தாக, முக் காலத்திலும், மாறாமல், ஒரே
ஸ்வரூபமாக இருக்கிற, என்று பொருள். அத்தியாஸத்தால்
தான், ஆத்மாவுக்கு பல ஸ்வரூபம், ஐடத் தன்மை, குறுகிய
தன்மை, துன்பம், அப கீர்த்தி எல்லாம், ஏற்பட்டிருக்கிறது,
என்பது கருத்து.

308

तस्मादहंकारमिमं स्वशत्रुं
 भोक्तुर्गले कण्टकवत्प्रतीतम् ।
 विच्छिद्य विज्ञानमहासिना स्फुटं
 भुङ्क्त्वात्मसाम्राज्यसुखं यथेष्टम् ॥

tasmādahaṅkāramimam svaśatruṁ
 bhokturgale kaṇṭakavatpratītam ।
 vicchidya vijñānamahāsinā sphuṭam
 bhunṅkṣvātmasāmrajyasukhaṁ yatheṣṭam ॥

Checking, the activities of the ego-and renouncing all attachments, through the experience of the Supreme Reality, be free from duality, through the enjoyment of the Bliss of the Self, and remain serene in Brahman. For, then you have attained your infinite Nature.

நிருமலப் பிரம மாக நின்னினீ யென்று நின்று
 பிரமமா மந்த வுன்னிற் பிரிவுபோற் றோன்றா நின்ற
 திருசியத் திரளை யெல்லாந் தீரவே பிரவிலா பித்துப்
 பரமவா நந்தம் பெற்றுப் பகுப்பிலாச் சாந்தி சார்வாய். 308

நிருமலப் பிரமமாக, நின்னின் நீ, என்று நின்று,
 பிரமமாம், அந்த உன்னிற், பிரிவு போற் தோன்றா நின்ற,
 திருசியத் திரளை எல்லாந், தீரவே பிரவிலா பித்துப்,
 பரம ஆநந்தம் பெற்றுப், பகுப்பிலாச் சாந்தி சார்வாய். 308

ஆகையால், சாப்பிடுகிறவனுடைய தொண்டையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு, சிரமப்படுத்தும் முள்ளைப் போல, ஏற்பட்டிருக்கிற, இந்த, தனக்கு சத்ருவாய் இருக்கும், அஹங்காரம் என்பதை, அனுபவ ஞானமாகிற, பெரிய வாளால், நன்கு வெட்டி விட்டு, ஆத்மாவிற்குள்ள, வேறு எதற்கும், உள்பட வேண்டியதில்லாமல் இருக்கும், தன்மையான, ஸாம்ராஜ்யமான, ஆனந்தத்தை, நன்கு, எவ் வித தடையுமன்னியில் விருப்பப் படி அனுபவித்துக் கொள்.

309

ततोऽहमादेर्विनिवर्त्य वृत्तिं
संत्यक्तरागः परमार्थलाभात् ।
तूष्णीं समास्स्वात्मसुखानुभूत्या
पूर्णात्मना ब्रह्मणि निर्विकल्पः ॥

tato'hamādervinivartya vṛttiṁ
santyaktarāgaḥ paramārthālabhāt ।
tūṣṇīm samāssvātmasukhānubhūtyā
pūrṇātmanā brahmaṇi nirvikalpaḥ ॥

Even through, completely rooted out, this terrible ego-sense, if revived in the mind, (vyullekhitah) even for a moment, returns to life and creates hundreds of mischiefs, like a cloud ushered in by wind, during the rainy season.

சத்தசத் திற்கு வேறாஞ் சத்திய வேக வத்துப்
புத்தியாங் குகையின் கண்ணே பொருந்து மவ் வத்து வாக
நித்தமிக் குகையின் கண்ணே நிலைமையா யாவ னிற்பன்
புத்திர வன்னோன் மீண்டிப் புரையுடற் குகையிற் சேரான்.

309

சத்த சத்திற்கு வேறாஞ், சத்திய ஏக வத்துப்,
புத்தியாங் குகையின் கண்ணே, பொருந்து, அவ் வத்து வாக,
நித்தம், இக் குகையின் கண்ணே, நிலைமையாய் யாவன் நிற்பன்,
புத்திர, அன்னோன், மீண்டும், இப் புரை உடற், குகையிற் சேரான்.

309

அதன் பிறகு, அஹங்காரம், முதலானதில் இருந்து, மனோ
விருத்தியை, நன்கு திருப்பி, ஆசையை, நன்கு விட்டு
விட்டவனாக, உத்தமமான, பிரயோஜனம் கிடைத்து விட்டபடியால்,
இனி, வேறு எதையும், அபேசித்து, பிரயத்தனம் செய்ய,
அவசியம் இல்லாததினால், ஆத்மாவின், ஸ்வரூபமான,
ஆனந்தத்தை, அனுபவித்துக் கொண்டு, எவ்விதக் குறைவு

மன்னியில், பரிபூரண ஸ்வரூபமாய், இருந்து கொண்டு, எவ்வித ஸந்தேஹம் முதலிய, விகல்பங்கள் அற்றவனாய், பிரமத்தினிடத்திலேயே, வேறு எவ்விதப், பிரவிருத்தியும், இல்லாமல், சும்மா, நன்கு, இருந்து கொள்.

30. ஐகாக் காரியம் அவசியம்

57. Actions, Thoughts and Vasanās - Renounce.

(310 - 319)

310

समूलकृतोऽपि महानहं पुनः व्युल्लेखितः
स्याद्यदि चेतसा क्षणम् ।
संजीव्य विक्षेपशतं करोति
नभस्वता प्रावृषि वारिदो यथा ॥

samūlakṛto'pi mahānahaṁ punaḥ
vyullekhitah syādyadi cetasā kṣaṇam ।
sañjīvyā vikṣepaśataṁ karoti
nabhasvatā prāvṛṣi vārido yathā ॥

Having once overpowered, this enemy, the ego, not a single moment's rest, should be given to it ruminate over sense objects. That is verily, the cause of its returning to life, just like water, is the cause for the flowering of a citron tree, that has dried up before.

வத்துவை யறிந்த போதும் வாதனை வலியே யாகு
மித்துனிச் சம்சா ரத்திற் கேதுவா யநாதி யாகி
யத்திரக் கர்த்தா போக்தா வகமென வறுதிப் பட்ட
தொத்துவாதனை யனைத்துந் துடைத்திடவேண்டுந்தாயோய்.

310

வத்துவை அறிந்த போதும், வாதனை, வலியே யாகும்,
இத் துனிச் சம்சாரத்திற்கு ஏதுவாய், அநாதியாகி
அத்திரக், கர்த்தா, போக்தா, அகமௌ, உறுதிப் பட்ட,
தொத்து வாதனை, அனைத்துந், துடைத்திட வேண்டுந், தூயோம்.

310

மிகவும் பெரிதாயிருக்கிற, அகங்காரமானது, வேருடன்
அறுக்கப்பட்ட போதிலும், மறுபடியும், மனஸினால் ஒரு கணம்,
நினைத்துப் பார்க்க நேரிட்டாலும் கூட, மழைக் காலத்தில்,
காற்றினால் கொண்டுவரப்பட்ட, மேகம், எப்படி ஏராளமாக,
நீரைப் பொழிகிறதோ, அப்படியே, மறுபடியும், உயிர் பெற்றதாய்,
ஏற்பட்டு, நூற்றுக்கணக்கான, விட்சேபங்களை, ஏற்படுத்திவிடும்.

சரத் காலத்தில், மேகம் இருப்பதே, தெரியாமல் இருந்தும்,
பின்னால், எங்கிருந்தோ, மழை காலத்தில், காற்று, மேகங்களை,
திரட்டிக் கொண்டு வந்து, மழை பெய்யும் படி, செய்வது போல,
அகங்காரத்தில், வைத்திருந்த, அத்தியாஸம், ஆத்ம
ஞானத்தினால், போய் விட்டதாக, நினைக்கும் போதே, அவ்
அத்தியாஸத்தை, நினைத்துப் பார்த்தாலும் போதும், உடனே,
அதற்கு, உயிர் வந்து, மேல், மேல் விட்சேபங்களுக்குக்
காரணமாகும், என்று, தாற்பரியம்.

311

निगृह्य शत्रोरहमोऽवकाशः क्वचिन्न देयो विषयानुचिन्तया ।
स एव संजीवनहेतुरस्य प्रक्षीणजम्बीरतरोरिवाम्बु ॥

nigrhya śatrorahamo'vakāśaḥ
kvacinna deyo viṣayānucintayā ।
sa eva sañjīvanaheturasya
prakṣīṇajambīratarorivāmbu ॥

He alone, who has identified himself with the body, is greedy of
sense-pleasures. How can one, devoid of the body-idea, be greedy?
Hence, the tendency to ruminate, over sense-objects is, indeed, the

cause for the 'bondage of becoming', and the idea of distinction or duality.

மைந்தனே யான்ம நோக்கான் மாசிலா நின்னான் மாவிற்
சந்தத நீயிருந்து சலித்திடா முயற்சி யாலே
வந்தவா தனைய டக்கு வாதனை யடக்கத் தைத்தான்
முந்திய வசிட்ட ராதி முனிவரர் முத்தி யென்பார். 311

மைந்தனே, ஆன்ம நோக்கான், மாசிலா, நின் ஆன்மாவிற்,
சந்ததம், நீ இருந்து, சலித்திடா முயற்சி யாலே,
வந்த வாதனை அடக்கு, வாதனை அடக்கத்தைத் தான்,
முந்திய வசிட்டராதி, முனிவரர், முத்தி என்பார். 311

சரத் காலத்தில் வேருடன் அறுக்கப்பட்ட, புல் எல்லாம், இருக்கிற
இடம் தெரியாமல் போயிருந்த போதிலும், மழை பெய்தவுடன்,
எப்படி, மறுபடியும் பூமியில் இருந்து, முளைத்து, தலை
தூக்குகிறதோ, அதே மாதிரி, அத்தியாஸத்திற்கு, கொஞ்சம்
இடம் கொடுத்தாலும், மறுபடியும், ஆபத்து தான், என்பதை,
விளக்குகிறார்:

சத்ருவாயிருக்கும், அஹங்காரத்திற்கு, நிக்கிரஹம் செய்த
பிறகு, ஒரு ஸமயத்திலும் விஷயங்களை, நினைத்துப் பார்ப்பதின்
மூலமாய், இடம் கொடுப்பதே, இந்த அஹங்காரம் நன்கு
வாடின, எலுமிச்சம் செடிக்கு ஜலம், எப்படி, மறுபடியும்,
புத்துயிர் உண்டு பண்ணுமோ, அது போல, மறுபடியும்,
உயிருடன் கிளம்பக், காரணமாகும்.

விவேக விஞ்ஞானத்தால், அஹங்காரம், அழிந்த போதிலும்,
விஷயத்தை, நினைக்க ஆரம்பித்தால், மறுபடியும், உயிர்
பெற்று, இவனை, ஸம்ஸாரத்தில், ஆழ்த்தி விடும். எப்படி
எனில், விஷயத்தை நினைக்க, ஆரம்பித்தால், ஸ்வ ஸ்வரூபம்,
மறைந்துவிடும். சரீரம், மனம், இந்திரியம், முதலானவைகளையே,
'நான்', என்று எண்ணுவான். அப்பொழுது அஹங்காரம், உயிர்

பெற்று, வலுவடையும். ஸ்வ ஸ்வரூபானந்தம் மறைந்து விட்டதால், விஷயம் மூலம், மனதிற்கு, ஆனந்தம் ஏற்படும், என்று எண்ணி, விஷயத்தை ஸங்கல்பிப்பான். அதாவது, விஷயம், எனக்கு, மிகவும் நல்லது என்று, நினைப்பான். இந்த, ஸங்கல்பத்தால், விஷயங்களில், காமம், ஆசை, உண்டாகும். ஆசையினால் விஷயங்களை அடைய பிரவர்த்திப்பான். இதன் மூலம், ஸ்வ ஸ்வரூபத்திலிருந்து, வெகு தூரம், விலகிச் சென்று, அதோ கதியை, அடைவான். விஷயத்தை, நினைக்காமல், அஹங்காரத்திற்கு இடம் கொடுக்காமல், ஸ்வ ஸ்வரூபத்திலேயே, நிலைத்து நின்றால், அவனுக்கு, ஸங்கல்பம், காமம், பிரவிருத்தி, ஒன்றும் ஏற்படாது. இவன், ஸம்ஸார கதியை, அடைய மாட்டான்.

312

அத்தியாரோப அபவாதம்

देहात्मना संस्थित एव कामी विलक्षणः कामयिता कथं स्यात् ।
अतोऽर्थसन्धानपरत्वमेव भेदप्रसक्त्या भवबन्धहेतुः ॥

dehātmanā samsthita eva kāmī
vilakṣaṇaḥ kāmayaītā katham syāt ।
ato'rthasandhānaparatvameva
bhedaprasaktyā bhavabandhahetuḥ ॥

When, the 'effects' are flourishing, the 'seeds' also are observed to increase. When the 'effects' are destroyed, the 'seeds' also are destroyed. Therefore, the 'effect' must be subdued.

ஈனதே கேந்தி யாதி யெனுமனான் மாவி டத்தில்
யானென தென்னு மெண்ண மியாததே யத்தி யாசம்
ஞானியா னவனி வற்றை ஞான மாந் தன்னான் மாவி
லானநன் னிட்டை யாலே யழித்திட வேண்டு மென்றும். 312

ஈன, தேக, இந்தியாதி எனும், அனான்மா இடத்தில்
 யாது, எனது, என்னும், எண்ணம், யாதது, அதே அத்தியாசம்,
 ஞானியானவன், இவற்றை, ஞானமாந் தன் ஆன்மாவில்
 ஆன, நன் நிட்டையாலே, அழித்திட வேண்டும், என்றும். 312

தேஹமே தான், தான் என்று, நினைத்துக் கொண்டு இருப்பவன்
 தான், ஆசை உள்ளவனாக, இருப்பான். வேறுபட்டவன், நான்
 தேஹமல்ல, என்று, உறுதியுடனிருப்பவன், ஆசைப்படுகிறவனாக,
 எப்படி இருக்க முடியும்? ஆகையால், விஷயங்களை, சிந்தனை
 பண்ணுவதில், ஈடுபடுவது தான், ஆசைப்படுகிறவன், ஆசைப்படும்
 விஷயம், என்ற, விதமாக, வேற்றுமையை உண்டு பண்ணுவது,
 மூலமாக, ஸம்ஸாரமாகிற பந்தத்திற்கு, காரணமாய் இருக்கிறது.

313

कार्यप्रवर्धनाद्भिज्ञप्रवृद्धिः परिदृश्यते ।
 कार्यनाशाद्भिज्ञानास्तस्मात्कार्यं निरोधयेत् ॥

kāryapravardhanādbijñapṛavṛddhiḥ paridṛśyate ।
 kāryanāśādbijñanāstasmātkāryaṁ nirodhayet ॥

Through the increase of vasanas, egocentric 'work', increases, and
 when there is, an increase of egocentric 'work', there is an increase
 of vasanas also. Thus, man's transmigration, never come to an end.

புத்தியின் விர்த்தி கட்டுப் பொலிவு செய் சாட்சி யாகிப்
 பித்தியக் கான்மா வாகப் பிறங்கிய நினைய றிந்து
 புத்திர வந்த நானே பூரணப் பிரம மென்னும்
 வித்தியா லத்தி யாசம் விடுத் துநீ விமல மாவாய். 313

புத்தியின் விர்த்தி கட்டுப், பொலிவு செய் சாட்சியாகிப்
 பித்தியக் ஆன்மாவாகப், பிறங்கிய நினை அறிந்து,
 புத்திர, அந்த நானே, பூரணப் பிரமம், என்னும்

* வித்தியால், அத்தியாசம் விடுத்து, நீ, விமலம் ஆவாய்.

(* தத்துவ ஞானத்தால்)

313

பூமியில் புதைக்கப் பட்டிருக்கும், ஒரு விதை, முளைத்து, துளிர்விட்டு, செடியாகி, மரமாக, இடமே கொடுக்காமல், முதலிலேயே, தடுத்து விட்டால், தானே பிரயோஜனம் அற்று, மண்ணுடன் மண்ணாகப், போய் விடும். அவ்விதம் தடுக்காமல், இடம் கொடுத்துக் கொண்டே வந்தால், நன்கு வேருன்றி, அவ்விதையே, மிகவும் பெரிதாகிவிடும். அதுபோலவே, அஹங்காரமாகிற விதை, ஸம்ஸாரத்திற்குக், காரணமாக விடாமல், தடுக்க வேண்டுமானால், அதிலிருந்து, முதலில் ஏற்படும், விஷய அனுசிந்தனை, என்பதை, நன்கு தடுத்தாக வேண்டும், என்கிறார்:

காரியம் நன்கு விருத்தி அடைவதினால், விதை, நன்கு விருத்தி அடைகிறது, என்பது காணப்படுகிறது. அப்படியே, காரியத்திற்கு, நாசம் ஏற்பட்டால், விதையின் நாசம் ஏற்படுகிறது, என்பதும், காணப்படுகிறது. ஆகையினால் இந்த நியாயப் படி காரியத்தை உண்டாகாமல், தடுக்க வேண்டும்.

314

वासनावृद्धितः कार्यं कार्यवृद्ध्या च वासना ।

वर्धते सर्वथा पुंसः संसरो न निवर्तते ॥

vāsanāvṛddhitāḥ kāryaṁ kāryavṛddhyā ca vāsanā ।

vardhate sarvathā puṁsaḥ saṁsāro na nivartate ॥

In order to snap the chain-of-transmigration, one should burn to ashes, these two; for, thinking of sense-objects and doing selfish action, lead to increase of Vasanas.

தேக அபிமானத் தியாக உபதேசம்

ஒருவித மிலாத தான வலகுடைச் சார்பை விட்டுப்
பொருள்களை நாநா வாகப் புகலுநூற் சார்பும் விட்டுப்
பரவிய வனர்த்த மெல்லாம் பற்றுடற் சார்பும் விட்டிங்
கரியனே யான்ம நோக்கா லத்தியா சந்த விர்ப்பாய். 314

ஒரு விதம் இலாத தான, உலகுடைச் சார்பை விட்டுப்,
பொருள்களை நாநா வாகப் புகலும், நூற் சார்பும் விட்டுப்,
பரவிய அனர்த்தம் எல்லாம், பற்றுடற் சார்பும் விட்டிங்,
அரியனே, ஆன்ம நோக்கால், அத்தியாசந் தவிர்ப்பாய். 314

அஹங்காரத்தில், அடங்கியுள்ள விஷய வாஸனை விருத்தி,
அடைந்ததே ஆனால், அதிலிருந்து, விஷய அனு சிந்தனம்,
ஆசை, பிரவிருத்தி, தர்மா தர்மம், ஸுக துக்கம் முதலிய
காரியம் ஏற்படுகிறது. அக் காரியங்கள், விருத்தி அடைவதினால்,
வாஸனையும், விருத்தி அடைகிறது. எல்லா விதமாகவும்,
புருஷனுக்கு, ஸம்ஸாரமானது, விலகுவதே இல்லை.

ஸ்வ ரூபானந்தத்தை மறந்ததால், ஆனந்தத்தைத் தரும்
என்ற பிரமையினால், வெளி விஷயங்களைத், தேட முயற்சி.
கிடைக்கா விட்டால் துக்கம். கிடைத்தால் ஸந்தோஷம்.
அதனால், கர்வம், தர்மத்தை மீறிச் செல்லல், புத்தியில் அசுத்தி,
ஆத்மாவை அறியும் சக்தி இல்லாமை, தேஹத்தையே, ஆத்மா
என எண்ணுதல். இதனால், மூப்பு, மரணம், பிறவி முதலியவை.
ஸம்ஸாரம் தொடர்ந்து வரும்.

315

संसारबन्धविच्छित्त्यै तद् द्वयं प्रदाहेद्यतिः ।
वासनावृद्धिरेताभ्यां चिन्तया क्रियया बहिः ॥

samsārabandhaviicchittyai tad dvayam pradahedyatiḥ ।
vāsanāvṛddhiretābhyāṁ cintayā kriyayā bahiḥ ॥

Augmented by these two, the vasanas produce one's transmigration. These three however, are destroyed by looking upon everything, under all circumstances, always everywhere, and in all respects, as Brahman, and Brahman alone. Through the strengthening of the longing, to be one with Brahman, those three, will be annihilated.

ஊக்கமாய்ப் பொருந்தா நின்ற வுலகவா சனையி னாலு
நோக்கிடப் பட்ட நாநா நூலின்வா சனையி னாலுந்
தேக்கமாய் வாரா நின்ற தேகவா சனையினாலுஞ்
சூக்கமா மான்ம ஞானஞ் சொன்னவா றுதியா தியார்க்கும்.

315

ஊக்கமாய்ப், பொருந்தா நின்ற, உலக வாசனையினாலும்,
நோக்கிடப் பட்ட, நாநா நூலின் வாசனையினாலும்,
தேக்கமாய் வாரா நின்ற, தேக வாசனையினாலும்,
சூக்கமாம் ஆன்ம ஞானஞ், சொன்னவாறு, உதியாது, யார்க்கும்.

315

ஆகையால், உள்ளடங்கி இருக்கும், வாஸனையை, வெளிக்
கிளம்ப விடாமல், தடுக்க வேண்டியது, மிகவும் அவசியம்:
விஷயத்தைப் பற்றி சிந்தனை செய்யாமல் இருந்தால், வாஸ
னை குறையும்: வாஸனையின் காரியமான, சிந்தனை, ஆசையாக
பரிணமித்து, பிரவிருத்தியில், கொண்டு விடாமல் இருப்பதற்கு,
அந்த, சிந்தனையை, நிரோதம், செய்து கொள்ள வேண்டும்,
என்கிறார்:

ஸம்ஸாரமாகிற கட்டை, நன்கு, அறுத்து விடுதவற்கு,
யதியானவர், பிரயத்தினம் செய்பவர், அந்த வாஸனை, அதன்
காரியம், ஆகிய இரண்டையும், நன்கு, எரித்து விட வேண்டும்.
வாஸனையோ, உள்ளே, மனஸில், விஷயங்களை,
சிந்திப்பதினாலும், வெளியில், அதை அனுஸரித்து, சரீராதிகளால்
செய்யப்படும், கிரியையினாலும், ஏவப்படுகிறது, விருத்தி
அடைகிறது.

316 - 317

ताभ्यां प्रवर्धमाना सा सूते संसृतिमात्मनः ।
 त्रयाणां च क्षयोपायः सर्वावस्थासु सर्वदा ॥ ३१६
 सर्वत्र सर्वतः सर्वब्रह्ममात्रावलोकनैः ।
 सद्भाववासनादाढ्यात्तत्त्रयं लयमश्नुते ॥ ३१७

tābhyāṁ pravardhamānā sā sūte saṁsṛtimātmanah ।
 trayāṇāṁ ca kṣayopāyaḥ sarvāvasthāsu sarvadā ॥ 316
 sarvatra sarvataḥ sarvabrahmamātrāvalokanaiḥ ।
 sadbhāvavāsanādārdhyāttatrayaṁ layamaśnute ॥ 317

இப்பவச் சிறையை நீக்கி யேகவிச் சிப்ப வர்க்குச்
 செப்புவா சனைகண் மூன்றுஞ் செறியயோ மயலி லங்கென்
 றப்புறப் பட்ட மேலோ ரறைவரா தலினான் மைந்தா
 துப்புற விவற்றை விட்டோன் றுகளிலா முத்தி சேர்வான். 316

இப் பவச் சிறையை நீக்கி, ஏக, இச்சிப்பவர்க்குச்
 செப்பு வாசனைகள் மூன்றுஞ், செறிய யோ மயலில் அங்கென்று,
 அறப்பட்ட மேலார், இறைவர், ஆதலினான், மைந்தா,
 துப்புற இவற்றை விட்டோன், துகளிலா, முத்தி சேர்வான். 316

With the end of selfish actions, brooding over sense-objects ends,
 which is followed by destruction of vasanas. The destruction of
 vasanas, is liberation, and this is considered as Liberation-in-Life.

சலமுகற் சம்பந் தத்தாற் சனிந்ததுர்க் கந்த முற்று
 வலியுறு மகிலின் கட்டை வாசனை மறைந்த போது
 மலமற வரைத்த லாலே மருவு துர்க் கந்த நீக்கி
 னிலைமையா யதனி டத்தி னின்றவா சனையே தோன்றும்

317

சல முகற் சம்பந்தம் அத்தாற் கனிந்த, துர்க் கந்தம் முற்றும்,
 வலியுறு அகிலின் கட்டை, வாசனை மறைந்த போதும்,

மலம் அற அரைத்ததாலே, மருவு, தூர்க் கந்தம் நீக்கி,
நிலைமையாய், அதனிடத்தில், நின்ற வாசனையே தோன்றும் 317

சிந்தனை, கிரியை, ஆகிய, அந்த இரண்டினாலும், நன்கு
விருத்தி அடையும், அந்த வாஸனையானது, ஆத்மாவிற்கு,
ஸம்ஸாரத்தை, ஏற்படுத்துகிறது. சிந்தனை, கிரியை, வாஸ
னை, ஆகிய, இந்த மூன்றுக்கும், நாசத்தை உண்டு பண்ணும்,
உபாயம், ஸாதனம், ஜாக்கிரத், முதலிய, எல்லா நிலைகளிலும்,
எப்பொழுதும், எல்லா இடத்திலும், எல்லா விஷயத்திலும்,
எல்லாம் பிரஹ்மமே. தான் என்று, பார்ப்பது, என்பது தான்.
இவ்விதம், ஸத்தாகிய, பிரஹ்மம், தான் இருக்கிறது, என்ற
வாஸனை, உறுதிப்பட்டு விட்டால், அந்த, சிந்தனை, கிரியை,
வாஸனை, ஆகிய, மூன்றும், நாசத்தை, அடைந்து விடும்.

318

क्रियानाशो भवेच्चिन्तानाशोऽस्माद्वாसनाक्षयः ।
वासनाप्रक्षयो मोक्षः सा जीवन्मुक्तिरिष्यते ॥

kriyānāśe bhavēccintānāśo'smādvāsanākṣayaḥ ।
vāsanāprakṣayo mokṣaḥ sâ jīvanmuktirīṣyate ॥

When the longing to be, one with Brahman, has vividly risen to
expression, the ego-centric vasanas, will readily disappear, as the
most intense darkness, completely disappears, in the glow of the
rising sun.

ஈதுபோ லிதயத் துள்ளே யிருப்பதாய் வெகுவாய்க் காம
மாதிரி சனையி னாலே யான்மவா சனைம றைந்தும்
போதநற் பழக்க மென்னும் புரையிலா தரைத்த லாலே
யாதுதா னீங்கி லீதே யமலமாய்த் தோன்றா நிற்கும். 318

ஈது போல் இதயத் துள்ளே, இருப்பதாய், வெகுவாய்க் காமம்,
ஆதி வாசனையினாலே, ஆன்ம வாசனை மறைந்தும்,
போத நற் பழக்கம் என்னும், புரையிலா அரைத்தலாலே
யாது தான் நீங்கி, ஈதே, அமலமாய்த் தோன்றா நிற்கும்.

318

இம் முன்றும், லயம் அடைவதை, அவரவர்களே, அறிந்து
கொள்ளலாம். வெளிப், பிர விருத்தி, குறைந்தால், உள்
சிந்தனை, குறைந்து, இருக்க வேண்டும். உள் சிந்தனை,
குறைந்தால், வாஸனை, குறைந்து வருகிறது என்று, அறியலாம்.
வாஸனையே, இல்லாமல், இருப்பதே, ஜீவன் முக்தி, நிலை,
என்கிறார்:

கிரியைக்கு, நாசம் ஏற்பட்டால், விஷய சிந்தனைக்கு,
நாசம் ஏற்பட்டிருக்கும். விஷய சிந்தனை, நாசம் அடைந்தால்,
வாஸனைக்கு, நாசம் இருக்கும். வாஸனைகளின், நாசத்தை,
அடைவது தான், ஸம்ஸாரத்தில், இருந்து விடுதலை ஆகிற,
மோட்சம் எனப்படுவது. அந்த மோட்சமே, ஜீவன் முக்தி, சரீரம்
ஜீவித்திருக்கும் போதே, விடுதலை, என்று, கருதப்படுகிறது.

319

सद्वासनास्फूर्तिर्विजृम्भणे सति ह्यसौ विलीनाप्यहमादिवासना ।
अतिप्रकृष्टापरुणप्रभायां विलीयते साधु यथा तमिस्रा ॥

sadvāsanāsphūrtivijrmbhane sati
hyasau vilināpyahamādivāsana ।
atiprakṛṣṭāpyarunaprabhāyām
viliyate sādhu yathā tamisrā ॥

Darkness and its resultant evils, are not noticed, when the sun rises.
So too, on realization of Bliss Absolute, there is neither bondage,
nor the least trace of misery.

வத்துவில் லாவ னான்ம வாசனைத் திரளி னாலே
வத்துவே யான வான்ம வாசனை மறைப் டாலும்
நித்தமு மான்ம நிட்டை நிலைமையா லதனை நீக்கிற்
சுத்தமா யீதே தோன்றுஞ் சொப்பிர காச மாக. 319

வத்து இல்லா அனான்ம, வாசனைத் திரளினாலே
வத்துவே ஆன, ஆன்ம வாசனை, மறை பட்டாலும்
நித்தமும் ஆன்ம நிட்டை, நிலைமையால், அதனை நீக்கிற்,
சுத்தமாய், ஈதே, தோன்றுஞ், சொப் பிரகாசமாக. 319

மிகவும் அதிகமாய் இருக்கும், இருட்டு கூட, அருணோதயமாகி,
ஏற்படும், வெளிச்சம் வரும் போது, எப்படி, நன்றாக போய்
விடுகிறதோ, அப்படியே, பிரஹ்ம வாஸனையின் வெளிப்படல்,
நன்கு விருத்தியுடன், இருந்ததேயானால், ஸந்தேஹமன்னியில்,
இந்த சரீராதிகளில், நான், என்னுடையது, முதலான
வாஸனை, லயத்தையே, அடைந்து விடும்.

58. Total Vigilance..... Its Price. (320 - 329)

320

तमस्तमःकार्यमनर्थज्ञानं न दृश्यते सत्युदिते दिनेशे ।
तथाऽद्वयानन्दरसानुभूतौ न वास्ति बन्धो न च दुःखगन्धः ॥

tamastamahkāryamanarthajālaṁ
na drśyate satyudite dineśe ।
tathā'dvayānandarāsānubhūtau
na vāsti bandho na ca duḥkhaḡandhaḥ ॥

Causing the perceived Universe, both external, and internal to
vanish, and meditating upon the Reality, the Bliss Embodied, one
should pass, one's time watchfully, for any residual Prarabdha.

அரி மன மான்மா வின்க ணடங்கிடு மெம்மட் டெம்மட்
 டுரியனே யம்மட் டம்மட் டுனவா சனையு நீங்குஞ்
 சருவ வாசனையு நீங்கிற் சாற்றிய வான்ம ஞானம்
 பிரதிபந் தங்க ளின்றிப் பிறங்கிடு முள்ள வானே. 320

அரி மனம், ஆன்மாவின் கண், அடங்கிடும், எம் மட்டு எம் மட்டு
 உரியனே, அம் மட்டு, அம் மட்டு, ஊன வாசனையும், நீங்குஞ்,
 சருவ வாசனையும் நீங்கிற், சாற்றிய ஆன்ம ஞானம்,
 பிரதி பந்தங்கள், இன்றிப் பிறங்கிடும், உள்ளவானே. 320

நான் பிரஹ்மம் என்கிற, திடமான வாஸனையே, விஷய
 வாஸனைகளை, நாசம் செய்து விடுமேயானால், ஸாட்சாத்
 தாகவே, அந்த பிரஹ்மத்தை, நான் என்றே, அறிகிறவனுக்கு,
 அவ் வாஸனைகளால், ஏற்படக்கூடிய, ஸம்ஸார பந்தம்
 கிடையாது, என்பது, சொல்லாமலே விளங்கும். அருணோதயத்
 தினாலேயே, இருட்டுப் போகுமேயானால், சூரியன், உதித்த
 பிறகு, இருட்டிற்கு, இடம் ஏது, என்கிறார்.

பகலுக்கு, அதிபதியான, சூரியன், உதயமாகி விட்டால்,
 இருட்டும், இருட்டினால் ஏற்படுகிற, அனர்த்தக் கூட்டமும்,
 காணப்படுவது இல்லை. அதைப் போலவே, இரண்டற்ற
 பிரஹ்மானந்தத்தின், ரஸத்தை அனுபவிக்கும் போது,
 ஸம்ஸார பந்தம், இருக்கவே இருக்காது, அந்த பந்தத்தினால்
 ஏற்படும், துக்கங்களின், துக்கம் கூட, இராது.

321

दृश्यं प्रतीतं प्रविलापयन्सन्
 सन्मात्रमानन्दद्वयं विभावयन् ।
 समाहितः सन्बहिरन्तरं वा
 कालं नयेथाः सति कर्मबन्धे ॥

drśyam pratitam pravilāpayansan
 sanmātramānandaghanam vibhāvayan ।
 samāhitaḥ sanbahirantaram vā
 kālam nayethāḥ sati karmabandhe ॥

One should never neglect one's steady attunement with Brahman, Bhagawan Sanathkumara, the Creator's son, has called inadvertence, death itself.

சந்தத மான்ம நிட்டை சார்ந்ததா லியோகி யர்க்குத்
தொந்தமா மனமி றக்குந் துட்டவா தனைய டக்கு
மைந்தனே யதனி னாலே மயங்கிய வத்தி யாசப்
பந்தனை யாவுந் தீர்த்துப் பரமமாம் பதமாய் நிற்பாய். 321

சந்ததம், ஆன்ம நிட்டை சார்ந்ததால், யோகியர்க்குத்
தொந்தமாம் மனம் இறக்கும், துட்ட வாதனை, அடக்கும்,
மைந்தனே, அதனினாலே, மயங்கிய, அத்தியாசப்
பந்தனை, யாவுந் தீர்த்துப், பரமமாம், பதமாய் நிற்பாய். 321

பிராரப்த கர்ம ரதீனமாக, ஆத்மாவைத் தவிர, இரண்டாவதாக,
வெளியில், ஐகத்தும், உள்ளே அஹங்காரம், முதலியதும்,
தோன்றுமேயானால், அவைகளையும், ஆத்மாவில் லயம்
செய்து, எல்லாவற்றையும், ஆத்மாவாகவே பார்க்க வேண்டும்,
என்கிறார்:

பிராரப்த கர்மாவின் பந்தம் இருக்கும் போது, தோன்றுகிற,
பார்க்கப்படும் பதார்த்தத்தை, எல்லாம் அதன் அதிஷ்டானமாகிய,
பிரஹ்மத்தில், நன்கு லயம் செய்தும், தன்னை, தன் ஆத்ம
ஸ்வரூபத்தை, ஸத்தாகிய, பிரஹ்மமே என்றும், ஆனந்த
ஸ்வரூபம் என்றும், நன்கு பாவித்துக் கொண்டும், வெளியிலும்,
உள்ளேயும், நன்கு ஸமாதியில், நிலை நிறுத்தப்பட்ட, மனசு,
உள்ளவனாக, இருந்து கொண்டு, வாழ் நாளை, போக்குவாயாக.

31. ஆத்ம நிலை, நமுவாதே

322

प्रमादो ब्रह्मनिष्ठायां न कर्तव्यः कदाचन ।

प्रमादो मृत्युरित्याह भगवान्ब्रह्मणः सुतः ॥

pramādo brahmaniṣṭhāyām na kartavyaḥ kadācana ।

pramādo mrtyurityāha bhagavānbrahmaṇaḥ sutaḥ ॥

No greater danger is there, for the man-of-wisdom, than carelessness, about his own Real Nature. From this comes delusion, thence egoism, this is followed by, bondage, and then by misery.

போதனே யிருகு ணத்தாற் போயிடுந் தமசு முன்ன
மீதியி லிராச தம்போ மிசிரமாஞ் சத்து வத்தாற்
சோதியா வதுதான் போகுஞ் சுத்தமாஞ் சத்து வத்தா
லாதலாற் சுத்தங் கொண்டே யத்தியா சந்த விர்ப்பாய். 322

போதனே இரு குணத்தாற், போயிடுந் தமசு, முன்னம்,
மீதியில், இராசதம் போம், மிசிரமாஞ், சத்துவத்தாற்,
சோதியாவது தான் போகுஞ், சுத்தமாஞ் சத்துவத்தால்,
ஆதலாற், சுத்தங் கொண்டே, அத்தியாசந் தவிர்ப்பாய். 322

அவ்விதம், மனஸை நிறுத்துதில், கொஞ்சம் ஏனும், ஜாக்கிரதைக் குறைவு, ஏற்பட்டால், மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்திற்கு, இழுத்து விடுமானதினால், மிகவும், ஜாக்கிரதையாய் இருந்து வர வேண்டும், என்று, வற்புறுத்துகிறார்:

பிரம்மத்தில், நிலைத்திருப்பதில், ஒருக்காலும், நழுவுதல் செய்யக் கூடாது. பிரம்மாவின் குமாரர், ஸனத், ஸுஜாதர், ஆகிய ஸர்வக் ஞான சம்பன்னர், நழுவுதல், மிருத்யு (காலன்), நாசத்திற்குக் காரணம், என்று, திருதராஷ்டிரருக்கு உபதேசிக்கும் போது, சொல்லி, இருக்கிறார்.

323

न प्रमादानर्थोऽन्यो ज्ञानिनः स्वस्वरूपतः ।
ततो मोहस्ततोऽहंस्ततो बन्धस्ततो व्यथा ॥

na pramāḍādanartha'o'nyo jñāninaḥ svasvarūpataḥ ।
tato mohastato'handhistato bandhastato vyathā ॥

Finding, even a wise man, hankering after the sense-objects, forgetfulness, torments him through, the evil propensities of the intellect, a woman torments her doting paramour.

மித்தையா மிவ்வு டம்பை மீந்தபிரா ரத்த கன்மஞ்
சித்தமாய்க் காக்கு மென்றே சிந்தையி னிச்ச யித்து
மெத்தவுந் தயிரி யத்தை மேவிநிச் சலனே யாகி
யத்தியா சந்த விர்ப்பா யனகவெம் முயற்சி யாலும். 323

மித்தையாம், இவ் டம்பை சந்த, பிராரத்த கன்மஞ்
சித்தமாய்க் காக்கும் என்றே, சிந்தையில் நிச்சயித்து,
மெத்தவுந் தயிரியத்தை மேவி, நிச்சலனே ஆகி,
அத்தியாசந் தவிர்ப்பாய், அனக, எம் முயற்சியாலும். 323

ஞானிக்கு, தன், ஸ்வரூபத்திலிருந்து, நழுவுதலை விட, வேறு
கெடுதலானது, கிடையாது. ஏனென்றால், அதினால், ஸ்வ
ரூபத்திலிருந்து, நழுவுவதால், மோகம், ஸ்வரூபத்தை, மறந்து
விடுதல் ஏற்படும். அதிலிருந்து, ஸ்வ ரூப மறதியினால், 'நான்'
என்ற, எண்ணம், ஏற்படும். அதிலிருந்து, அனாத்மாவில், ஆத்ம
புத்தியினால், ஸம்ஸார பந்தம், ஏற்படும். அதினால், பந்தம்
ஏற்படுவதினால், அதன், காரியமான, துக்கம், ஏற்படும்.

324

विषयाभिमुखं दृष्ट्वा विद्वांसमपि विस्मृतिः ।
विक्षेपयति धीदोषीषा जारमिव प्रियम् ॥

viṣayābhimukhaṁ dṛṣṭvā vidvāmsamapi vismṛtiḥ ।
vikṣepayati dhīdoṣairyōṣa jāramiva priyam ॥

As moss, even if removed, does not stay away for a moment, but closes up, to cover the water again, so also Maya, or Nescience, covers even a wise-man, if he ever gets extrovert.

நானொரு சீவ னன்று நற்பரப் பிரம மேநான்
றானெனு நிச்ச யத்தாற் றள்ளியே யசத்தை யெல்லா
முனவா சனைவே கத்தா லுன்னிடை யுதியா நின்ற
வீனமா மத்தி யாச மியாவையு நீயொ ழிப்பாய். 324

நான் ஒரு சீவன் அன்று, நற் பரப் பிரமமே, நான்,
தானெனும் நிச்சயத்தாற், தள்ளியே அசத்தை எல்லாம்,
ஊன வாசனை வேகத்தால், உன்னிடை உதியா நின்ற,
ஈனமாம் அத்தியாசம், யாவையும், நீ ஒழிப்பாய். 324

வித்துவானாய், விவேகம் உள்ளவனாய் இருந்தும் கூட, வெளி விசயங்களில் நோக்கம் உள்ளவனாய், இருக்கிறான், என்று தெரிந்து கொண்டு, மறதியானது, அவனை, ஜாரனாயும், பிரியனாயும் இருக்கும். அன்னிய புருசனை, ஒரு ஸ்திரீ, எப்படி, கலங்கச் செய்வாளோ, அதைப் போலவே, புத்தியின், தோஷங்களைக், கொண்டு, பல விதமாக, ஆட்டி வைக்கும்.

வேறு ஸ்திரீயினிடத்தில், ஆஸக்தியுள்ள, பார்த்தாவை, அந்த ஆஸக்தியினால், ஏற்படக் கூடிய, தோசங்களை, எடுத்துக் காட்டி, எப்படி பத்தினியானவள், அந்த ஆஸக்தியிலிருந்து, அவனைக் கலைத்து, விடுவாளோ, அவ் விதம் - என்றும்,

பொருள் கொள்ளலாம், என்பது, ஸ்ரீமத் ஐகத் குரு ஆச்சாரியர், அவர்களின் அபிப்பிராயம்.

325

यथापक्वं शैवालं क्षणमात्रं न तिष्ठति ।
आवृणोति तथा माया प्राज्ञं वापि पराङ्मुखम् ॥

yathāpakṣaṁ śaivālaṁ kṣaṇamātraṁ na tiṣṭhati ।
āvṛṇoti tathā māyā prājñaṁ vāpi paraṅmukhaṁ ॥

If the mind ever so slightly strays from the ideal, and becomes outgoing, then, it goes down and down, just like a ball, inadvertently dropped on a flight of stairs, bounces down, from one step to another.

சுருதியா லுகந் தன்னாற் குக்கும் வநுப வத்தாற்
பொருவிலா நானே யெங்கும் பூரண னென்ற றிந்திங்
கொருவொரு விடத்தி லோர்கா லுண்மைபோ லுதியாநின்ற
சருவமா மத்தி யாசச் சார்பையுந் தவிர்தி மைந்தா. 325

சுருதியால், ஊகந் தன்னாற், குக்கும், அநு பவத்தாற்,
பொருவிலா, நானே எங்கும், பூரணன், என்று அறிந்து, இங்கு
ஒரு ஒரு இடத்தில் ஓர்கால், உண்மை போல், உதியா நின்ற,
சருமமாம், அத்தியாசச் சார்பையுந், தவிர்தி மைந்தா. 325

முன் 151, 152, சுலோகங்களில், சொன்ன பாட திருஷ்டாந்தத்தை, இவ் விஷயத்திலும் உதாஹரிக்கிறார்:

எவ்விதம், ஒதுக்கப்பட்ட, பாசியானது, ஒரு சணம் கூட, ஒதுங்கி நிற்பதில்லையோ, மறுபடியும், பரவிக் கொண்டு, முடி விடுகிறதோ, அவ்விதமே, மாயையானது, வெளிப் பார்வை, உள்ளவனை, அறிவாளியாக, இருந்தாலும் கூட, முடிக்கொள்கிறது. ஆத்ம ஸ்வரூபம், தெரிய ஒட்டாமல், மறைத்து விடுகிறது.

326

लक्ष्यच्युतं चेद्यदि चित्तमीषद्
 बहिर्मुखं सन्नपतेत्ततस्ततः ।
 प्रमादतः प्रच्युतकेलिकन्दुकः
 सोपानपङ्क्तौ पतितो यथा तथा ॥

lakṣyacyutam cedyadi cittamīṣad
 bahirmukhaṁ sannipatettatastataḥ ।
 pramādataḥ pracyutakelikandukah
 sopānapaṅktau patito yathā tathā ॥

When the mind, enters the sense objects, it reflect upon, their qualities. From mature reflection, arise desire, After desiring, a man sets about, to gain that thing, and thus fulfil his desire.

சாதுவே பிச்சை வாங்கல் சலமலம் விடுதலன்றி
 யாதுமே தியானி யார்க்கிங் கியற்றிடுஞ் செய்கை யில்லை
 யாதலா லான்ம நிட்டை யனிசமு மடைந்த தாலே
 மோதிய வத்தி யாச முழுவது ந்யொழிப்பாய். 326

சாதுவே, பிச்சை வாங்கல், சலம், மலம், விடுதல் அன்றி
 யாதும் மேதினியர்க்கு, இங்கு இயற்றிடுஞ் செய்கை இல்லை
 ஆதலால், ஆன்ம நிட்டை, அனிசமும் அடைந்த தாலே,
 ஓதிய அத்தியாசம், முழுவதும் நீ ஒழிப்பாய். 326

மறைப்பது மாத்திரமில்லை, மேலால், ஸம்ஸாரத்தில் இழுத்து
 விட்டு, துக்கத்தை, அனுபவிக்கும் படிச் செய்கிறது, என்பதை,
 படிக்கட்டில், மேல் படியில், நிற்கும் போது, கை தவறி விழுந்த
 பந்து, தனக்கு, விருப்பம் இல்லா விட்டாலும், எப்படி, ஒவ்வொரு
 படியாய், தட்டித், தட்டி, கீழே, அடித் தளத்துக்குப் போய்,
 எடுக்க முடியாமல், போய் விடுமோ, அதைப் போல, என்று,
 திருட்டாந்தத்தினால், விளக்குகிறார்.

அஜாக்கிரதையினால், நழுவி விழுந்த, விளையாட்டுப் பந்து, படிக்கட்டு வரிசையில் விழுந்தது, எப்படியோ, படிப் படியாய், கீழேயே, போய் விடுமோ, அப்படியே, மனஸானது, கொஞ்சமேனும், பிரஹ்மமாகிற, குறி தவறிவிட்டதே யானால், வெளியில் நோக்கம், உள்ளதாக, ஏற்பட்டு, ஒன்றிலிருந்து, மற்றொன்று, அதிலிருந்து, மற்றொன்று என்று, படிப் படியாய், அஹங்காரம், புத்தி, மனஸ், பிராணன், தேகம், விடயங்கள், இவைகளில், இறங்கி, விழுந்துவிடும்.

327

विषयेष्वाविशच्चेतः संकल्पयति तद्गुणान् ।
सम्यक्संकल्पनात्कामः कामात्पुंसः प्रवर्तनम् ॥
ततः स्वरूपविभ्रंशो विभ्रष्टस्तु पतत्यधः ।
पतितस्य विना नाशं पुनर्नारोह ईक्ष्यते ॥
संकल्पं वर्जयित्वा तस्मात्सर्वानर्थस्य कारणम् ।
अपथ्यानि हि वस्थूनि व्याधिग्रस्तो यथोत्सृजेत् ॥

viṣayeṣvāviśaccetaḥ saṅkalpayati tadguṇān ।
samyaksaṅkalpanātkāmaḥ kāmātpuṁsaḥ pravartanam ॥
tataḥ svarūpavibhramśo vibhraṣṭastu patatyadhaḥ ।
patitasya vinā nāśaṁ punarnāroha īkṣyate ॥
saṅkalpaṁ varjayettasmātsarvānarthasya kāraṇam ।
apathyāni hi vasthūni vyādhigrasto yathotsrjet ॥

Through inadvertence, a man may deviate from his Real Nature. The man who has thus deviated, falls. The fallen comes to ruin and is rarely seen to rise again, Therefore just, as the eatables, prohibited by the doctor, are not taken by the victim of the disease, one should totally give up the habit of reflecting upon the sense objects, which is the root cause for all the mischief.

தத்துவ மசியே யாதி தகுமகா வாக்கி யத்தா
னித்தமும் பரசீ வைக்கிய நிகழ்த்திய போதங் கொண்டு

வத்துவி லான்ம புந்தி வலியுறக் கிடைப்ப தற்கே
யத்தியா சந்தை யெல்லா மனகனே யறவொ ழிப்பாய்.

327

தத்துவமசியே ஆதி, தரு மகா வாக்கியத்தால்,
நித்தமும் பரசீவைக்கியம் நிகழ்த்திய போதங் கொண்டு,
வத்துவில், ஆன்ம, புந்தி, வலி உறக் கிடைப்பதற்கே
அத்தியாசத்தை எல்லாம், அனகனே அற ஒழிப்பாய்.

327

சித்தமானது, கீழே இறங்கி, விழும், கிரமத்தை, எடுத்துக்
காட்டுகிறார்:

சப்தம், ஸ்பரிசம் முதலான, விஷயங்களில், ஆஸக்தியை,
வைக்கும் மனஸானது, அந்த விஷயங்களிலுள்ள, குணங்களை,
நன்கு நினைத்துப் பார்க்கிறது. வெகுவாக, நன்கு நினைத்துப்
பார்ப்பதினால், ஆசை ஏற்படுகிறது. ஆசையில் இருந்து,
புருஷனுக்கு, ஆசைக்கு விஷயமான, பதார்த்தத்தை, ஸம்பாதிப்
பதற்காக, பிரவிருத்தி ஏற்படுகிறது.

328

**ஆத்ம ஞானத்தில், அகங்காரத்தின்,
பிரதி பந்தகத் தன்மையும், அதன் நாச,
அவசியத்துவமும், அதன் பயனும்.**

மூடமா மித்தே கத்தின் முளைத்திடு மகங்கா ரந்தான்
சேடமில் லாது நன்றாய்ச் சிதைவுறுங் கால மட்டுஞ்
சீடனே சாவ தானஞ் சேந்துநற் றியானி யாகித்
தோடமா மத்தி யாசத் தொடர்பினைப் பரிக ரிப்பாய்.

328

மூடமாம், இத் தேகத்தின், முளைத்திடும் அகங்காரத்தான்
சேடம் இல்லாது, நன்றாய்ச், சிதைவுறுங் காலம் மட்டுஞ்,

சீடனே, சாவதானஞ் சேந்து, நற் தியானி ஆகித்,
தோடமாம், அத்தியாசத் தொடர்பினைப் பரிகரிப்பாய். 328

அதினால், பிரவிருத்தியில், ஈடுபடுவதால், ஆத்ம ஸ்வரூபத் திலிருந்து, நழுவுதல், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை, விட்டு, அநாத்ம பதார்த்தங்களில், ஆத்மா என்ற, எண்ணம் ஏற்படுகிறது. அவ் விதம் நழுவி, விட்டவனோ, கீழேயே, ஸம்ஸாரத்தில் விழுந்து விடுகிறான், அவ்விதம், கீழே விழுந்தவனுக்கு, நாசத்தை எப்பொழுதும், ஸம்ஸாரத்தில், உழுன்று கொண்டிருப்பதை தவிர, மறுபடியும், ஏறுவது, ஆத்ம ஸாட்சாத்காரம், கிடைப்பது, எதிர் பார்க்க முடியாது.

329

अतः प्रमादज्ञ परोऽस्ति मृत्युः विवेकिनो ब्रह्मविदः समाधौ ।
समाहितः सिद्धिमुपैति सम्यक् समाहितात्मा भव सावधानः ॥

ataḥ pramādāṇna paro'sti mṛtyuḥ
vivekino brahmavidaḥ samādhau ।
samāhitaḥ siddhimupaiti samyak
samāhitātmā bhava sāvadhānaḥ ॥

Therefore, to the discriminating knower of Brahman, there is no greater death, than inadvertence to meditation. But the man, who meditates regularly, attains complete success. (Therefore) carefully mediate, (upon Brahman) in your mind.

விவிதமாஞ் சகமி தென்றும் விரிவுறுஞ் சீவரென்று
மிவிதமாந் தோற்ற மெல்லா மிசைந்ததின் சொப்ப னம்போ
லெவளவு கால மட்டு மிலங்குமோ வித்து வானே
யவளவு மிடைவி டாம லத்தியா சந்த விர்ப்பாய். 329

விவிதமாஞ் சகம் ஈது, என்றும், விரிவுறுஞ் சீவரென்றும்,
இவ் விதமாந், தோற்றம் எல்லாம், இசைந்த, நின் சொப்பனம் போல்
எவ்வளவு காலம் மட்டும், இலங்குமோ, வித்துவானே,
அவ்வளவும், இடை விடாமல், அத்தியாசந் தவிப்பாய். 329

வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பவன், எப்படி, அபத்தியமான,
வஸ்துக்களை, விலக்கி விடுவான் என்பது, பிரஸித்தமோ,
அப்படியே. ஆகையால், முன் சொன்ன காரணங்களினால்,
எல்லா அனர்த்தத்திற்கும், காரணமாயிருக்கிற, விசயங்களைப்
பற்றி, நினைப்பது என்பதை, விலக்கி விட வேண்டும்.

59. In the One, No Plurality (330 - 338)

330

जीवतो यस्य कैवल्यं विदेहे स च केवलः ।
यत्किञ्चित्पश्यतो भेदं भयं ब्रूते यजुः श्रुतिः ॥

jivato yasya kaivalyam videhe sa ca kevalah ।
yatkiñcitpaśyato bhedaṁ bhayaṁ brūte yajuh śrutiḥ ॥

He who is completely aloof, even while living, is alone, really aloof,
after the dissolution of the body. The Yajurveda declares that, there
is fear for one who sees, even the least bit of distinction.

நித்திரை யுலக வார்த்தை நீண்டசத் தாதி கட்டு
நித்தமா மான்ம ரூப நினைந் திடா மறதிக்கும்நீ
யித்தனை யேனு மெங்கு மிடைவெளி கொடாம லென்றும்
புத்திர நின்னான் மாவைப் புந்தியிற் சிந்தை செய்வாய். 330

நித்திரை, உலக வார்த்தை, நீண்ட சத்தாதி கட்டு,
நித்தமாம் ஆன்ம ரூபம், நினைத்திடா மறதிக்கும், நீ
இத்தனை ஏனும், எங்கும், இடை வெளி, கொடாமல், என்றும்
புத்திர, நின் ஆன்மாவைப், புந்தியிற் சிந்தை செய்வாய். 330

ஆகையினால், விவேகம் உள்ளவனாய், பிரஹ்மத்தை அறிந்தவராய், உள்ளவருக்கு, ஸமாதி விசயத்தில், பிரஹ்மத்தின் இடத்திலேயே, நிலைத்திருப்பதில், நழுவுதல் ஏற்படுவதைக் காட்டிலும், வேறு மிருத்யு (காலன்) கிடையாது. ஸமாதியில் நிலைத்திருப்பவர், ஸித்தியை, மோட்சத்தை அடைவார். ஆகையால், நீயும் உறுதியாக, பிரஹ்மத்தில், நிலைத்த மனசு உள்ளவனாக, வெகு ஜாக்கிரதையுடன், நழுவுவதற்கு, இடம் இல்லாமல், இருந்து வா.

331

यदा कदा वापि विपश्चिदेष ब्रह्मण्यनन्तेऽप्यणुमात्रभेदम् ।
पश्यत्यथामुष्य भयं तदेव यद्विक्षितं भिन्नतया प्रमादात् ॥

yadā kadā vāpi vipaścideṣa
brahmaṇyanante'pyaṇumātrabhedam ।
paśyatyathāmuṣya bhayaṁ tadaiva
yadvikṣitaṁ bhinnatayā pramādāt ॥

Whenever, the wise man recognises, even the least difference, in the infinite Brahman, at once, that which he sees as different, through mistake, becomes a source of fear to him.

மாதுரு பிதுரு தங்கள் மலத்தினா லுண்டாய் மற்று
மேதைதோன் மலமே யாதி மேனியா மித்தா லத்தைச்
சாதுவே வெகுதூ ரத்திற் சண்டாள நிகராய்த் தள்ளிப்
பேதமில் பிரம மாகிப் பேறுபெற் றவனாய் நிற்பாய். 331

மாதுரு, பிதுரு, தங்கள் மலத்தினால், உண்டாய், மற்றும்
மேதை தோல், மலமே ஆதி மேனியாம், இத் துலத்தைச்,
சாதுவே, வெகு தூரத்திற், சண்டாள நிகராய்த், தள்ளிப்
பேதம் இல், பிரமமாகிப், பேறு பெற்றவனாய் நிற்பாய். 331

எவருக்கு, உயிருடனிருக்கும் போதே, தேஹம் முதலான, எல்லா உபாதிகளின், ஸம்பந்தம் இல்லாமல், தனித்திருக்கும் தன்மை, உள்ளதோ, அவர் சரீரம் விலகின பிறகும் தனித்தவரே. ஏதேனும், சிறிதளவு வேற்றுமையை பார்ப்பவனுக்கு, பயம் உண்டென்று, யசர் வேதம், தைத்திரீய உபநிஷத்து, சொல்கிறது.

332

श्रुतिस्मृतिन्यायशतैर्निषिद्धे
द्रश्येऽन यः स्वात्ममतिं करोति ।
उपैति दुःखोपरि दुःखजातं
निषिद्धकतां स मलिम्लुचो यथा ॥

śrutismṛtinyāyaśatairniṣiddhe
drśye'tra yaḥ svātmamatiṁ karoti ।
upaiti duḥkhopari duḥkhajātaṁ
niṣiddhakartā sa malimlucō yathā ॥

He who identifies himself, with the objective Universe, which has been denied by hundreds of Sruitis, Smaritis and reasonings, suffers, one misery after another, like a thief - for he indulges, in something forbidden.

குறுகிய கடாகா சத்தைக் கூர்மகா காசத் திற்போற்
சிறுகிய சீவான் மாவைச் சிற்கனப் பரமான் மாவி
லறிவினாற் பிரவிலா பித்தவ் வகண்டமாம் வத்து வாகி
வெறிதிருந் திருவா யென்றும் விமலமாம் யோகத் தோனாய்.

332

குறுகிய, கட ஆகாசத்தைக், கூர் மகா ஆகாசத்திற், போற்
சிறுகிய, சீவான்மாவைச், சிற் கனப் பரமான்மாவில்,
அறிவினாற் பிரவிலாபித்து, அவ் அகண்டமாம், வத்து வாகி
வெறிது இருந்திவோய், என்றும் விமலமாம், யோகத் தோனாய். 332

இந்த வித்துவான், ஏதேனும் ஒரு, ஸமயத்தில், எல்லை அற்றதாகிய, பிரஹ்மத்தினிடத்தில், அனு மாத் திரம், வேற்றுமையையேனும் பார்க்கிறனானால், அப்பொழுது, தவறு தலாக, பிரஹ்மத்தை விட்டு, வேறுபட்டதாக, எது, பார்க்கப்பட்டதோ, அதுவே, அவனுக்கு, பயம். பயத்தை, உண்டு பண்ணும்.

333

सत्याभिसंधानरतो विमुक्ता महत्त्वमात्मीयमुपैति नित्यम् ।
मिथ्याभिसन्धानरतस्तु नश्येद् दृष्टं तदेतद्यदचौरचौरयोः ॥

satyābhisandhānarato vimukto
mahattvamātmīyamupaiti nityam ।
mithyābhisandhānaratastu naśyed
dṛṣṭam tadetadyadacauracaurayoḥ ॥

He who devotes himself, to meditation on the Reality, and is free from Nescience attains to the eternal glory of the Atman. But, he who dwells on the 'unreal', is destroyed. That, this is so is illustrated, in the case of one, who is not a thief, and one, who is a thief.

பரவதிட் டான மாகிப் படர்கயஞ் சோதி யான
பிரமமே நீயாய் நின்ற பிரிவிலா நிட்டை யாலே
யுருவமாம் பிரமாண் டத்தோ டொன்றிய பிண்டாண்டத்தை
யரியனே மலபாண் டம்போ லகத்தினி லகற்றி நிற்பாய். 333

பர அதிட்டானமாகிப், படர் சுயஞ் சோதி யான,
பிரமமே, நீயாய் நின்ற, பிரிவிலா நிட்டை யாலே,
உருவமாம், பிரமாண்டத்தோடு ஒன்றிய, பிண்டாண்டத்தை
அரியனே, மல பாண்டம் போல், அகத்தினில் அகற்றி, நிற்பாய். 333

நூற்றுக்கணக்கான, வேத வாக்கியங்களாலும், ஸ்மிருதி, வாக்கியங்களாலும், யுக்திகளாலும், ஆத்மா அல்ல, ஆத்மா அல்ல என்று, மறுக்கப்பட்டிருக்கிற, இந்த தேஹம், முதலான,

பார்க்கப்படும். பதார்த்தங்களில், எவன், தன் ஆத்மா என்ற, எண்ணத்தை, கொள்ளுகிறானோ, அவன், திருடன், எப்படியோ, அப்படியே, தடுக்கப்பட்டிருப்பதை செய்கிறவனாதலால், துக்கத்திற்கு மேல், துக்கக் கூட்டத்தை, அடைவான்.

‘திருடன் போல’ என்று, சொன்னதற்கு, சாந்தோக்ய உபநிசத்தில், உள்ள, பிரமாண வாக்கியத்தின், தாற்பரியத்தை, ஆதாரமாக, உதாஹரிக்கிறார். ‘பழுக்கப், பழுக்க, இரும்பைக் காய்ச்சி, கையால், பிடிக்கும். படிக்கொடுத்தால், ‘நான் திருடன் இல்லை’ என்று, சத்தியமாய் சொல்பவனை, அது, சுடாது, பொய்யாக, சொன்னால், சுட்டுவிடும்’.

334

यतिरसदनुसन्धिं बन्धहेतुं विहाय
स्वयमयमहमस्मीत्यात्मदृष्ट्यैव तिष्ठेत्
सुखयति ननु निष्ठा ब्रह्मणि स्वानुभूत्या
हरति परमविद्याकार्यदुःखं प्रतीतम् ॥

yatirasadanusandhim bandhahetum vihāya
svayamayamahamasmityātmadr̥ṣṭyaiva tiṣṭhet
sukhayati nanu niṣṭhā brahmaṇi svānubhūtyā
harati paramavidyākāryaduḥkham pratītam ॥

The Sadhak, should give up dwelling on, the unreal, which causes bondage, and should always fix his thoughts on the Atman as, ‘This, I myself am’. For, steadfastness in Brahman gained through, the realization of one’s identity with it, gives rise to bliss, and throughly removes the misery, born of Nescience, which one experiences, in the state of ignorance.

ஏதமா மிலிங்க தேகத் திசையகம் புந்தி தன்னைச்
சோதியா நந்த சத்தாய்ச் சொல்லிய நின்னான் மாவிற
றீதற வைத்தி லிங்க தேகமீ திதைவி டுத்துக்
கேதமில் லாம லென்றுங் கேவல னாகி நிற்பாய்.

334

ஏதமாம் இலிங்க தேகத்து, இசை அகம், புந்தி, தன்னைச்
சோதி ஆநந்த சத்தாய்ச் சொல்லிய நின் ஆன்மாவிற
தீதற வைத்து, இலிங்க தேகம் ஈது. இதை விடுத்துக்,
ஏதம் இல்லாமல், என்றுங் கேவலனாகி, நிற்பாய்.

334

ஸத்தியத்திலேயே, பிடிமானம் உள்ளவன், தீயினால் சுடப்
படாமல், குற்றவாளி அல்ல என்று, விடுபட்டவன், தனக்கு
ஸ்பவாவமான பெருமையை, எப்பொழுதும், அடைவான்.
பொய்யில், பிடிமானம் உள்ளவனோ, தீயினால், சுடப்பட்டவனாக,
குற்றவாளியென்று, அகப்பட்டுக் கொண்டு, நாசத்தை அடைவான்.
பொய்யில், பிடிமானம் உள்ளவனோ, தீயினால் சுடப்பட்டவனாக,
திருடன் அல்லாதவன், விஷயத்திலும், திருடன் விஷயத்திலும்,
எந்த நியாயம் இருக்கிறதோ, அதே, இந்த நியாயம், நன்கு
தெரிந்ததே.

335

बाह्यानुसन्धिः परिवर्धयेत्फलं
दुर्वासनामेव ततस्ततोऽधिकम् ।
ज्ञात्वा विवेकैः परिहृत्य बाह्यं
स्वात्मानुसन्धिं विदधीत नित्यम् ॥

bāhyānusandhiḥ parivardhayetphalam
durvāsānāmeva tatastato'dhikām ।
jñātvā vivekaiḥ parihṛtya bāhyam
svātmānusandhim vidadhīta nityam ॥

Constant contemplation, upon the external objects, will only gather
up its fruits, viz., enhancing the evil propensities, which grow, from
bad to worse. Knowing this, through discrimination, one should
leave, the thoughts of external objects, and constantly apply, oneself
to meditation on the Self.

தீதிலாக் கண்ணா டிக்குட் டிகழ்ந்திடும் புரமே போல
யாதொரு பிரமத் தின்க ணிச்சக மியாவந் தோன்றுஞ்

சாதுவே யதுநா னென்றே சலமற வறிந்த தாலே
சீதனாய்ச் செய்வ தெல்லாஞ் செய்துநீ முடிந்தோ னாவாய்.

335

தீதிலாக் கண்ணாடிக்கு, உள் திகழ்ந்திடும் புரமே போல,
யாதொரு பிரமத்தின் கண், இச் சகம் யாவுந் தோன்றுஞ்
சாதுவே, அது நானென்றே, சலமற அறிந்த தாலே
சீதனாய்ச், செய்வது எல்லாஞ் செய்து, நீ, முடிந்தோன் ஆவாய். 335

ஆகையால், ஆத்மா அல்லாததில், உள்ள பிடிமானத்தை,
நன்கு விலக்கி விட்டு, வாஸ்தவமாயுள்ள, ஆத்ம தத்துவத்திலேயே,
நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்று, வற்புறுத்துகிறார்:

சன்னியாசியாய் இருப்பவர் ஸம்ஸார பந்தத்திற்கு காரணமாய்
இருக்கும், ஆத்மா அல்லாத தேஹாதிகளாகிற, அஸத்,
பதார்த்தங்களில், பிடிமானத்தை, நான் என்கிற, எண்ணத்தை
விட்டு விட்டுத் தான், இதாக, நான், இருக்கிறேன் என்று,
ஆத்மாவை பார்ப்பதிலேயே, நிலைத்து, நிற்க வேண்டும்.
பிரஹ்மத்தினிடத்தில், 'தான்' என்ற, அனுபவத்துடன், நிலைத்
திருப்பது, ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும், ஸந்தேஹ மன்னியில்,
மேலும் அவித்தையினால், ஏற்பட்டிருக்கும், துக்கம், அல்லது,
அவித்யை, அதன் காரியங்கள், இவைகளால், ஏற்பட்டிருக்கும்,
துக்கம் தோன்றிக் கொண்டிருப்பதை, நன்றாக விலக்கி விடும்.

336

बाह्ये निरुद्धे मनसः प्रसन्नता मनःप्रसादे परमात्मदर्शनम् ।
तस्मिन्सुदृष्टे भवबन्धनाशो बहिर्निरोधः पदवी विमुक्तेः ॥

bāhye niruddhe manasaḥ prasannatā
manahprasāde paramātmadarśanam ।
tasminsudṛṣṭe bhavabandhanaśo
bahirnirodhaḥ padavī vimukteḥ ॥

When the objective world is shut out, the mind, becomes quiet,
and in the quiet mind, arises the vision of the Paramatman. When

'that' is perfectly realized, the chain of births –and – deaths is broken. Hence the shutting out of the external world is the initial step, for reaching liberation.

அருவவக் கிரிய மாகி யறிவுமெய் யின்ப மாகி
யொருமையாமுன்றி பத்தை யொன்றி யிப்பொய்யு டம்பை
யரியனே விடுதி கூத்த னடைந் துதன் னிசரு பத்தை
விரிவுறு வேட ருபம் விடுத்திடு நீதி யேபோல். 336

அருவ, அக் கிரியமாகி, அறிவு மெய் இன்ப மாகி,
ஒருமையாம், உன் ருபத்தை ஒன்றி, இப் பொய் உடம்பை
அரியனே விடுதி, கூத்தன் அடைந்து, தன் நிச ருபத்தை,
விரிவுறு, வேட ருபம் விடுத்திடு, நீதியே போல். 336

வெளி விஷயங்களில், பற்று வைப்பது, அதன் பலனாகிய,
பிறவிக்குக் காரணமான, கெட்ட வாஸனைகளையே அதை
விட, மேலுக்கு மேலாக, நன்கு வளர்ச் செய்யும். ஆகையால்,
அதற்கு இடம் கொடுக்காமல், வாஸனை வளரும் என்பதை,
அறிந்து கொண்டு, திரும்பத் திரும்ப, விவேசனம் செய்வதினால்,
வெளிப் பதார்த்தங்களை, எண்ணிக் கொண்டிருப்பதை, தள்ளி
விட்டு, எப்பொழுதும், தன்னுடைய ஆதம் தத்துவத்தினை,
அனுஸந்தானத்தை, செய்ய வேண்டும்.

337

कः पण्डितः सन्सदसद्विवेकी श्रुतिप्रमाणः परमार्थदर्शी ।
जानन्हि कुर्यादसतोऽवलम्बं स्वपातहेतोः शिशुवन्मुमुक्षुः ॥

kaḥ paṇḍitaḥ sansadasadvivekī
śrutipramāṇaḥ paramārthadarśī ।
jānanhi kuryādasato'valambam
svapātahetoḥ śīśuvanmumukṣuḥ ॥

Where is the man, who being learned, able to discriminate, between the Real and the unreal, believing the Vedas, as authority, fixing his gaze upon the Atman, the Supreme Reality, and being a seeker after liberation, will, like a child, consciously, run after the unreal, which will surely cause his fall?

சருவமாம் விதத்தி னாலுஞ் சத்திலா வகங்கா ராதி
சருவமு மறியா தாலுங் * ஷணிகமாய்க் காண்ப தாலுஞ்
சருவமு மறியா நின்ற சத்திய வான்மா வாகா
சருவமு மறியுந் தன்மை ஷணிகமா மதனுக் குண்டோ. 337

சருவமாம் விதத்தினாலுஞ், சத்திலா அகங்காராதி,
சருவமும் அறியாதாலுங், * நிணிகமாய்க் காண்பதாலுஞ்
சருவமும் அறியா நின்ற, சத்திய ஆன்மா ஆகா,
சருவமும் அறியுந் தன்மை, நிணிகமாம் அதனுக்கு உண்டோ.
(* கணப்போதிருப்பது)

337

வெளி வியவகாரங்கள் தடுக்கப்பட்டு விட்டால் மனஸிற்கு, தெளிவு ஏற்படும். மனது தெளிவடைந்தால், பரமாத்மாவின் தரிசனம் ஏற்படும். அந்த பரமாத்மா, நன்கு பார்க்கப்பட்டால், ஸம்ஸார பந்தத்திற்கு, நாசம் ஏற்படும். ஆகையால், இவ் விதமாக, வெளி வியவகாரங்களை தடுப்பதே, ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து, விடுதலை அடைவதற்கு வழி.

உலக வியவகாரங்களில், அதிகமாக ஈடுபட்டவனுக்குக் கூட, தூங்கி விழித்ததும், மனம் தெளிந்து, இருக்கும். ஏனெனில், தூக்கத்தில், வெளிப் பதார்த்தங்களின், எண்ணம் இல்லை. அதனால் தான், தூக்கத்திற்கு 'ஸம்பிரஸாதம்' என்று, பெயர். நம் முயற்சி இல்லாமலேயே, தூக்கத்தில், தானாகவே, வெளிப் பொருள்களின், எண்ணம் நீங்கிய பொழுது, மனம் பிரசன்னமாக இருக்குமானால், மிகுந்த முயற்சியுடன், வெளி எண்ணங்களை, அடியோடு, விலக்கிய பொழுது, மனம், பிரசன்னமாக இருக்கும்,

என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? மனம் பிரஸன்னமாக ஆனால் தான். ஐகாக்ரியம் ஒன்றிலேயே, நிலைத்திருக்கும் தன்மை, ஏற்பட்டு, ஆத்ம தரிசனம் பெற, தகுதி உள்ளதாக ஆகும்.

338

देहादिसंसक्तिमतो न मुक्तिः
मुक्तस्य देहाद्यभिमत्यभावः ।
सुप्तस्य नो जागरणं न जाग्रतः
स्वप्नस्तयोर्भिन्नगुणाश्रयत्वात् ॥ 338 ॥

dehādisamsaktimato na muktiḥ
muktasya dehādyabhimatyabhāvaḥ ।
suptasya no jāgaranaṁ na jāgrataḥ
svapnastayorbhinnaguṇāśrayatvāt ॥

There is no liberation, for him, who is attached to the body etc., and the liberated man, has no identification with his body etc. The sleeping - man is not awake, nor is the waking - man asleep - for, these two states, are contradictory in nature.

ஆதலா லகங்கா ராதி யறிந்திடுங் கரியே யான்மா
பேதமி றுயிலின் கண்ணும் பேதியா திருப்ப தாலே
சோதியா மான்மா நித்தன் சுருதியு மாங்கே சொல்லுஞ்
சாதுவே யதனா லான்மா சத்தசத் திற்கு வேறே. 338

ஆதலால் அகங்காராதி அறிந்திடுங், * கரியே ஆன்மா
பேதம் இல் ** துயிலின் கண்ணும், பேதியாம் இருப்பதாலே
சோதியாம் ஆன்மா, நித்தன் சுருதியும், ஆங்கே சொல்லுஞ்,
சாதுவே அதனால், ஆன்மா, சத் *** அசத்திற்கு வேறே.
(* சாட்சி, ** சுழுத்தி *** பாவ அபாவம் (இருப்பு - இல்லாமை) 338

வேதத்தை, பிரமாணமாகக் கொண்டவனும், மேலான புருசார்த்தம், மோட்சம் என்று அறிந்தவனாய், எது எப்பொழுதும் இருக்கிற, ஸத் பதார்த்தம், ஸத் அல்லாதது, என்ற, பகுத்தறிவு உடையவனாய், ஸம்ஸார பந்தத்தில் இருந்து, விடுதலை அடைய, ஆவல் உள்ளவனாய், பிரம்மமே, ஸத்யம், ஜகத் மித்யை, என்று அறிவுள்ளவனாய், இருந்து கொண்டு, ஸத், அல்லாததை ஆசிரயித்தால், கெடுதல் என்பதை, அறிந்திருக்கும், எவன், ஒன்றும் தெரியாத, சிறு குழந்தையைப் போல், தான் கீழ் விழுவதற்கு, காரணமாய் இருக்கும் ஸத், அல்லாததின், அவலம்பத்தை, பிடித்துக் கொள்வதை, செய்வான்?

சிறு குழந்தை, அறியாமையால், மேலே இருந்து கீழே விழுந்து விடும். தனக்குத், துன்பம் ஏற்படும் என்பதை, அறியாமல், கையால், பாம்பைப் பிடிக்கும். நெருப்பைக், கையால் தொடும். இது போல், அறிவாளியாய் இருந்த போதிலும், ஆத்மா அல்லாததை, ஆத்மா என எண்ணி, அதற்காக, தன்னை ஸம்ஸாரத்தில் உழலும்படிச் செய்யும் காரியங்களைச், செய்வானேயானால், அவன் சிறு குழந்தை தான்.

60. Spiritual Growth.... the Secret. (339 - 348)

339

अन्तर्बहिः स्वं स्थिरजङ्गमेषु
ज्ञात्वाऽऽत्मनाधारतया विलोक्य ।
त्यक्ताखिलोपाधिरखण्डरूपः
पूर्णात्मना यः स्थित एष मुक्तः ॥

antarbahihḥ svaṁ sthiraṅgameṣu
jñātvā tmanādhāratayā vilokya ।
tyaktākḥilopādhirakhaṇḍarūpaḥ
pūrṇātmanā yaḥ sthita eṣa muktaḥ ॥

That man is free, who, knowing the Self through his mind, in all moving and unmoving objects and observing. It as their substratum,

renounces all superimpositions, and remains, as the Absolute and the Infinite Self.

சாதுவே விகாரி யின்கண் சார்ந்துள விகார மியாவு
நீதியா யறியு மான்மா நித்தனாம் விகாரி யாகான்
தோதக விவ்வி ரண்டுந் துயில்கனா மனோர தங்கள்
மீதடிக் கடியி லாதாய் மீள்வதைக் காண்ப தாலே. 339

சாதுவே விகாரியின் கண், சார்ந்துள விகாரம் யாவும்,
நீதியாய் அறியும் ஆன்மா, நித்தனாம், விகாரி ஆகான்,
தோதக, இவ் இரண்டுந், துயில், கனா, மனோ ரதங்கள்,
ஈது, அடிக்கு அடி இலாதாய், மீள்வதைக் காண்பதாலே. 339

முழுட்சவுக்கு, தேகாதி, அஸத், வஸ்துக்களின், பிடிமானம்
கூடாது என்று, சொன்னதுடன், அப் பிடிமானம் இருக்கும் வரை,
முக்தி ஏற்படாது, என்றும், முக்தி ஏற்பட்டால், அப் பிடிமானம்
இருக்காது என்றும், சொல்லி, முக்தி தசை, எப்படி இருக்கும்
என்று, வர்ணிக்கிறார்:

தூங்கிக் கொண்டிருப்பவனுக்கு, விழிப்பு இருக்காது,
விழித்துக் கொண்டிருப்பவனுக்கு தூக்கம் இருக்காது. விழிப்பு,
தூக்கம், ஆகிய இரண்டும், மாறுபட்ட ஸ்வபாவங்களுக்கு,
ஆசிரயமாய் இருப்பதால், அதே விதமாக, தேஹம், முதலானதில்,
அபிமானம் உள்ளவனுக்கு, முக்தி கிடையாது. முக்தனுக்கு,
தேஹம் முதலானதில், அபிமானம் இராது.

340

सर्वात्मता बन्धविमुक्तिहेतुः सर्वात्मभावान्न परोऽस्ति कश्चित् ।
दृश्याग्रहे सत्युपपद्यतेऽसौ सर्वात्मभावोऽस्य सदात्मनिष्ठया ॥ 340 ॥

sarvātmata bandhavimuktihetuh
sarvātmabhāvanā paro'sti kaścit ।
dṛśyāgrahe satyupapadyate'sau
sarvātmabhāvo'sya sadātmaniṣṭhaya ॥

To Recognise, 'the entire – universe – as – the Self', is the means of release from all sense of bondage. There is nothing Higher than realising the 'universe-as-the-Self'. One realises this state by excluding the objective world, through steadfastness, in the Eternal Atman.

ஆதலால் மாம்ச பிண்ட மாகிய வாக்கை மீதுந்
தீதுறு புந்தி செய்த தேகாபி மான மீதுஞ்
சாதமா மகந்தை விட்டுச் சச்சிதா னந்த மாக
வோதிய வான்மா நானென் றுணர்ந்துநீ சாந்தி சார்வாய். 340

ஆதலால் மாம்ச பிண்டமாகிய, ஆக்கை மீதுந்,
தீதுறு, புந்தி செய்த, தேக அபிமானம் மீதுஞ்,
சாதமாம் அகந்தை விட்டுச், சச்சிதானந்தமாக
ஓதிய ஆன்மா, நான், என்று உணர்ந்து, நீ, சாந்தி சார்வாய். 340

அசையாப் பொருள், அசையும் பொருள் எல்லாவற்றிலும்,
உள்ளேயும், வெளியிலும், தன்னையே, ஞான ஸ்வரூபத்துடன்,
ஆதாரமாக இருப்பதாக, பார்த்துக் கொண்டு, எல்லா
உபாதிகளையும், நான் அல்லவென்று, விலக்கி விட்டவராய்,
எவ் விதத்திலும், துண்டு படாத, ஸ்வரூபம் உள்ளவராய், எவர்,
எங்கும், நிறைந்து, ஆத்ம ஸ்வரூபமாகவே, இருக்கிறாரோ,
இவர், முக்தர் ஆவார்.

341

दृश्यस्याग्रहणं कथं नु घटते देहात्मना तिष्ठतो
बाह्यार्थानुभवप्रसक्तमनसस्तत्तत्क्रियां कुर्वतः ।
संन्यस्ताखिलधर्मकर्मविषयैर्निर्त्यात्मनिष्ठापरैः
तत्त्वज्ञैः करणीयमात्मनि सदानन्देच्छुभिर्यत्नतः ॥

drśyasyāgrahaṇam katham nu ghaṭate dehātmanā tiṣṭhato
bāhyārthanubhavaprasaktamanasastattatkriyām kurvataḥ ।
sannyastakhiladharmakarmaviṣayairnityātmaniṣṭhāparaiḥ
tattvajñaiḥ karaṇīyamātmani sadānandecchubhiryatnataḥ ॥

How is the exclusion of the objective – world, possible for him, who lives, identified with the body, whose mind is attached to the perception of external – objects, and who performs various acts for that end? This exclusion, should be carefully practiced, by sages, who have renounced, all kinds of duties and actions and objects, who are passionately devoted, to the Eternal Atman, and who, with to possess, undying absolute Bliss.

ஓதிய சுவதே கத்தி லொன்றிய நாம ரூபஞ்
சாதியாச் சிரம மாதிச் சார்பும்விட் டிலிங்க தேக
சாலமாங் கர்த்து ராதிச் சார்பையும் விட் டகண்ட
போதவா னந்த வுண்மைப் பொருள்வடி வாகி நிற்பாய். 341

ஓதிய, சவ தேகத்தில், ஒன்றிய நாம ரூபஞ்,
சாதி ஆச்சிரமம், ஆதிச் சார்பும் விட்டு, இலிங்க தேகம்
சாலமாங், கர்த்துராதிச் சார்பையும் விட்டு, அகண்ட
போத, ஆனந்த உண்மைப் பொருள் வடிவாகி, நிற்பாய். 341

தன்னை விட, வேறு பதார்த்தம், கிடையாது, வேறாகத்
தோன்றுவது, எல்லாம் வாஸ்தவத்தில், தன்னைத் தவிர,
வேறில்லை, என்று, எல்லாவற்றையும், தானாகவே, அனுபவிக்கும்,
நிலையேற்பட்டால் தான், முக்தி என்பதை, தெளிவுபடுத்துகிறார்.

ஸம்ஸார பந்தத்தில் இருந்து, விடுதலை அடைவதற்கு,
காரணமாய் இருப்பது எல்லாம், தானே, ஆத்மாவே, என்கிற,
நிலையைத் தவிர வேறு எதுவும், எவ்வித முறையிலும்,
கிடையாது. இந்த ஜீவனுக்கு, அந்த, எல்லாமாக இருக்கும்,
நிலை எப்பொழுதும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலேயே, நிலைத்
திருப்பதினால், இரண்டாவதான, பார்க்கப்படுவது எல்லாம்,
தோன்றாமல் இருக்கும் போது, ஏற்படும்.

விஷயங்களை, தன்னைக் காட்டிலும், வேறாக பார்ப்பவனுக்குத்
தான், அவை பந்தத்தைக் கொடுக்கும். தானே, தனக்கு,

பந்தத்தைக், கொடுக்க முடியாது. நெருப்பு, தன்னைப், பொசுக்குவதில்லை. நடனத்தில், நன்கு கற்றுத் தேர்ந்த போதிலும், தன் தோளில், தான் ஏற முடியாது. ஆனால், விஷயம் முதல், எல்லாவற்றையும், தனது ஆத்ம ஸ்வரூபமாகப், பார்க்கும் ஞானிக்கு, விஷயம், வேறாகத் தோன்றாததால், அவனுக்கு, பந்தத்தைக் கொடுக்க முடியாது.

342

सर्वात्मसिद्धये भिक्षोः कृतश्रवणकर्मणः ।
समाधिं विदधात्येषा शान्तो दान्त इति श्रुतिः ॥

sarvātmasiddhaye bhikṣoḥ kṛtaśravaṇakarmaṇaḥ ।
samādhim vidadhātyeṣā śānto dānta iti śrutih ॥

To the Sannyasin, who has listened to the discourses, upon the scriptures, and who has cultivated, 'Calmness, Self - control' etc. to him, the Sruti prescribes, Samadhi, for realising that 'the whole-universe-is-the-Self' (Sarva - Atma - Siddhi)

தொந்தமாம் பவத்தைச் செய்யுந் துட்டமாம் பிரதி பந்த
மைந்தனே யனேக மேனு மருவிய வவற்றிற் கெல்லா
முந்திய விகார மாக முளைத்திடு மகங்கா ரந்தான்
சந்தத மூல மத்தைச் சருவதா வொழிக்க வேண்டும். 342

தொந்தமாம், பவத்தைச் செய்யுந் துட்டமாம், பிரதி பந்தம்,
மைந்தனே, அனேகம் ஏனும், மருவிய அவற்றிற்கு எல்லாம்,
முந்திய விகாரமாக முளைத்திடும், அகங்காரந்தான்,
சந்ததம் மூலம், அததைச், சருவதா ஒழிக்க வேண்டும். 342

ஆத்ம நிஷ்டையில் இருந்தால் ஒழிய, இரண்டாவது பதார்த்தம்,
தோன்றாமல் இராது, ஆகையால், ஸமாதி மூலமாய், பிரயத்தனம்
செய்து, அந்த நிஷ்டையை, ஸம்பாதித்து, ஆக வேண்டும்.

தேகமே, ஆத்மா என்று, இருந்து கொண்டு, வெளியில் உள்ள விஷயங்களை, அனுபவிப்பதில், ஈடுபட்ட மனது உள்ள வனாய், அததற்குரிய, காரியங்களை செய்து கொண்டிருப்பவனுக்கு, பார்க்கப்படும் பதார்த்தத்தினுடைய, தோன்றாது இருத்தல், எப்படித் தான் ஏற்பட முடியும்? ஆகையால், தத்துவம் அறிந்தவர்களாய், எப்பொழுதும், ஆனந்தத்தை விரும்புகிறவர்களாய், இருப்பவர்களால், எல்லா வைதிக, தர்மானுஷ்டானங்களையும், வெளிக் காரியங்களையும், சப்தம், ஸ்பரிசம், முதலான, விஷயங்களையும் நன்கு, விட்டு விட்டவர்களாக, இருந்து கொண்டு, எப்பொழுதும், ஆத்ம நிஷ்டையில், ஈடுபட்டவர்களாக, மிகவும் பிரயாசை எடுத்துக் கொண்டு, தன்னிடத்தில், வெளி பதார்த்தங்களின், தோற்றம் ஏற்படாமல், செய்து கொள்ள வேண்டியது, அவசியம்.

32. நீர் விகல்ப ஸமாதி

343

आरूढशक्तेरहमो विनाशः कर्तुं शक्यः सहस्रापि पण्डितैः ।
ये निर्विकल्पाख्यसमाधिनिश्चलाः तानन्तराऽनन्तभवा हि वासनाः ॥

ārūḍhaśakterahamo vinaśaḥ
kartunna śakya sahasāpi paṇḍitaiḥ ।
ye nirvikalpākhyasamādhiniścalāḥ
tānantarā'nantabhavā hi vāsanāḥ ॥

Even wise-men, find it impossible, to suddenly destroy the ego, once it has become strong - except, for those, who have become perfectly calm through Nirvikalpa Samadhi. Indeed, desires are the effects of, innumerable births.

எவளவி லான்மா விற்கிவ் வீனமா மகங்கா ரத்தோ
டெவமுறும் புணர்ச்சி யேது மிருப்ப தாய்க் காணலாகு

மவளவும் புருடனுக்கிங் கணுவின்மாத் திரமா னாலும்
பவமறு முத்தி யென்று பகர்தலு மில்லை மைந்தா. 343

எவ் அளவில், ஆன்மாவிற்கு இவ் ஈனமாம், அகங்காரத்தோடு

* எவம் உறும் புணர்ச்சி, ஏதும் இருப்பதாய்க் காணலாகும்,
அவ்வளவும் புருடனுக்கு, இங்கு அணுவின் மாத்திரம், ஆனாலும்,
பவமறு முத்தி என்று, பகர்தலும் இல்லை, மைந்தா.

(* எவம் உறும் - வவ்வம், தீமை)

343

இந்த ஆத்ம நிஷ்டை தான், ஸமாதி என்பது, அது தான், ஸர்வாத்ம பாவ நிலைக்கு ஸாதகம். அந்த ஸமாதியும், இரண்டு விதம். ஒன்றில், அறிகிற நான், அறியப்படும் பிரக்மம், இரண்டையும் ஒன்றாக அறியும் அறிவு, ஆகிய, மூன்று அம்சங்களும் இருக்கும். அப்பொழுது, அதை, 'ஸவிகல்பக ஸமாதி' என்பார்கள். இந்த வேற்றுமையும் அற்று பிரஹ்மகாரமாக மாத்திரம், விருத்தியிருக்கும் போது நிர்விகல்ப சமாதி என்பார்கள். மண்ணால் செய்யப்பட்டிருக்கும், யானை, உருவத்தைப் பார்க்கும் பொழுது, அது, மண் தான், என்று தெரிந்த போதிலும், யானை உருவமும், தோன்றிக் கொண்டுதான் இருக்கும். இது போல, ஸவிகல்ப ஸமாதியில், எல்லாம், ஸத்ருபமாகத், தோன்றிய போதிலும், திரிபுடியும் தோன்றிக்,கொண்டு தான் இருக்கும். ஆனால், தண்ணீரில், உப்பைக் கரைத்து விட்டால், அங்கு தண்ணீர் தான், தெரியுமே தவிர, தனியாக, உப்பு தோன்றாது. அது போல, நிர் விகல்ப சமாதியில், ஸத்ருபம் தான், தெரியுமே தவிர திரிபுடி தோன்றாது. இவ்விரண்டில், அந்த நிர் விகல்ப சமாதிதான், அஹங்காரத்தை, பூராவும் நாசம் செய்யும். இந்த நிர் விகல்ப ஸமாதியின், அவசியத்தைப் பற்றி, 343 முதல் 363 முடிய, விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொல்கிறார்:

குரு முகமாய், வேதாந்த வாக்கியத்தை, கேட்டறிவதாகிய காரியத்தை, செய்தவராகிய, சன்னியாசிக்கு, ஸர்வாத்ம பாவம்

ஸித்திப்பதற்காக, என்ற, இந்த, பிருஹதாரண்யக உபநிஷத் தானது, ஸமாதியை விதிக்கிறது.

344

अहंबुद्ध्यैव मोहिन्या योजयित्वाऽऽवृतेर्बलात् ।
विक्षेपशक्तिः पुरुषं विक्षेपयति तद्गुणैः ॥

ahambuddhyaiva mohinyā yojayitvā''vṛterbalāt ।
vikṣepaśaktiḥ puruṣam vikṣepayati tadguṇaiḥ ॥

The 'projecting - power', through the aid of the 'veiling - power', confuses the man, with storms of egoistic-ideas, and distracts him, through the attributes of, that agitation.

இருளாகங் கார மென்னு மீனமா மிராகு வாலே
புரையற விடுபட் டோனே பூரண விமல மாகி
யொருசுயஞ் சோதி யாகி யுண்மையா னந்த மான
சொருபமாய் விளங்கா நிற்பன் சுத்தமா மிந்து வேபோல்.

344

இருள், அகங்காரம் என்னும், ஈனமாம் இராகுவாலே,
புரை அற விடுபட்டோனே, பூரண விமலமாகி,
ஒரு சுயஞ் சோதியாகி, உண்மை ஆனந்தமான
சொருபமாய், விளங்கா நிற்பன், சுத்தமாம் * இந்துவே போல்.

(* சந்திரன்)

344

எவர்கள், நிர்விகல்பம் என்று, பெயருள்ள ஸமாதியில்,
அசைவற்று இருக்கிறார்களோ, அவர்களை தவிர வேதாந்தம்
கேட்டறிந்த பண்டிதர்களால் கூட, நன்கு வலுத்த சக்தியுடைய,
அஹங்காரத்தை, நாசம் செய்வதற்கு, திடீரென சாத்தியப்படாது.
வாஸனைகள், எல்லை அற்றதாய், ஏற்படுபவை அல்லவா?

345

விசேபசகிதவிஜயோ விசமோ விதாது நி:சேபமாவரணசகிதநிவூத்யமாபே ।
 दृष्टययोः स्फुटपयोजलवद्विभागे नश्येत्तदावरणमात्मनि च स्वभावात् ॥
 நி:சர்சயேன பவதி ப்ரதிபந்தஸூன்யோ
 விசேபணம் நஹி ததா யதி செந்மூசார்தே ॥

vikṣepasaktivijayo viṣamo vidhātum
 niḥśeṣamāvaraṇasaktinivṛttyabhāve ।
 dṛgdrśyayoḥ sphuṭapayojalavadvibhāge
 naśyettadāvaraṇamātmani ca svabhāvāt ।
 niḥsaṁśayena bhavati pratibandhaśūnyo
 vikṣepaṇam nahim tadā yadi cenmr̥ṣārthe ॥

It is extremely difficult, to conquer the 'projecting-power', unless the 'veiling-power' is perfectly rooted out, And that, covering over the Atman, naturally vanishes, when the Subject is perfectly distinguished from, the objects, like milk from water. But the victory, is undoubtedly complete, and it becomes free, from all obstacles, when there is no oscillation of the mind, due to the false sense-objects.

இருளிநான் மூடப் பட்ட வீனமாம் புந்தி செய்த
 புரையகங் கார மியாது பூருவந் தோன்றிற் றந்தப்
 பரவிய வகங்கா ரத்தான் பற்றற நசித்துப் போனால்
 விரிவுறு பரசீ வைக்கியம் விக்கின மின்றித் தோன்றும். 345

இருளிநான், மூடப் பட்ட, ஈனமாம், புந்தி செய்த,
 புரை அகங்காரம், யாது பூருவந் தோன்றிற், அந்தப்
 பரவிய அகங்காரத் தான், பற்று அற, நசித்துப் போனால்,
 விரிவுறு பர சீவைக்கியம், விக்கினம் இன்றித், தோன்றும். 345

முன்னால், 142 முதல் 146 வரை, அவித்யையானது, ஆவரண சக்தியினால், ஆதம் தத்துவம் தெரிய ஒட்டாமல் செய்து,

விட்சேப சக்தியினால், ஸம்ஸார துக்கத்தை ஏற்படுத்தி விடுகிறது, என்று சொன்னதை இந்த, ஸந்தர்பத்தில் ஞாபகப் படுத்துகிறார்:-

ஆதம் ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும், ஆவரண சக்தியின், பலத்தைக் கொண்டு, விட்சேப சக்தியானது, மோகத்தை உண்டு பண்ணக்கூடிய, 'நான்' என்கிற, எண்ணத்துடனேயே, புருஷனை சேர்த்து விட்டு, அதினுடைய ஸங்கல்பம், காமம், பிரவிருத்தி முதலான குணங்களால், பல விதமாய் அலைக்கிறது.

346

सम्यग्विवेकः स्फुटबोधजन्यो
विभज्य दृग्दृश्यपदार्थतत्त्वम् ।
छिनत्ति मायाकृतमोहबन्धं
यस्माद्विमुक्तस्तु पुनर्न संसृतिः ॥

samyagvivekaḥ sphuṭabodhajanyo
vibhajya dṛgdr̥śyapadārthatattvam ।
chinatti māyākṛtamohabandhaṁ
yasmādvimuktastu punarṇa saṁsṛtiḥ ॥

Perfect discrimination, arising from direct realization, distinguishes the true nature of the 'subject', from that of the 'object', and snaps, the bond of delusion, created by Maya. There is no more transmigration, for one who has liberated, himself from this.

நிருமலப் பிரமா னந்த நிதிமகா வலியைப் பெற்ற
திரிகுணச் சிரங்க ளுற்ற தீயகங் காரப் பாம்பா
லிருதயப் பூமிக் குள்ளே யிருருறச் சூழப் பட்டிங்
கொருவரும் பெறாத வண்ண மொளித்திடப் பட்ட தாகும்.

346

நிருமலப் பிரமானந்த நிதி, மகா வலியைப் பெற்ற,
திரி குணச் சிரங்களுற்ற, தீ, அகங்காரப் பாம்பால்
இருதயப் பூமிக்குள்ளே, இருளுறச் சூழப் பட்டு இங்கு
ஒருவரும் பெறாத வண்ணம், ஒளித்திடப் பட்டதாகும்.

346

ஸ்ரீபாக்கியன்னியில், ஆவரண சக்தி, நிவிருத்தியாகாமல் இருந்தால் விட்சேப சக்தியின் ஜயம் செய்வதற்கு, மிகவும் சிரமம், நன்கு பாலையும், ஜலத்தையும், ஹம்ஸ பட்சி, பிரித்து விடுவது போல பார்க்கும் ஆத்மாவையும், பார்க்கப்படும் அநாத்மாவையும், நன்கு பிரித்து விட்டால், அப்பொழுது, ஆவரணமானது, தானாகவே, ஆத்மாவிடத்தில், நாசத்தை அடைந்து விடும். பொய்யான, அனாத்ம பதார்த்தத்தில், மனதை வைப்பது, இல்லையானால், அப்பொழுதே, விட்சேப சக்தியை, ஜயிப்பதானது, ஸந்தேஹ மன்னியில், தடங்கலில்லாமல், ஏற்பட்டு விடும்.

347

परैकत्वविवेकवहिः दहत्यविद्यागहनं ह्यशेषम् ।
किं स्यात्पुनः संसरणस्य बीजं अद्वैतभावं समुपेयुषोऽस्य ॥

parāvaraikatvavivekavahniḥ
dahatyavidyāgahanam hyaśeṣam ।
kim syātpunaḥ saṁsaraṇasya
bījaṁ advaitabhāvaṁ samupeyuso'sya ॥

The fire of knowledge, that the jeeva-is-the-Brahman, entirely consumes, the impenetrable forest of Avidya, or Nescience. For him, who has realised the State of One-ness, is there any 'seed' left, for future transmigration?

தீரனா மொருவன் ஞானத் திறமையாந் திகழ்வா ளாலே
கோரமாஞ் சிரங்கண் மூன்றுங் கொய்தகங் கார மான
சாரமில் சர்ப்பந் தன்னைச் சற்றுமி லாத றுத்துப்
பூரணஞ் சுகஞ்செய் விக்கும் புகழ்நிதி புசிக்க வல்லோன்.

347

தீரனாம் ஒருவன், ஞானத் திறமையாந், திகழ் வாளாலே
கோரமாஞ், சிரங்கண் மூன்றுங் கொய்த, அகங்காரமான

சாரமில் சர்ப்பந் தன்னைச், சற்றும் இலாது, அறுத்துப்,
பூரணச் சுகஞ் செய்விக்கும், புகழ், நிதி, புசிக்க வல்லோன். 347

தெளிவான, சந்தேகம், விபரீதம் இல்லாத, உபநிஷத்தாலும், குருவின் அநுக்கிரகத்தாலும், ஏற்பட்ட அறிவினால், ஏற்படும், திடமான பகுத்தறிவு, ஆத்மா, அனாத்மாவாகிற, பதார்த்தங் களுடைய, வாஸ்தவமான தன்மையை, ஆத்மா ஸத்தியம், அனாத்ம, மித்யை, என்பதை, நன்கு, பிரித்துக் காட்டி, எதிலிருந்து, விடுபட்டவனுக்கு, மறுபடியும், ஸம்ஸாரம் கிடையாதோ, அந்த, மாயையினால், செய்யப் பட்டிருக்கும், மோகமாகிற கட்டை, அறுத்து விடும்.

பால் தயிராகி, வெண்ணையாகி, நெய்யாக ஆன, பிறகு, மறுபடியும், நெய், பாலாக, ஆவதில்லை. அது போல, ஸ்வப்பிரகாச ஆநந்த ஸ்வரூபமாக, ஆன, மனம், அநாத்ம விஷயங்களில், ஓட்டுவதில்லை.

348

आवरणस्य निवृत्तिर्भवति हि सम्यक्पदार्थदर्शनतः ।
मिथ्याज्ञानविनाशस्तद्विक्षेपजनितदुःखनिवृत्तिः ॥

āvaranasya nivṛttir
bhavati hi samyakpadārthadarsānataḥ ।
mithyājñānavināśas
tadvikṣepajanitaduhkhanivṛttiḥ ॥

The veil, that hides Truth, gets lifted, indeed, when Reality is fully experienced. Soon follows the destruction of false understanding, and the cessation of misery - brought about by agitations, created by the, false-knowledge.

வெப்பமாம் விடதோ டந்தான் வீங்குதே கத்தி லெம்மட்
டற்பமு மிருக்கு மம்மட் டரோகமில் லாது கண்டோ

மப்படி யோகி யர்க்கு மகங்கர மெம்மட் டம்மட்
டொப்பிலா முத்தி சித்தி யுள்ளவா றுதிப்ப தில்லை. 348

வெப்பமாம் விட தோடந் தான், ஈங்கு தேகத்தில் எம் மட்டும்,
அற்பமும் இருக்கும் மட்டும், * துரோகம் இல்லாது கண்டோம்,
அப்படி யோகியர்க்கும், அகங்கரம், எம் மட்டும், அம் மட்டும்,
ஒப்பிலா, முத்தி, சித்தி, உள்ளவாறு, உதிப்பது, இல்லை.
(* நோய் இல்லாதிருத்தல்) 348

இதே விஷயத்தை, வேறு திருஷ்டாந்தத்தினால் மேலும் தெளிவு
படுத்துகிறார்:

மேலான, ஈசுவரன், கீழ் பட்ட ஜீவன், இருவருக்கும், உள்ள,
ஒன்றாய் இருக்கும் தன்மை, விஷயமான அறிவாகிய நெருப்பு,
அவித்யையாகிற காட்டை, பாக்கியன்னியல் எரித்து விடுமல்லவா?
இரண்டற்ற தன்மையை, நன்கு அடைந்திருக்கும், இவனுக்கு,
மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தில் ஈடுபடுவதற்கு, விதை, எது, இருக்க
முடியும்?

61. Cause.... Effect.... False. (349 - 353)

349

एतत्त्रितयं दृष्टं सम्यग्ज्ञुस्वरूपविज्ञानात् ।
तस्माद्वस्तुसतत्त्वं ज्ञातव्यं बन्धमुक्तये विदुषा ॥

etattritayaṁ dr̥ṣṭaṁ samyagjñusvarūpaviññānāt ।
tasmādvastusattvaṁ jñātavyaṁ bandhamuktaye viduṣā ॥

These three, are observed, in the rope, when its true nature, is fully
apprehended. Hence, the wise man should know the true nature
of things in order to, break his bonds.

பகையகங் கார மியாதும் பற்றற நசிந்த தாலு
மதுநின்று செய்வி கற்ப மறவுமே யடங்க லாலுஞ்

சுககனப் பிரத்திய கான்ம சொருபநல் விவேகத் தாலு
மகமது வானே னென்றே யடையலாந் தத்து வத்தை. 349

பகை, அகங்காரம், யாதும், பற்றற, நசிந்த தாலும்,
அது நின்று, செய், விகற்பம், அறவுமே அடங்கலாலுஞ்,
சுக கனப் பிரத்திய, ஆன்ம சொருபம், நல் விவேகத்தாலும்,
அகம் அது ஆனேன், என்றே, அடையலாந், தத்துவத்தை. 349

ஆத்ம ஞானம், திடமாய் ஏற்பட்டால், ஆவரணம், விட்சேபம்,
அதினால் ஏற்படும் துக்கம், ஆகிய, மூன்றுமே, விலகி விடும்
என்று, திருஷ்டாந்தம், மூலமாய் காண்பிக்கிறார்:

நன்கு பதார்த்தத்தை, அறிவதினால், ஆவரணத்தினுடைய,
மறைவினுடைய, நிவிருத்தி, ஏற்படுகிறது. பொய்யான,
அஞ்ஞானம், வேறு விதமாய் தோன்றும், விட்சேபம், இதன்,
நாசம் கூட, ஏற்படுகிறது. அப்படியே, விட்சேபத்தினால்,
ஏற்பட்டிருக்கும், துக்கத்தின் நிவிருத்தியும், ஏற்படுகிறது. இந்த
மூன்றும், நன்றாக, கயிற்றின் ஸ்வரூபத்தை, அறிந்து, விடுவதால்
ஏற்படுகிறது, என்பதை எல்லோராலேயும், அனுபவித்து,
அறியப்பட்டிருக்கிறது.

350

अयोऽग्नियोगादिव सत्समन्वयान् मात्रादिरूपेण विजृम्भते धीः ।
तत्कार्यमितद्वितीयं यतो मृषा दृष्टं भ्रमस्वप्नमनोरथेषु ॥

ayo'gni-yogādiva satsamanvayān
mātrādirūpeṇa vijṛmbhate dhīḥ ।
tatkāryametadvitayaṁ yato mṛṣā
dṛṣṭaṁ bhramasvapnamanoratheṣu ॥

Just as a piece of iron, through contact with fire, manifests as fire,
the intellect manifests itself, as the knower, and the known, through
the immanence of Brahman. These two - the effects of the intellect
- are observed, to be unreal, as in delusion, dream and imagination;

so too, the modifications of Prakriti, from the ego down, to the gross body, and all the sense-objects, are also unreal. Their unreality is, indeed, due to their being subject to change, every moment. And the Atman, never changes.

சொருபநற் சத்தை யாலே சுயமுமே சத்துப் போலாய்
வெருளுறுங் கர்த்தா வாகி விகாரியாய்ச் சொருபந்தன்னின்
பிரதிவிம் பத்தை மேவிப் பிறங்கிய வகங்கா ரத்தின்
மருவிய வான்ம புந்தி மாற்றுவாய் விரைவில் மைந்தா. 350

சொருப நற் சத்தையாலே, சுயமுமே சத்துப் போலாய்,
வெருளுறுங் கர்த்தாவாகி விகாரியாய்ச், சொருபந் தன்னின்,
பிரதி விம்பத்தை மேவிப், பிறங்கிய அகங்காரத்தின்,
மருவிய ஆன்ம புந்தி, மாற்றுவாய் விரைவில், மைந்தா. 350

இது, கயிறு தான் என்று, உண்மையான கயிற்றை, நன்கு
அறிந்தவுடன், கயிறைத், தெரிய ஒட்டாமல், அதை, மறைத்திருந்த,
ஆவரணம் விலகி, அதன் மூலம், இது பாம்பு என்ற, எண்ணத்தைக்
கொடுத்த, ஸர்ப்ப பிராந்தியும் விலகி, பாம்பாகப் பார்த்ததால்,
ஏற்பட்ட, பயமும், உடல் நடுக்கமும், நீங்கி விடுகிறது.

ஆகையால், அறிவுள்ளவனால், ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து,
விடுபட வேண்டியதாக, வஸ்துவினுடைய, ஆத்மாவினுடைய,
வாஸ்தவமான, ஸ்வரூபம், அறியப்பட வேண்டியது.

351

ततो विकाराः प्रकृतेरहंमुखा देहावसाना विषयाश्च सर्वे ।
क्षणेऽन्यथाभावितया ह्यमीषा- मसत्त्वमात्मा तु कदापि नान्यथा ॥

tato vikārāḥ prakṛterahammukhā
dehāvasānā viṣayaśca sarve ।
kṣaṇe'nyathābhāvitayā hyamiṣā-
masattvamātmā tu kadāpi nānyathā ॥

சுககனச் சொருப மாகிச் சுத்தசின் மூர்த்தி யாகுந்
தகவுள பிரத்திய கான்ம தத்துவ மாமு னக்கிவ்
வகமுட னத்தி யாச மடைந்ததாற் சனன மாதிச்
சகலமாந் துயர்மி குந்த சம்சார முற்ற தன்றோ. 351

சுக கனச் சொருபமாகிச், சுத்த சின் மூர்த்தி யாகும்
தகவு உள, பிரத்திய, ஆன்ம தத்துவமாம், உனக்கு இவ்
அகமுடன், அத்தியாசம் அடைந்ததாற், சனனம் ஆதிச்
சகலமாந் துயர், மிகுந்த சம்சாரம் உற்றது அன்றோ. 351

அக்கினியின் சேர்க்கையினால், இரும்பு, எப்படிப் பொய்யாக,
சுடுவதாகத் தோன்றுகிறது. அதினால், ஏற்பட்ட, இம்முன்றும்,
பார்க்கிறவன், பார்வை, பார்க்கப்படுவது ஆகிய முன்றும்,
பிராந்தி ஸ்தலத்திலும், ஸ்வப்னம் காண்பதிலும், மனக்கோட்டை
கட்டுவதிலும், பொய் தான் என்று, எதினால், அறியப்பட்டிருக்
கிறதோ, அதே காரணத்தினால், புத்தியின், ஸ்ருஷ்டியான,
ஜாக்கிரத்தும், பொய்யே.

352

नित्याद्वयाखण्डचिदेकरूपा बुद्ध्यादिसाक्षी सदसद्विलक्षणः ।
अहंपदप्रत्ययलक्षितार्थः प्रत्यक् सदानन्दज्ञः परात्मा ॥

nityādvayākhaṇḍacidekarūpo
buddhyādisākṣī sadasadvilakṣaṇaḥ ।
ahampadapratyayalakṣitārthaḥ
pratyak sadānandaghanah parātmā ॥

Eternal, non-dual, unbroken Knowledge, of One form, the Witness
of the intellect etc., neither gross, nor subtle, indicated by the term,
'I', the embodiment of, subjective eternal Bliss, is the nature of the,
Supreme Self.

புகழ்சதா நந்த சித்தாய்ப் பூரண வேக ரூபத்
தகவுள நிருவி கார தத்துவ மாமுனக் கிவ்
வகமுட னத்தி யாச மன்றியிற் சுபாவ மாக
விகழுமிச் சம்சா ரந்தா னேதுமே யெங்கு மில்லை. 352

புகழ் சதாநந்த சித்தாய்ப், பூரண, ஏக ரூபத்து
தக உள, நிர் விகார தத்துவமாம், உனக்கு இவ்
அகமுடன், அத்தியாசம் அன்றி, இற் சுபாவமாக
இகழும், இச் சம்சாரத்தான், ஏதுமே எங்கும் இல்லை. 352

ஆகையால், மூல காரணமான, அவித்யையினுடைய, மாறுதல்கள்
காரியங்கள், ஆகிய, அஹங்காரம், முதல், சரீரம் முடிய,
உள்ளவைகளும், சப்தம் முதலிய, விஷயங்களும், எல்லாமே,
சணத்தில், வேறுபடக்கூடிய தன்மை, உடையவைகளை, இந்த
ஆத்மா, ஒரு பொழுதும், உண்டாவதில்லை, நாசமடைவதும்
இல்லை, வேறு விதமாக, மாறுவதும், இல்லை.

353

इत्थं विपश्चित्सदसद्विभज्य
निश्चित्य तत्त्वं निजबोधदृष्ट्या ।
ज्ञात्वा स्वमात्मानमखण्डबोधं
तेभ्यो विमुक्तः स्वयमेव शाम्यति ॥

ittham vipaścitsadasadvibhajya
niścitya tattvaṁ nijabodhadṛṣṭyā ।
jñātvā svamātmānamakhaṇḍabodham
tebhyo vimuktaḥ svayameva śamyati ॥

Thus, the wise man, discriminating between the Real, and the
unreal, establishing the Truth, by the insight of his Knowledge, and
realising his own Self, to be unbroken Knowledge, becomes free,
and himself, attains Peace.

ஆதலாற் றுய்ப்போன் கண்டத் தடைத்த கண்டகமே போல
வாதக முனக்குச் செய்து வந்தவிவ் வகங்கா ரத்தைக்
கோதிலா ஞான வாளாற் கொய்துநன் றுன்சொ ரூப
பூதசாம் பிராச்சிய வில்பம் புசித்திடு நினைத்த வாறே. 353

ஆதலால் துய்ப்போன், கண்டத்து அடைத்த, அகண்டமே போல்
வாதகம், உனக்குச் செய்து வந்த, இவ் அகங்காரத்தைக்
கோதிலா, ஞான வாளாற் கொய்து, நன்று உன் சொரூப,
பூத சாம்பிராச்சிய இன்பம், புசித்திடு, நினைத்த வாறே. 353

நித்தியமாய், உற்பத்தி, விநாசம் இல்லாததாய், இரண்டற்தாய்,
தன்னைக் காட்டிலும், வேறான உண்மையான வஸ்து,
இல்லாததாய், துண்டு படாததாய், சைதன்யம் ஒன்றையே,
ஸ்வரூபமாய், உடையதாயும், புத்தி முதலானவைகளுக்கு,
சாட்சியாயும், ஸத் காரியம், அல்லது, வாயு, ஆகாசம்
இவைகளுக்கு, வேறு பட்டதாயும், 'நான்' என்ற, பதத்தினாலும்,
பாவனையாலும், லட்சணையால் குறிக்கப்படும், பொருளாகவும்,
உள்ள உள்ளே, வஸ்து, எங்கும், எப்பொழுதும், இருப்புள்ள,
ஆனந்தக் கட்டியாகிய, எல்லாவற்றிற்கும், மேலால் உள்ள,
ஆத்மா, பிரம்மமே.

62. Samadhi... Its Nature. (354 - 372)

354

अज्ञानहृदयग्रन्थिर्निःशेषविलयस्तदा ।
समाधिनाऽविकल्पेन यदाऽद्वैतात्मदर्शनम् ॥

ajñānahṛdayagrantherniḥśeṣavilayastadā ।
samādhinā'vikalpena yadā'dvaitātmadarśanam ॥

When, the non-dual Atman is realised in Nirvikalpa Samadhi, the heart's knots of ignorance' are completely destroyed.

பிந்தியும் பரமார்த் தத்தைப் பெற்றதாற் காத னீக்கி
 நிந்தைசே ரகங்கா ராதி நின்றவிர்த் தியினை மீட்டிங்
 கந்தவுன் சொருபா நந்த மநுபவித் தகண்ட மாகிப்
 பந்தமி னிருவி கற்ப பதத்தினில் வெறிதி ருப்பாய். 354

பிந்தியும் பரமார்த்தத்தைப் பெற்றதாற், காதல் நீக்கி,
 நிந்தை சேர், அகங்காராதி நின்ற, விர்த்தியினை மீட்டு இங்கு
 உகந்த, உன் சொருப ஆநந்தம் அநுபவித்து, அகண்டமாகிப்
 பந்தமில், நிருவிகற்ப பதத்தினில், வெறிது, இருப்பாய். 354

இவ்விதமாக, அறிவுள்ளவன், ஸத்தாகிய, ஆத்மாவையும்,
 அஸத்தாகிய, அனாத்மாவையும், நன்கு, வேறு படுத்தி,
 தன்னுடைய ஞானமாகிற, கண்ணினால், வாஸ்தவத் தன்மையை,
 தீர்மானித்துக் கொண்டு, தன்னுடைய, ஆத்மாவை, துண்டு
 படாத, அறிவு ஸ்வரூபம் என்பது, அறிந்து அனாத்ம,
 பதார்த்தங்களிலிருந்து, நன்கு விடுபட்டவனாய், தானாகவே,
 அடங்கி விடுகிறான்.

355

வாசனைக்குச், சம்சார காரணத்துவமும்,
 அதன் நாச பலமும்

त्वमहमिदमितीयं कल्पना बुद्धिदोषात् प्रभवति परमात्मन्यद्वये निर्विशेषे ।
 प्रविलसति समाधावस्य सर्वा विकल्पो विलयनमुपाच्छेदस्तु तत्त्वावधृत्या ॥

tvamahamidamitiyaṁ kalpanā buddhidoṣāt
 prabhavati paramātmanyadvaye nirviśeṣe ।
 pravilasati samādhāvasya sarvo vikalpo
 vilayanamupagacchedvastutattvāvadhrītyā ॥

You, 'I', 'this', 'that' - these concepts are fancied in the Supreme Self,
 which is Absolute and non-dual, due to inherent defects of the

intellect. When the Real Nature of Brahman is realised, in Samadhi, all these concepts are dissolved.

பெருகிய வகந்தை மெத்தப் பெயர்த்திடப்பட்ட போது
வொருகண மேனு மற்று முளத்தினா னினைக்கப் பட்டால்
விரிவுறப் பின்னு முண்டாய் விட்சேபம் வெகுவாய்ச் செய்யும்
மருவுகாற் றாலலைந்த மழைக் கால மேகமே போல். 355

பெருகிய அகந்தை, மெத்தப் பெயர்த்திடப் பட்ட போது,
ஒரு கணமேனும், மற்று, உளத்தினால் நினைக்கப் பட்டால்,
விரிவுறப், பின்னும் உண்டாய், விட்சேபம், வெகுவாய்ச் செய்யும்,
மருவு, காற்றால் அலைந்த, மழைக் கால, மேகமே போல். 355

எப்பொழுதும், நிர் விகல்பமான, ஸமாதியினால், இரண்டற்ற,
ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின், ஸாட்சாத்காரம் ஏற்படுகிறதோ, அப்பொழுது
தான், அஞ்ஞானத்தினால் ஏற்பட்ட, இருதயத்தில், உள்ள,
ஆத்மாவையும், அனாத்மாவையும், சேர்த்து, வைத்திருக்கும்,
முடிச்சுக்கு, பாக்கியன்னியில், நிவிருத்தி ஏற்படும்.

356

शान्तो दान्तः परमुपरतः क्षान्तियुक्तः
समाधिं कुर्वन्नित्यं कलयति यतिः स्वस्य सर्वात्मभावम् ।
तेनाविद्यातिमिरजनितांसाधु दग्ध्वा विकल्पान्
ब्रह्माकृत्या निवसति सुखं निष्क्रियो निर्विकल्पः ॥

śānto dāntaḥ paramuparataḥ kṣāntiyuktaḥ samādhim
kurvannityaṁ kalayati yatiḥ svasya sarvātmabhāvam ।
tenāvidyātimirajanitānsādhū dagdhvā vikalpān
brahmākṛtyā nivasati sukhaṁ niṣkriyo nirvikalpaḥ ॥

Serene, self-controlled, perfectly withdrawn from, sense-objects, steadfast in silently enduring, struggling to attain Samadhi, the seeker always contemplates, on his own Self, as the Self, in the

universe. Destroying, by these means, all imaginations, which arise from the blindness of ignorance, he lives blissfully, as Brahman, free from egocentric actions and oscillations of the mind.

பலபுலச் சிந்தை யாலிப் பகையகங்கா ரத்திற்கிங்
கலைவுற வவகா சத்தை யற்பமு மளிக்க லொண்ணா
துலரெலு மிச்சை ய்யய வூற்றிய நீரே போலிச்
சலவகங் கார முய்யச் சலசிந்தை யேது வன்றோ. 356

* பல புலச் சிந்தையால், இப் பகை அகங்காரத்தில் இங்கு
அலைவுற, அவகாசத்தை அற்பமும் அளிக்க ஒண்ணா,
உலர் எலுமிச்சை உய்ய, ஊற்றிய நீரே போல், இச்
சல அகங்காரம் உய்யச், சல சிந்தை ஏது, அன்றோ.

(* பல விஷயம்)

356

‘நீ’, ‘நான்’ ‘இது’, என்ற, இந்த கல்பனையானது, இரண்டற்றதாய்,
எவ்வித விசேடமும் இல்லாத, பரமாத்மாவினிடத்தில், புத்தியின்
தோஷத்தினால், ஏற்படுகிறது. ஸமாதி நிலையானது, நன்கு
பிரகாசிக்கும் போது, வஸ்துவின், ஆத்மாவின் வாஸ்தவத்
தன்மை விஷயமாய், உள்ள நிட்சய ஞானத்தினால், எல்லா
விகல்பங்களும், நாசத்தை அடைந்துவிடும்.

357

समाहिता ये प्रविलाप्य बाह्यं श्रोत्रादि चेतः स्वमहं विदात्मनि ।
त एव मुक्ता भवपाशबन्धैः नान्ये तु पारोक्ष्यकथाभिधायिनः ॥

samāhita ye pravilāpya bāhyam
śrotrādi cetah svamaham cidātmani ।
ta eva muktā bhavapāśabandhaiḥ
nānye tu pāroṣṣyakathābhidhāyinaḥ ॥

They alone, are free from the bondage of birth and death who, having attained Samadhi, merge the objective world, the sense-organs, the mind, nay, the very ego, in the Atman, the Knowledge Absolute, - and none else; who blabber their indirect Knowledge.

தேகாதி சிந்தை யுற்றோன் றிரிசியப் பாசம் பெற்றோன்
 றேகாதி சிந்தை யற்றோன் றிரிசிய பாசம் விட்டோ
 னாகாத சிந்தை தானே யாதலாற் பேதங் கொண்டிவ்
 வேகாத பவபந் தத்திற் கேதுவா யிசையு மைந்தா. 357

தேகாதி சிந்தை உற்றோன், திரிசியப் பாசம் பெற்றோன்,
 தேகாதி சிந்தை அற்றோன், திரிசிய பாசம் விட்டோன்,
 ஆகாத சிந்தை தானே, ஆதலாற் பேதங் கொண்டிவ்
 வேகாத பவ பந்தத்திற்கு, ஏதுவாய், இசையும், மைந்தா. 357

இது வரை, சொல்லிக் கொண்டு வந்ததை, எல்லாம், சேர்த்து, ஸமாதியின் பூர்வாங்கங்கள், ஸமாதி நிலையின் தன்மை, ஸமாதி நிலையின் பலன், எல்லாவற்றையும் ஒரே, சுலோகத்தில், ஸங்கிரஹிதுச் சொல்கிறார்:

மனதை அடக்கினவராய், இந்திரியங்களை அடக்கினவராய், நன்றாக வெளி பிரவிருத்திகளிலிருந்து, விலகினவராய், சீதோஷ்ணாதிகளை, பொறுத்துக் கொள்ளும் தன்மை, உடையவராய் இருந்து கொண்டு, ஸமாதியை, எப்பொழுதும் செய்து கொண்டிருக்கும், ஸன்னியாஸி யானவர், தன்னுடைய, எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாக இருக்கும், தன்மையை, எல்லாவற்றையும், தன்னிடத்திலேயே, லயம செய்து தனித் திருக்கும், நிலையை, அனுபவிக்கிறார். அதினால், அவ்விதம் ஸமாதி நிலையில் இருப்பதினால், அவித்யையாகிற இருட்டினால் ஏற்படும், பலவித கல்பனைகளை எல்லாம், நன்றாக, எரித்துவிட்டு, எவ்வித வியாபார மன்னியிலும், எவ்வித விகல்பமன்னியிலும், பிரஹ்ம ஸ்வரூபமாகவே, ஆனந்தமாக இருந்து விடுகிறார்.

358

उपाधिभेदात्स्वयमेव भिद्यते चोपाध्यपोहे स्वयमेव केवलः ।
तस्मादुपाधर्विलयाय विद्वान् वसेत्सदाऽकल्पसमाधिनिष्ठया ॥

upādhibhedātsvayameva bhidyate
copādhyapohe svayameva kevalaḥ ।
tasmādupādhervilayāya vidvān
vasetsadā'kalpasamādhiniṣṭhaya ॥

Through, the many 'conditionings', a man is apt to think, of his own Self as full, of diversity; but by removing these, he gains his own Immutable Self, Hence, for the dissolution of his conditionings, the wise man, must devote himself, to the practice of Nirvikalpa Samadhi.

காரியம் வளரு மாகிற் காரண மான வித்தும்
பாரினில் வளர்ந்த தாகப் பார்க்கலா மதுதா நீங்கிற்
காரண மான வித்துங் கடிதினி நீங்க லாலே
தீரனே காரி யத்தைத் தீர்த்திட வேண்டு முன்னம். 358

காரியம், வளருமாகிற், காரணமான, வித்தும்
பாரினில், வளர்ந்ததாகப் பார்க்கலாம், அது தான் நீங்கிற்,
காரண மான, வித்து, இங்கு கடிதினில், நீங்கலாலே
தீரனே, காரியத்தைத், தீர்த்திட வேண்டும், முன்னம். 358

இவ்வித அனுபவம், ஏற்பட்டால் தான், ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து, விடுபட முடியும். அனுபவம் இல்லாத வெறும், ஞானம் போதாது, என்பதை, துலக்குகிறார்:

எவர்கள், தன்னுடைய, வெளியிலுள்ள, சுரோத்திரம், முதலிய இந்திரியங்களையும், ஐந்து பூதங்களையும், உள்ளேயும் மனஸ், அஹங்காரம், இவைகளையும், ஞான ஸ்வரூபமாயுள்ள, ஆத்மாவினிடத்தில், நன்கு, லயம் செய்து, ஸமாதி நிலையில் இருக்கிறார்களோ, அவர்கள் தான், ஸம்ஸாரமாகிற் கயிற்றினால்,

கட்டப்பட்டு, இருப்பதிலிருந்து, விடுபட்டவர்களாவார்கள். நானே, பிரம்மம் என்று, வெளிப்பேச்சு, சொல்லிக் கொண்டிருக்கும், மற்றவர்களோ, விடுபட்டவர்களாக, மாட்டார்கள்.

359

सति सक्तो नरो याति सद्भावं ह्येकनिष्ठया ।
कीटको भ्रमरं ध्यायन् भ्रमरत्वाय कल्पते ॥

sati sakto naro yāti sadbhāvaṁ hyekaniṣṭhayā ।
kiṭako bhramaraṁ dhyāyan bhramaratvāya kalpate ॥

One who is attached to the Real becomes the Real, through single pointed devotion, just as the 'worm', contemplating intently, upon the wasp, (bhramara), is transformed, to become a wasp.

காரிய மான சிந்தை கருத்தினில் வளரும் போது
காரண வாதனைக்கோள் கருத்தினில் வளரா நிற்கும்
காரண வாதனைக்கோள் கருத்தினில் வளரும் போது
காரிய சிந்தை யுந்தன் கருத்தினில் வளரு மைந்தா. 359

காரிய மான சிந்தை, கருத்தினில் வளரும் போது,
காரண வாதனைக் கோள், கருத்தினில் வளரா நிற்கும்,
காரண வாதனைக் கோள், கருத்தினில் வளரும் போது,
காரிய சிந்தை, உந்தன் கருத்தினில் வளரும், மைந்தா. 359

ஆத்மா மாயை, அவித்யை, பஞ்ச கோசங்கள் ஆகிய, உபாதி களின் சேர்க்கையால் தான், தானும் வேற்றுமை அடைகிறார். அவ் உபாதி விலகி விட்டாலோ, தானே, தனித்திருப்பவரேயாவார். ஆகையால், அறிவுள்ளவர், உபாதியினுடைய, முக்கியமாக, அஹங்காரத்தின், நன்கு லயத்தை, உத்தேசித்து, எப்பொழுதும், நிர்விகல்ப ஸமாதியில், நிலைத்திருப்பதுடன் இருந்து வர, வேண்டியது.

360

क्रियान्तरासक्तिमपास्य कीटको
 ध्यायन्नलित्वं ह्यलिभावमृच्छति ।
 तथैव योगी परमात्मतत्त्वं
 ध्यात्वा समायाति तदेकनिष्ठया ॥

kriyāntarāsaktimapāsyā kiṭako
 dhyāyannalitvaṁ hyalibhāvamṛcchati ।
 tathaiva yogī paramātmātattvaṁ
 dhyātvā samāyāti tadekaniṣṭhayā ॥

Just as the 'insect', renouncing attachment to all other activities, thinks intently upon the wasp, and metamorphose into one, so too, a Yogi, meditating upon, the nature of Paramatman, attains it, through his single pointed, devotion to it.

வந்தவச் சிந்தை யாலே வாகியச் செய்கை யுண்டாந் (த்தொத்தமாஞ் சிந்தை செய்கைத் தொடர்பினான் முன்னுரை வந்தவா தனைவளர்ந்திங் ககிலமாஞ் சீவ ருக்கும் பந்தமாஞ் சம்சாரத்தைப் பலவிதம் படைக்கு மன்றே. 360

வந்த, அவச் சிந்தையாலே, * வாகியச் செய்கை உண்டாந் தொத்தமாஞ், சிந்தை, செய்கைத், தொடர்பினான், முன்னுரைத்த வந்த வாதனை, வளர்ந்திங்கு, அகிலமாஞ் சீவருக்கும், பந்தமாஞ், சம்சாரத்தைப், பல விதம் படைக்கும் அன்றே. (*வேளி வியாபாரம்) 360

ஒரு சிறு புழு, வண்டை, நினைத்துக் கொண்டிருந்து, வண்டின் தன்மையை, அடைய முடிகிறது. அதைப் போலவே, பிரம்மத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் மனுஷ்யன், அது ஒன்றிலேயே, நிலைத் திருப்பதினால், பிரமத் தன்மையை, அடையவே, அடைவான்.

361

அதிவ சூக்ஷ்மம் பரமாத்மதத்வம்
 ந ச்நூலதர்ஸ்யா ப்ரதிபத்னுமஹீதி ।
 சமாபிநாத்யந்தஸூக்ஷ்மவர்த்யா
 ஜாதவ்யமாயிரதிசுத்யுத்யுத்யிபிஃ ॥

atīva sūkṣmaṁ paramātmataṭṭvaṁ
 na sthūladṛṣṭyā pratipattumarhati ।
 samādhinātyantasūsūkṣmavarṭyā
 jñātavyamāyairatīśuddhabuddhibhiḥ ॥

The Real Nature of Paramatman, is extremely subtle, and cannot be reached, by the gross, out-going tendency of the mind. It is accessible, to noble ones, with extremely pure intellects, through Samadhi, brought about, by an extra-ordinary subtlety of the mind.

ஓதிய வேது வாலே யொழிவிலா துதித்த விந்தப்
 பேதமாம் பவபந் தத்தைப் பெயர்த்திட வேண்டி முன்ன
 ரோதிய முன்றை யுந்தா னொழித்திட வேண்டு மத்தி
 லேதுநல் லுபாய மென்னி லிதனைநீ யியம்பக் கேளாய். 361

ஓதிய ஏது வாலே, ஒழிவிலாது உதித்த, இந்தப்
 பேதமாம், பவ பந்தத்தைப், பெயர்த்திட வேண்டி, முன்னர்
 ஓதிய மூன்றையுந் தான், ஒழித்திட வேண்டும், மத்தியில்
 ஓது நல் உபாயம் என்னில், இதனை, நீ இயம்பக் கேளாய். 361

தியானம் செய்யும், புழு, தியானம் செய்யப்பட்ட வண்டாக,
 ஆகிறதில்லை, வேறு, வண்டாக அல்லவா ஆகிறது? அது
 போல், இங்கேயும், ஸமாதியில் ஈடுபடும், ஜீவன், வேறொரு
 பிரம்மாக, ஆகலாமே தவிர, அதே பிரம்மாக ஆக, முடியாதே?
 என்று தோன்றலாம். வண்டுகள், பல உள்ளதால், வேறு
 வண்டாக, புழு ஆகிறது. பிரம்மம் ஒன்று தான் உள்ளது,
 அதில், ஏதேனும் வேற்றுமை தோன்றினாலும், அது அறியாமை

யினாலேயே, தோன்றுவதால், வாஸ்தவமில்லை. ஆகையால், வேறு பிரஹ்மாவதற்கு, இங்கே இடமில்லை, அதே பிரஹ்மமாகத் தான், ஆக முடியும், என்பதையும், வண்டாக இல்லாத, வண்டைக் காட்டிலும் வேறான புழு, வண்டை தியானம் செய்து, வண்டாக ஆகலாமானால், பிரம்மாகவே இருக்கும். ஜீவன், பிரம்மத்தைத் தியானம் செய்து, பிரம்மமாக ஆவதில், என்ன சிரமம் என்பதையும், காட்டுகிறார்.

சிறு புழுவானது, வேறு எவ்வித காரியத்தில், ஈடுபடுவதையும், விட்டு, விட்டு, தன்னைக் கொட்டி விடுமே என்ற பயத்தினாலே, வண்டையே எண்ணிக் கொண்டிருந்து, வண்டின் தன்மையை, எப்படி அடைகிறது, என்பது பிரசித்தமோ, அப்படிப் போலவே, யோகியானவர், பரமாத்ம தத்துவமாகிற, அதில் ஒன்றிலேயே, நிலைத்திருப்பதுடன், தியானம் செய்து, பரமாத்மாவின், வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தை, நன்கு, எவ்வித வேற்றுமை மன்னியில், அடைந்து விடுகிறார்.

362

यथा सुवर्णं पुटपाकशोधितं
त्यक्त्वा मलं स्वात्मगुणं समृच्छति ।
तथा मनः सत्त्वरजस्तमोमलं
ध्यानेन सन्त्यज्य समेति तत्त्वम् ॥

yathā suvarṇaṁ puṭapākaśodhitam
tyaktvā malaṁ svātmaguṇaṁ samṛcchati ।
tathā manaḥ sattvarajastamomalaṁ
dhyānena santyajya sameti tattvam ॥

Just as gold, by through heating in fire, gives up its impurities, and gains its own luster, so too, the mind, through meditation, sheds its impurities of Sattwa, Rajas and Tamas, and attains the nature of Brahman.

எவ்வவத் தையிலு மெந்த விடத்திலு மெக்கா லத்தும்
 விவ்விதத் தோற்றம் பெற்று வேறெனக் காண்ப வெல்லாஞ்
 செவ்விய பிரம மேயாஞ் சிறிதும்வே றில்லை யென்னு
 மிவ்விதப் பார்வை தானிங் கியம்பிய நல்லு பாயம். 362

எவ் அவத்தையிலும், எந்த விடத்திலும், எக் காலத்தும்,
 இவ்விதத் தோற்றம் பெற்று, வேறெனக் காண்ப எல்லாஞ்,
 செவ்விய பிரமமே யாம், சிறிதும் வேறில்லை, என்னும்,
 * இவ் விதப் பார்வை தான், இங்கு இயம்பிய, நல் உபாயம்.

(* பல வகை)

362

மேலான, பஞ்ச கோச விலட்ணமான, சச்சிதானந்த ரூபமான,
 ஆத்மாவின், வாஸ்தவ ஸ்வரூபம், குணங்கள் இல்லாததால்,
 மிகவும் ஸச்சமமானது, ஸ்தூல பதார்த்தங்களிலேயே பழகியுள்ள,
 மனோ விருத்தியினால், அறிவதற்கு, ஸாத்தியப்படாதது.
 ஆகையால், வெகு நிர்மலமான, புத்தியையுடைய, ஆசிரியர்
 களினால், சுருதி, ஸ்மிருதிகளில், குறிப்பிட்டிருக்கும், ஸாதனங்
 களை, அனுஷ்டிப்பவர்களால், வெகு நன்றாகவும், சூச்மமாகவும்
 இருக்கிற, மனோ விருத்தியாகிற, ஸமாதியினால் தான்,
 அறியத்தக்கது.

363

निरन्तराभ्यासवशात्तदित्थं
 पक्वं मनो ब्रह्मणि लीयते यदा ।
 तदा समाधिः सविकल्पवर्जितः
 स्वतोऽद्वयानन्दरसानुभावकः ॥

nirantarābhyāsaśāttadittham
 pakvaṁ mano brahmaṇi liyate yadā ।
 tadā samādhiḥ savikalpavarjitah
 svato'dvayānandarāsānubhāvakah ॥

Thus purified, by constant practice when the mind merges, with Brahman, then Samadhi passes, from the Savikalpa to the Nirvikalpa stage, leading directly to the experience of the Bliss of, Brahman, the Non-dual.

ஓதிய பார்வை யாகு முண்மைவா தனை யுரத்தாற்
கோதுறு செய்கை முன்னர்க் குவிந்தி டும்பின்பு சிந்தை
யாதுமே யிறக்கும் பின்ன ரேதுவா தனை யடங்கும்
வாதனை யடக்கந் தானே வழுவிலாச் சீவன் முத்தி. 363

ஓதிய பார்வை யாகும், உண்மை வாதனை, உரத்தாற்
கோதுறு செய்கை, முன்னர்க் குவிந்திடும், பின்பு சிந்தை
யாதுமே, இறக்கும், பின்னர், ஏது வாதனை அடங்கும்,
வாதனை அடக்கந் தானே, வழுவிலாச் சீவன் முத்தி. 363

மனஸிற்கு, நிர்மலத் தன்மை, எவ்விதம் ஏற்படும், என்பதை,
இரண்டு சுலோகங்களால், காட்டுகிறார்:

புடம் போட்டு, சுத்தி செய்யப்பட்ட தங்கம், எப்படி அழுக்கை
எல்லாம் தள்ளி விட்டு, தனக்கு சொந்தமான குணத்தை, நன்கு
அடைகிறதோ, அப்படியே, மனஸானது, தியானத்தினால்,
ஆத்மாவை அசுத்தப்படுத்துகிற, மாயையின் காரியங்களான,
ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற, மூன்று குணங்களாகிற அழுக்கை,
நன்கு விலக்கி விட்டு, ஆத்மாவின், வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தை,
பிரஹ்மமாய் இருக்கும் தன்மையை, நன்கு அடைகிறது.

தங்கத்தின், ஸ்வாபாவமான ஒளியையும், நிறத்தையும்,
மறைத்துக் கொண்டிருக்கும், அழுக்கைப் போக்குவதற்காக,
தங்கத்தை, புடத்தில் போட்டு, நெருப்பில் வைத்து, சுத்தப்
படுத்துவது வழக்கம். இதுவே புடபாகம். இதனால், அழுக்கு
நீங்கி, தங்கம், ஒளியுடன் விளங்கும். இது போல், தியானத்தால்,
மனதிலுள்ள, ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்கள், என்ற அழுக்கு,
நீங்கியதும், பிரம்மமாக, ஆகிவிடுகிறது. “ரஜோ குணமும்,

தமோ குணமும், தானே மலமாகும், ஸத்வ குணம் மலமாகாதே! 'ரஜஸ் தமோ, மலங்களை நீக்குவதற்காக, ஸத்வ குணத்தைக், கைக் கொள்ள வேண்டும், ஸத்வ குணத்தைக், கைக்கொண்டு, அத்தியாஸத்தைப், போக்க வேண்டும்' என்றெல்லாம், கூறப்பட்டிருக்கிறதே", என்று கேட்கலாம். ஆனாலும், 'முக குணங்களையும் கடந்தவன் தான், பிரம்மத்தை, அடைகிறான், என்றும், கூறப்பட்டு இருப்பதாலும், சுத்த ஸத்வமும், மித்யையான படியாலும், அதுவும், விலக்க வேண்டும்', என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸத்வ குணம் மிஞ்சி இருந்தால், நிர் குணமான, பிரம்மத்தை, அடைய முடியாது. மூலா அஞ்ஞானத்தைப், போக்கும், ஸாத்விகமான, அகண்டாகார விருத்தியும், தானாகவே, அழிந்து விடுகிறது. ஆதலால், ஸத்வ குணமும், மலம் தான்.

364

समाधिनाऽनेन समस्तवासना- ग्रन्थेर्विनाशोऽखिलकर्मनाशः ।
अन्तर्बाहिः सर्वत एव सर्वदा स्वरूपविस्फूर्तिरयत्नतः स्यात् ॥

samādhinā'nena samastavāsanā
granthervinaśo'khilakarmanāśah ।
antarbahih sarvata eva sarvadā
svarūpavisphūrtirayatnataḥ syāt ॥

By this Samadhi, all desires, which are like 'knots' are destroyed. All work comes to an end. And within and without, everywhere and always, takes place, a spontaneous manifestation of one's own Real Nature.

சர்வமும் பிரம மென்னுஞ் சத்துவா தனை வளர்ந்தால்
மருளகங் கார மாதி மலினவா தனை யடங்கும்
கருமையா மெவ்வி டத்துங் கலந்துள வந்த கார
மருணனின் காந்தி தோன்று மளவிலே யழியு மாபோல். 364

சர்வமும் பிரமம் என்னுஞ், சத்து, வாதனை வளர்ந்தால்,
 மருள் அகங்காரம் ஆதி, மலின வாதனை, அடங்கும்
 கருமையாம் எவ் விடத்துங், கலந்துள அந்தகாரம்,
 *அருணனின் காந்தி, தோன்றும் அளவிலே, அழியுமா போல்.
 (* சூரியன்)

364

இடைவிடாமல், அப்பியாஸம் செய்வது, காரணமாக, இவ்விதம்,
 அந்த மனஸ், பக்குவமாகி, பிரம்மத்தினிடத்தில், எப்பொழுது
 லயிக்கிறதோ, அப்பொழுது, தானாகவே, வேறு பிரயத்தினத்திற்கு,
 அவசியம் இல்லாமல், இரண்டற்ற, ஆனந்த ரஸத்தை
 அனுபவிக்கும் படிச்செய்யும். அந்த ஸமதி எவ்வித கல்பனையும்
 அற்றது, நிர் விகல்ப ஸமதி, எனப்படும்.

இங்கு, மனதின் பக்குவம் என்பது, விபரீத பாவனை,
 முதலான தோஷங்கள் நீங்குவது, மனதிற்கு, பிரம்மத்தில், லயம்
 என்பது, ஒரு விருத்தியும் இல்லாமல், பிரம்மாக மாத்திரமாக,
 இருப்பது.

365

श्रुतेः शतगुणं विद्यान्मननं मननादपि ।
 निदिध्यासं लक्षगुणमनन्तं निर्विकल्पकम् ॥

śruteḥ śatagūṇaṁ vidyānmananaṁ mananādapi ।
 nididhāsaṁ lakṣagūṇamanantaṁ nirvikalpakam ॥

‘Reflection’ should be considered a hundred times superior, to
 ‘listening’, and ‘mediation’, a hundred thousand times superior, to
 reflection: but Nirvikalpa Samadhi, is infinitely more sacred.

இருளிருட் செய்கை யாக விசைந்துள வனர்த்த மெல்லா
 மிரவிநின் றுதிக்கும் போதிங் கிறந்திடு நீதி யேபோ
 லருவவத் துவிதா னந்த வநுபவ முதிக்கும் போது
 பெருகிய பந்த மத்தாற் பெற்றதுன் பமுமி லாவாம்.

365

இருள் இருட், செய்கை யாக இசைந்துள, அனர்த்தம் எல்லாம்,
 இரவி, நின்று உதிக்கும் போது, இங்கு இறந்திடும் நீதியே போல்,
 அருவ அத்துவிதானந்த அநுபவம் உதிக்கும் போது,
 பெருகிய பந்தம், அத்தாற் பெற்ற துன்பமும், இலாவாம். 365

இந்த நிர் விகல்ப, ஸமாதியினால், அவித்யையினால், ஏற்பட்ட,
 எல்லா வித, வாஸனைகளாகிற முடிச்சிற்கு, பூராவும், நாசமும்,
 முன் சேகரிக்கப்பட்டுள்ள, எல்லா கர்மாக்களின் நாசமும்,
 உள்ளேயும், வெளியிலும், எல்லாவற்றிலும், எப்பொழுதும் கூட,
 ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின், நன்கு பிரகாசமும், எவ்வித எத்தனமு
 மன்னியில் ஏற்படும்.

366

ஆத்ம நிஷ்டையில், பிரமமாதம் அடையில்,
 மகா ஹானி எனல்

निर्विकल्पकसमाधिना सुदृढं
 ब्रह्मतत्त्वमवगम्यते ध्रुवम् ।
 नान्यथा चलतया मनोगतः
 प्रत्ययान्तरविमिश्रितं भवेत् ॥

nirvikalpakasamādhinā sphuṭam
 brahmatattvamavagamyate dhruvam ।
 nānyathā calatayā manogateh
 pratyayāntaravimīśritam bhavet ॥

By, Nirvikalpa Samadhi the true nature of Brahman, is clearly and
 definitely manifest, never otherwise, for then, the mind being
 unsteady, is apt to be mixed with other perceptions.

திருசியத் தோற்றந் தன்னைத் திருக்குமாத் திரமே யாகப்
 பிரவிலா பித்து நினைபு பிரமமாத் திரமாய்ப் பார்த் திங்
 கரியனே வெளியி லுள்ளி லாவது சமாதி பெற்றுக்
 கருமபந் தம்வ ரைக்குங் காலநீ தள்ளு வாயே. 366

திருசியத் தோற்றந் தன்னைத், திருக்கு மாத்திரமே யாகப்
பிரவிலா பித்து, நினைபு, பிரம மாத்திரமாய்ப் பார்த்திங்கு,
அரியனே, வெளியில், உள்ளிலாவது, சமாதி பெற்றுக்,
கரும் பந்தம் வரைக்குங், காலம், நீ தள்ளுவாயே.

366

சிரவணத்தை விட, மனனமானது, நூறு பங்கு பிரயோஜனம்,
உள்ளது என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டும். மனனத்தைக்
காட்டிலும் கூட, நிதித்தியாஸனத்தை, லட்சம் பங்கு, பிரயோஜனம்
உள்ளது என்றும் நிர் விகல்பக ஸமாதியை, எண்ணற்ற பங்கு,
பிரயோஜனம் உள்ளது என்றும், அறிய வேண்டும்.

367

**தேகாத்மா புத்தி செய்யிந் சம்சாரப் புத்திப்
பீராப்தியாம் எனல்**

अतः समाधत्स्व यत्तेन्द्रियः सन् निरन्तरं शान्तमनाः प्रतीचि ।
विध्वंसय ध्वान्तमनाद्यविद्यया कृतं सदेकत्वविलोकनेन ॥

ataḥ samādhatsva yatendriyaḥ san
nirantaram śāntamanāḥ pratici ।
vidhvaṁsaya dhvāntamanādyavidyayā
kṛtaṁ sadekatvavilokanena ॥

Therefore, with a serene mind, and the senses controlled, ever
drown, the mind in the subjective supreme Self, and by realising
your identity, with that Reality, destroy the darkness, created by,
the beginning less Nescience (avidya).

சொருப நிட்டையை யோர்காலுஞ் சொற்பமுந் தவிர வொண்ணா
தரணியி லாந்த நிட்டை தவிர்த்தலே கால னென்று
பிரியனே பகவா னான பிரமபுத் திரவ சிட்டன்
பரமவா சிட்ட நூலிற் பலவிதம் பகர்ந்தா னன்றோ.

367

சொருப நி஁டையை, ஓர் காலுஞ், சொற்பமுந் தவிர ஒண்ணாது,
 தரணியில் அந்த நி஁ட தவிர்த்தலே, காலன் என்று,
 பிரியனே, பகவானான, * பிரம புத்திரன், வசிட்டன்
 பரம ** வாசிட்ட நுலிற், பல விதம், பகர்ந்தார் அன்றோ.
 (* ஸந்த சுஜாத பகவான்) (** வசிட்டர் இராமனுக்கு
 கூறிய வாசிட்டம் அன்று)

367

நிர் விகல்பக ஸமாதியினால், பிரம்மத்தின் தத்துவம், தெளிவாக
 அறியப்படுகிறது. இது நிச்சயம், வேறு பிரகாரமாக அறிய
 முடியாது. மனஸின் போக்கு, சஞ்சலமாய் இருப்பதால் அந்த
 தத்துவம், வேறு வித எண்ணங்களுடன், தேகம், முதலானது,
 நான், என்பது, போலுள்ள, தோற்றங்களுடன், நன்கு, கலங்கியே
 இருக்கும்.

ஆகையால், நிர் விகல்ப ஸமாதியை அவசியம்
 அப்பியாஸம் செய்ய வேண்டும், என்று, முடிக்கிறார்.

368

योगस्य प्रथमद्वारं वाहनिरोधोऽपरिग्रहः ।
 निराशा च निरीहा च नित्यमेकान्तशीलता ॥

yogasya prathamadvāraṁ vāhnirodho'parigrahaḥ ।
 nirāśā ca nirihā ca nityamekāntaśīlatā ॥

The first gateway of Yoga, consists of (1) control of speech,
 (2) non-acceptance of possessions, (3) non-entertainment of
 expectations, (4) freedom from activity and (5) living always in a
 retired mood.

ஆதலாற் சொருப நிஷ்டை யன்றியுந் தவிர்தன் ஞானிக்
 கேதமா மனர்த்த மாகு மேதெனிற் றவிர்த லாலே
 சாதமா மோக மத்தாற் சனித்திடு மகந்தை யத்தாற்
 கோததாம் பந்த முண்டாங் கூடிடு மவற்றாற் றுன்பம். 368

ஆதலாற், சொருப நிஷ்டை, அன்றியுந், தவிர்தல், ஞானிக்கு
ஏதமாம், அனர்த்தமாகும், ஏதெனிற, தவிர்தலாலே,
சாதமா மோகம், அத்தாற் சனித்திடும், அகந்தை அத்தாற்,
கோததாம் பந்தம் உண்டாங், கூடிடும், அவற்றாற் துன்பம். 368

மேலே சொன்ன, காரணங்களினால், கட்டுப்படுத்தின,
இந்திரியங்கள் உடையவனாய், விருத்திகள் அடங்கின மனது
உள்ளவனாய், இருந்து கொண்டு, உள்ளே இருக்கும்,
ஆத்மாவின்மீதில், இடைவிடாமல், மனஸை நிலை நிறுத்து.
அனாதியான, அவித்யையினால், உண்டு பண்ணப்பட்டிருக்கும்
இருட்டை, ஸத், ஒன்று தான் உள்ளது, என்று, ஸாட்சாத்
கரிப்பதினால், நன்கு போக்கி விடு.

33. ஸமதிக்கு, ஸாதனங்கள்

அவ்வித, நிர் விகல்பக ஸமதி, ஏற்படுவதற்கு உள்ள
ஸாதனங்களை, எடுத்துச் சொல்கிறார்:

மனோ விருத்திகளை, அடக்குவதான, யோகத்திற்கு,
முதலாவது, வாயிலாய் இருப்பது, பேச்சைக் கட்டுப்படுத்துவது:
சரீர ஸ்திதிக்கு, அவசியமானதைத் தவிர, வேறு, எந்த
பதார்த்தத்தையும் வைத்துக் கொள்ளமல், இருப்பதும், ஆசை
அற்றிருப்பதும், எவ்வித வெளி வியாபாரம் அற்றிருப்பதும்,
எப்பொழுதும் ஜனங்களில்லாத இடத்தில், தனித்தே, இருக்கும்
பழக்கத்துடன், இருப்பதும், யோகத்திற்கு ஸாதனங்கள்.

369

एकान्तस्थितिरिन्द्रियोपरमणे हेनुर्दमश्चेतसः
संरोधे करणं शमेन विलयं यायादहंवासना ।
तेनानन्दरसानुभूतिरचला ब्राह्मी सदा योगिनः
तस्माच्चित्तनिरोध एव सततं कार्यः प्रयत्नो मुनेः ॥

ekāntasthitirindriyoparamaṇe henurdamaścetasah
samrodhe karamaṇ śamena vilayaṁ yāyādahamvāsana ।
tenānandarāsānubhūtiracalā brāhmī sadā yoginaḥ
tasmācchittanirodha eva satatam kāryaḥ prayatno muneh ॥

Living in solitude, helps to control, the sense- organs, control of the senses, serves to control the mind, and by controlling the mind, the ego is destroyed: this gives the Yogin, an Absolute Realisation of the Bliss of Brahman. Hence, the man of reflection, should always, strive to quieten his mind alone.

பொருவிலா ஞானி யேனும் புலத்தினேர் சென்றோன் தன்னைக்
தரணியிற் சொருப நிட்டை தவிர்தலா மறதி புந்திப்
புரைகளா லலைக்குஞ் சோர புருடனைச் சோர மாதிங்
கரியனே விவித மாக வலைத்திடு நீதி யேபோல். 369

பொரு விலா, ஞானி ஏனும், புலத்தினேர் சென்றோன் தன்னைக்,
தரணியிற், சொருப நிட்டை தவிர்தலால், மறதி, புந்திப்
புரைகளால், அலைக்குஞ், சோர புருடனைச் சோர மாது, இங்கு
அரியனே, விவிதமாக, அலைத்திடு நீதியே போல். 369

மௌனத்தைக், கைக் கொள்ளாமல், அதிகமாகப் பேசினால்,
அடக்க முடியாமல், மனோ விருத்திகள் வளரும். தேவைக்கு
அதிகமாக, பொருள்களை சேகரித்தால், அதை காப்பாற்று
வதிலேயே, மனம், ஈடுபடும். ஆசையும், கர்மாக்களும், ஜனக்
கூட்டமும், மனதிற்கு விட்சேபத்தைக் கொடுக்கும்.

ஏகாந்த வாஸத்தில், சப்தம் முதலான, விஷயங்கள்
இல்லாமையால், காது முதலான, இந்திரியங்கள், வெளியில்,
போகாமல், அடங்கும், இந்திரியங்கள், அடங்கினால், மனது
ஒடுங்கி, ஆத்மாபி முகமாக ஆகும். அதனால், நான், என்ற,
வாஸனைகள், குறையும், வாஸனை அற்றுப் போனால்,
ஆனந்தானுபவம், ஏற்படும் என்பதை, வர்ணிக்கிறார்:

தனித்து இருப்பது, இந்திரியங்கள் அடங்குவதில்,
காரணமாகும். இந்திரியங்களை அடக்குதல், மனதை
அடக்குவதில், உபயோகப்படும் கருவி. மனது அடங்குவதினால்,
தேஹம் முதலானதுகளில், 'நான்' என்ற புத்தி எழாது

370

वाचं नियच्छात्मनि तं नियच्छ
 बुद्धौ धियं यच्छ च बुद्धिसाक्षिणि ।
 तं चापि पूर्णात्मनि निर्विकल्पे
 विलाप्य शान्तिं परमां भजस्व ॥

vācam niyacchātmani taṁ niyaccha
 buddhau dhiyaṁ yaccha ca buddhisākṣiṇi ।
 taṁ cāpi pūrṇātmani nirvikalpe
 vilāpya śāntim paramāṁ bhajasva ॥

Restrain speech in the mind and restrain the mind in the intellect;
 and this again, restrain in the 'Witness' of the intellect, and merging
 that too, in the infinite, Absolute, Self, gain, supreme Peace.

தீரனா ஞானி யேனுந் திரிசியங் சென்றோன் றன்னைக்
 கோரவா வரண சத்தி குறைவுற மறைக்கு மன்றே
 நீரினுட் பாசிக் கொத்தை நீக்கினுங் கணத்தி லந்த
 வாரியை யதுதான மற்றும் வழுவுற மறைப்ப தேபோல். 370

தீரனா ஞானி, ஏனுந், திரிசியங் சென்றோன், தன்னைக்
 கோர, ஆவரண சத்தி, குறைவுற மறைக்கும் அன்றே,
 நீரினுட் பாசிக் கொத்தை, நீக்கினுங், கணத்தில் அந்த
 * வாரியை, அது தான் மற்றும் வழுவுற, மறைப்பதே போல்.

(* நீரை (நீர்)

370

வாஸனை லயத்தை அடையும். அதினால், அப்படி வாஸனை
 லயமடைவதால், பிரம்ம விசயமான, ஆனந்த ரஸத்தின்
 அனுபவம், யோகிக்கு, எப்பொழுதும், அசைவற்று, ஸ்திரமாக
 ஏற்படும். ஆகையால், மனதை அடக்குவது தான், யோகிக்கு
 எப்பொழுதும், பிரயாசை எடுத்துக் கொண்டு, செய்ய வேண்டிய,
 காரியம்.

பேச்சை அடக்குவதிலிருந்து, ஆரம்பித்து, செய்ய வேண்டிய அப்பியாஸத்தை, கடோபநிசத்தில் கண்ட, முறையை, அனுஸரித்து, எடுத்துச் சொல்கிறார்:

வாக்கு இந்திரியத்தை, மனஸிற்குள், அடக்கிக் கொள். பேசுவதை, நிறுத்திக் கொண்டு, மனதில் எண்ணுவதோடு, இருந்து வா. அதன் பிறகு, அந்த மனதை புத்தியில், அடக்கிக் கொள். பல விதமாக ஆலோசிப்பதை, விட்டு, தீர்மானத்துடன், நின்று விடு. அதன் பிறகு, புத்தியையும், புத்திக்கு, ஸாட்சியான 'துவம்', பதத்தின் லட்சியார்த்தமான பிரத்யக் காதம், சைதன்யத்தில், அடக்கிவிடு. அந்த ஸாட்சி, சைதன்யத்தையும் கூட, எல்லா கல்பனையும் அற்றதான, நிறைந்ததான, 'தத்', பதத்தின் லட்சியமான, பிரம்ம சைதன்யத்தில், நன்கு லயம் செய்து இரண்டு, சைதன்யங்களும், வெவ்வேறல்ல, ஒன்று தான் என்று, அறிந்து, உத்தமமான, ஸம்ஸாரத்தில் இருந்து விடுதலையாகிற, சாந்தியை அடைந்து விடு.

371

देहप्राणेंद्रियमनोबुद्ध्यादिरूपाधिभिः ।
यैर्वृत्तेऽसमायोगस्तत्तद्भावोऽस्य योगिनः ॥
तद्विवृत्त्या मुनेः सम्यक् सर्वोपरमणं सुखम् ।
संहर्यते सदानन्दरसानुभवविप्लवः ॥

dehaprāṇendriyamanobuddhyādibhirupādhibhiḥ ।
yairvṛtteḥsamāyogastatadbhāvo'sya yoginah ॥
tannivṛtṭyā muneḥ samyak sarvoparamaṇaṁ sukham ।
sandrīyate sadānandarāsānubhavaviplavaḥ ॥

The body, Pranas, sense-organs, mind, intellect etc., with which ever of these conditionings the mind gets associated, the Yogin, also gets transformed, as it were into that.

சலித்தடிக்க கின்ற பந்து சற்றுமே தவறி மாடித்
தலத்துள படியில் வீழ்ந்த தன்மைபோற் சொருப மென்னு

மிலக்கிய நின்றுசித்த மெவ ளவுந் தவறு மாகிற்
புலத்தினேர் முகமே யாகிப் போய்விழு மங்கங் கேகாண்.

371

சலித்து அடிக்கின்ற பந்து, சற்றுமே தவறி, மாடித்
தலத்துள படியில் வீழ்ந்த, தன்மை போற், சொருபம் என்னும்
இலக்கியம் நின்று, சித்தம் எவளவுந் தவறுமாகிற்,
புலத்தினேர் முகமே ஆகிப், போய் விழும், அங்கங்கே காண். 371

பசு முதலான, பிராணிகளுக்குப் போல், மௌனம் உறுதிப்பட்ட
பின், மனதை, புத்தியில், அடக்க வேண்டும். கையில், உளி
இல்லாத சமயம், தச்சன், வேலை செய்யாமல் சும்மா இருப்பது
போல் வேலை செய்யும் ஸ்வபாவம் உள்ள போதிலும், புத்தி
மனோ வியாபாரம் என்ற, கருவி இல்லாததால், வெளி
வியாபாரங்களில் இருந்து ஒதுங்கி, சாந்தமாகி விடுகிறது.

இந்த ஆத்மாவிற்கு, தேகம் அன்ன மய கோசம், பிராணன்,
பிராண மய கோசம், இந்திரியம், கர்மேந்திரியங்கள், பிரண
மய கோசத்திலும், ஞானேந்திரியங்கள், மனோ மய, விஞ்ஞான
மய கோசங்களிலும், சேரும். மனது, மனோ மய கோசம்,
புத்தி விஞ்ஞானமய கோசம், ஆனந்த மய கோசம், முதலான,
உபாதிகளுடன், எந்த, எந்த, கோசங்களுடன், மனோ விருத்திக்கு
ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறதோ, அது, அதுவாக, இருக்கும் தன்மை,
ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஐந்து கோசங்களும், ஆத்மாவல்ல என்று,
யுக்திகளால், சிந்தனம் செய்கின்ற, மனோ விருத்திகளை,
அடக்கும், யோகிக்கு, அது உபாதியாகிற, கோசம் விலகி
விடுவதினால், அவைகளுடன், ஸம்பந்தத்தினால் ஏற்படும்,
ஸூக, துக்கம், எல்லாம், அடங்கும் நிலையான, ஸ்வரூப
ஆனந்தம், நன்கு ஆவிர்பவிக்கும். எப்பொழுதும், இருக்கக்கூடிய,
ஆனந்த ரஸத்தின், அனுபவத்தினுடைய, பெருக்கு நன்கு
விளங்கும்.

372-373

अन्तस्त्यागो बहिस्त्यागो विरक्तस्यैव युज्यते ।
 त्यजत्यन्तर्बाहिःसङ्गं विरक्तस्तु मुमुक्षया ॥
 बहिस्तु विषयैः सङ्गं तथान्तरहमादिभिः ।
 विरक्त एव शक्नोति त्यक्तुं ब्रह्मणि निष्ठितः ॥

antastyāgo bahistyāgo viraktasyaiva yujyate ।
 tyajatyantarbahihsaṅgaṁ viraktastu mumukṣayā ॥
 bahistu viṣayaiḥ saṅgaṁ tathāntarahamādibhiḥ ।
 virakta eva śaknoti tyaktuṁ brahmaṇi niṣṭhitaḥ ॥

When this is completely removed, a man of reflection, is found to detach easily, from everything, and to get into the riotous revelry, of the Essence of Bliss.

புலனிடைச் சென்ற சித்தம் புலத்தையே நன்றி தென்று
 பலவிதஞ் சங்கற் பிக்கும் படர்ந்தவச் சங்கற் பத்தாற்
 தொலைவிலாக்காம முண்டாந் தொடர்ந்தவக் காமந்தன்னாற்
 சலமுறு பிரவிர்த்தி யுண்டாஞ் சார்ந்தவப் பிரவிர்த்தியாலே.

372

புலன் இடைச், சென்ற சித்தம், புலத்தையே நன்று இதென்று,
 பலவிதஞ் சங்கற்பிக்கும், படர்ந்த, அச் சங்கற்பத்தாற்,
 தொலைவிலாக் காமம் உண்டாந், தொடர்ந்த அக் காமந் தன்னாற்,
 சல முறு, பிரவிர்த்தி உண்டாஞ், சார்ந்த, அப் பிரவிர்த்தியாலே. 372

63. Fully DetachedSamadhi Easy. (373 - 378)

A man of dispassion alone, is fit for this internal, and external renunciation; for the man of dispassion, out of his desire to be free, readily renounces, both internal and external attachments.

அருமையா மான்ம நிட்டை யகன்றுபோ மற்ற வற்றாற்
 புருடனுந் தீங்கில் வீழ்ந்து போகுவ தன்றி மற்றுஞ்

சொருபமேசாரா னிங்ஙன் சொன்னவின் வனர்த்தமெல்லாந்
தருவதாஞ் சங்கற் பத்தைத் தள்ளுவான் விவேகி யானோன்.

373

அருமையாம், ஆன்ம நிட்டை, அகன்று போம், மற்று அவற்றாற்
புருடனுந், தீங்கில் வீழ்ந்து போகுவது அன்றி, மற்றுஞ்
சொருபமே சாரான், இங்ஙன் சொன்ன, இவ் அனர்த்தம், எல்லாந்
தருவதாஞ், சங்கற்பத்தைத், தள்ளுவான், விவேகி ஆனோன். 373

ஸ்படிகம், ஸ்வச்சமாக, வெளுப்பாக, இருந்த போதிலும்
பக்கத்தில் உள்ள, பொருள்களின் நிறத்தை, ஒட்டி, அந்தந்த,
நிறமுள்ளதாகக், காணப்படுகிறது இது போல, ஆத்மாவுக்கும்,
அன்ன மயம் முதலான, கோசங்களுடன், மனோ விருத்திகளின்
மூலமாக ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டு, கோச தர்மங்களை, தன்னிடம்
இருப்பதாக எண்ணி, பல வித துன்பங்களை, அனுபவிக்கிறது.
மனோ விருத்திகளை அடக்கும், யோகிக்கு, கோசங்களுடன்
ஸம்பந்தம் இல்லாததால், அவைகளில், நான் என்ற, எண்ணம்,
நீங்கி, எல்லாத் துன்பங்களும் விலகி, ஸதா ஆனந்த ஸுவானு
பவத்தில், மூழ்குகிறான். கடும் கோடையில், ஆழமுள்ள, கங்கா
நதியில், மூழ்குபவனுக்கு, தாபம் எல்லாம், விலகி, உள்ளும்,
வெளியும், ஸுகம் ஏற்படுவது போல், யோகிக்கும், ஆனந்தானு
பவம், நிறைந்திருக்கும்.

369வது சுலோகத்தில், 'நிராசை', ஆசையற்றிருத்தல் என்ற,
வைராக்கியத்தை, யோகத்திற்கு முக்கிய ஸாதனமாகக் கூறினார்.
177-வது சுலோகத்தில், தீவிரமான, உறுதியான, வைராக்கியம்,
மன சுத்திக்கு, காரணம் என்று, கூறப்பட்டது. இத்தகைய,
அந்தரங்க ஸாதனமான, வைராக்கியத்தை, 6 சுலோகங்களால்,
நிரூபணம் செய்கிறார்:

374

Only the man of dispassion, who is thoroughly established in Brahman, can give up, his external attachment, for objects and internal attachment, to the ego, etc.

ஆதலா லான்ம நிட்டை யன்றியுந் தவிர்த றானே
சாதுவே விவேகி யர்க்குச் சாற்றிய கால னாகுங்
கோதிலா வான்ம நிட்டை கூடினோன் பேற்றைச் சார்வ
னாதலாற் சாவதான மாகவன் னிட்டை சார்வாய். 374

ஆதலால், ஆன்ம நிட்டை, அன்றியுந் தவிர்தல் தானே,
சாதுவே, விவேகியர்க்குச், சாற்றிய காலனாகுங்
கோதிலா, ஆன்ம நிட்டை கூடினோன், பேற்றைச் சார்வன்
ஆதலாற், சாவதானமாக, அன் நிட்டை, சார்வாய். 374

ஆசை அற்றவனுக்கு தான், உள்ளிருப்பவைகளின், அஹங்காரம்
முதல், தேகம் வரை உள்ளவைகளில், 'நான்', என்கிற,
எண்ணத்தின், பரித் தியாகமோ, வெளியில் இருப்பவைகளின்,
புத்திர மித்ராதி, விஷயங்களில், 'என்னுடையது', என்கிற,
எண்ணத்தின், பரித் தியாகமோ, ஏற்படக்கூடியதாகும். ஆசை
யற்றவன், தான், மோட்சம் அடைய வேண்டும், என்ற ஆவலினால்,
உள்ளேயும், வெளியிலும் பற்றுதலை, விட்டு விடுவான்.

இவ் விஷயத்தையே, இன்னமும் தெளிவாகச், சொல்கிறார்.

375

वैराग्यबोधौ पुरुषस्य पक्षिवत्
पक्षौ विजानीहि विचक्षण त्वम् ।
विमुक्तिसौधाग्रलताधिरोहणं
ताभ्यां विना नान्यतरेण सिध्यति ॥

vairāgyabodhau puruṣasya pakṣivat
pakṣau vijānīhi vicakṣaṇa tvam ।
vimuktisaudhāgralatādhīrohaṇam
tabhyāṁ vinā nānyatareṇa sidhyati ॥

Please understand, O wise one, that dispassion and discrimination, in an aspirant are like, the two wings of a bird; unless both are active, no one, can take the help of just one, and fly to the creeper of liberation, which grows, as it were, atop a bungalow.

கேதமா ருடலி ருந்துங் கேவலனான வன்றான்
பேதமா ருடலி லாத பேரிலுங் கேவலன் காண்
சாதுவே பேதந் தன்னைச் சற்றுமே காண்ப வர்க்கு
மேதக யசுரு வேத மிகவுமே பயத்தைச் சாற்றும். 375

ஏதமார் உடலில் இருந்துங் * கேவலனான அவன் தான்
பேதமார் ** உடல் இலாத பேரிலுங், கேவலன் காண்
சாதுவே, பேதந் தன்னைச், சற்றுமே காண்பவர்க்கு,
மே தக, யசுர் வேதம், மிகவுமே பயத்தைச், சாற்றும்.
(* சீவன் முத்தன் ** விதேக முத்தியிலும்) 375

பற்றுதல் என்பது, வெளியிலோ, விஷயங்களுடன், அப்படியே, உள்ளே அஹங்காரம் முதலானவைகளுடன். இவ்வித பற்றுதலை விட்டு விடுவதற்கு, பிரமத்தினிடத்தில், நிலைத்திருக்கும், வைராக்கியம் உள்ளவன் தான், சக்தி உள்ளவனாவான்.

பிரமத்தில், நிலைத்திருப்பதற்கு, வைராக்கியம், அவசியமே யானாலும், அது மாத்திரம், போதாது, ஆத்ம, அநாத்ம, விவேசனம் செய்து, ஆத்ம, ஸ்வரூபத்தை, நன்கு, அறிந்து அனுபவிக்கும், தன்மையும் அவசியம் என்பதை, கீழே இருக்கும், ஒரு பட்சி, மேல் மாடிக்குப், பறந்து போக வேண்டுமானால், எப்படி ஒரு, இறக்கையுடன் இருந்தால், போதாது. இரண்டு, இறக்கைகளையும் உபயோகப்படுத்தினால் தான், ஸாத்தியப் படுமோ, அது போல என்ற, திருஷ்டாந்தத்தை சொல்லி, விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

376

अत्यन्तवैराग्यवतः समाधिः
समाहितस्यैव दृढप्रबोधः ।
प्रबुद्धतत्त्वस्य हि बन्धमुक्तिः
मुक्तात्मनो नित्यसुखानुभूतिः ॥

atyantavairāgyavataḥ samādhīḥ
samāhitasyaiva dṛḍhaprabodhaḥ ।
prabuddhatattvasya hi bandhamuktiḥ
muktātmano nityasukhānubhūtiḥ ॥

A Man of extreme dispassion alone experiences Samadhi; a man of Samadhi alone, has steady Realisation; a man who has realised Truth alone, is free from bondage, and the free personality alone, has the experience of eternal Bliss.

போதவா னெப்போ தேனும் பூரணப் பிரமத் தின்க
ணைதமாம் பேதந் தன்னை யெவளவுங் கண்ப னேலப்
பேதமே யன்னோ னுக்குப் பீதியா மாத லாலே
சாதுவே மறந்தும் பேதஞ் சற்றுமே காண வொண்ணா. 376

போதவான், எப்போதேனும், பூரணப் பிரமத்தின் கண்
ஏதமாம், பேதந் தன்னை, எவளவுங் கண்பனேல், அப்
பேதமே, அன்னோனுக்குப் பீதியாம், ஆதலாலே
சாதுவே, மறந்தும், பேதஞ், சற்றுமே, காண ஒண்ணா. 376

இரண்டு, இறக்கைகளும் பட்சிக்கு எப்படியோ, அதே போல,
மோட்சம் அடைய விரும்பும், மனிதனுக்கு, வைராக்கியமும்,
ஆத்மானுபவ ஞானமும் அவசியம் என்று, ஸாமர்த்தியம்
உள்ளவனே, நீ, நன்கு, தெரிந்துகொள். அவை. இரண்டும்,
சேர்ந்திராமல், அவைகளில் ஒன்றினால், மாத்திரம், மோட்சமாகிற,
மாளிகையின், உச்சியிலுள்ள, தளத்தை, ஏறியடைவது,
ஸாத்தியப்படாது.

மறுபடியும் அநாதம், பதார்த்தங்களால், இழுக்க முடியாத படி, தீவிரமான, வைராக்கியத்தை, உடையவனுக்குத் தான், ஸமாதி, பிரமத்தில், நன்கு நிலைத்தல், ஸித்திக்கும். பிரமத்தில், நன்கு நிலைத்த, மனது உள்ளவனுக்கு தான், பிரமத்தைத் தவிர, வேறு விஷயங்களில் போகாமல், திடமான, நல்ல ஞானம், ஏற்படும். பிரம்ம தத்துவத்தை, நன்கு அறிந்தவனுக்கு அல்லவா, அனாத்மாக்களுடன் சேர்ந்து, கட்டுப்படுவதிலிருந்து, விடுதலை ஏற்படும். அம்விதம் விடுபட்ட, மனதை உடையவனுக்குத் தான், சாகுவதமான, ஆனந்தத்தின் அனுபவம், ஏற்படும்.

377

वैराग्यान् परं सुखस्य जनकं पश्यामि वश्यात्मनः

तच्चेच्छुद्धतरात्मबोधसहितं स्वराज्यसाम्राज्यधुक् ।

एतद्द्वारमजस्रमुवित्तुवतेर्यस्मात्त्वमस्मात्परं

सर्वनास्पृहया सदात्मनि सदा प्रज्ञां कुरु श्रेयसे ॥

vairāgyānna param sukhasya janakam paśyāmi vaśyātmanah

taccecchuddhatarātmabodhasahitam svārajyasāmrajyadhuk ।

etaddvāramajasramuktivyuvateryasmāttvamasmatparam

sarvatrāsprhayā sadātmani sadā prajāñ kuru śreyase ॥

For a self-controlled man, I find no better generator of happiness, than dispassion, and if that is coupled with a clear Realisation of the Self, it brings about absolute sovereignty, within and without. And since this is the gateway to the damsel of permanent liberation, so for your own well being be dispassionate, both within and without, always fixing your mind, on the eternal self.

சுருதிகண் மிருதி நீதி சுத்தமாய் நிஷேதஞ் செய்த
திருசியத் தான்ம புந்தி செய்பவன் விவேகி யேனும்
விரிவுற மேலுமேலும் விவிதமாந் துன்பஞ் சார்வ
னரியனே நிடேத கர்த்தா வாகிய பாவி யேபோல்.

சுருதி, கண் மிருதி, நீதி, சுத்தமாய் நிஷேதஞ் செய்த
 திருசீயத் ஆன்ம புந்தி, செய்பவன், விவேகி ஏனும்
 விரிவுற, மேலும், மேலும், விவிதமாந், துன்பஞ் சார்வன்,
 அரியனே, * நிதேத கர்த்தாவாகிய, பாவியே போல்.
 (* சாஸ்திரங்கள் விலக்கிய, கருமங்களைச் செய்பவன்.)

377

தேகம், இந்திரியம், மனது, இவைகளை, நன்கு வசப்படுத்திக்
 கொண்டிருப்பவருக்கு, ஸுகத்தை உண்டு பண்ணக்கூடியது,
 வைராக்கி யத்தை விட, வேறு இருப்பதாக, நான் காணவில்லை.
 அந்த வைராக்கியம், அனாத்மாவுடன், கலக்காமல், வெகு
 சுத்தமான, ஆத்ம தத்துவ ஞானத்துடன், சேர்ந்திருக்கக்
 கூடுமானால், தனக்குத் தானே அரசனாய் இருக்கும் தன்மை,
 பிறருக்குக் கட்டுப்படாது இருத்தல். எல்லாருக்கும் மேல்,
 அரசனாய் இருக்கும் தன்மை, எல்லோரையும் தான், அடக்கி
 ஆள்வது, இவைகளைக் கற்கும், உண்டு பண்ணும். ஆசை
 உள்ளவன், விஷயங்களைத், தேடிச் சென்று, பிறருக்குக்,
 கட்டுப்படுவான், வைராக்கியம் உள்ளவன், தேவை இல்லாததால்,
 யாருக்கும், கட்டுப்பட மாட்டான். இந்த வைராக்கியமானது,
 நித்தியமான, முக்தி என்ற, ஸ்திரீயை அடைவதற்கு, வாசற்
 படி என்பது, எதினாலோ, அதினால், நீ, உன்னுடைய,
 உத்தமமான, நன்மையின் பொருட்டு, எல்லா பதார்த்தங்களிலும்,
 மிகவும் ஆசையற்று, ஸத்தாகிய, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில்,
 எப்பொழுதும், ஆத்ம ஸாசாத்காரத்தை, உண்டு பண்ணக்கூடிய,
 நிர் விகல்பக, ஸமாதியை, செய்.

378

நிர்விகற்ப சமாதியால், சம்சார, துக்க நிவிர்த்தி வாயிலாகச்
சர்வாதம் சீத்தியாம்

आशां छिन्द्वि विषोपमेषु विषयेष्वेषैव मृत्योः कृति-
स्त्यक्त्वा जातिकुलश्रमेष्वभिमतिं मुञ्चातिदूरात्क्रियाः ।
देहादावसति त्यजात्मधिषणां प्रज्ञां कुरुष्वாத्मनि
त्वं द्रष्टास्यमनोऽसि निर्द्वयपरं ब्रह्मासि यद्वस्तुतः ॥

āsām chinddhi viṣopameṣu viṣayeṣveṣaiva mṛtyoḥ kṛti-
styaktvā jātikulāśrameṣvabhimatim muñcātidūrātkriyāḥ ।
dehādāvasati tyajātmadhiṣaṇāṁ prajñāṁ kuruṣvātmani
tvam draṣṭāsyamano'si nirdvayaparam brahmāsi yadvastutaḥ ॥

Cut asunder, your craving for sense objects, which are like poison-
it is the very image of death; and giving up your pride of caste,
family, order of life, throw far away, all selfish actions. Renounce
your identification, with such unreal things, as the body and fix
your mind, upon the Self. For in reality, you are the Witness,
Brahman, untainted by the mind, Non-dual. Supreme.

சத்திய வனுசந் தானஞ் சார்ந்தவன் முத்த னாகி
மெத்தவு மகத்து வத்தை மேவுவ னித்த மாக
மித்தைமி னனுசந் தான மேவினோன் மிக நசிப்பன்
பத்தனே யசோர சோரர் பாலிதைப் பார்க்க லானோம். 378

சத்திய, அனு சந்தானஞ், சார்ந்தவன், முத்தனாகி,
மெத்தவும், மகத்துவத்தை, மேவுவன், நித்தமாக,
மித்தையின், அனுசந்தானம் மேவினோன், மிக நசிப்பன்
பத்தனே * அசோரர் சோரர், பால், இதைப் பார்க்கலானோம்.

(* திருடாதவர்)

378

ஆசனம், பிராணாயாமம், முதலான கத யோக, முறைகளைச் செய்து, சரீரத்தை, வசப்படுத்திய போதிலும், வைராக்கியம் இல்லாவிடில், ஸுகம் ஏற்படாது. யோகிகளுக்கும் பந்தம் தான், உறுதியாகும். கிரண்ய கசிபு முதலான, அசுரர்கள், முதலில், சரீரம், இந்திரியம், மனம் முதலானவைகளை, அடக்கி, கடும் தவம் செய்த, போதிலும், வைராக்கியம், இல்லாததால், விஷய போகங்களில், ஈடுபட்டு, அழிந்து போனார்கள், என்பதைப் புராணங்களில் காண்கிறோம். பசி, தாகத்தை மறந்து, உடல், அஸ்தி மாத்ரமாக ஆகி, அதில், ஏறும்பு ஊரின போதிலும், பட்சிகள் கூடு கட்டிய போதிலும், அதைக் கண்டு கலங்காமல், தவத்தில், ஈடுபட்டிருந்தார்கள் என்றால், அவர்கள், சரீரத்தை வசப் படுத்தியவர்கள், என்பதில், என்ன ஸந்தேகம்? தேகத்தை வசப் படுத்தாதவனுக்கு, ஒருக்காலும் வைராக்கியம் ஏற்படாது.

64. Meditation... the Technique. (379 - 383)

379

लक्ष्ये ब्रह्मणि मानसं दृढतरं संस्थाप्य बाह्येन्द्रियं
स्वस्थाने विनिवेश्य निश्चलतनुश्चोपेक्ष्य देहस्थितिम् ।
ब्रह्मात्मैक्यमुपेत्य तन्मयतया चाखण्डवृत्त्याऽनिशं
ब्रह्मानन्दरसं पिबात्मानि मुदा शून्यैः किमन्यैर्भृशम् ॥

lakṣye brahmaṇi mānasam dṛḍhataram saṁsthāpya
bāhyendriyaṁ svasthāne viniveśya niścalatanuścopekṣya
dehasthitim ।
brahmātmaikyamupetya tanmayatayā
cākhaṇḍavṛttyā'niśaṁ brahmānandarasaṁ pibātmani
mudā śūnyaiḥ kimanyairbhṛśam ॥

Fixing the mind firmly on Brahman, the point of concentration, restraining the sense-organs in their respective centers, holding the body steady and giving up all thought for its maintenance, attaining identity with Brahman and being One with it, continuously

drink the Bliss of Brahman in your own Self. Of what use other things? They are entirely false, empty!

ஆதலாற் சந்தி யாசி யசத்தனு சந்தா னந்தா
வேதமாம் பந்த வேது வென்றிதை யிகழ்ந்து நன்றாய்ச்
சோதியா நந்த சத்தாய்ச் சொல்லிய பிரம நானென்
றோதிய பிரம நிட்டை யொழிவற வொன்ற வேண்டும். 379

ஆதலாற், சந்தியாசி, அசத்தன் அனுசந்தான
எதமாம், பந்த ஏது, என்றிதை, இகழ்ந்து, நன்றாய்ச்
சோதி, ஆநந்த சத்தாய் சொல்லிய பிரமம் நான் என்று
ஓதிய, பிரம நிட்டை, ஒழிவற, ஒன்ற வேண்டும். 379

விஷத்திற்கு, ஸமானமாய் இருக்கிற, விஷயங்களில், ஆசையை
அறுத்து விடு. இந்த ஆசை தான், ஸ்வ ஸ்வ ரூபத்திலிருந்து,
நழுவி விடுவது என்ற, மிருத்யுவிற்கு மார்க்கம். சரீரத்தை,
ஒட்டி இருக்கும், ஜாதி குலம், ஆசிரமம், இவைகளில்,
அபிமானத்தை, விட்டு, விட்டு, அவ் அபிமானத்தினால்
ஏற்பட்டிருக்கும், எல்லா வித காரியங்களையும், வெகு
தூரத்திலேயே, விட்டு விடு. ஸத் இல்லாத, பொய்யான தேஹம்,
முதலானதில், ஆத்மா என்கிற, எண்ணத்தை விட்டு விடு.
எந்தக் காரணத்தினால், நீ, வாஸ்தவமாய் பார்க்கிறவனாக,
இருக்கிறாயோ, எவ்வித, தோஷமுமற்றவனாய், இருக்கிறாயோ,
இரண்டற்ற, மேலான, பிரம்மாக, இருக்கிறாயோ, அதினால்,
ஆத்மாவினிடத்திலேயே, திடமான, ஞானத்தை, ஸமாதி
நிலையை செய்து கொள்.

அவ்வித, ஆத்ம நிஷ்டை, ஏற்பட்டால், பிரமானந்த அனுபவம்,
ஏற்படும், என்பதைச், சொல்கிறார்.

380

अनात्मचिन्तनं त्यक्त्वा कश्मलं दुःखकारणम् ।
चिन्तयात्मानमानन्दरूपं यन्मुक्तिकारणम् ॥

anātmacintanam tyaktvā kaśmalaṁ duḥkha-kāraṇam ।
cintayātmānamānandarūpaṁ yanmuktikāraṇam ॥

Having renounced all thought of the not-Self, which is evil, and productive of misery, think of the Self, the Bliss Absolute, which conduces to, liberation.

நீதியான் மானு பூதித் திகழ்வினாற் றிடமாய்ப் பெற்ற
பேதமில் பிரம நிட்டை பெருகிய சுகஞ்செய் விக்கு
மேதமா மஞ்ஞா னத்தா லெய்திய துயரை யெல்லாஞ்
சாதுவே யந்த நிட்டை சற்றுமில் லாது செய்யும். 380

நீதியான், அனுபூதித் திகழ்வினாற், திடமாய்ப் பெற்ற,
பேதமில், பிரம நிட்டை, பெருகிய சுகஞ் செய்விக்கும்,
ஏதமாம் அஞ்ஞானத்தால், எய்திய துயரை எல்லாஞ்,
சாதுவே, அந்த நிட்டை, சற்றும் இலாது செய்யும். 380

உத்தேசமான, பிரமத்தினிடத்தில் மனதை, வெகு திடமாக,
நன்கு நிறுத்தி, கர்மேந்திரியங்கள், ஞானேந்திரியங்கள், ஆகிய,
வெளி இந்திரியங்களை, அததற்கு சொந்தமான இடமாகிய,
கோசகங்ளிலேயே, வெளியில், போகவிடாமல், நன்கு இருக்கும்
படிச்செய்து, பிராரப்த கர்மா, சரீரத்தைக் காப்பாற்றும் என்ற,
உறுதியால், தேகத்தினுடைய, ஸம்ரட்சணையை கவனிக்காமலும்,
ஸ்திர, ஸுகமான, ஆஸனத்தில், அமர்ந்து, அசையாத, சரீரம்
உடையவனாய், அதுவாகவே, பிரம்மாகவே, இருக்கும்
தன்மையினால், பிரம்மமும் ஆத்மாவும், ஒன்றே தான், என்ற
நிலையை, அடைந்து, ஸாட்சாத்காரம் செய்து, இடையில்லாத,
விருத்தியினால், எப்பொழுதுமே, பிரம்மானந்தத்தின், ரஸத்தை,

தன்னிடத்திலேயே, ஸந்தோசமாக, அருந்து. பிரயோஜனம் அற்றதான அனாத்ம விஷயமாய், உள்ள, வேறு பிராந்தி, ஞானங்களினால், என்ன பிரயோஜனம்?

381

एष स्वयंज्योतिरशेषसाक्षी विज्ञानकोशो विलसत्यजसम् ।
 लक्ष्यं विधायैनमसाद्विलक्षण- मखण्डवृत्त्याऽऽत्मतयाऽनुभावय ॥
 eṣa svayañjyotiraśeṣasākṣī vijñānakośo vilasatyajasram ।
 lakṣyaṁ vidhāyainamasadvilakṣaṇa- makhaṇḍavṛttyā
 tmataya`nubhāvaya ॥

Eternally shines this Atman, the Self-effulgent Witness of all things, which has the intellect for its seat. Making this Atman, which is distinct from the unreal, your point of contemplation, mediate upon it, as your own Self, eliminating all other thoughts.

வனுசந் தான மலினவா சனையைத் தானே
 பாலகனே மேலும் மேலும் பயனதாய் வளரப் பண்ணு
 மாகையால் விவேகி யத்தை யறிந்துடன் பாகி யம்விட்
 டேகமா மான்ம ரூப மென்றுமே யனுசந் திப்பான். 381

அனு சந்தானம், மலின வாசனையைத், தானே
 பாலகனே, மேலும் மேலும் பயனதாய், வளரப் பண்ணும்
 ஆகையால், விவேகி, அதை அறிந்துடன், பாகியம் விட்டு,
 ஏகமாம், ஆன்ம ரூபம், என்றுமே அனுசந்திப்பான். 381

அசுத்தமாயும், துக்கத்திற்குக், காரணமாயும் உள்ள அனாத்ம விஷயமான, சிந்தனையை, விட்டு, விட்டு, முக்திக்கு, காரணமாய் இருக்கிறதோ, அந்த, ஆனந்த, ஸ்வரூபமான, ஆத்மாவை, சிந்தனை செய்.

382

एतमच्छिन्नया वृत्त्या प्रत्ययान्तरशून्यया ।
उल्लेखयन्विजानीयात्स्वस्वरूपतया स्फुटम् ॥

etamacchinnayā vṛtṭyā pratyayāntarāśūnyayā ।
ullekhaṇvijānīyātsvasvarūpatayā sphuṭam ॥

Contemplating continuously upon this Atman, with no intervention of, any other thought, one must distinctly realised, it as one's own Real Self.

வாகியம் விட்ட போதே மனதுநின் மலமா மைந்தா
வாகிய வம்ம னத்தா லடையலா மாண்ம ஞான
மேகமா மந்த ஞான மிசைந்ததாற் பவபந் தம்போ
மாகையால் பாகி யத்தை யடக்கலே முத்தி மார்க்கம். 382

பாகியம் விட்ட போதே, மனது, நின்மலமாம், மைந்தா
ஆகிய அம் மனத்தால், அடையலாம், ஆன்ம ஞானம்
ஏகமாம், அந்த ஞானம், இசைந்ததாற், பவ பந்தம் போம்,
ஆகையால், பாகியத்தை, அடக்கலே, முத்தி மார்க்கம். 382

இவர் வேறு எதையும், அபேசிக்காமல், தானே, பிரகாசிப்பவர், எல்லாவற்றையும், ஸாட்சியாயிருந்து, பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர், விஞ்ஞான கோசத்தில், புத்தியில் இடைவிடாமல், பிரகாசித்துக், கொண்டிருக்கிறார். அதனால், அஸத், பதார்த்தத்திற்கு, ஜடமாயும், அறியப் படுகிறதாயும் உள்ள, புத்தி முதலான, ஆனாத்மாவிற்கு, நேர் மாறுதலான, லட்சணத்தை, உடைய, இவரை லட்சியமாக, வைத்துக் கொண்டு, துண்டு விழாத, விருத்தியுடன், ஆத்ம ஸ்வரூபமாக, ஸாட்சாத்காரம் செய்.

‘துண்டு விழாத விருத்தி’ என்றால், எப்படி, என்பதை விளக்குகிறார்.

383

अज्ञात्मत्वं दृढीकुर्वद्द्रहमादिषु संत्यजन् ।

उदासीनतया तेषु तिष्ठेत्स्फुटदृष्टादिवत् ॥

atrātmatvam dṛḍhikurvannahamādiṣu santyajana ।

udāsīnatayā teṣu tiṣṭhetsphuṭaghaṭādivat ॥

By strengthening, one's identification with this Self, and by renouncing all identifications with the ego etc., One must, live with no concern for them, as if they were trifles like, a broken pot or the like.

சாதுவே முழுட்கு வாகிச் சதுரனாய்ச் சதசத் தோர்ந்து
வேதமே நம்பி யான்ம விபுத்துவ மறிந்தோ னார்தான்
கேதமா ரசத்துத் தன்னைக் கெடுத்திடு மென்றறிந்தும்
பேதமா மவ்வ சத்தைப் பேணுவன் பால னேபோல். 383

சாதுவே, முழுட்குவாகிச், சதுரனாய்ச் சத சத்து ஓர்ந்து
வேதமே நம்பி, ஆன்ம விபுத்துவம் அறிந்தோன், ஆர்தான்
ஏதமார் அசத்து, தன்னைக் கெடுத்திடும், என்று அறிந்தும்
பேதமாம், இவ் அசத்தைப், பேணுவன், பாலனே போல். 383

அழுக்கற்ற, திரியுடனும், எண்ணையுடனும், கூடிய, தீபத்தின்,
ஜீவாலை போலும், தைல தாரை போலும், இடைவிடாமல்
தொடர்ந்ததாயும், ஆத்மாவைத் தவிர, வேறு, எண்ணங்கள்
அற்றதாயும், உள்ள விருத்தியினால், இவரை, ஆத்மாவை,
எண்ணிக் கொண்டு, தன்னுடைய, ஸ்வரூபம் என்பதாக,
தெளிவாக, அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

65. Continuous Attention to Self. (384 - 397)

384

विशुद्धमन्तःकरणं स्वरूपे निवेश्य साक्षिण्यवबोधमात्रे ।
शनैःशनैर्निश्चलतामुपानयन् पूर्णं स्वमेवानुविलोकयेत्ततः ॥

viśuddhamantaḥkaraṇam svarūpe
niveśya sākṣiṇyavabodhamātre ।
śanaiḥ śanairniścalatāmupānayan
pūrṇam svamevānuvilokayettataḥ ॥

By fixing the purified inner equipment upon the Self, Which is the Witness, and Knowledge Absolute, and little by little making it quiet, one must try to realise one's infinite Self.

உடன்முத லபிமா னத்தை யுடையவன் முத்தி சாரான்
நிடமுற முத்தி சார்ந்தோன் றேகாதி யபிமா னிக்கான்
சடமுறு துயிலு டைத்தோன் சாக்கிரஞ் சாரனத்தை
யுடையவன் றுயிலைச் சாரா னுபயமும் வெவ்வே றன்றோ.

384

உடன் முதல், அபிமானத்தை, உடையவன், முத்தி சாரான்
நிடமுற முத்தி சார்ந்தோன், தேகாதி அபிமானிக்கான்
சடம் உறு, துயில் உடைத்தோன், சாக்கிரஞ் சாரனத்தை
உடையவன், துயிலைச் சாரான், உபயமும், வெவ் வேறு அன்றோ.

384

இதனிடத்தில், ஆத்மாவினிடத்தில், 'தான்', என்ற தன்மையை, திடமாக தீர்மானமாக, செய்து கொண்டு, அஹங்காரம், முதலானவைகளில், 'தான்' என்ற தன்மையை, பூராவும், விட்டு, விட்டு, அவைகளில், குடம் வஸ்திரம், முதலியவைகளில், எப்படி, 'தான்', என்று, எண்ணுவது, கிடையாதோ, அதைப் போல, உதாஸீனமாக, 'நான்', என்ற, பாவனை இல்லாமல், இருக்க வேண்டும்.

முன் 371வது, சுலோகத்தில், இவ்விதம் புத்தி, முதலானவைகளுக்கு, எல்லாம், ஸாட்சியாக, இருக்கிற, ஆத்மாவையும், விகல்ப மற்று, பரிபூரணமாய் உள்ள, பிரம்மத்தில், லயப்படுத்த, வேண்டும், என்று, சொன்னதை, எவ்விதம் செய்வது, என்று, மூன்று, சுலோகங்களில், காட்டுகிறார்.

385

देहेन्द्रियप्राणमनोऽहमादिभिः स्वाज्ञानक्लृप्तैरखिलैरुपाधिभिः ।
विमुक्तमात्मानमखण्डरूपं पूर्णं महाकाशमिवावलोकयेत् ॥

dehendriyaprāṇaṁmano'hamādiibhiḥ
svājñānaklṛptairakhilairupādhibhiḥ ।
vimuktamātmānamakhaṇḍarūpaṁ
pūrṇaṁ mahākāśamivāvalokayet ॥

Free from all limitations like the body, sense – organs, Pranas, mind and ego, which are the projections of, one's ignorance, let one come to realise the Atman, the indivisible and infinite, like the great endless sky.

தன்னையே சராச ரங்கள் சகலத்தி னுட்பு றத்துங்
துன்னிய சாட்சி யாயுந் தொடர திட்டான மாயு
முன்னியிவ் வுபாதி யெல்லா மொழித்தெவ னகண்ட மாகி
மன்னுபு ரணமாய் நிற்பன் மாசிலா தவனே முத்தன். 385

தன்னையே, சராசரங்கள் சகலத்தின் உட்புறத்துங்
துன்னிய சாட்சி யாயுந், தொடர் அதிட்டானமாயும்,
உன்னி, இவ் உபாதி எல்லாம், ஒழித்து, எவன் அகண்டமாகி,
மன்னு, பூரணமாய் நிற்பன், மாசிலாதவனே, முத்தன். 385

ரஜோ குணம், தமோ குணம் நீங்கி, நன்கு சுத்தமாய் இருக்கும்,
அந்தக் கரணத்தை, உபாதிகளற்ற, ஞான ஸ்வரூபமாக மட்டும்,
இருக்கும், ஸாட்சியாகிய, ஸ்வரூபத்தில், நன்கு வைத்து,

மெள்ள, மெள்ள, அசைவற்ற தன்மையை, ஏற்படுத்திக் கொண்டு, அதன்பிறகு, பரிபூரணமாய் இருக்கும் தன்மையையே, ஸாட்சாத்கரிக்க வேண்டும்.

கண்ணாடிக்கு எதிரில், நின்று, பார்க்கும் பொழுது, நம் முகத்தைக், காட்டிலும், வேறாகக், கண்ணாடிக்குள், பிரதி பிம்பம், தெரிகிறது. கண்ணாடியை, அகற்றி விட்டால், அந்த பிரதி பிம்பம், பிம்பமான, முகத்துடன், ஒன்றாகச், சேர்ந்து விடுகிறது. இது போல், பிரமம், மனதில், பிரதி பிம்பித்து, சிதாபாஸனாக, தனியாகத் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. எல்லா விருத்திகளையும், அடக்கியவுடன், உபாதி, நீங்கி விட்ட படியால், பிரதி பிம்பமான, சிதாபாஸன், பிம்பமான, பிரமத்துடன், ஒன்றி விடுகிறது.

386

ஃடகலசகஸூஸூசிமுக்யை: ஃகனமுபாதிசைதிவிமுக்தமேகம் ।
 भवति न विविधं तथैव शुद्धं परमहमादिविमुक्तमेकमेव ॥

ghaṭakalasaśakusūlasūcimukhyaiḥ
 gaganamupādhiśatairvimuktamekam ।
 bhavati na vividham tathaiva śuddham
 paramahamādivimuktamekameva ॥

Having dropped, hundreds of its limitations, such as a pot, a pitcher, a barn or the eye of a needle, space is recognized, as one, and not many. So too, Brahman is indeed one, when denuded of the ego etc.

சகலமாம் விதத்தி னாலுஞ் சம்சாரம் விடுதற் கேது
 வகமிலா வகண்ட பாவ மன்றிவற் றேது மில்லை
 துகளிலா வான்ம நிட்டைத் தொடர்பினாற் றிருசி யத்தை
 யிகழிலவ் வகண்ட பாவ விசைந்திடு மதிகா ரிக்கே. 386

சகலமாம், விதத்தினாலுஞ், சம்சாரம் விடுதற்கு ஏது,
 அகமிலா, அகண்ட பாவம் அன்றி, இவற் ஏதும் இல்லை
 துகளிலா, ஆன்ம நிப்தைத் தொடர்பினாற், திருசியத்தை
 இகழில், அவ் அகண்ட பாவம், இசைந்திடும், அதிகாரிக்கே. 386

தன், ஸ்வரூபத்தை, அறியாததினால், ஏற்பட்டிருக்கும் தேகம்,
 இந்திரியம், பிராணன், மனது, அஹங்காரம், முதலான, எல்லா,
 உபாதிகளால், நன்கு விடப்பட்டிருக்கிற, ஆத்மாவை, வியாபக
 மான, ஆகாசத்தை போல, துண்டுபடாத, ஸ்வரூபமாய்,
 நிறைந்ததாக, ஸாட்சாத்கரிக்க, வேண்டும்.

‘ஆகாசத்தைப் போல்’, என்பதை, தெளிவு படுத்துகிறார்:

387

ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्ता मृषामात्रा उपाधयः ।
 ततः पूर्णं स्वमात्मानं पश्येदेकात्मना स्थितम् ॥ ॥

brahmādistambaparyantā mṛṣāmātrā upādhayaḥ ।
 tataḥ pūrṇaṁ svamātmānaṁ paśyēdekātmanā sthitam ॥

Right from Brahman, to the most insignificant unicellular organism,
 all conditionings are quite unreal. Therefore, One should realise,
 one's Self as the only existent Principle.

மருவுதே கான்ம புந்தி மன்னிப்பா கியமே யான
 பொருளுடை யநுப வத்திற் போகிய மனத்த னாகி
 யொருவித மிலாத செய்கை யொழி விலா துற்றோனுக்குத்
 திருசியந் தன்னை நீக்குந் திறமையெவ் விதத்தி லுண்டாம்.

387

மருவு, தேகான்ம புந்தி, மன்னிப் பாகியமே ஆன
 பொருளுடை அனுபவத்திற், போகிய மனத்தனாகி,

ஒருவிதம் இலாத செய்கை, ஒழிவிலாது உற்றோனுக்குத்
திருசியந் தன்னை, நீக்குந் திறமை, எவ்விதத்தில் உண்டாம். 387

குடம், கலசம், குதிர், ஊசி முதலான, சிறிதும் பெரியதுமான, பலவாகத், தோற்றத்திற்குக், காரணமான, நூற்றுக் கணக்கான, உபாதிகளினால், நன்கு, விடப்பட்டிருக்கும் ஆகாசம், ஒன்றாகவே இருக்கிறது, பல விதமாக இருப்பதில்லை, அவ்விதமே, அகங்காரம் முதலானவைகளில் இருந்து, நன்கு, விடப்பட்ட, சுத்தமான மேலான, வஸ்துவான, ஆத்மா ஒன்றே, தான்.

ஆகாச திருஷ்டாந்தத்தில், உபாதிகளாகக் கண்ட, குடம், முதலியவைகளுக்கு, ஆகாசத்தைப் போலவே, வியாவஹாரி ஸத்தை உண்டு: ஆத்மாவிற்கு, ஏற்பட்ட உபாதிகள், வெறும், தோற்றமாயே இருப்பதால், ஆத்மாவின், ஏகமாயிருக்கும் தன்மையை, உணர்வது, சிரமமில்லை என்ற, கருத்துடன் சொல்கிறார்.

388

यत्र भ्रान्त्या कल्पितं तद्विवेके
तत्तन्मात्रं नैव तस्माद्विभिन्नम् ।
भ्रान्तेर्नाशि भाति दृष्टाहितत्त्व
रज्जुस्तद्वद्विष्वमात्मस्वरूपम् ॥

yatra bhrāntyā kalpitam tadviveke
tattanmātram naiva tasmādvibhinnaṁ ।
bhrāntērnāśe bhāti dṛṣṭāhitattvaṁ
rajjustadvadviśvamātmāmasvarūpam ॥

Where, by mistake, some thing is imagined to exist, there, on right discrimination, the Real itself is re-cognised-there is nothing, other than it. With the error removed, the falsely perceived snake, itself, becomes the rope. So too, the entire universe is, in truth, only the Atman.

அகிலமாந் தர்மங் கர்ம மசத்தியப் புலன னைத்து
மிகவுமே துறந்து நித்தம் மெய்யான நிட்டை சார்ந்து
சுககன சொரூப மோர்ந்தச் சுகத்தையே யிச்சிப் போர்க்கே
திகழ்வுறு முயற்சி யாலே திருசிய நீக்க முண்டாம். 388

அகிலமாந், தர்மங், கர்மம், அசத்தியப், புலன் ஐந்தும்,
மிகவுமே துறந்து, நித்தம், மெய்யான நிட்டை சார்ந்து,
சுக கன சொரூபம் ஓர்ந்து, அந்தச் சுகத்தையே, இச்சிப்போர்க்கே
திகழ்வுறு முயற்சியாலே, திருசிய, நீக்க முண்டாம். 388

ஹிரண்ய கர்ப்பர் முதல், ஸ்தம்பம் என்ற, சிறு பூச்சி வரையாகிற,
உபாதிகள், மித்தையே. ஆகையால், தன்னுடைய ஆத்மாவை,
ஓரே விதமாக இருக்கும், பரிபூர்ண, வஸ்துவாக, பார்க்க
வேண்டும்.

எதினிடத்தில், எது, பிராந்தியினால், கல்பிக்கப்பட்டதோ,
அது, விசாரித்துப், பார்க்கும் போது, அந்த அதிஷ்டானமாகவே,
தானிருக்கும், அதிலிருந்து, வேறு பட்டது இல்லவே, இல்லை.
இது, பாம்பு என்ற, பிராந்திக்கு, இது பாம்பு அல்ல, கயிறுதான்
என்ற, ஞானத்தால், நாசமேற்பட்டால், பிராந்தியினால், காணப்பட்ட
ஸர்ப்பத்தின், வாஸ்தவத் தன்மை, கயிறு தான். அது போல்,
அஞ்ஞானத்தினால் தோன்றும், ஐகத், அதன் அதிஷ்டானமான,
ஆத்ம, ஸ்வரூபமேயாகும்.

389

स्वयं ब्रह्मा स्वयं विष्णुः स्वयमिन्द्रः स्वयं शिवः ।
स्वयं विश्वमिदं सर्वं स्वस्मादन्यन्न किञ्चन ॥ ॥

svayaṁ brahmā svayaṁ viṣṇuḥ svayamindrah svayaṁ śivah ।
svayaṁ viśvamidam sarvaṁ svasmādananyanna kiñcana ॥

The Self is Brahma, the Self, is Vishnu, the Self, is Indra, the Self,
is Siva; the Self is this entire univers Indeed, nothing exists except
the Self.

திரிசிய மியாவு நீக்கித் திடமுற வகண்ட பாவச்
சருவதா வடைவ தற்கே சாதுவா மெதிக ளுக்குச்
சிரவண மாதி கன்மஞ் செய்தபின் சுருதி தானே
சருவதா நிருவி கற்ப சமாதியை விதிக்கு மன்றோ. 389

திரிசியம் யாவும் நீக்கித், திடமுற அகண்ட பாவச்,
சருவதா அடைவதற்கே, சாதுவாம் எதிகளுக்குச்,
சிரவணம் ஆதி கன்மஞ் செய்த பின், சுருதி தானே,
சருவதா, நிருவிகற்ப சமாதியை, விதிக்கு மன்றோ. 389

கயிறு தெரிந்தவுடன், பாம்பு மறைவது போல், அதிஷ்டானமான
ஆத்ம ஸ்வரூபம், தெரிந்தவுடன், உலகத் தோற்றம், மறைந்து
விடும்.

390

अन्तः स्वयं चापिबहिः स्वयं च
स्वयं पुरस्तात् स्वयमेव पश्चात् ।
स्वयं ह्यावाच्यां स्वयमप्युदीच्यां
तथोपरिष्ठात्स्वयमप्यधस्तात् ॥
तरङ्गफेनभ्रमबुद्बुदादि सर्वं स्वरूपेण जलं यथा तथा ।
चिदेव देहाद्यहमन्तमेतत् सर्वं चिदेवैकरसं विशुद्धम् ॥

antaḥ svayaṁ cāpi bahiḥ svayaṁ ca
svayaṁ purastāt svayameva paścāt ।
svayaṁ hyāvācyāṁ svayamapyudīcyāṁ
tathopariṣṭātsvayamapyadhastāt ॥
taraṅgaṣṭhenaabhramabudbudādi
sarvaṁ svarūpeṇa jalaṁ
yathā tathā ।
cideva dehādyahamantametat sarvaṁ cidevaīkarasaṁ
viśuddham ॥

The Self is within, the Self is without; the Self is in front, the Self
in -behind; the Self is to the south, the Self is to the north; so too
it is above and below.

ஆதலா லச்ச மாதி யடைந்ததா லசல ரான
சாதுவா மெதிக ளன்றிச் சதகோடி சன்மத் துற்ற
வேத வாதனை யிசைந்தோ ரெவ்விதச் சதுர ரேனுந்
தீதகங் கார மாதித் திருசியம் விரைவிற் றீர்க்கார். 390

ஆதலால், அச் சமாதி அடைந்ததால், அசலரான
சாதுவாம், எதிகளன்றிச், சத கோடி, சன்மத் உற்ற,
ஏத வாதனை இசைந்தோர், எவ்விதச் * சதுரரேனுந்
தீது அகங்காரம், ஆதித் திருசியம், விரைவிற் தீர்க்கார்.
(* பண்டிதர்) 390

தானே பிரமா, தானே விஷ்ணு, தானே, இந்திரன், தானே
சிவன், தானே இந்த, எல்லா ஜகத்தும், தன்னை விட, வேறு
எதுவும், கிடையாது.

391

Just as the wave, the surf, the whirlpool, the bubbles etc., are all in
essence nothing but water, so too, the Chit is everything from the
body etc., to the ego. Truly, everything is, the homogenous, pure
Chit only.

ஓதுமா வரணந் தன்னி னுரந்தினால் விட்சே பந்தான்
போதமில் புருடன் றன்னைப் பொய்ம்மயக் கத்தி னுக்கோ
ரேதுவா மகங்கா ரத்தோ டேகமா யிசைந்து வைத்துப்
பேதமா மதின் குணத்தாற் பேபென வலைத்து வைக்கும். 391

ஓதும் ஆவரணந் தன்னின், உரந்தினால், விட்சேபந்தான்
போதமில் புருடன் தன்னைப், பொய் மயக்கத்தினுக்கு ஓர்
ஏதுவாம், அகங்காரத்தோடே, ஏகமாய் இசைந்து வைத்துப்
பேதமாம், அதின் குணத்தாற், பேபென, அலைத்து வைக்கும். 391

தனித் தனியாகத் தோன்றும், பதார்த்தங்கள் எல்லாம், ஸ்வரூபத்தில், ஒன்றாகவே, இருக்க முடியுமா என்றால், ஒரே ஜலம், அலையாகவும், நுரையாகவும், சுழலாகவும், தோன்ற வில்லையா, என்கிறார்.

392

सदेवेदं सर्वं जगदवगतं बाह्यमनसयोः
सतोऽन्यन्नास्त्येव प्रकृतिपरसीमिनि स्थितवतः ।
पृथक् किं मृत्सनायाः कलशघटकुम्भाद्यवगतं
वदत्येष भ्रान्तस्त्वमहमिति मायामदिरया ॥

sadevedam sarvam jagadavagatam vānmanasayoh
sato'nyannāstyeva prakṛtiparasīmni sthitavataḥ ।
prthak kiṁ mṛtsnāyāḥ kalāśaghaṭakumbhādyavagatam
vadatyēṣa bhrāntastvamahamiti māyāmadirayā ॥

The entire universe, known through speech and mind is nothing but Brahman. There is nothing but Brahman, which exists even beyond the pale of Prakriti. Can the pitcher, jug, pot etc., ever be anything, other than the mud, of which they are made? As an effect of the wine of Maya, the deluded man talks of, 'you' and 'me'.

இருளுமா வரண சத்தி யாவுமே நசியா தாகின்
மருளும்விட் சேப சத்தி மாசற நசிக்க மாட்டா
பரவுமா வரண நாசம் பாலினீர் பகுப்ப தைப்போற்
றிருசியந் திருக்கி ரண்டைத் திகழ்வுறப் பகுத்தா லுண்டாம்.

392

இருளும், ஆவரண சத்தி யாவுமே, நசியாதாகின்
மருளும் விட்சேப சத்தி, மாசற நசிக்க மாட்டா,
பரவும் ஆவரண நாசம், பாலில் நீர் பகுப்பதைப் போற்
திருசியந், திருக்கு, இரண்டைத், திகழ் உறப் பகுத்தால், உண்டாம்.

392

அலை, நுரை, சுழல், நீங்குமிழி முதலியது எல்லாம், எவ்ருபத்தில் எப்படி, ஜலமே தானோ, அப்படியே, தேகம் முதல் அகங்காரம் முடிய, இது எல்லாம், ஒரே ரஸமாயும், சுத்தமாயும் உள்ள சைதன்யம் தான்.

இந்த, அனுபவம், பிரமத்தில், நிலைத்தவருக்குத் தான், ஏற்படுமே தவிர, மாயைக்கு - உட்பட்டவருக்கு ஏற்படாது, என்பதைச், சொல்கிறார்.

393

क्रियासमभिहारेण यत्र नान्यदिति श्रुतिः ।
ब्रवीति द्वैतराहित्यं मिथ्याध्यासनिवृत्तये ॥

kriyāsamabhihāreṇa yatra nānyaditi śrutiḥ ।
bravīti dvaitarāhityaṁ mithyādhyaśanivṛttaye ॥

With many predicates, Srutti declares, the absence of duality, in the phrase, 'where there is nothing else', in order to remove, all false superimpositions.

சாற்றுமா வரண நாசஞ் சாரவே யான்ம ரூபந்
தோன்றிய சம்ச யாதித் துகளறத் தானே தோன்று
மூற்றவிட் சேப முந்தா னொழிந்திடு மதுதான் மற்றுந் (ய்)
தோற்றுமே யாகிற் பொய்யே தோன்றிடு மென்று கொள்வா.

393

சாற்று, ஆவரண நாசஞ் சாரவே, ஆன்ம ரூபந்,
தோன்றிய சம்சயாதித், துகளறத் தானே தோன்றும்
மூற்ற விட்சேபமுந் தான், ஒழிந்திடும், அதுதான் மற்றுந்
தோற்றுமே ஆகிற், பொய்யே தோன்றிடும் என்று, கொள்வாய். 393

இந்த எல்லா ஜகத்தும், ஸத், பிரமம் தான் என்று, உபநிஷத், வாக்கியத்தினாலும், அதை அனுஸரித்த, யுக்தியோடு கூடிய,

புத்தியினாலும், அறியப்பட்டதாக, ஆகிறது. காரணங்களுக்கு, மேலான, பிரம்மாகிற எல்லையில், நிற்பவருக்கு ஸத்தைத் தவிர, வேறு எதுவும், கிடையவே கிடையாது தான். கலசம், குடம், கும்பம் முதலியது, மண்ணை விட்டு வேறாக, அறியப்படுகிறதா? மாயையாகிற, கள்ளினால், பிராந்தி அடைந்த வனாய், இவன், 'நீ', 'நான்', என்று, சொல்லி வருகிறான்.

இந்த சுலோகத்தில், 'வாக்', என்பது, இது, முதலான, ஒரே பொருளைக், குறிக்கிற, ஸமானாதி கரண பதங்களுடன் கூடிய, வாக்கியத்தைக் குறிக்கிறது. அல்லது இது எல்லாம், பிரமம். பிரபஞ்சம் பொய். இது முதலான, உபநிஷத் வாக்கியத்தைக், குறிக்கிறது. 'மனஸ்' என்பது, ஸமானாதி கரண வாக்கியங்களால், ஏற்படும் 'இந்த, ஐகத் எல்லாம், ஸத் ஸ்வரூபம் தான்', என்ற ஞானத்தை, அதிஷ்டான, மாத்திர, விஷயமான, அகண்டாகார விருத்தியைக், குறிக்கிறது. 'திருடனாக, என் கண்ணுக்குப், புலப்பட்ட, இது திருடனல்ல, மரக்கட்டைத் தான்', என்பது போல், இது வரை, பிரபஞ்சமாகத், தோன்றிக் கொண்டிருந்த, இது, பிரபஞ்சமல்ல. ஸத்ரூபமான, பிரமம் தான், என்ற ஞானம் ஏற்பட்டு, விடுகிறது.

394

आकाशवन्निर्मलनिर्विकल्पं निः
सीमनिःस्पन्दननिर्विकारम् ।
अन्तर्बाहिःशून्यमनन्यमद्वयं
स्वयं परं ब्रह्म किमस्ति बोध्यम् ॥

ākāśavannirmalanirvikalpa-
nissima-nisspandana-nirvikalam
antarbahihśūnyam ananyam advayaṁ
svayaṁ param brahma kimasti bodhyam ॥

Like the sky, the supreme Brahman is untainted absolute, limitless, motionless and without modifications; it has neither, an inside nor an outside; it is One existence, and Non-dual, and is one's own Self. Is there any other 'thing, to be known'?

நல்லபோ தத்து தித்த நல்லதாம் விவேகந் தானே
சொல்லிய வான்மா னான்ம சொருபநன் றாய்ப்ப குத்துத்
தொல்லையா மஞ்ஞா னத்தாற் றொடர்ந்த பந்தஞ் சிதைக்கு
மல்லல்செய் பந்த மற்றோர்க் கற்பமும் பவமீண் டில்லை.

394

நல்ல போதத்து, உதித்த நல்லதாம், விவேகந் தானே,
சொல்லிய ஆன்மா, அனான்ம சொருபம், நன்றாய்ப் பகுத்துத்,
தொல்லையாம், அஞ்ஞானத்தாற் தொடர்ந்த, பந்தஞ் சிதைக்கும்,
அல்லல் செய், பந்தம் அற்றோர்க்கு, அற்பமும், பவம் ஈண்டில்லை.

394

“எதில், வேறு எதுவும், கிடையாதோ”, என்ற பிருக தாரண்ய
உபநிசத் சுருதியானது, திரும்பத், திரும்ப, இரண்டாயிருக்கும்,
தன்மை, கிடையாது, என்று, பொய்யாய் இருக்கும்,
அத்தியாஸத்தை, விலக்குவதற்காக, சொல்லுகிறது, இங்கு,
‘அத்தியாஸம்’ என்பது, பேத ஞானத்தையும், பிரபஞ்சத்தையும்
குறிக்கிறது.

395

वक्तव्यं किमु विद्यतेऽत्र बहुधा ब्रह्मैव जीवः स्वयं
ब्रह्मैतज्जगदाततं नु सकलं ब्रह्माद्वितीयं श्रुतिः ।
ब्रह्मैवाहमिति प्रबुद्धमतयः संत्यक्तबाह्याः स्फुटं
ब्रह्मीभूय वसन्ति सन्ततचिदानन्दानन्दान्नैतदध्रुवम् ॥

vaktavyam kimu vidyate'tra bahudhā brahmaiva jīvaḥsvayam
brahmaitajjagadātataṁ nu sakalam brahmādvitīyaṁ śrutiḥ ।
brahmaivāhamiti prabuddhamatayaḥ santyaktabāhyāḥ sphuṭam
brahmībhūya vasanti santatacidānandātmanaitaddhruvam ॥

What is the use of enlarging upon this subject? The Jeeva is nothing, but Brahman; the whole expanse of this universe is, nothing but Brahman, Sruti points out Brahman as, being non-dual; and it is an undeniable fact, that those who are enlightened, who have

established their identity with Brahman, and who have given up their associations, with the outside world, live, ever in union with Brahman. Eternal Knowledge and Bliss.

புத்திர பரசீ வைக்கிய போதமாம் பெரிய வன்னி
மெத்தவு மவித்தை காட்டை மீதியன் றித்த கிக்கி
லத்துவி தான்ம ரூப மடைந்துள முத்த னுக்கிங்
கித்துனிப் பவத்தை மீண்டு மீன்றிடும் வித்தே தாகும். 395

புத்திர, பர சீவைக்கிய போதமாம், பெரிய வன்னி
மெத்தவும், அவித்தை காட்டை, மீதி அன்றித் தகிக்கில்,
அத்துவித ஆன்ம ரூபம், அடைந்துள முத்தனுக்கு இங்கு
இத் துளிப் பவத்தை, மீண்டும் ஈன்றிடும் வித்தே, ஆகும். 395

ஆகாசத்தைப் போல, அழுக்கற்றதாய், அப்படி, இப்படியென்று,
சொல்வதற்கில்லாமல், ஒரே விதமாய், எல்லை அற்றதாய்,
அசைவற்றதாய், எவ் வித மாறுதலும், அற்றதாயும், உள்ளே
என்றோ, வெளி என்றோ, கிடையாததாயும், இருக்கிறது.
பிரத்யக்காத்மாவை விட, வேறு இல்லாததாய், இரண்டற்றதாய்,
தானாகவே இருப்பதாய், எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதாய், பிரமம்
இருக்கிறது. அது, அறியப்பட்டு விட்டால், வேறு எது அறிய
வேண்டியதாக, இருக்கும்?

பிரமத்திற்கு, திருஷ்டாந்தமே கிடையாத போதிலும், நமக்கு,
அதன் தன்மை, கொஞ்சமாவது மனதில் படவேண்டுமே என்று,
ஆகாசம், திருஷ்டாந்தமாக, சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வகத
பேதம் தன் ஸ்வரூபத்தில், வேற்றுமை இல்லை என்றும்,
என்பதால், ஸஜாதீய பேதமில்லை என்றும், என்பதால், விஜாதீய
பேதம் இல்லை என்றும், சொல்லப்படுகிறது. ஒன்றை அறிந்தால்,
எல்லாம், அறிந்ததாக, ஆகும் என்ற நியாயப்படி, எல்லாமாக
இருக்கும் பிரமத்தை, அறிந்து விட்டால், எல்லாம் அறிந்ததாக,
ஆகிற படியால் அறிய வேண்டியது, ஒன்றும், பாக்கியம் இல்லை.

396

जहि मलमयकोशेऽहंधियोत्थापिताशां
 प्रसभमनिलकल्पे लिङ्गदेहेऽपि पश्चात् ।
 निगमगदितकीर्तिं नित्यमानन्दमूर्तिं
 स्वयमिति परिचीय ब्रह्मरूपेण तिष्ठ ॥

jahi malamayakośe'handhiyotthāpitāśāṁ
 prasabhamanilakalpe liṅgadehe'pi paścāt ।
 nigamagaditakīrtim nityamānandamūrtim
 svayamiti pariciya brahmarūpeṇa tiṣṭha ॥

Annihilate, the hopes raised by the ego in the gross body, a bundle of filth; then with force, do the same, with the air-like subtle body. Realising Brahman-the personification of eternal Bliss, which the scriptures eulogise -as your own Self, live as Brahman.

செவ்விதா யான்ம ரூப தெரிசனஞ் செய்வ தாலே
 யெவ்வவா வரண நீங்கு மிறந்திடு மித்தை ஞானம்
 விவ்வித விட்சே பத்தால் விளைந்துள துன்ப நீங்கு
 மிவ்விதஞ் சொன்ன மூன்று மிசைந்தவோர் திருட்டாந்தங் கேள்
 396

செவ்விதா ஆன்ம ரூப, தெரிசனஞ் செய்வ தாலே,
 எவ் ஆவரணம் நீங்கும், இறந்திடும், மித்தை ஞானம்,
 இவ்வித விட்சேபத்தால், விளைந்துள துன்பம் நீங்கும்,
 இவ்விதஞ் சொன்ன மூன்றும், இசைந்த ஓர், திருட்டாந்தங் கேள் 396

இவ் விஷயத்தில், பிரமம், ஒன்று தான், உள்ளது என்பதில், பலவிதமாக சொல்ல வேண்டியது, எதுவேனும் உண்டா? பிரமம் தான், தானே, உபாதியோடு சேரும் போது, ஜீவன், எனப்படுகிறது. பரம அணுவரை இந்த ஜகத், எல்லாம், பிரஹ்மத்திலிருந்து, உண்டாகி, அதிலேயே, இருந்து, அதிலேயே, லயத்தை, அடைகிறபடியால், பிரமமே.

397

शवाकारं पादभजति मनुजस्तावदशुचिः
परंभ्यः स्यात्क्लेशो जननमरणव्याधिनिर्लयः ।
यदात्मानं शुद्धं कलयति शिवाकारमचलम्
तदा तेभ्यो मुक्तो भवति हि तदाह श्रुतिरपि ॥

śavākāraṁ yāvadbhajati manujastāvadaśucih
parebhyaḥ syātkleśo jananamaraṇavyādhinilayaḥ ।
yadātmānaṁ śuddhaṁ kalayati śivākāramacalam
tadā tebhyo mukto bhavati hi tadāha śrutirapi ॥

As long as, man worships his corps-like body, he is impure, and suffers from, 'others', and from birth, death and disease. But, when he thinks of himself, as the Pure, the Auspicious, the Immovable, certainly he becomes free from them - the Srutis also testify to this.

தீதற விரச்சு ரூப தரிசனஞ் செய்வ தாலே
மோதுமா வரண மாதிரி மூன்றுமே முடிந்த வன்றோ
வாதலாற் பந்த நீக்க மடைந்திட விவேகி யானோ
னாதியா மான்ம ரூப மவசிய மறிய வேண்டும். 397

தீதற, இரச்சு ரூப தரிசனஞ், செய்வ தாலே
மோதும் ஆவரணம், ஆதி மூன்றுமே, முடிந்தன, அன்றோ,
ஆதலாற், பந்த நீக்கம் அடைந்திட, விவேகியானோன்,
ஆதியாம், ஆன்ம ரூபம், அவசியம் அறிய வேண்டும். 397

66. No Diversity in Reality. (398 - 406)

398

स्वात्मन्यारोपिताशेषाभासर्वस्तुनिरासतः ।
स्वयमेव परं ब्रह्म पूर्णमद्वयमक्रियम् ॥

svātmanyāropitāśeṣābhāsarvastunirāsataḥ ।
svayameva param brahma pūrṇamadvayamakriyam ॥

When the apparent existences, super-imposed on the Self, are removed, then what remains, is the supreme Brahman, the Infinite, Non-dual, that which is, beyond all activities, alone, all by itself.

ஏதமாம் புந்தி யொன்றே யெரியயப் பிண்டம் போலப்
போதசற் பிரமத் தோடே பொய் யதாம் புணர்ப் படைந்து
ஞாதுரு ஞான ஞேய ஞாலமாய்ப் பரிணா மிக்கு
மாதலா லிவைய னைத்து மசத்திய மாகு மென்றும். 398

ஏதமாம், புந்தி ஒன்றே, எரிய, அப் பிண்டம் போலப்
போத சற் பிரமத்தோடே, * பொய்யதாம் புணர்ப்பு அடைந்து
ஞாதுரு, ஞான, ஞேய, ஞாலமாய்ப் பரிணாமிக்கும்,
ஆதலால் இவை அனைத்தும் அசத்தியமாகும், என்றும்.
(* மித்தியா தாதாத்மியம் (கற்பித ஒற்றுமை)) 398

மனுஷ்யன், எது வரையில், பிணமாக உள்ளதை, இந்த
ஸ்தூல சரீரத்தை, தன் ஸ்வரூபமாக, எண்ணிக் கொண்டு
இருக்கிறானோ, அதுவரை, அவன், அசுத்தமானவன் தான்,
பிறர்களிடமிருந்து, துன்பம் பிறப்பு, இறப்பு, பிணி, மறு லோகத்தில்,
நரகம், இவைகளும் ஏற்படும், எப்பொழுது, ஸாதன,
சதுஷ்டயத்தைக் கை கொண்டு ஸத் குருவை அண்டி, வேதாந்த,
சிரவண, மனனங்களால், தன்னை, சுத்தமாக, ஸ்தூலம்,
ஸுக்ஷ்மம், காரணம் என்னும், முன்று, சரீரங்களுக்கும், அப்பால்
பட்டதாக, ஆனந்த ஸ்வரூபமாக, அசைவற்றதாக, அல்லது,
நன்கு, கவனமாக அறிகிறானோ, அப்பொழுது, அவைகளிடம்
இருந்து, துன்பம், பிறப்பு, முதலியவைகளிடம், இருந்து,
விடுபட்டவனாக, ஆகிவிடுகிறான் என்பது, பிரசித்தம். அந்த
விஷயத்தை, சாந்தோக்ய, உபநிசத் சுருதியும், கூட, சொல்கிறது.

ஸ்தூல சரீரம், தனிப்பட்ட முறையில், சைதன்ய ஸ்வரூபமாக,
இல்லாததால், பிணம் தான். மலம் நிறைந்த, அசுத்தமான
சரீரத்தை, நான், என்று, எண்ணுகிறவனும், அசுத்தன் தான்.

சுருதியும், என்பதால் அநுபவமும், ஆசாரியர்களும் சொல்கிறார்கள் என்ற, அர்த்தம் கிடைக்கிறது, அதையும், சுருதி சொல்கிறது என்றும், அர்த்தம் கொள்ளலாம்.

34. இரண்டற்ற நிலை

‘சுத்தமாக’ என்று சொன்னதை விஸ்தரிக்கிறார்

399

समाहितायां सति चित्तवृत्ता परात्मनि ब्रह्मणि निर्विकल्पे ।
न दृश्यते कश्चिदयं विकल्पः प्रजल्पमात्रः परिशिष्यते यतः ॥

samāhitāyāṁ sati cittavṛttau
parātmani brahmaṇi nirvikalpe ।
na dr̥syate kaścidayam vikalpaḥ
prajalpamātrah pariśiṣyate yataḥ ॥

When the functions of the mind, the thoughts, have merged in the Paramatmam, the Brahman, the Absolute, then this phenomenal world is not perceived. Then all becomes mere talk.

புந்திகற் பிதமே யாகப் பொருந்திய ஞாது ராதி
மைந்தனே மனம யக்கம் மனோரதங் கனவி வற்றிற்
சந்ததம் பொய்யே யாகச் சகலரும் காண்ப தாலே
யந்தமி லான்ம ரூப மனிசமு நிருவி காரம் 399

புந்தி கற்பிதமே யாகப், பொருந்திய ஞாதுராதி,
மைந்தனே, மன மயக்கம், மனோரதங், கனவு, இவற்றிற்,
சந்ததம் பொய்யே யாகச், சகலரும் காண்பதாலே,
அந்தம் இல், ஆன்ம ரூபம், அனிசமும், நிருவிகாரம் 399

தன் ஆத்மாவினிடத்தில் ஏற்றிய, கல்பிக்கப்பட்ட, எல்லாம்
வெறும் தோற்றமான, அகங்காரம், முதலிய வஸ்துக்களை,

விலக்கி விடுவதினால் தான், தானே, மேலானதாய், நிறைந்ததாய், இரண்டற்றதாய், எவ்வித கிரியையும், அற்றதாயும் உள்ள, பிரமம், தான், என்ற, அனுபவம், ஏற்படும்.

முதலில், மிகுந்த பிரயாஸை எடுத்துக் கொண்டு, பிரபஞ்சத் தோற்றத்தை விலக்கி, ஸமாதியை அப்பியாஸித்து வந்தால், அதிலேயே, நிலைத்த பின், தானாகவே, பிரபஞ்சத் தோற்றம், முயல் கொம்பு போலாகிவிடும், என்பதை, கூறுகிறார்:

400

असत्कल्पो विकल्पोऽयं विश्वमित्येकवस्तुनि ।
निर्विकारे निराकारे निर्विशेषे भिदा कुतः ॥

asatkalpo vikalpo'yaṁ viśvamityekavastuni ।
nirvikāre nirākāre nirviśeṣe bhidā kutaḥ ॥

In the One Reality, the conception of the universe, is a mere fancy, I know, can there be any diversity, in the Changeless, the Formless, the Absolute?

பகுதியின் விகார மாகப் பரவிய வகங்கா ராதி
புகலுட லீறா மியாவும் புலனனைத் துங்க ணத்தில்
வெகுவித விகார மேவும் விமலமா மான்மா வென்று
மிகழ்வுறு விகார மேவா தேகசித் துருவ மேயாம். 400

* பகுதியின் விகாரமாகப், பரவிய அகங்காராதி,
புகலுடல் ஈறாம் யாவும், புலன் அனைத்துங் கணத்தில்
வெகுவித விகாரம் மேவும், விமலமாம் ஆன்மா, என்றும்
இகழ்வு உறு, விகாரம் மேவாது, ஏக சித்துருவமேயாம்.
(* பிரகிருதி (மாயை)) 400

பரமாத்மாவாய் உள்ள, எவ்வித விகல்பமும் அற்ற பிரம்மாகிற, ஸத் பதார்த்தத்தில், மனதின் விருத்தி, நன்கு, வைக்கப்

பட்டதேயானால், அதாவது, நிர்விகல்ப ஸமாதி நிலை, ஏற்பட்டதேயானால், இந்த அஞ்ஞான தசையில் காணப்படுகிற விகல்பம் எதுவும் காணப்படுவதில்லை, பிறகு, அந்த விகல்பம், எல்லாம் வெறும் பேச்சாக மாத்திரம், மிஞ்சி, விடுகிறது. ஒன்றும் செய்ய, சக்தி அற்றதாகி விடுகிறது.

முன்னால், ஸுக, துக்கங்களைக், கொடுத்துக் கொண்டிருந்த, பிரபஞ்சம், பிரம நிஷ்டனுக்குத், தோன்றிய போதிலும், ஆகாசத் தாமரை போலும், விஷப் பல்லைப், பிடுங்கிய, பாம்பு போலும், ஒரு காரியத்தையும், உண்டு பண்ணுவதில்லை. வஸ்து இல்லாமல் சொல்லும், ஞானமும், ஏற்படுவது, விகல்பம் என்று, யோக ஸுத்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. அது போலாகி விடும்.

401

द्रष्टृदर्शनदृश्यादिभावश्चैकवस्तुनि ।
निर्विकारे निराकारे निर्विशेषे भिदा कुतः ॥

draṣṭṛ-udarsāna-dṛśyādibhāvaśūnyaikavastuni ।
nirvikāre nirākāre nirviśeṣe bhidā kutah ॥

In the Reality, which is without the seer, the seeing and the seen etc., which is the Changeless, Formless, Absolute, how can there be any diversity?

சத்தசத் திற்கு வேறாய்ச் சாட்சியாய்ப் புந்தி யாதிக்
கித்திற மகம்ப தத்தி னிலக்கியப் பொருளு மாகி
நித்தவத் துவிதா கண்ட நிமல சித்துருவே யான
சுத்தமாம் பிரத்திய கான்மா சுககனப் பரமான் மாவே. 401

சத்த சத்திற்கு வேறாய்ச், சாட்சியாய்ப் புந்தி யாதிக்கு
இத் திறம், அகம் பதத்தின், இலக்கியப் பொருளுமாகி
நித்த அத்துவித, அகண்ட, நிமல, சித்துருவே யான
சுத்தமாம், பிரத்திய ஆன்மா, சுக கனப், பரமான்மாவே. 401

ஐகத் என்ற இது, இல்லாத வஸ்துவிற்கு, ஸமானமான விகல்பமாய் இருக்கிறது. எவ்வித மாறுதலும் இல்லாத, எவ்வித ரூபமில்லாத, எவ்வித விட்சேபமும் இல்லாத, ஒரே வஸ்துவான, பிரமத்தில், வேற்றுமை எங்கிருந்து, ஏற்பட முடியும்?

எப்பொழுதும், பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்திலேயே, மனம், நன்கு நிலைத்து, நிர்விகல்ப ஸமாதியில் இருப்பவர்களுக்கு, ஒரு, பொழுதும், உலகம், தோன்றுவதில்லை. ஆனாலும், மற்றவர்களுக்கு, உலகம் தோன்றுகிறது. இவர்களுக்கும், கிளிஞ்சலில் தோன்றும், வெள்ளி போல, ஞானம் வந்ததும், மறைந்து விடுகிறது. இதனால் தான், பிரபஞ்சத்தை, முயல் கொம்பு போல, அஸத் என்று, சொல்லாமல், அஸத் கல்பம், அஸத்தைப் போன்றது என்று, கூறுகிறார். தோன்றி மறைவதால், பிரபஞ்சம், மித்யை, பொய்யானது. மித்யையான பிரபஞ்சத்தால், பிரமம், அத்வைதம் என்பதற்கு, பாதகமில்லை. ஆகையால், வாஸ்தவத்தில், பிரம்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும், வேறு வஸ்து, இல்லை. பிரம்ம ஸ்வரூபத்திலும், வேற்றுமை இல்லை.

402

कल्पार्णव इवात्यन्तपरिपूर्णैकवस्तुनि ।
निर्विकारे निराकारे निर्विशेषे भिदा कुतः ॥

kalpārṇava ivātyantaparipūrṇaikavastuni ।
nirvikāre nirākāre nirviśeṣe bhida kutah ॥

402. In that One Reality, which is All-pervading and Motionless, like the ocean, after the dissolution of the universe, which is the Changeless, Formless, Absolute, how can there be, any diversity?

இத்திற நித்தா நித்த வியல்பினைப் பகுத்த வற்றி
னித்தமாந் தன்னான் மாவை நிச்சயித் தறிவாங் கண்ணா
லத்திற மான நானே யகண்டசிற் பிரம மென்று
தத்துவ மறிந்தோ னியாவுந் தவிர்ந்துதான் சாந்த னாவன்.

இத் திறன் நித்தா நித்த, இயல்பினைப் பகுத்து அவற்றின்
 நித்தமாந், தன் ஆன்மாவை நிச்சயித்து, அறிவாங் கண்ணால்,
 அத் திறமான, நானே அகண்ட, சிற்பிரமம் என்று,
 தத்துவம் அறிந்தோன், யாவந், தவிர்ந்து, தான், சாந்தனாவன். 402

அஞ்ஞானம், விலகி விட்ட படியால், தன் மூலகமான,
 பார்க்கிறவன், பார்வை, பார்க்கப்படும் வஸ்து, பார்க்கும் கருவி,
 முதலான வஸ்துக்கள் இல்லாத, ஒரே வஸ்துவாயும், விகாரம்
 அற்றதாயும், ரூபம் அற்றதாயும், விசேஷமற்றதாயும் உள்ள,
 பிரஹ்மத்தில் வேற்றுமை, எங்கிருந்து வரும்.

403

तेजसीव तमो यत्र प्रलीनं भ्रान्तिकारणम् ।
 अद्वितीये परे तत्त्वे निर्विशेषे भिदा कुतः ॥

tejasīva tamo yatra pralīnam bhrāntikāraṇam ।
 advitiye pare tattve nirviśeṣe bhidaḥ kutah ॥

How can there be any diversity in the supreme Reality which is
 Non-dual and Absolute, where the very root of delusion dissolves,
 like darkness into light?

நிருவிகற் பகமே யாக நிகழ்ந்திடுஞ் சமாதி யாலே (து)
 யொருமையாந் தன்னான் மாவி னுண்மையை யெந்தப் போ
 புருடனிங் கறிவ னந்தப் போதுதா னஞ்ஞா னத்தான்
 மருவிய சகல மான மனமுடிச் சிறந்து போகும். 403

நிருவிகற்பகம் ஆக, நிகழ்ந்திடுஞ் சமாதியாலே,
 ஒருமையாந், தன் ஆன்மாவின், உண்மையை, எந்தப்
 புருடன், இங்கு அறிவன், அந்தப் போது தான், அஞ்ஞானத்தான்
 மருவிய, சகலமான * மன முடிச்சு இறந்து போகும்.

(* இருதயக் கிரந்தி (மாயை))

403

404

एकात्मके परे तत्त्वे भेदवार्ता कथं वसेत् ।
सुषुप्तौ सुखमात्रायां भेदः केनावलोकितः ॥

How can there arise any talk of difference in the supreme reality which is unitary? who has experienced difference in the state of dreamless sleep characterised by pure bliss?

In the One, the Supreme Reality, how can there be, any talk of diversity? Who can, ever observe any diversity, in the total bliss of, deep-sleep?

பத்தனே நிருவி கற்பப் பரமவத் துவிதான் மாவிற்
புத்தியின் றேஷத் தாலே பொருந்திநீ நானி தென்று
நித்தமும் விகற்ப முண்டா நிமலமாஞ் சமாதி தோன்றி
றத்துவ வநுபவத் தாற் றவிருமவ் விகற்பமெல்லாம். 404

பத்தனே நிருவிகற்பப், பரம அத்துவி தான், ஆன்மாவிற்,
புத்தியின் தோஷத்தாலே, பொருந்தி, நீ, நான், இதென்று,
நித்தமும், விகற்பம் உண்டாம், நிமலமாஞ் சமாதி தோன்றில்,
தத்துவ அநுபவத்தாற், தவிரும், அவ் விகற்பம், எல்லாம். 404

405

That is explained further

न ह्यस्ति विश्वं परतत्त्वबोधात्
सदात्मनि ब्रह्मणि निर्विकल्पे ।
कालत्रये नाप्यहिरिक्षितो गुणे
न ह्यम्बुबिन्दुर्मृगतृष्णिकायाम् ॥

na hyasti viśvaṁ paratattvabodhāt
sadātmani brahmaṇi nirvikalpe ।
kālatraye nāpyahirīkṣito guṇe
na hyambubindurmṛgaṭṛṣṇikāyām ॥

Even before realization of, the supreme Truth, the universe does not exist, in the Absolute Brahman, the quintessence of Existence. Never in the three periods of time, is the snake in the rope, nor a drop of water in the mirage.

சமதமா தியைய டைந்த சதுரனாஞ் சந்நி யாசி
யமலமாஞ் சமாதி யாற்ற எனகண்டபா வம்பொருந்தித்
தமசினால் வருவி கற்பந் தள்ளிநிர் விகற்ப னேயா
யகலமாம் பிரமா கார மாகவே சுகித்து நிற்பன். 405

சமம், தமம், ஆதியை, அடைந்த, சதுரனாஞ் சந்நியாசி,
அமலமாஞ், சமாதி ஆற்ற, அகண்ட பாவம் பொருந்தித்,
தமசினால் வரு, விகற்பந் தள்ளி, நிர் விகற்பனே யாய்
அகலமாம், பிரமாகாரமாகவே, சுகித்து நிற்பன். 405

சுசிப்தியில், ஞானத்தை, உண்டு பண்ணும் மனம், அடங்கி
விட்ட படியால், ஆத்மா, ஜடமான படியால், ஞானம்
ஏற்படுவதில்லை, என்பது, தார்க்கிகரின் கொள்கை. இது
சரியல்ல. நித்திய, ஞான ஸ்வரூபனான, ஸ்வயம், பிரகாச,
ஆத்மா, சுசிப்தியில், விளங்கிக் கொண்டு தான், இருக்கிறான்.
ஆனால், அறியப்படும் விசயம், இல்லாததால் தான், சுசிப்தியில்,
ஞானம் ஏற்படுவதில்லை. இரண்டாவது, வஸ்து இருக்குமாகில்,
அவசியம் பார்ப்பான். ஆத்மா, ஸ்வயம் பிரகாச, நித்ய, ஞான
ஸ்வரூபனாக, இருந்தாலும், இதைக் காட்டிலும் வேறாக,
இரண்டாவது வஸ்து இல்லாததால் தான், ஆத்மா சுசிப்தியில்
அறிகிறதில்லை” என்ற, இக் கருத்தை, சுருதி கூறுகிறது.

சுசிப்தியில், அஞ்ஞானம் இருந்தாலும், அது, ஆத்ம சக்தி
ஆனதாலும், அதிஷ்டானமான ஆத்மாவில், கல்பிதமானதாலும்.
ஆத்மாவைக் காட்டிலும், வேறல்ல, எல்லா நிலைகளிலும்,
ஆத்மா, இவ்வாறாக இருந்த போதிலும், எல்லாம் அடங்கியுள்ள,
சுசிப்தியில், அத்வைதத்தை, சுலபமாகப், புரிந்து கொள்ளக்

கூடும், என்பது, சுருதியின் கருத்து. ஒரு, உத்தம அதிகாரி, ஜாக்ரத் நிலையிலேயே, சுசீப்தி நிலையை, நன்கு சிந்திப்பானேயானால், அவனுக்கு, ஸமதி கைகூடி, அந்தக் கரண விருத்தியைக் கொண்டே, அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி, நிஷ்பிரபஞ்ச பிரம்மமாகி, விடுவான். சுசீப்தியில், ஸமதி, இரண்டிலும், விட்சேபமில்லை. ஆனால், சுசீப்தியில், ஆவரணம் உள்ளது. ஸமதியில், அதுவும் இல்லை. வாஸ்தவத்தில், துவைத பிரபஞ்சம் இருக்குமானால், சுஷீப்தியில் காணப்படும் அது, இல்லாததால் தான், காணப்படவில்லை. சுஷீப்தியில், அஞ்ஞானம் இருந்த போதிலும், ஸமதியில், நீங்கி விடுகிற படியால், அதுவும் வாஸ்தவமல்ல.

406

To clarify the same, the sruti is quoted

मायामात्रमिदं द्वैतमद्वैत परमार्थतः ।

इति ब्रूते श्रुतिः साक्षात्सुप्तாவबुध्यते ॥

māyāmātramidaṁ dvaitamadvaitaṁ paramārthataḥ ।

iti brūte śrutiḥ śakṣātsuṣuptāvanubhūyate ॥

406. The scriptures directly declare, that all duality is nothing but Maya, the reality alone is the Absolute Truth. Such, also is the experience, in deep – sleep.

எவர்கடஞ் சுரோத்தி ராதி யிந்திய மிதய மியாவுஞ்
சுவமதா ஞானான் மாவிற் சுத்தமாய்ப் பிறவி லாபித்தங்
கவமிலாச் சமதி பெற்றோ ரவர்களே முத்த ரானோர்
விவிதமாம்பரோட்சவார்த்தை விளம்புவோர்முத்தரன்றால். 406

எவர்கள், தம், சுரோத்திராதி, இந்திய, இதயம் யாவுஞ்,
சுவமதா, ஞான ஆன்மாவிற், சுத்தமாய்ப், பிறவிலாபித்து அங்கு,
அவமிலாச் சமதி பெற்றோர், அவர்களே, முத்தரானோர்
விவிதமாம், பரோட்ச வார்த்தை விளம்புவோர், முத்தர் அன்றால்.406

உத்தமமான, தத்துவத்தின் அறிவு, அனுபவம், ஏற்பட்டு விட்டால், அஞ்ஞானம், அடியோடு நீங்கி விடுகிற படியால், ஸத் ஸ்வரூபமாயும், விகல்பம் அற்றதாய் உள்ள, பிரஹ்மத்தினிடத்தில், ஜகத் இல்லை. கயிற்றில் பார்க்கப்பட்ட பாம்பானது, பார்ப்பதற்கு முன்னாலும், மறைந்த பிறகும், பார்க்கப்படும் காலத்திலும், ஆக மூன்று காலங்களிலும், கூட, இல்லவே இல்லை. அப்படியே, மானுக்கு, தாகத்தை உண்டு பண்ணும், பொய்யான, கானல் ஜலத்தில், துளி ஜலம் கூட, கிடையாது, என்பது பிரஸித்தம்.

நல்ல அறிவைக் கொண்டு தான், ஒரு வஸ்து இருப்பதையும், இல்லாததையும், தீர்மானிக்க வேண்டும். அஞ்ஞானத்தால், முன்னால் தோன்றிக் கொண்டிருந்த, பிரபஞ்சம் தான், தத்துவ ஞானத்தால், அஞ்ஞானம் மூலமான பிரபஞ்சம், வாஸ்தவத்தில், முக்காலும் இல்லை, பிரம்மம் தான், முக்காலும் உள்ளது, என்பது, தீர்மானம். இது வரை, எனக்கு, கிளிஞ்சல், வெள்ளியாக தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு சந்திரன், இரண்டாகத் தோன்றியது என்று, சொல்லும் இடத்தில், தோன்றிய போதிலும், கிளிஞ்சலும், இரு சந்திரர்களும் முக்காலும் இல்லை என்பதை, அனுபவத்தில் தீர்மானிக்கிறோம்.

இது வரை, சொல்லி வந்த, விஷயத்திற்கு, யுக்தி, அனுபவம் மாத்திரம், பிரமாணம் என்பதில்லை, வேதமே பிரமாணம், அதை அனுஸரித்துத் தான், யுக்தியும், அனுபவமும் இருக்கிறது.

67. Atma-vichara: Contemplation

407

अनन्यत्वमधिष्ठानादारोप्यस्य निरीक्षितम् ।
पण्डितै रज्जुसर्पादौ विकल्पो भ्रान्तिजीवनः ॥

ananyatvamadhiṣṭhānādāropyasya nirīkṣitam ।
paṇḍitai rajjusarpādaū vikalpo bhrāntijīvanah ॥

The wise have observed, that the superimposition is identical with its sub-stratum-just as, the rope and the snake. The difference exists only, because of delusion.

பேதமா முபாதி யாலே பின்னனா மொரு வன்றானே
யேதமா முபாதி நீர்த்தா லேகனா மவனே மற்று
மாதலா னுபாதி தீர்க்க வனிசமும் விவேகி யானோன்
சாதக நிருவி கற்ப சமாதியே செய்ய வேண்டும். 407

பேதமாம், உபாதி யாலே, பின்னனாம் ஒருவன் தானே
ஓதமாம், உபாதி தீர்த்தால், ஏகனாம் அவனே, மற்று
ஆதலால், உபாதி தீர்க்க, அனிசமும், விவேகியானோன்,
சாதக, நிருவிகற்ப சமாதியே, செய்ய வேண்டும். 407

“இந்த, பார்க்கப்படுகிற, இரண்டாய் இருக்கும் தன்மை, வெறும்
மாயை தான், இரண்டற்று, இருக்கும் தன்மை தான், வாஸ்தவமாய்
உள்ளது”, என்று வேதம், நேராகவே சொல்கிறது. அதுவே
தான், நல்ல தூக்கத்தில் அனுபவிக்கப்படுகிறது. புருஷனால்,
இது பற்றி, விவாதத்திற்கு இடமில்லை.

சுஷுப்தியில், எல்லாம் மறைந்த போதிலும், அங்கு
அஞ்ஞானம் இருப்பதாக, என்று, கைவல்ய உபநிஷத்தில்
கூறியிருப்பதால், சுஷுப்தியில், அத்வைதம், எப்படி தீர்மானிக்க
முடியும், என்ற கேள்விக்கு, அந்த, அஞ்ஞானம், அதிஷ்டானமான
பிரமத்தில், கல்பிதமானதால், அதிஷ்டானத்தைக் காட்டிலும்,
ஆரோபித வஸ்து, வேறல்ல. ஆதலாலும், ஸமாதியில், அந்த
அஞ்ஞானம் இல்லாத படியாலும், அத்வைதத்திற்கு, விரோதம்
இல்லை, என்பதைக் கூறுகிறார்.

408

चत्तमूलो विकल्पोऽयं चित्ताभावे न कश्चन ।
अतश्चित्तं समाधेहि प्रत्यग्रूपे परात्मनि ॥

cittamūlo vikalpo'yam cittābhāve na kaścana ।
ataścittam samādhehi pratyagrūpe parātmani ॥

The apparent universe has its root in the mind and cannot exist, once the mind is annihilated. Therefore, dissolve the mind, by fixing it, on the most subjective, supreme Self.

ஏகமா நிட்டை யாலே யென்றுமே பிரமத் தின்க
ணாகுமா சந்தி யுள்ளோ னகண்டசற் பிரம மாவன்
சோகமே யுற்ற கீடஞ் சுற்றிய பிரம ரத்தை
யேகமாய்ப் பாவித் துத்தா னென்றுமே ய.தா யிற்றே. 408

ஏகமாய் நிட்டையாலே, என்றுமே பிரமத்தின் கண்
ஆகும் * ஆசக்தி உள்ளோன், அகண்ட சற் பிரமமாவன்,
சோகமே உற்ற, ** கீடஞ் சுற்றிய *** பிரமரத்தை
ஏகமாய்ப் பாவித்துத், தான் என்றுமே அஃதாயிற்றே.
(* விருப்பம் ** புளு *** குளவி) 408

மேல் ஏற்பட்ட, கற்பிக்கப்பட்ட வஸ்துவிற்கு, அடிப்படை
அதிஷ்டான, பதார்த்தத்தில் இருந்து வேறுபடாத் தன்மையானது,
பண்டிதர்களால், கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பு முதலிய, இடங்களில்
நன்கு பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது. விகல்பம், தோற்றம் என்பது,
பிராந்தியினாலேயே, உயிரேற்றப்பட்டுப், பிழைத்துக்
கொண்டிருக்கிறது.

409

கிமபி சததபோதம் கெவலானந்தரூபம்
 நிருபமமதிவேல் நியமுக்தம் நிரிஹம் ।
 நிரவதிகாநாநம் நிஷ்கலம் நிவிகல்பம்
 ஹ்ரி கலயதி வித்வான் ப்ரஹ்ம பூர்ணம் சமா஥ௌ ॥
 ப்ரக்திவிக்ரிதிஸூந்யம் பாவநாதிதபாவம்
 சமரஸமஸமானம் மானஸம்ਬந்஢ூரம் ।
 நிஒாமவசநஸித்஢் நியமஸ்த்ரஸித்஢்
 ஹ்ரி கலயதி வித்வான் ப்ரஹ்ம பூர்ணம் சமா஥ௌ ॥

அஜரமமரஸ்தாபாவவஸ்துஸ்வரூபம்
 ஸ்திமதஸலிலராசிப்ரஹ்மாவ்யாவி஢ீநம் ।
 சமிதகுணவிகாரம் சாஸ்ததம் சாந்தமேகம்
 ஹ்ரி கலயதி வித்வான் ப்ரஹ்ம பூர்ணம் சமா஥ௌ ॥

kimapi satatabodham kevalānandarūpam
 nirupamamativelam nityamuktaṁ nirīham ।
 niravadhigaganābham niṣkalaṁ nirvikalpaṁ
 hr̥di kalayati vidvān brahma pūrṇam samādhau ॥
 prakrtivikṛtiśūnyam bhavanātītabhāvaṁ
 samarasamasamānam mānasambandhadūram ।
 nigamavacanasiddham nityamasmatprasiddham
 hr̥di kalayati vidvān brahma pūrṇam samādhau ॥
 ajaramamaramastābhāvavastusvarūpam
 stimitasalilārāśiprakhyamākhyāvihīnam ।
 śamitaguṇavikāraṁ śāśvataṁ śāntamekaṁ
 hr̥di kalayati vidvān brahma pūrṇam samādhau ॥

Through Samadhi, the wise man realised the infinite Brahman, in his heart, as something (inexplicably) of the essence of, eternal Knowledge and complete Bliss, which is unparalleled, which is beyond all limitations, which is ever free, which has no activity, and which is indivisible, and absolute like the limitless sky.

கிரியைக ளியாவும் விட்டுக் கீடகம் பிரரத்தை
 மருவியே தியானஞ் செய்து மற்றதே யாகு மாபோ
 லொருமையா நிட்டை யாலே யுண்மையாம் பிரமந் தன்னை
 சருவதாம் தியானிப் போனுஞ் சத்தியம் பிரம மாவான். 409

கிரியைகள் யாவும் விட்டுக், கீடகம், பிரரத்தை
மருவியே தியானஞ் செய்து, மற்றதே, ஆகுமா போல்
ஒருமையாம் நிட்டையாலே, உண்மையாம் பிரமந் தன்னை
சருவதாம், தியானிப் போனுஞ், சத்தியம், பிரமம் ஆவான். 409

இந்த விகல்பமானது, சித்தத்தை, மூலமாக, வேராக உடையது. சித்தம் இல்லையானால், வேலை செய்ய இல்லையானால், எவ்வித விகல்பமும் கிடையாது. ஆகையால், உள்ளுள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபமாய் இருக்கும், பரப் பிரம்மத்தினிடத்தில், சித்தத்தை, நன்கு வை. ஸமாதி நிலையில் இரு.

அவ் விதம், ஏற்படக்கூடிய ஸமாதி, நிலையை, வர்ணிக்கிறார். இது வரை சொல்லி வந்த, ஸமாதியில், இரண்டாவது வஸ்து தோன்றும், ஆனால், அது வாஸ்தவம் இல்லை என்ற, ஞானமும், கூடவே இருக்கும். ஆதலால், அந்த ஸமாதியை, 'திருச்யானு வித்தம்' என்பார்கள். இப்பொழுதும் சொல்லும், ஸமாதியில், இரண்டாவது தோன்றாமல், ஆத்ம ஸ்வரூபானு ஸந்தானம் மாத்திரம், இருப்பதால், இதை 'சப்பானு வித்தம்' என்பார்கள். இரண்டு வித, ஸமாதிகளின் ஸ்வரூபம், பிரயோஜனம், இவை எல்லாம் 'ஸ்ர்வ வேதாந்த ஸித்தாந்த ஸார ஸங்கிரகம்', என்கிற, பிரகரணத்தில், 829 முதல் 872 வரை சுலோகங்களில் விஸ்தாரமாக, ஸ்ரீமத் ஆசார்யாரவர்களே, வர்ணித்திருக்கிறார்கள்.

410

Through Samadhi, the wise man realises the infinite Brahman, in his heart, as devoid of the concepts of cause and effect, as the Reality beyond all fancy, as homogenous and matchless, beyond all proofs, established by the declarations of the scriptures, always ingrained in us, as the ego.

மிகவுமே நுண்மை யான மெய்ப் பரப் பிரமந் தன்னைத்
தகவிலாத் தூல திட்டி தன்னினா லெவருங் காணார்

நிகழ்மதி நுண்மை உள்ள நிமலரே சமாதி யாலே
மிகவுமே சூக்க மான விருத்தியாங் கண்ணாற் காண்பர். 410

மிகவுமே நுண்மையான, மெய்ப் பரப் பிரமந் தன்னைத்,
தகவிலாத், தூல திட்டி தன்னினால், எவருங் காணார்,
நிகழ் மதி, நுண்மை யுள்ள, நிமலரே, சமாதியாலே
மிகவுமே சூக்கமான, விருத்தியாங், கண்ணாற் காண்பர். 410

ஏதோவொரு, வர்ணிக்க முடியாததாய், நித்தியமான, ஞான
ஸ்வரூபமாய், துக்கக் கலப்பில்லாத, தனித்த, ஆனந்த
ஸ்வரூபமாய், உபமானம் அற்றதாய், கரை கடந்ததாய்,
பிரபஞ்சத்திற்கு, மேல் பட்டதாய், எப்பொழுதும், ஸம்ஸாரத்தில்
இருந்து விடு பட்டதாய், செயற்கை அற்றதாய், ஆசை அற்றதாய்,
தேசம், காலம், வஸ்து என்னும், மூவித, எல்லை அற்றதாய்,
ஆகாசம் போல், அஸங்கமாயும், நிர்மலமாயும் உள்ளதாய்,
அவயங்கள் அற்றதாய், விகல்பங்கள் அற்றதாய், நிறைந்ததாய்
உள்ள, பிரம்மத்தை அறிந்தவர், ஸமாதி நிலையினை
ஹ்ருதயத்தில் அனுபவிக்கிறார்.

411

Through Samadhi, the wise man realises, the infinite Brahman in his heart, as undecaying and immortal, as the positive entity, which debars all negations, which is like a calm ocean, which has no name, in which there are neither merits, nor demerits, which is eternal, tranquil and One.

மெத்தவும் புடபா கத்தான் மேவிய மலத்தை விட்டுச்
சுத்தமாந் தன்கு ணத்தைச் சொன்னமே வுவுதே போலச்
சித்தமுந் தியானத் தாலே சேர்ந்தமுக் குணம் லத்தைச்
சுத்தமாய் விட்டுத் தன்னின் சுபாவமாஞ் சொருப மேவும். 411

மெத்தவும் புட பாகத்தான், மேவிய மலத்தை விட்டுச்,
சுத்தமாந், தன் குணத்தைச், * சொன்னம் மேவுவதே போலச்,
சித்தமுந், தியானத்தாலே, சேர்ந்த முக்குண மலத்தைச்,
சுத்தமாய் விட்டுத், தன்னின் சுபாவமாஞ், சொருபம் மேவும்.

(* பொன்)

411

412

समाहितान्तःकरणः स्वरूपे
विलोकयात्मानमखण्डवैभवम् ।
विच्छिन्द्वि बन्धं भवगन्धगन्धितं
यत्नेन पुंस्त्वं सफलीकुरुष्व ॥

samāhitāntaḥkaraṇaḥ svarūpe
vilokayātmānamakhaṇḍavaibhavam ।
vicchinddhi bandham bhavagandhagandhitam
yatnena puṁstvaṁ saphalīkuruṣva ॥

With a controlled mind, in Samadhi see in your own Self, the Atman of undying splendour. Cut off your bondages, which have been strengthened by, the impressions of your previous births, and successfully strive to, realise the fulfillment, of a human birth.

இடைவிடாத் தியானத் தாலே யிருத யஞ் சுத்த மாகித்
திடமுறப் பிரமத் தின்கண் டியங் கிடா தடங்கு மெப்போ
தடர்மிகு மகண்டா நந்த வனுபவ வேது வான
சடமிலா நிருவி கற்ப சமாதியப் பொழுதே யுண்டாம். 412

இடை விடாத் தியானத்தாலே, இருதயஞ் சுத்தமாகித்
திடம் உறப் பிரமத்தின் கண், தியங்கிடாது, அடங்கும் எப்போதும்
அடர் மிகும், அகண்டாநந்த, அனுபவ ஏதுவான,
சட மிலா, நிருவிகற்ப சமாதி, அப்பொழுதே உண்டாம். 412

ஐரை, குறைவு இல்லாததாய், மரணம் இல்லாததாய், தோற்றம்
எல்லாம் நீங்கி, வாஸ்தவமாய் இருக்கும், ஸ்வரூபத்தை உடைய

தாய், அசைவற்றிருக்கும், ஸமுத்திரத்தைப் போலுள்ளதாய், எவ்வித பெயரும் அற்றதாய், குணமும், மாறுதலும், விலகினதாய், என்றும் இருப்பதாய், அடங்கினதாய், ஒன்றாகவே இருப்பதாய், நிறைந்ததாய் உள்ள பிரமத்தை, ஸமாதி நிலையில், ஞானியானவர், ஹ்ருதயத்தில், அனுபவிக்கிறார்.

வித்வான், இவ்விதம் அனுபவிப்பது போல், நீயும், ஸமாதி செய்து, அனுபவிக்கலாம், என்று சிஷ்யனுக்கு சொல்கிறார்.

413

सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं सच्चिदानन्दमद्वयम् ।
भावयात्मानमात्मस्थं न भूयः कल्पसेऽध्वने ॥

sarvopādhivinirmuktaṁ saccidānandamadvayam ।
bhāvayātmānamātmasthaṁ na bhūyaḥ kalpase'dhvene ॥

Meditate upon that Atman, which is your Self, which is beyond all limitations, which is Existence-Knowledge-Bliss-Absolute, and Non-dual. Never will you come under the sway of births and deaths.

ஆனவச் சமாதி யாலே யகிலவா சனைமு டிச்சும்
போனதாம் விவித மாகப் பொருந்திய கன்மம் பொன்று
மேனையுள் வெளியி லெங்கு மென்றுமோர் முயற்சி யின்றி
யுனமில் சொருபத் தோற்ற மொருமையா யொளிரா நிற்கும்.

413

ஆன அச் சமாதியாலே, அகில * வாசனை முடிச்சும்,
போனதாம், விவிதமாகப் பொருந்திய, கன்மம், பொன்றும்,
ஏனை, உள் வெளியில், எங்கும் என்றும், ஓர் முயற்சி இன்றி
ஊனம் இல், சொருபத் தோற்றம் ஒருமையாய், ஒளிரா நிற்கும்.
(* வாசனைக் கிராந்தி)

413

ஸ்வஸ்வ ரூபத்தில், அசைவில்லாமல், நன்கு நிறுத்தி
வைக்கப்பட்ட, அந்தக் கரணத்தை உடையவனாய், துண்டு

படாத, மேன்மை உடைய, ஆத்ம தத்துவத்தை, நன்கு பார்த்து அனுபவி. ஸம்ஸார வாஸனையோடு கூடிய, பந்தத்தை, நன்கு அறுத்து விடு. முன் 2, 4, 5, சுலோகங்களில், சொன்ன படி எவ்வளவோ புண்ணியம் செய்து, சிரமப்பட்டு, ஸம்பாதிக்கப் பட்டிருக்கிற, புருஷத் தன்மையை, பிரயாஸை எடுத்துக் கொண்டு, பிரயோஜனம் உள்ளதாகச், செய்து கொள்.

68. Give Up Perceptions. (414 - 418)

414

छायेव पुंसः परिदृश्यमान माभासरूपेण फलानुभूत्या ।
शरीरमाराच्छववन्निरस्तं पुनर्न संयत्त इदं महात्मा ॥

chāyeva pumsaḥ paridrśyamānam
ābhāsarūpeṇa phalānubhūtyā ।
śarīramārācchavavannirastam
punarna sandhatta idaṁ mahātmā ॥

Once the body has been cast off, like a corpse, the wise man, does not attach himself to it, though, like man's shadow, it is still visible, owing to the effects of past actions.

பலிப்பினாற் பார்க்கும் போது பாங்கான சிரவ ணத்தின்
சலிப்பிலா மனனந் தானே சதகுண மேலா மத்தி
னிலைப்பிலா நிதித்தி யாச மிலக்கமாங் குணமே லாகு
மலுப்பிலா நிருவி கற்ப மளவிலாப் பலனு டைத்தாம். 414

பலிப்பினாற், பார்க்கும் போது, பாங்கான சிரவணத்தின்
சலிப்பிலா மனனந் தானே, சத குண மேலாகும் அத்தில்
நிலைப்பிலா, நிதித்தியாச இலக்கமாங் குணம் மேலாகும்,
அலுப்பிலா நிருவிகற்பம், அளவிலாப் பலன் உடைத்தாம். 414

காரண சரீரம், சூக்சம சரீரம், ஸ்தூல சரீரம் ஆகிய, எல்லா உபாதிகளில் இருந்தும், அவைகளின் வாஸனைகளில் இருந்தும், நன்கு விடுபட்டதாய், ஸத், எப்பொழுதும் உள்ளதாய், சித், ஞான ஸ்வரூபமாய், ஆனந்தம், துக்கமே கலக்காத, ஆனந்தமாய் உள்ள, இரண்டற்ற ஆத்மாவை, தன்னிடத்திலேயே இருப்பதாக தெரிந்து, அனுபவி. மறுபடியும், ஸம்ஸார வழிக்கு, வரமாட்டாய்.

35. சரீரத்தை கவனிக்காதே

இவ்விதம், ஆத்ம ஸாட்சாத்காரம், ஏற்பட்ட பிறகும், பிராரப்த கர்மத்தினால், சரீரம், இருக்கத்தான் இருக்கும். ஆனால், ஒருவன், வெளிச்சத்தில் நிற்கும் போது, கீழே விழும், நிழல் அவனைப் போலவே, கை, கால், உள்ளதாகத் தோன்றின போதிலும், அந்த நிழலில், 'நான்' என்ற, எண்ணம், கொள்வதில்லை. அது போல, ஞானி, இந்த சரீரத்தில், கொஞ்சமேனும், அபிமானம் வைக்க மாட்டான், என்று, 5 சுலோகங்களில், எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

415

सततविमलबोधानन्दरूपं समेत्य त्यज
जडमलरूपोपाधिमेतं सुदूरे ।
अथ पुनरपि नैष स्मर्यतां वान्तवस्तु
स्मरणविषयभूतं पल्पते कुत्सनाय ॥

satatavimalabodhānandarūpaṁ sametya
tyaja jaḍamalarūpopādhimetam sudūre ।
atha punarapi naiṣa smaryatām vāntavastu
smaraṇaviṣayabhūtaṁ palpate kutsanāya ॥

Eternal, unsullied, Knowledge-Bliss-thus realising the Atman, filing far away this body which is inert and filthy. Then think of it, no more, for a thing vomited, brings disgust to the mind, when remembered.

பிரிவிலாச் சமாதி யாலே பிரதிபந் தங்க ளின்றி
யொருமையாய்ப் பிரம ரூப முணரலா ம்.தி லாதேற்
சருவதா மனவி ருத்தி சஞ்சல மாத லாலே
விரிவுற விரோத மான விருத்தியோ டேக லக்கும். 415

பிரிவிலாச் சமாதியாலே, பிரதி பந்தங்கள் இன்றி,
ஒருமையாய்ப், பிரம ரூபம் உணரலாம், அஃதிலாதேற்
சருவதாம், மனவிருத்தி சஞ்சலம் ஆதலாலே,
விரிவுற, விரோதமான விருத்தியோடே, கலக்கும். 415

ஆத்ம ஸாட்சாத்காரம், அடைந்திருக்கும் மஹான் உத்தம
பலனாகிய, ஸ்வரூப சைதன்யத்தை, அனுபவித்து வரும்
காரணத்தினால், மனிதனுடைய நிழலைப்போல, வெறும்
தோற்றமான, ரூபத்துடன் தோன்றி காணப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதும்,
சுவம் போலவே, தூரத்திலேயே போட்டு விடப்பட்டதாயும்
உள்ள, இந்த சரீரத்தை, மறுபடியும் 'நான்' என்று, நினைத்துப்,
பார்க்கமாட்டார்.

பிராரப்த கர்மா முடிந்து, சரீரம் விழும் வரை, சரீரம்,
தோன்றிக் கொண்டிருந்த போதிலும், பாம்பால், கழட்டப்பட்ட,
பாம்புச் சட்டையைப் போலும், நிழலைப் போலும், அதில்,
ஞானிக்கு, அபிமானம் இருக்காது.

416

समूलमेतत्परिदाह्य व वहौ
सदात्मनि ब्रह्मणि निर्विकल्पे ।
ततः स्वयं नित्यविशुद्धबोधा-
नन्दात्मना तिष्ठति विद्वरिष्ठः ॥

samūlametatparidāhya vahnau
sadātmani brahmaṇi nirvikalpe ।
tataḥ svayaṁ nityaviśuddhabodhā-
nandātmanā tiṣṭhati vidvarīṣṭhaḥ ॥

Burning all this, root and all, in the fire of Brahman, the Eternal, Absolute Self, he who is truly wise, remains alone, established as the pure Atman, Eternal Knowledge-Bliss.

ஆதலாற் பொறிகள் புந்தி யடக்கிநீ நின்னான் மாவிற்
சாதுவே சமாதி பெற்றுச் சந்ததம் பிரம ஞானச்
சோதிகொண் டவிசா ரத்தாற் சுழல்வறு மிருளை யெல்லா
மீதியில் லாது நீங்கி மிஞ்சிய வடிவாய் நிற்பாய். 416

ஆதலாற், பொறிகள், புந்தி, அடக்கி, நீ, நின் ஆன்மாவிற்
சாதுவே, சமாதி பெற்றுச், சந்ததம் பிரம ஞானஞ்,
சோதி கொண்ட விசாரத்தாற், சுழல்வறு இருளை எல்லாம்,
மீதி இல்லாது, நீங்கி, மிஞ்சிய வடிவாய், நிற்பாய். 416

417

प्रारब्धसूत्रग्रथितं शरीरं
प्रयातु वा तिष्ठतु गोरिव शक ।
न तत्पुनः पश्यति तत्त्ववेत्ता-
ऽऽनन्दात्मनि ब्रह्मणि लीनवृत्तिः ॥

prārabdhasūtragrathitam śarīram
prayātu vā tiṣṭhatu goriva śrak ।
na tatpunaḥ paśyati tattvavettā-
nandātmani brahmaṇi līnavṛttiḥ ॥

This body is woven, from the fibre of parabdhā, and the Knower of Truth, is not concerned, whether it drops off or remains – as the garland around the cow's neck, for his thoughts are reposed, in Brahman, the quintessence of Bliss.

ஏதுமே பேசாத் தன்மை யெவளவும் வாங்காத் தன்மை
கோதுறு மாசை யின்மை குறைவுசெய் கிரியை யின்மை
சாதுவே யேகாந் தத்திற் சந்ததம் வாசஞ் செய்கை
யிதெலாஞ் சமாதி தன்னை யிசைந்திட முந்து மார்க்கம். 417

ஏதுமே, பேசாத் தன்மை, எவளவும், வாங்காத் தன்மை,
கோதுறும் ஆசை இன்மை, குறைவு செய் கிரியை இன்மை,
சாதுவே, ஏகாந்தத்திற், சந்ததம் வாசஞ் செய்கை,
இதெலாஞ், சமாதி தன்னை, இசைந்திட, முந்தும் மார்க்கம். 417

418

अखण्डानन्दमात्मानं विज्ञाय स्वस्वरूपतः ।
किमिच्छन् कस्य वा हेतोर्देहं पुष्पाति तत्त्ववित् ॥

akhaṇḍānandamātmānaṁ vijñāya svasvarūpataḥ ।
kimicchan kasya vā hetordehaṁ puṣṇāti tattvavit ॥

Having known the Atman, which is unbroken Bliss, to be his very own Self, with what motive or for whom, is the body to be cherished, by the Knower of Truth.

ஏகாந் ததேச வாச மிந்திய மடங்க வேது
போகாத வவ்வ டக்கம் புரைமன மடங்க லேது
வேகாத வவ்வ டக்க மிவ்வுட லாதி நானென்
றாகாத வாத னைக்கோ ளடங்குதற் கேதுவாமே. 418

ஏகாந்த தேச வாசம், இந்தியம் அடங்க ஏது,
போகாத, அவ் அடக்கம், புரை மனம் அடங்க ஏது,
வேகாத அவ் அடக்கம், இவ் உடலாதி நானென்று,
ஆகாத வாதனைக், கோள், அடங்குதற்கு ஏதுவாமே. 418

பசு மாட்டுக்கு, தும்பு அல்லது, அலங்காரத்திற்காக, கழுத்தில்
போடப்பட்டிருக்கும் மாலை எப்படியோ, அதைப் போல, பிராரப்த
கர்மாவாகிற, கயிற்றில், கட்டப்பட்டிருக்கிற சரீரமானது,
போகட்டும், மரணம் அடையட்டும், அல்லது, இருக்கட்டும்,
ஜீவித்திருக்கட்டும். அதை, தத்துவத்தை, அறிந்தவராய், ஆனந்த
ஸ்வரூபமாய், பிரமத்தினிடத்தில், லயம் அடைந்த விருத்தி
உள்ளவராய், இருப்பவர், மறுபடியும், பார்க்க மாட்டார்.

பசு மாடு, தன் கழுத்தில் போடப்பட்டிருக்கும் கயிற்றையோ, அலங்கார மாலைகளையோ, தன்னுடையதாக எண்ணாது. இது போல, ஞானி, பிராரப்த கர்மாவினால், இயங்கிக் கொண்டிருக்கும், இந்த சரீரம், இருந்தாலும், போனாலும், இதை, கவனிக்க மாட்டான். ஆனால், உலகத்தார், இந்த சரீரத்தை, ஞானியைச் சேர்ந்ததாகவும், இதனால், அவன், ஸுக, துக்கங்களை, அடைவதாகவும், எண்ணுவார்கள். ஸுக, துக்கங்களை, அடைவதாக அதற்காகத் தான், மனம் வெளியில், செல்கிறது. ஞானிக்கு, நித்ய ஸுகம், கிடைத்து, ஆனந்த ஸ்வரூபமாகவே, விளங்குவதால், அவன் மனம், வெளியில் செல்லாது.

69. The Science of Reality - Its Benefits (419 - 425)

19

संसिद्धस्य फलं त्वेतज्जीवनमुक्तस्य योगिनः ।

बहिरन्तः सदानन्दरसास्वादनमात्मनि ॥

samsiddhasya phalaṁ tvetajjīvanmuktasya yoginaḥ ।

bahirantaḥ sadānandarasāsvādanamātmani ॥

The perfected yogi, who is jivanmuktaḥ, gets this as a result, within and without, he enjoys eternal Bliss,'

வாதனை யடக்கத் தாலே வரையிலாப் பிரமா னந்தத்
தேதமி லநுப வந்தா னென்றுமே தியானிக் கெய்து
மாதலால் விவேகி யானோ னலைமன வடக்கந் தன்னைச்
சாதுவே முயற்சியாலே சாதிக்க வேண்டு மென்றும். 419

வாதனை அடக்கத் தாலே, * வரையிலாப் பிரமானந்தத்து,
ஏதமில் அநுபவந் தான், என்றுமே, தியானிக்க எய்தும்

ஆதலால் விவேகி ஆனோன், அலை மன அடக்கந் தன்னைச் சாதுவே, முயற்சியாலே, சாதிக்க வேண்டும் என்றும்.

(* எல்லை இல்லாத)

419

பரிபூர்ண, ஆனந்த ரூபமான, ஆத்மாவை, தன்னுடைய ஸ்வரூபமாக, நன்கு, அறிந்து கொண்ட பிறகு, வாஸ்தவத் தன்மையை, அறிந்தவர், எதை விரும்பி, எந்த காரணத்திற்காக, பிரஜோசனத்தை, உத்தேசித்துக் தான், சரீரத்தை, போசனை செய்வார்?

அஞ்ஞானி, ஸுகத்தை அடைய, சரீரத்தைக், கொண்டே, முயற்சிக்க வேண்டியிருப்பதனால், சரீரத்தை போசிப்பான். ஞானி, ஸுகத்தை, அடைந்து விட்டபடியால், முயற்சிக்க, தேவையில்லை. இதனால், ஞானி, சரீரத்தை, போசிக்க மாட்டான்.

36. ஜீவன் முக்த லட்சணம் வாக்கின், ஆவாசியகத்துவமும், அதன் பயனும் கூறல்

420

वैराग्यस्य फलं बोधो बोधस्योपरतिः फलम् ।
स्वानन्दानुभवाच्छान्तिरैषैवोपरतेः फलम् ॥

vairāgyasya phalaṁ bodho bodhasyoparatih phalaṁ ।
svānandanubhavācchāntireṣaivoparateh phalaṁ ॥

420. The fruit of dispassion, is Knowledge, that of Knowledge, is withdrawal from sense pleasures. The fruit of this withdrawal, is the experience of the Blissful Self, and peace is the result of this experience.

அரியனே மனதில் வாக்கை யடக்கதைப் புத்தி யின்கண் பிரிவற வடக்கி யத்தைப் பிறங்கு சாட்சியி லடக்கு

புரையிலாச் சாட்சி தன்னைப் பூரண நிருவி கற்பப்
பிரமமாய்த் தானே பார்த்துப் பெருகிய சாந்தி சார்வாய். 420

அரியனே, மனதில், வாக்கை அடக்க, அதைப், புத்தியின் கண்,
பிரிவற அடக்கி, அதைத், பிறங்கு, சாட்சியில் அடக்கு,
புரையிலாச், சாட்சி தன்னைப், பூரண நிரு விகற்பப்,
பிரமமாய்த், தானே பார்த்துப், பெருகிய சாந்தி, சார்வாய். 420

ஸாதனங்களை, கிரமப் படி, அனுஷ்டித்து வந்தவராய், நன்கு
ஸித்தி அடைந்திருக்கும், ஜீவித்திருக்கும் போதே, முக்தி
அடைந்திருப்பவருக்கு, தன்னிடத்தில், வெளியிலும், ஸமாதி
நிலையிலிருந்து, வெளியிலும் வந்த போதும், உள்ளேயும்
ஸமாதி நிலையிலிருக்கும் போதும், எப்பொழுதும், ஆனந்த
ரஸத்தை, அனுபவிப்பதாகிய, இதுவே, பலன்.

விவேகம், வைராக்கியம் முதலான, நான்கு, ஸாதனங்
களையும், கைக் கொண்டு, குருவை அண்டி, வேதாந்த சிரவண
மனன, நிதித்தியாஸனங்களை, அனுஷ்டித்து, ஆத்மானுபவம்
பெற்று, அதிலேயே, மனதை நிலை நிறுத்தி, ஜீவித்துக் கொண்டு,
இருக்கும் பொழுதே, முக்தனான ஞானிக்கு, எப்பொழுதும்,
ஸமாதியிலும், வியுத்தான நிலையிலும், ஆனந்தானுபவம்
இருக்கும். அஞ்ஞானம், நீங்கி விட்டபடியால், அவனுக்கு,
வியுத்தான நிலையிலும், ஆனந்தம் மறையாது. உலகத்தாரும்,
அவனைக் கண்டு, புன்சிரிப்பு, பார்வை, முதலியவைகளைக்
கொண்டு, பூர்ணானந்தம் அனுபவிப்பதைத், தெரிந்து
கொள்வார்கள்.

முன், 376, 377, 378 சுலோகங்களில், வைராக்கியமும்,
ஞானமும், பட்சிக்கு இரண்டு இரக்கைகள் போல, மோட்சம்
அடைவதற்கு, முக்கிய ஸாதனங்கள் என்றும், 379இல்
அவ்விரண்டும் ஏற்பட்டால், ஸகலவிதமான கிரியைகளையும்,
விட்டு விட்டிருக்கும் நிலை ஏற்படும் என்றும், சொல்லப்பட்டு
இருக்கிறது. இம் மூன்றுக்கு, உள்ளும், ஒன்றுக் கொன்று,

காரிய, காரண, பாவம், உள்ளது, என்பதையும், இங்கு தெளிவாய்ச் சொல்லி, அந்த கிரியைகளில் இருந்து, நிவிருத்தியினால், மேலே கண்ட, ஆனந்தானுபவம் ஏற்பட்டு, உத்கிருஷ்டமான சாந்தி, ஏற்படுகிறது, என்கிறார்.

421

निवृत्तिः परमा तृप्तिरानन्दोऽनुपमः स्वतः ।
दृष्टुः खेष्वनुद्वेगो विद्यायाः प्रस्तुतं फलम् ॥

nivṛttiḥ paramā tṛptirānando'nupamaḥ svataḥ ।
drṣṭaduhkheṣvanudvego vidyāyāḥ prastutaṁ phalam ॥

When there are no succeeding stages, the preceding ones, are useless. (In a perfect series), automatic cessation of the objectives world, supreme satisfaction, and unequalled Bliss follow, as a matter of course.

ஏதமாந் தேகம் பிராண ணிந்திய மனது புந்தி
யாதியா முபாதி கட்கு ளலைமன மெந்த வெந்தக்
கோததா முபாதி யோடே கூடுமம் மயமே யாக
வோதிய தியானி யாவ னொழிவிலா நந்த மொன்றான். 421

ஏதமாந் தேகம், பிராணன், இந்திய, மனது, புந்தி,
ஆதியாம் உபாதிகுள், அலை மனம், எந்த, எந்தக்,
கோததாம் உபாதியோடே கூடும், அம் மயமேயாக
ஓதிய, தியானியாவன், ஒழிவிலா ஆநந்தம், ஒன்றான். 421

வைராக்கியத்தினுடைய, பலன், பிரயோஜனம் ஆதம் தத்துவ ஞானம். ஞானத்தினுடைய பலன், வெளி விஷயங்களில் இருந்து, நிவிருத்தியாதல். அந்த நிவிருத்தியின் பலன், தன் ஸ்வரூப, ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பதனால் ஏற்படும், இந்த சாந்தி, அடங்குதல் தான்.

ஆரம்பத்தில் கூறப்பட்ட, விவேகம் முதலான, ஸாதன சதுஷ்டயத்திலும், வைராக்கியம், உபரதி, சாந்தி, இவை காணப்படுகிறது. ஆனால், பிரஹ்ம விசாரத்திற்கு, ஸாதனமான, அந்த வைராக்கியமும், உபரதியும், சாந்தியும், அப்பொழுது, ஸாமான்யமாக இருந்தாலும், போதும். இப்பொழுது தான், அவை, பூர்ணமாகின்றன. முன்னால் முயற்சியுடன், ஸம்பாதிக்க வேண்டிய, ஸாதனங்கள், இப்பொழுது, தானாகவே, நிலை பெற்று விடுகின்றன, விசாரம் செய்யும் பொழுது, விஷயங்களில், ஆசை அற்றிருப்பது தான், வைராக்கியம் என்பது. இப்பொழுது, வாஸனையும் விலகும் பொழுது வைராக்கியம் பூர்ணமாகி, ஞானம் ஏற்படுகிறது. வைராக்கியாதி ஸாதனங்களுடன், ஒருவன் விசாரம் செய்தும், ஞானம், ஏற்படவில்லையானால், அவனுக்கு, வைராக்கியம் பூர்ணமாக இல்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டும். வைராக்கியம், பூர்ணமான வைராக்கியத்தின் பலன், போதம். ஆத்ம ஸாட்சாத்காரம்.

ஞானத்தின் பலன், உபரதி, ஸாதன சதுஷ்டயத்திலும் சமாதி சட்கத்தில், உபரதி காணப்படுகிறது. வெளிப்பதார்த் தங்களின் எண்ணம், மனதில் ஏற்படாமலிருப்பது தான், உபரதி. விசாரம் செய்யும் பொழுது, போக்கிய வஸ்துக்களை நினையாமல், இருக்கலாமே தவிர, வெளிச் சிந்தையே இல்லாமல் இருக்க முடியாது. இப்பொழுது நிதித்யாஸனத்தால், மனதில், அநாத்ம விருத்தி இல்லாமல் செய்து விடலாம். ஆகவே, பூர்ணமான உபரதி, ஞானத்தின் பலன், ஸாமான்யமான உபரதி, ஞானத்திற்கு, ஸாதனம். இத்தகைய, உபரதியின் பலன், ஆத்மாநந்தத்தால் ஏற்படும் சாந்தி. முன்னால், சமம், சாந்தி, தமம் இவைகளின் பலனாக, உபரதி கூறப்பட்டது. இங்கு, உபரதி பூர்ணமான பிறகு, இதன் பலனாக, சாந்தி கூறப்படுகிறது. இது போல், முன்னால், விவேகம் பரோட்சமாக இருந்தது. இப்பொழுது விவேகம், அபரோட்சமாகி விடுகிறது. ஆகவே, பூர்ணமான, வைராக்கியம் ஏற்பட்டு, வாஸனையும் விலகியவுடன், ஆத்ம

ஞானம் வந்து, பூர்ணமான உபரதியும், அதன் மூலம், ஆநந்தானுபவமும் சாந்தியும், ஏற்படுகிறது.

ஆதம் ஞானத்தின் பலன், உபரதி என்றும், உபரதியின் பலன், ஆனந்தானுபவம் மூலமாய், சாந்தி என்றும், சொன்னதையே, கொஞ்சம் விஸ்தரித்து, நான்கு சுலோகங்களில், சொல்கிறார்.

422

यत्कृतं भ्रान्तिवैलायां नानाकर्म जुगुप्सितम् ।
 पश्चान्नरो विवेकेन तत्कथं कर्तुमर्हति ॥
 विद्याफलं स्यादसतो निवृत्तिः
 प्रवृत्तिरज्ञानफलं तदीक्षितम् ।
 तज्ज्ञाज्ञयोर्यन्मृगात्स्निकदो
 नोचेद्विदां दृष्टफलं किमस्मात् ॥

yatkṛtaṁ bhrāntivelāyāṁ nānā karma jugupsitam ।
 paścānnaro vivekena tatkatham kartumarhati ॥
 vidyāphalaṁ syādasato nivṛtṭiḥ
 pravṛttirajñānaphalaṁ tadīkṣitam ।
 tajjñājñayoryanmṛgaṭṣṇikāḍau
 nocedvidāṁ dṛṣṭaphalaṁ kimasmāt ॥

The result of Knowledge, is, non-chalance towards worldly sorrows,
 How can, he who performs vile deeds, in delusion, perform them
 again, when he possesses discrimination?

ஆதலா லந்த வந்த வனர்த்தமா முபாதி சேர்ந்த
 வேதமாந் தன்ம னத்தை யேகாது மீட்க வேண்டிச்
 சாதுவே தியானி யானோன் சகலமு நன்றாய்த் தள்ளி
 யோதிய பிரமத் தின்க ணோய்வதே யொழியா விற்பம். 422

ஆதலால், அந்த, வந்த அனர்த்தமாம் உபாதி, சேர்ந்த
 வேதமாந் தன் மனத்தை, ஏகாது, மீட்க வேண்டிச்,
 சாதுவே, தியானி ஆனோன், சகலமும் நன்றாய்த் தள்ளி,
 ஓதிய பிரமத்தின் கண், ஓய்வதே, ஒழியா இன்பம்.

**ஆத்ம, சாசாத்காரத்தினுடைய, பிரசித்தமாகக்
காணப்படுகின்ற, பலன்**

1. எல்லா வெளி வியாபாரங்களில் இருந்து, நிவிருத்தி அடைவது, செய்ய வேண்டியது ஒன்றும், பாக்கி இல்லாததால் ஒன்றும் செய்யாமல் இருத்தல்.
 2. உத்தமமான திருப்தி, இனி மேல் செய்ய வேண்டியதோ, அடைய வேண்டியதோ, யாதொன்றும் கிடையாது. செய்ய வேண்டியதைச், செய்தாய் விட்டது. அடைய வேண்டியதை, அடைந்தாய் விட்டது. நான், தன்னியன் என்று எண்ணி, அதனால் ஏற்படும், ஸுகம்.
 3. தானாகவே, வேறு விஷயத்தையோ, நிமித்தத்தையோ, கருவியையோ, எதிர்பாராமல், ஏற்படும் நிகரற்ற ஆனந்தானுபவம்.
 4. பிராரப்த கர்ம வசத்தினால், தென்படும், துக்கங்கள், ஏற்படும் போது, பதட்டம் இல்லாமை, கவலைப்படாமல் இருத்தல்.
1. தத்துவ ஞானத்திற்கு, நான்கு பலன்கள்:
 - அ. நிவிருத்தி.
 - ஆ. பரம திருப்தி.
 - இ. ஒப்பற்ற ஆனந்தம்.
 - ஈ. துக்கங்களைக் கண்டு, மனதில் தாபம் ஏற்படாத, நிலை.
 2. செய்ய வேண்டியதைச், செய்து விட்டேன். அடைய வேண்டியதை, அடைந்து விட்டேன். இனி, எனக்கு செய்ய வேண்டியதோ, அடைய வேண்டியதோ, ஒன்றும் பாக்கி இல்லை. நான் தன்னியன் என்ற மன நிறைவு, பரம திருப்தி.

3. விஷயத்தை எதிர்பாராமல், தானாகவே ஏற்படும், அழிவு அற்ற, எல்லை அற்ற, ஸுகம், ஒப்பற்ற ஆனந்தம்.
4. பிராப்த கர்மாக்களால், துக்கம் ஏற்படும் பொழுது, மனதில், தாபம் இல்லாமை.

அஞ்ஞானி, துக்கம் வரும் பொழுது, “ஐயோ! நான் மகா பாபி. துன்பத்தை அனுபவிக்கிறேன். என்னை, என்ன செய்ய”, என்று, அலறுவான். இது, விவேகம் போல் தோன்றலாம். ஆனாலும், இந்த விவேகம் முற் பிறவிகளில், இருக்குமானால், பாபத்தைச் செய்யாமல் இருப்பான். இந்த நிலை, வந்திருக்காது. இந்த விவேகம், பயன் உள்ளதாக ஆகும். பாபங்களை, தைரியமாகச் செய்து விட்டு, இப்போது வருந்துவதில் என்ன பயன். ஆகையால், இது தாமோ குணத்தின், காரியமான, பிராந்தி, இது, ஞானிக்கு, ஏற்படாது.

423

விரக்தனது, தியாக வர்ணனம்

यत्कृतं भ्रान्तिवेलायां नानाकर्म जुगुप्सितम् ।
 पश्चान्नरो विवेकेन तत्कथं कर्तुमर्हति ॥
 विद्याफलं स्यादसतो निवृत्तिः
 प्रवृत्तिरज्ञानफलं तदीक्षितम् ।
 तज्ज्ञानायोर्यन्मृगात्खणिकादौ
 नोचेद्विदां दृष्टफलं किमस्मात् ॥

yatkṛtaṁ bhrāntivelāyāṁ nānā karma jugupsitam ।
 paścānnaro vivekena tatkaṭhaṁ kartumarhati ॥
 vidyāphalaṁ syādasato nivṛtṭiḥ
 pravṛttirajñānaphalaṁ tadikṣitam ।
 tajjñāñayoryanmr̥gaatr̥ṣṇikādau
 nocedvidāṁ dṛṣṭaphalaṁ kimasmāt ॥

Turning away from, the unreal, should be the result of Knowledge; attachment to the unreal is the result of ‘ignorance’. Such is seen to

be the case of, one who knows a mirage etc. and, one who does not. Else, what palpable result, do the Knowers-of-reality gain?

பாகனே விரக்தன் றானே பரமோட்ச விச்சை யாலே
வாகியாந் தரத்தி னாலே வருவதாம் பற்றி ரண்டு
மேகமாய் விடுவ தாலே யியம்பிய விரக்த னுக்கே
வாகியாந் தரமி ரண்டாய் வகுத்த நற்றுறவு கூடும். 423

பாகனே, விரக்தன் தானே, பர மோட்ச இச்சையாலே,
* வாகியாந் ** தரத்தினாலே, வருவதாம், பற்றிரண்டு,
ஏகமாய், விடுவதாலே, இயம்பிய விரக்தனுக்கே,
வாகியாந், தரம் இரண்டாய், வகுத்த நற் துறவு, கூடும்.
(* வெளி ** உள்) 423

பிராந்தி இருக்கும், சமயத்தில், லஜ்ஜைப் (வெட்கம்)
படக்கூடியதாக, பல விதமாக எந்த காரியம் செய்யப்பட்டதோ,
அதை பின்னால், விவேகத்துடனேயே, மனிதன் செய்வதற்கு,
எப்படி முடியும்?

அவிவேகத்திற்கும், விவேகத்திற்கும், இத்தனை
வித்தியாஸம் இருக்கும் பொழுது, விவேகத்தின் பலனான,
ஞானத்திற்கும், அஞ்ஞானத்திற்கும், எத்தனை வித்தியாசம்
இருக்கும் என்பதைக் கூறுகிறார்.

424

अज्ञानहृदयग्रन्थैर्विनाशो यद्यशेषतः ।
अनिच्छोर्विषयः किं नु प्रवृत्तेः कारणं स्वतः ॥

ajñānahṛdayagranthervinaśo yadyaśeṣataḥ ।
anicchorviṣayaḥ kiṁ nu pravṛtteḥ kāraṇaṁ svataḥ ॥

When the knots of, ignorance in the heart have been totally destroyed,
what natural cause, can prompt a man, who is averse to sense
pleasures, to ego-centric action?

பரவிய புலன்க ளோடே பற்றுதல் வெளிப்பற் றாகு
முரவகங் கார மாதிரி யோடுபற் றுட்பற் றாகும்
பெருகிய விரதி பெற்றோன் பிரம நிட்டையை யடைந்திவ்
விருவிதப் பற்றை யுந்தா னேகமாய் விடுக்க வல்லோன். 424

பரவிய புலன்களோடே, பற்றுதல், வெளிப் பற்றாகும்,
உரம் அகங்காரம், ஆதி ஓடு, பற்று, உட் பற்றாகும்,
பெருகிய விரதி பெற்றோன், பிரம நிட்டையை அடைந்து, இவ்
இருவிதப் பற்றையுந் தான், ஏகமாய், விடுக்க வல்லோன். 424

ஞானத்தின் பலன், வாஸ்தவம் இல்லாத அநாதம் பதார்த்தத்தில்,
இருந்து, விலகுவதே ஆகும். அஞ்ஞானத்தின் பலன், பிரவிருத்தி
ஆகும். எது, எந்த வித்தியாசம். கானல் ஜலம், கயிற்றில்
பாம்பு, சிப்பியில் வெள்ளி, முதலிய விடயங்களில், பார்க்கப்
பட்டு இருக்கிறதோ, அதுவே, பொதுவாக, பதார்த்த தத்துவத்தை
அறிந்தவனுக்கும், அறியாதவனுக்கு, உள்ளதாக, பார்க்கப்
பட்டிருக்கிறது. அவ்விதம் இல்லையானால், அறிந்தவனுக்கு,
இதை விட அறியப்படும் பலன், வேறு என்ன உண்டு?

கானல், சூரிய கிரணம் தான், ஜலமாகத் தோன்றுகிறது.
வாஸ்தவத்தில் இங்கு தண்ணீர் இல்லை என்பதை அறிந்தவன்,
தண்ணீரைத் தேடி, அங்கு அலைய மாட்டான். அறியாதவன்
தான், அங்கு செல்வான். இவனுக்கு, அலைச்சல் தான் மிச்சமே,
தவிர, தண்ணீர் கிடையாது. இது போல், ஆத்ம ஸ்வரூப,
ஆனந்தத்தை அறியாதவன், உலகை, உண்மை என்று எண்ணி,
ஸுகம் அடைவதற்காக, எத்தனையோ காரியங்களைச்
செய்கிறான். ஒன்றிலும், நித்ய ஸுகம் கிடைப்பதில்லை.
ஸ்வரூபானந்தத்தை அறிந்தவன், உலகைப் பொய் என்று,
எண்ணுவதால், அதில், முனைய மாட்டான்.

ஞானிக்கு, பிரவிருத்திக்குக் காரணம் இல்லாததாலும்,
அவன், பிரவர்த்திக்காமல் ஒதுங்கி விடுகிறான் என்பதைக்
கூறுகிறார்.

425

வைராக்கிய ஞானங்களின் ஆவசியகத்துவம்

वासनानुदयो भोग्ये वैराग्यस्य तदावधिः ।
अहंभावोदयाभावो बोधस्य परमावधिः ।
लीनवृत्तेरनुत्पत्तिर्मर्यादोपरतेस्तु सा ॥

vāsānānudayo bhogye vairāgyasya parāvadhih ।
ahambhāvodayavo bodhasya paramāvadhih ॥
linavrtter anutpattir maryādaparatestu sā ॥

The culmination of dispassion is when the sense-objects do not excite, any more desire. Supreme perfection of Knowledge is, when there is no egoistic feeling. The peak of self-withdrawal is reached, when the thoughts, which have been merged, manifest no more.

பரவிடு மோர்பட் சிக்குப் பறந்திட விருபட்சம் போன்
மருவிடு மோட்சமாகு மாடி மேற் சீவ னேற
விரதிநல் விவேக மென்ன வேண்டிய திரண்டு பட்ச
மிருமையி லொன்றி லாதே லீதின் மீதேற வொண்ணா. 425

பரவிடும், ஓர் பட்சிக்குப், பறந்திட, இரு பட்சம் போன்று
மருவிடும் மோட்சமாகும், மாடி மேற், சீவன் ஏற,
விரதி, நல் விவேகம், என்ன வேண்டிய, இரண்டு * பட்சம்
இருமையில், ஒன்றிலாதே, ஈதின், மீதேற, ஒண்ணா.

(* இறக்கை)

425

அஞ்ஞானத்தினால், புத்தியில் ஏற்படும், முடிச்சுக்கு அத்தியாஸத்திற்கு, நாசமானது, மீதமன்னியில் ஏற்பட்டிருக்குமேயானால், அப்பொழுது, தானாக, அத்தியாஸத்தினால் ஏற்படக்கூடிய, ஆசையற்ற அறிவாளிக்கு, பிரவிருத்தி செய்வதற்கு, காரணம் ஏதேனும் இருக்க முடியும்.

உலகில், நல்ல காரியமோ, கெட்ட காரியமோ, எதிலும், பிரவிர்த் திருப்பதற்கு, இச்சை தான் காரணம். பலனை விரும்பாமல், முட்டாளும், காரியம் செய்யமாட்டான் என்று கூறுவது, வழக்கம். மோட்சத்தில், இச்சை உள்ளவன் தான், விசாரம் செய்கிறான். முழுஷ்டத்தில், மோட்சத்தில், இச்சையும், ஸாதனமாக, கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மானந்தத்தை அறியாதவன், விஷய ஸுகத்தில், ஆசையால் அதை அடைய முயற்சிக்கிறான். விசயங்கள் மூலம், ஸுகம் கிடைக்காது, என்பதை அறிந்து, வைராக்கியம் ஏற்பட்ட பின், வெளி விசயங்களில், ஆசை நீங்கி விட்டதால், வெளிப் பிரவிருத்தி, நின்று விடுகிறது. ஆனாலும், மோட்ச இச்சை, இருப்பதால் சாஸ்த்திரீயமான, சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனாதி காரியங்களில் பிரவர்த்திக்கிறான். ஆகவே, மோட்ச இச்சையும், முக்தி ஸாதனங்களில், பிரவர்த்திப்பதும், அஞ்ஞான, தசையில் தான், இச்சை என்பது, அந்தக்-கரண தர்மம். இது, அத்தியாஸத்தால் ஏற்படுகிறது. ஆத்ம ஞானம், ஏற்பட்டு, அஞ்ஞானம் விலகி, அத்தியாஸம் நீங்கி, ஆத்மானந்தம் அடைந்த பின், பலன் ஏற்பட்டு விட்ட படியால், இவனுக்கு, மோட்ச இச்சையும் இல்லாதபடியால், அந்த பிரவிருத்தியும், இல்லை. உள் விஷயமாகவோ, வெளி விசயமாகவோ, பிரவிருத்திக்குக் காரணமான, இச்சை யாதொன்றும் இல்லாததால், ஒரு பிரவிருத்தியும், இல்லாமல், நிசக் கிரியமான, ஆத்ம ஸ்வரூபமாகவே இருப்பது என்ற நிவிருத்தி, பிரம வித்தையின், திருஷ்ட பலன்.

முன் 421வது, சுலோகத்தில் கண்ட, வைராக்கியம், ஞானம், உபரதி, இவைகள், பரிபூரணமாய் ஏற்பட்டு விட்டது என்று, எப்படி, தன்னாலேயே அறிந்து கொள்ள முடியும் என்பதை, காட்டுகிறார்.

70. Signs of a Realised Seer (426 - 445)

426

வைராக்கியவானுக்கு, நித்திய, சுகானுபூதி

ब्रह्माकारतया सदा स्थिततया निर्मुक्तबाह्यार्थधीः
 रन्यावेदितभोग्यभोगकलनो निद्रालुवद्बालवत् ।
 स्वप्नालोकितलोकवज्जगदिदं पश्यन्वचिल्लब्धधीः
 रास्ते कश्चिदनन्तपुण्यफलभुग्धन्यः स मान्यो भुवि ॥

brahmākāratayā sadā sthitatayā nirmuktabāhyārthadhīr
 anyāveditabhogyabhogakalano nidraluvadbālavat ।
 svapnālokitalokavajjagadidam paśyankvacillabdhadhīr
 āste kaścīdanantapunyaaphalabhugdhanyaḥ sa mānyo bhuvi ॥

On account of constant absorption, in Brahman, freed from the sense of reality of external objects, only seemingly enjoying them, when offered by others, like one sleepy or like a baby, perceiving the world, as one seen on a dream, and recognizing it, only now and then, such a man is indeed rare.

மிகவுமே விரக்த னானோன் மேவுவன் சமாதி தன்னைப்
 புகழ்சமா தியைய டைந்தோன் பொருந்து வன்றிட போதத்தை
 யிகழ்விலாப் போத முற்றோ னெய்துவன் முத்தி தன்னைத்
 தகமைசேர் முத்த னென்றுந் தடையிலா னநந்த முண்பன்.

426

மிகவுமே, விரக்தன் ஆனோன், மேவுவன் சமாதி, தன்னைப்,
 புகழ் சமாதியை, அடைந்தோன், பொருந்துவன், திடபோதத்தை,
 இகழ்விலாப் போதம் உற்றோன், எய்துவன், முத்தி தன்னைத்,
 தகமை சேர் முத்தன், என்றுந் தடையிலா ஆநந்தம், உண்பன். 426

எப்பொழுது, போகத்திற்கு விஷயமான பதார்த்தம் இருக்கும் போது, நல்லது, கெட்டது என்ற வாஸனை, ஏற்படாமல் இருக்கிறதோ, அப்பொழுது தான், வைராக்கியத்திற்கு, எல்லை. 'நான்' என்கிற எண்ணத்தின், கிளம்புதல் இல்லாமல் இருப்பது, ஆத்ம ஞானத்தின் மேலான எல்லை. பிரம்மத்தில் லயமான விருத்திக்கு, மறுபடியும், வேறு விசயத்தில், வெளிக் கிளம்பாமல் இருப்பது எதுவோ, அது தான், உபரதியின் எல்லை.

நான், என்ற எண்ணம் தோன்றாமல் இருப்பது, ஞானத்தின் எல்லை. ஞானிக்கு, பிரமத்தில், நான் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறதே எனில், அப்படி அல்ல என்பதற்கு, 'நான் பிரம்மம்' என்று, அர்த்தம் அல்ல. "திருடன் என்று, எதை எண்ணினேனோ, அது மரக் கட்டை", என்பது போல், 'நான்', என்று, எதை எண்ணினேனோ, அது, பிரம்மம் என்று, பொருள். ஆகையால், ஞானிக்கு, ஒன்றிலும், 'நான்' என்ற, எண்ணம், கிடையாது. அல்லது, பஞ்ச கோசங்களில், நான் என்ற, எண்ணம் தோன்றுவது இல்லை என்பதாகப் பொருள் கூறலாம். பால், தயிராகி, வெண்ணையாகி, நெய்யாகிறது. பின்னால், இந்த நெய், பாலாக மாறுமா? இது போல், பிரம்மானந்த ஸவருபத்தில், லயம் அடைந்த மனம், விசயத்தை நோக்கி, கிளம்புவது இல்லை. இது தான், உபரதியின் எல்லை.

இம் மூன்றும், சித்தித்து, பிரமாநந்த அனுபவம் ஏற்பட்டிருக்கும், ஞானியின் நிலையை வர்ணிக்கிறார்.

427

வைராக்கியத்தின், சீரேட்டத்துவம்

स्थितप्रज्ञो यतिरयं यः सदानन्दमश्नुते ।
ब्रह्मण्येव विलीनात्मा निर्विकारो विनिष्क्रियः ॥

sthitaprajño yatirayaṁ yaḥ sadānandamaśnute ।
brahmaṇyeva vilīnātmā nirvikāro viniṣkriyaḥ ॥

That man of steady, wisdom, having merged himself in Brahman, enjoys everlasting Bliss, without modification or activity.

விரதியை விடவே றொன்றும் விமலமாஞ் சுக மளிக்கக்
கருதியே வேது வாகக் காண்கிலேன் றியானிக்கொங்கு
மரியனே யவ்வி ரக்தி யமலமா ஞானத் தோடே
மருவுமேற் பேராநந்த மாறாம லளிக்கு மென்றும். 427

விரதியை விட, வேறொன்றும், விமலமாஞ் சுகமளிக்க
கருதியே, ஏதுவாகக் காண்கிலேன், தியானிக்க எங்கும்
அரியனே, அவ் விரக்தி, அமலமாம் ஞானத் தோடே
மருவுமேற் பேராநந்தம், மாறாமல் அளிக்கும், என்றும். 427

பிரம ஸ்வரூபமாகவே, எப்பொழுதும் நிலைத்திருக்கும்,
தன்மையினால், வெளிப் பதார்த்தங்களில், இருந்து விலகிய,
புத்தியுடன் கூடினவராய், தூங்குகிறவன் போலும், குழந்தை
போலும், மற்றவர்களாலேயே தெரிவிக்கப்பட்ட, போக்கிய
வஸ்துக்களால், ஏற்பட்ட போகத்தின், ஸம்பந்தம் உள்ளவராய்,
சில ஸமயங்களில், பரமாத்ம நிஷ்டை, அடைந்த, புத்தியுடன்,
அல்லது, சில ஸமயங்களில், வெளி பதார்த்தங்களில், ஏற்படும்
புத்தியுடன், இருந்து கொண்டு, ஸ்வப்பனத்தில், காணப்பட்ட,
உலகத்தைப் போலவே, இந்த வெளி உலகத்தையும், மித்யை
என்று பார்த்துக் கொண்டு, அபூர்வமாய், யாரோ ஒருவர்,
இருக்கிறார். அவர் ஆரம்பத்தில், 2வது சுலோகத்தில் சொன்ன
படி, எல்லை அற்ற, புண்ணியங்களின் பலனை அனுபவிப்பவர்,
அல்லது, தைத்திரீய உபநிடதத்தில் சொன்னபடி, எல்லை
அற்றதாய், என்ன, எல்லா, புண்ணிய பலன்கள் உண்டோ,
அவை எல்லாவற்றையும் சேர்ந்து, ஒரே ஸமயத்தில்
அனுபவிப்பவர், அவரே, மிகவும் பாக்கியசாலி, அவரே,
உலகத்தில் பகுமானிக்கத் தகுந்தவர்.

இரவில், சாப்பிடாமல் தூங்கும் குழந்தைக்கு, தாய், சாதத்தை ஊட்டுகிறாள். தூங்குகின்ற, பெரியவனும் தூக்கக் கலக்கத்தில், தான் அறியாமலேயே, பாலை வாங்கி குடிக்கிறான். இங்கு தானாக, ஒரு முயற்சியும் செய்வதில்லை. நான் உணவு அருந்துகிறேன் என்ற, எண்ணமும் இல்லை. இது போல், ஞானி, பிரம்ம ஸ்வரூபத்திலேயே, நிலை பெற்று, வெளித்தோற்றமே, இல்லாத நிலையில், இவன், வாழ்வதற்காக, பிராரப்த கர்ம பலத்தால், இவன் வாயில், பிறர் போடுகிற அன்னத்தை, சாப்பிடுகிறான். இவன் இதற்காக, ஒரு பிரயத்தனமும் செய்கிற தில்லை. நான் சாப்பிடுகிறேன் என்ற, தோற்றமும் இல்லை.

பிரம ஸ்வரூபமாக இருக்கும் முக்தன், எல்லா ஆனந்தங்களையும், புண்ய பலன்களையும், ஒரே சமயத்தில் அனுபவிக்கிறான். மற்றவர் கிரமமாக, ஒவ்வொன்றாகத் தான் அனுபவிக்க முடியும். இங்கு, முக்தன், விசயானந்தத்தை அனுபவிக்கிறான் என்பது, இதன் பொருளல்ல. பிரமானந்தத்தில், எல்லா விசயானந்தங்களும், உள்ளடங்கியுள்ள படியால், பிரமானந்தத்தின், லவலேசம் தான், எல்லா விசயானந்தங்களும்.

இவ்வித அனுபவம், உள்ளவரைத் தான், ஸ்ரீமத் பவத் கீதை, 3வது அத்யாயத்தில் 'ஸ்திதப்பிரஜ்ஞர்' என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது என்று ஸ்திரப்ரஜ்ஞ லட்சணத்தை, சூத்திரம் மாதிரி ஸங்கிரஹமாகத் கூறுகிறார்.

428

ब्रह्मात्मनोः शोधितयोरेकभाववागाहिनी ।
निर्विकल्पा च चिन्मात्रा वृत्तिः प्रज्ञेति कथ्यते ।
सुस्थिताऽसौ भवेद्यस्य स्थितप्रज्ञः स उच्यते ॥

brahmātmanoh śodhitayorekabhāvāvagāhīnī ।
nirvikalpā ca cinmātrā vṛttiḥ prajñēti kathyate ।
susthitā'sau bhavedyasya sthitaprajñāḥ sa ucyate ॥

The sort of mental activity, which admits only, the identity of the self, and Brahman, free from all limitations, and devoid of duality,

which is only concerned, with pure Knowledge, is called the illumination. One who has this steady illumination is known, as a man of steady wisdom.

யாதினால் முத்தி யென்னு மிலங்கிய மாதைச் சேர
வோதிய விரக்தி தானே யுத்தம மார்க்க மாசு
மாதலா லகில மான வாசையு மறவே விட்டுச்
சாதுவே நின்னான் மாவிற் சந்ததங் கருத்தை வைப்பாய்.

428

யாதினால், முத்தி என்னும், இலங்கிய மாதைச் சேர,
ஓதிய விரக்தி தானே, உத்தம மார்க்கமாகும்
ஆதலால், அகிலமான, ஆசையும் அறவே விட்டுச்,
சாதுவே, நின் ஆன்மாவிற், சந்ததங், கருத்தை வைப்பாய்.

428

எவர், எப்பொழுதும், பிரம்மத்தின் இடத்திலேயே, நன்கு லயித்த
மனதுடன், எவ்வித விகாரமும் மாறுபாடுமன்னியில், எவ்வித,
சேஷ்டையுமன்னியில், எப்பொழுதும், ஆனந்தத்தை அனுபவிக்
கிறாரோ, இந்த சன்னியாசி, 'ஸ்திதப்பிரக்ஞன்' எனப்படுவான்.
இது, ஜீவன் முக்தனின், சுருக்கமான, லட்சணம். பின்னால்,
ஒவ்வொன்றும் விவரிக்கப்படுகிறது.

'ஸ்திதப்பிரக்ஞன்' என்ற பெயர், எப்படி ஏற்பட்டது, என்பதைக்
கூறி, அவனே தான், ஜீவன் முக்தன் என்று, கூறுகிறார்.

429

ஆசையாதி தியாகோ உபதேசம்

यस्य स्थिता भवेत्प्रज्ञा यस्यानन्दो निरन्तरः ।
प्रपञ्चो विस्मृतप्रायः स जीवन्मुक्त इष्यते ॥

yasya sthitā bhavetprajñā yasyānando nirantarah ।
prapañco vismṛtaprāyaḥ sa jīvanmukta iṣyate ॥

He who has steady wisdom, who experiences endless Bliss, who has forgotten, the phenomenal world, he is considered a jeevan mukta.

விடசம விடயத் தின்கண் விடுதிநீ யாசை யெல்லா
மடமைசெய் யாசை தானே மரணாதி மார்க்க மன்றோ
படர்குலஞ் சாதி யாதி பற்றிய வபிமா னத்தோ
டிடர்தருங் கன்ம மெல்லா மெவளவு மிலாது தீர்வாய் 429

* விடசம, விடயத்தின் கண், விடுதி, நீ ஆசையெல்லாம்
மடமை செய் ஆசை தானே, மரணாதி மார்க்கம் அன்றோ படர் குலஞ்,
சாதி, ஆதி பற்றிய, அபிமானத்தோடு,
இடர் தருங், கன்மம், எல்லாம், எவளவும் இலாது, தீர்வாய்
(* வித்தை ஒத்த) 429

நன்கு, சோதித்து, உபாதிகள் விலகிய, தத்துவம், பத
லட்சியமான, பிரமத்திற்கும், ஆத்மாவிற்கும், இரண்டும்,
சைதன்யம் என்ற முறையில், ஒன்றாய் இருக்கும் தன்மை,
உடையது என்று, ஸாட்சாத்கரிப்பதாய், எவ்வித விகல்பம்
அற்றதாய், சைதன்யத்தை மாத்திரம், விஷயீகரிக்கும். மனோ
விருத்தியானது 'பிரக்னை' என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த
விருத்தி, எப்பொழுதும், எவருக்கு இருக்குமோ, அவர்
ஸ்திதப்பிரக்ஞர், அவர் தான், ஜீவன் முக்தர். உயிருடன்,
தேகம் இருக்கும் போதே, ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து, விடுதலை
அடைந்தவர் என்று கருதப்படுகிறார்.

ஜீவன் முக்தருடைய, லட்சணத்தையும், அவருடைய
அனுபவத்தையும் பற்றி, மேலாலும், 14 சுலோகங்களில்
விஸ்தரிக்கிறார்.

430

தேகாத்ம, தியாக, வாய்லாகப், பிரமாத்ம உபதேசம்

लीनधीरपि जागर्ति जाग्रद्धर्मविवर्जितः ।
बोधो निर्वासनो यस्य स जीवन्मुक्त इष्यते ॥

linadhirapi jāgarti jāgraddharmavivarjitaḥ ।
bodho nirvāsano yasya sa jīvanmukta iṣyate ॥

He who has merged himself, in Brahman, yet is alert, but without the characteristics of wakefulness, whose Knowledge is free from desire, he is considered a jeevan-mukta.

மித்தையாந் தேக மாதி மிசையக மதியைத் தள்ளிச்
சத்திய வான்மா வின்கண் சாலவம் மதியைச் செய்வாய்
நித்தமும் சாட்சி நீயே நிமலநிர்ப் பயமாய் நின்ற
வுத்தமப் பிரம நீயே யுள்ளவா றேருங் காலை. 430

மித்தையாந், தேகம் ஆதி, இசை * ஆக, மதியைத் தள்ளிச்,
சத்திய ஆன்மாவின் கண், சால, அம் மதியைச் செய்வாய்,
நித்தமும் சாட்சி நீயே, நிமல, நிர்ப் பயமாய் நின்ற
உத்தமப் பிரம நீயே, உள்ளவாறு, தேருங் காலை.
(*நானெனும் புத்தி) 430

எவருடைய, முன் சொன்ன பிரக்ஞையானது, நிலைத்து
இருக்குமோ, எவருக்கு ஆனந்தமானது, இடை வெளியன்னியில்
இருக்குமோ, எவரால் உலகமானது, மறந்துவிட்டது போலவே
இருக்கும், அவர் ஜீவன் முக்தர் என்று, கருதப்படுகிறார்.

இங்கு, ஸ்தித பிரஜ்ஞனுக்கு, மூன்று லட்சணங்கள் கூறப்
பட்டுள்ளன. இவை, ஸ்வரூபலணம். மற்றதை விலக்குவதற்காக
ஏற்பட்டதல்ல. அல்லது, மூன்றும் தனித் தனியாக லட்சணம்.
என்று கூறலாம். ஞானி பிரமத்தில் நிலைத்து, உலகை மறந்த

போதிலும், சில் சமயம், சிஷ்யனின் பலமான, அதிருஷ்டத்தால் சமாதி கலைந்து, வெளியே வந்து, சிஷ்யனுக்கு சாஸ்திர அர்த்தங்களைச் சொல்லி, தத்துவத்தையும் உபதேசிப்பார். இந்த சமயத்தில், இவருக்கு, பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம் இருக்கும். இதனால் தான், அநேகமாக உலகத் தோற்றம், மறையும் என்று கூறப்பட்டது.

சுசிப்பதி, நிலையைக் காட்டிலும், ஜீவன் முக்த நிலை, வேறுபட்டது என்பதைக் காட்டுகிறார்.

431

शान्तसंसारकलनः कलावानपि निष्कलः ।
यस्य चित्तं विनिश्चिन्तं स जीवन्मुक्त इष्यते ॥

śāntasamsāarakalanah kalāvānapi niṣkalah ।
yasya cittam viniścintam sa jīvanmukta iṣyate ॥

He whose concern, about the world, has been stilled, who has a body consisting of parts, yet is without parts, whose mind is free from anxiety, he is considered, a jeevan-mukta.

இலக்கியப் பிரமத் தின்க ணிதயத்தை யுன்ற வைத்துச்
சலித்திடு மிந்தி யத்தைத் தனதுகோ ளாகத்திருத்தி
யலைந்திடா வாக்கை யோனா யதனிலே யுபேட்சை செய்து
நிலைத்துள பரசீ வைக்கிய நித்தநீ யடைதி மைந்தா. 431

இலக்கியப் பிரமத்தின் கண், இதயத்தை ஊன்ற வைத்துச்,
சலித்திடும் இந்தியத்தைத், தனது கோளகத்து இருத்தி,
அலைந்திடா ஆக்கையோனாய், அதனிலே, உபேட்சை செய்து,
நிலைத்துள, பரசீவைக்கியம், நித்தம், நீ அடைதி, மைந்தா. 431

எவர், சாதாரணமாய், மற்ற ஜனங்களால் அனுபவிக்கப்பட்டு,
வருகிற விழிப்பு என்ற தசையின், தர்மங்கள் அற்றவராய்,

இருந்த போதிலும், பிரமத்தினிடத்தில் லயித்து விட்ட புத்தியுடன் இருந்த போதிலும் கூட, அஞ்ஞானமாகிய, பெரிய தூக்கம், போய் விட்ட படியால், விழித்துக் கொண்டே இருக்கிறாரோ, எவருடைய அறிவு, எவ் வித வாஸனையும் அற்றதாக இருக்கிறதோ, அவர், ஜீவன் முக்தர் என்று கருதப்படுகிறார்.

எல்லோரும், சுஸுப்தியில், மனம், அஞ்ஞானத்தில் மறைந்து விடுகிறது. அஞ்ஞானம், நித்திரையால் அப்பொழுது, ஒன்றும் தெரிவதில்லை. ஞானியின் மனம், ஞான ரூபமான பிரமத்தில், மறைகிறது, இவனுக்கு. ஆதலால் தான், முக்தன், மனம், ஒடுங்கினாலும், விழித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்று, கூறப்பட்டது. எல்லாவற்றையும், ஆத்ம ஸ்வரூபமாக அறிகிறான். ஆனாலும், தேகாதிகளில், அபிமானம் இல்லாததால், ஜாக்ரத் தர்மம் இல்லை. உலக விஷயங்களை அறிந்தாலும், ஆஸக்தியோ, ராகத் துவேசங்களோ, வேண்டும், வேண்டாம் என்ற எண்ணமோ இருக்காது. அல்லது, கண் முதலான இந்திரியங்கள் மூலம், அறிவு ஏற்படாததால், விழிப்பு நிலையின் காரியம் இல்லை. ஒரு வேளை, புலன்கள் மூலம் அறிவு ஏற்பட்டாலும், ராகத் துவேசாதிகள் இல்லாததால், இவனுடைய அறிவு, வாசனை அற்றது. ஆகவே, எப்பொழுதும், முக்தன், நிர் விகாரமாகவே, இருக்கிறான்.

12 சுலோகங்களால், நிர் விகாரத் தன்மையை விளக்குகிறார். நிர் விகாரமாக இருந்து விட்டால், தானாகவே, பிரயத்தனம் இல்லாமலே, பிரஜ்ஞை நிலைக்கும். எப்பொழுதும், ஆனந்தானுபவம் ஏற்படும்.

432

वर्तमानेऽपि देहेऽस्मिन्छायावदनुवर्तिनि ।
अहन्ताममताऽभावो जीवन्मुक्तस्य लक्षणम् ॥

vartamāne'pi dehe'smiñchāyāvadanuvartini ।
ahantāmamata'bhāvo jīvanmuktasya lakṣaṇam ॥

The absence of the, 'I' and 'mine' concepts even in this body, which persists like a shadow-this is the indication, in a jeevan-mukta.

அந்தவைக் கியம டைந்த வகண்டமாம் விருத்தி யாலே
சுந்தரப் பிரமா நந்தச் சுதையினை மகிழ்ச்சி யோடே
சந்ததம் பானஞ் செய்வாய் சாரமில் சகத்தைப் பற்றிச்
சிந்தைசெய் மயல்க ளாலே சேர்பய னுண்டோ சொல்வாய்.

432

அந்த ஐக்கியம் அடைந்த, அகண்டமாம் விருத்தியாலே,
சுந்தரப் பிரமாநந்தச், * சுதையினை மகிழ்ச்சியோடே,
சந்ததம், பானஞ் செய்வாய், சாரமில், சகத்தைப் பற்றிச்
சிந்தை செய் மயல்களாலே, சேர் பயனுண்டோ சொல்வாய்.
(* அமிர்தம்)

432

எவர், அடங்கி விட்ட, சம்சார சேஷ்டைகள் உடையவராய்,
எல்லாவித, வித்தையையும், கற்றறிந்தவராய் இருந்தும்,
பிரம்மத்தைத் தவிர, வேறு அறிவற்றவராய் அல்லது, பிராமணன்,
சிரத்தா, முதலிய 16 கலைகள் இருந்தும், அதில், அபிமானம்
இல்லாததால், கலைகள் அற்றவர். மனதுடன் இருந்த போதிலும்,
மனோ விருத்திகள் அற்றவராய் இருக்கிறாரோ, அவர், ஜீவன்
முக்தர் என்று கருதப்படுகிறார்.

433

அதிதானுசந்தானம் भविष्यदविचारणम् ।
औदासीन्यमपि प्राप्तं जीवन्मुक्तस्य लक्षणम् ॥

atitānanusandhānam bhaviṣyadavicāraṇam ।
audāsīnyamapi prāptaṁ jīvanmuktasya lakṣaṇam ॥

No thought, for the enjoyments of the past, no thought, for the future, and indifference, even for the present – this is the indication, of a jeevan-mukta.

கருதொணாத் துயருக் கெல்லாங் காரண மாகா நின்ற
மருளுறு மனான்ம சிந்தை மாசற விடுத்து நித்த
மரியனே யின்ப முத்தி யடைவதற் கேது வான
பிரிமமா மான்ம சிந்தை பிரிவறச் செய்தி யென்றும். 433

கருதொணாத் துயருக்கு, எல்லாங், காரணம் ஆகா நின்ற,
மருளுறு அனான்ம சிந்தை, மாசற விடுத்து, நித்தம்
அரியனே, இன்ப முத்தி அடைவதற்கு ஏதுவான
பிரியமாம், ஆன்ம சிந்தை, பிரிவறச் செய்தி, என்றும். 433

நிழலைப் போல, கூடவே இருக்கும், இந்த சரீரம், இருக்கும்
போது கூட, அதில், 'நான்' என்றாவது, 'என்னுடைது', என்றாவது,
எண்ணம், இல்லாதிருப்பது, ஜீவன் முக்தருடைய, லட்சணம்,
அடையாளம்.

பிறருடைய சரீரத்தில், நான், எனது, என்ற அபிமானம்,
எப்படி இல்லையோ, அப்படியே, நிழல் போல், தன் கூடவே
வந்து கொண்டிருக்கும், ஸ்தூல சரீரத்தில், நான், எனது, என்ற
அபிமானம், ஜீவன் முக்தனுக்கு இருக்காது. ராகத் துவேசங்கள்,
ஜரா, மரணங்கள், முதலான, எல்லா விகாரங்களுக்கும், ஸ்தூ
ல, தேகாபிமானமே, மூல காரணமானதால், இந்த அபிமானம்,
இல்லை என்று, கூறுவதன் மூலம், எவ்வித விகாரமும் இல்லை,
என்று காட்டப்பட்டது. ஆகவே, 428வது சுலோகத்தில் கூறப்பட்ட,
விகாரம் இல்லாத தன்மை, இங்கு விளக்கப்பட்டது.

434

गुणदोषविशिष्टेऽस्मिन्स्वभावेन विलक्षणे ।
सर्वत्र समदर्शित्वं जीवन्मुक्तस्य लक्षणम् ॥

guṇadoṣaviśiṣṭe'sminsabhāvena vilakṣaṇe ।
sarvatra samadarśitvaṁ jīvanmuktasya lakṣaṇam ॥

Looking everywhere, with an equal eye, on this world riddled with elements, possessing merit and demerit, characteristically different, one from the other-this is the indication of, a jeevan-mukta.

நிகழ்சயஞ் சோதி யாகி நிகிலசாட் சியுமா மான்மா
புகலும்விஞ் ஞான கோசம் பொருந்தியே விளங்கு மென்று
மிகழ்விலா வில்வான் மாவை யிலக்கிய மாகப் பற்றி
யகமென வநுபவிப்பா யகண்டமாம் விருத்தி யாலே. 434

நிகழ் சுயஞ் சோதியாக, நிகில சாட்சியுமாம், ஆன்மா,
புகலும், விஞ்ஞான கோசம் பொருந்தியே விளங்கும், என்று,
இகழ்விலா, இவ் ஆன்மாவை, இலக்கியமாகப் பற்றி,
அகமென அநுபவிப்பாய், அகண்டமாம் விருத்தி யாலே. 434

முன் நடந்ததை, ஸ்மரிக்காமல் இருப்பது, வரப் போவதை,
நினைக்காமல் இருப்பது, இப்பொழுது ஏற்பட்டிருப்பதிலும் கூட,
பற்றுதலன்னியில், உதாசீனமாய் இருப்பது, இவை எல்லாம்,
ஜீவன் முக்தருடைய லட்சணம்.

435

इष्टानिष्ठार्थसम्प्राप्तौ समदर्शितयाऽऽत्मनि ।
उभयत्राविकारित्वं जीवन्मुक्तस्य लक्षणम् ॥

iṣṭāniṣṭārthasamprāptau samadarśitayā'tmani ।
ubhayatrāvikāritvaṁ jīvanmuktasya lakṣaṇam ॥

When confronted with things, pleasing or painful, to be unperturbed in both cases, by maintaining, an equal attitude – this is the indication, of a jeevan-mukta.

இகழ்விசா திகவி ருத்தி யாதுமே யில்லா தென்றுந்
தகமையாய்ப் பழகா நின்ற சந்தத விருத்தி யாலே

சுககன மான வான்ம சோதியைச் செவ்வி தாக
வகமெனக் கோச ரித்திங் கனிசமு மறிய வேண்டும். 435

இகழ், * விசாதிக விருத்தி, யாதுமே இல்லாது என்றுந்,
தகமையாய்ப் பழகா நின்ற, சந்தத விருத்தி யாலே
சுக கனமான ஆன்ம, சோதியைச் செவ்விதாக,
அகமெனக், கோசரித்து இங்கு அனிசமும் அறிய வேண்டும்.
(* அனாதமா கார விருத்தி) 435

பல வித குணங்கள், தோஷங்கள், இவைகளுடன் கூடியதாய்,
அதனாலேயே, ஸ்வபாவத்தினாலேயே, வேறுபட்ட, லட்சணத்தோடு
கூடியதாய், இருக்கும், இவ் உலகத்தில், எல்லாப் பதார்த்தங்
களிலும் ஸமமான பார்வையுடன் இருப்பது, குணம் என்று
எண்ணி, ஒன்றை, எடுப்பதும் இல்லை. தோஷம் என்று எண்ணி,
மற்றொன்றைத், தள்ளுவதும் இல்லை. பிரமத்தையே பார்ப்பது,
ஜீவன் முக்தருடைய லட்சணம்.

436

ब्रह्मानन्दरसास्वादसक्तचित्तया यतेः ।
अन्तर्बहिरविज्ञानं जीवन्मुक्तस्य लक्षणम् ॥

brahmānandarasāsvādāsaktacittatayā yateḥ ।
antarbahiravijñānam jīvanmuktasya lakṣaṇam ॥

Constantly engaged, in tasting the Bliss of Brahman, a Sanyasin,
entertains no distinctions of within and without - this is the indication
of, jeevan-mukta.

பகருமிப் பரமான் மாவிற் பாங்குற வான்ம புந்தி
மிகவுமே திடமாய்ச் செய்து மித்தையா மகங்கா ராதிப்
பகையிலாப் புந்தி விட்டுப் பலவுமா மவற்றி லென்றும்
புகல்கட படாதி யிற்போற் புத்திர வுபேட்சை செய்வாய். 436

பகரும், இப் பரமான்மாவிற், பாங்குற ஆன்ம புந்தி,
மிகவுமே, திடமாய்ச் செய்து, மித்தையாம் அகங்காராதிப்,
பகையிலாப் புந்தி விட்டுப், பலவுமாம் அவற்றில், என்றும்,
புகல், கட பபாதியிற் போற், புத்திர, உபேட்சை செய்வாய். 436

437

देहेन्द्रियादौ कर्तव्ये ममाहभाववर्जितः ।
औदासीन्येन यस्तिष्ठेत्स जीवन्मुक्त लक्षण ॥

dehendriyādaū kartavye mamāhambhāvavarjitaḥ ।
audāsīnyena yastiṣṭhet sa jīvanmukta lakṣaṇaḥ ॥

Having no idea of, 'I' and 'mine', with regard to the body, sense-organs etc., nor to duties, living with an attitude of indifference - this is the indication, of a jeevan-mukta.

போதமாத் திரமே யாகப் பொருந்திய சாட்சி யின்க
ணேதமின் மனத்தை நன்றா யிருத்தி நற் பழக்கத் தாலே
சாதுவே மெள்ள மெள்ளச் சலனமில் லாது செய்து
தீதிலாப் பூரணத்தைத் திகழவே நோக்க வேண்டும். 437

போத மாத்திரமே யாகப், பொருந்திய சாட்சியின் கண்
நேதமின் மனத்தை, நன்றாய் இருத்தி, நற் பழக்கத் தாலே
சாதுவே, மெள்ள மெள்ளச், சலனம் இல்லாது செய்து,
தீதிலாப் பூரணத்தைத், திகழவே நோக்க வேண்டும். 437

சந்நியாசிக்கு, பிரம்மானந்த ரசத்தின், அனுபவத்தில்,
ஈடுபட்டிருக்கிற மனசு, உள்ளவராய் இருக்கும் தன்மை,
இருப்பதினால், உள்ளேயும், வெளியிலும், வேறு எதையும்
அறியாமல் இருப்பது, ஜீவன் முக்தருடைய லட்சணம்.

438

துவைதம், மாயா ஜன்யம், அத்வைதம், பரமார்த்தம்

विज्ञात आत्मनो यस्य ब्रह्मभावः श्रुतेर्बलात् ।
भवबन्धविनिर्मुक्तः स जीवन्मुक्तलक्षणः ॥ 438 ॥

vijñāta ātmano yasya brahmabhāvaḥ śruterbalāt ।
bhavabandhavinirmuktaḥ sa jīvanmukta lakṣaṇaḥ ॥

Deep-rooted Knowledge, that the Self is Brahman, affirmed by the scriptures, and free from the bondage of transmigration, - this is the indication, of a jeevan-mukta.

ஏதமாந் தேகம் பிராண னிந்திய மனத கந்தை
யாதியாஞ் ஞானத் தாலே யாக்கிய வுபாதிக் கூட்ட
மேதுவி லகண்ட போத விற்பமாந் தன்னான் மாவை
யோதிய மகாகா சம்போ லொன்றென வுணர வேண்டும். 438

ஏதமாந், தேகம், பிராணன், இந்திய, மனது, அகந்தை,
ஆதியாஞ், ஞானத் தாலே, ஆக்கிய, உபாதிக் கூட்டம்,
ஏதுவில், அகண்ட போத இன்பமாந், தன் ஆன்மாவை
ஓதிய, மகா ஆகாசம் போல், ஒன்றென, உணர வேண்டும். 438

செய்ய வேண்டியதாக ஏற்பட்ட காரியத்திலும், தேகம், இந்திரியம்,
மனது, முதலியவைகளிலும், 'என்னுடையது', 'நான்', என்கிற
எண்ணம் இல்லாதவராய், பற்றுதலன்னியில், உதாஸீனத்
தன்மையுடன், எவர் இருப்பாரோ, அவர், ஜீவன் முக்தர் என்று
கருதப்படுகிறார்.

என்னால், இந்தக் காரியம் செய்யப்பட்டது. என்னால் இந்த
காரியம் செய்யத்தக்கது என்று, கர்மாவில், மமகாரமும். நான்

மனுஷ்யன், நான் பார்க்கிறேன், என்னுடைய சரீரம், என்னுடைய கண் என்று, தேக இந்திரியாதிகளில், அகங்கார, மமகாரமும், ஜீவன் முக்தனுக்கு, இருக்காது.

439

देहेन्द्रियेष्वहंभाव इदंभावस्तदन्यके ।
यस्य नो भवतः क्वापि स जीवन्मुक्त इष्यते ॥

dehendriyeshvāhambhāva idambhāvastadanyake ।
yasya no bhavataḥ kvāpi sa jīvanmukta iṣyate ॥

He who has, no ego, with regard to body, sense-organs etc., nor the concept of 'this', with regard to other things, he is considered, a jeevan-mukta.

ஓதிய கடங்கு சூல முசியே முதலாய் வந்த
பேதமா முபாதி போனாற் பெரியவா காச மொன்றே
யீதுபோ லகங்கா ராதி யீனமா முபாதி போனாற்
போதவா நந்த சுத்த பூரண வான்மா வொன்றே. 439

ஓதிய கடங் * குசூலம் ஊசியே, முதலாய் வந்த,
பேதமாம், உபாதி போனாற், பெரிய ஆகாசம் ஒன்றே
ஈது போல், அகங்காராதி, ஈனமாம் உபாதி, போனாற்,
போத ஆநந்த, சுத்த, பூரண, ஆன்மா, ஒன்றே.
(* குதிர் (தானியவுறை) 439

எவருக்கு, ஆத்மாவினுடைய, பிரமமாய் இருக்கும், தன்மையானது, 'தத்துவம் அஸி', முதலான, வேத வாக்கியத்தின் பலத்தினால், நன்கு அறியப்பட்டிருக்கிறதோ, எவர், ஸம்ஸாரமாகிற, பந்தத்தில் இருந்து, நன்கு விடுபட்டவராய் இருக்கிறாரோ, அவர், ஜீவன் முக்தர் என்று கருதப்படுகிறார்.

440

न प्रत्यग्ब्रह्मणोर्भेदं कदापि ब्रह्मसर्गयोः ।
 प्रज्ञया यो विजानाति स जीवन्मुक्त लक्षणः ॥

na pratyagbrahmanorbhedam kadāpi brahmasargayoh ।
 prajñayā yo vijānāti sa jīvanmukta lakṣaṇaḥ ॥

Through Knowledge, he who never distinguishes, between the jeeva and Brahman, and between the universe and Brahman, is indicated as a jeevan-mukta.

யாதினா லயனே யாதி யீனமாந் தம்ப மீறா
 யோதியி யுபாதி யெல்லா முண்மையில் லாத தாகு
 மாதலா லேக ரூப மாகிய தன்னான் மாவைப்
 பேதமில் புரண மாகப் பேணியே பார்க்க வேண்டும். 440

ஆதினால, அயனே, ஆதி ஈனமாந், ஸ்தம்பம் ஈறாம்
 ஓதிய உபாதி எல்லாம் உண்மை இல்லாததாகும்,
 ஆதலால், ஏக ரூபமாகிய, தன் ஆன்மாவைப்,
 பேதம் இல், பூரணமாகப் பேணியே, பார்க்க வேண்டும்.
 (* ஸ்தம்பம் கப்புலனுக்கு விடயமாகாததொரு பிராணி
 (மிகச் சிறிய ஜந்து)) 440

தேகத்திலும், இந்திரியங்களிலும், 'நான்' என்கிற, எண்ணமும், அதற்கு வேறான, வெளியிலுள்ள பதார்த்தத்தில், 'இது' என்கிற எண்ணமும், எவருக்கு, ஒரு பொழுதும் ஏற்படுகிறதில்லையோ, அவர், ஜீவன் முக்தர் என்று கருதப்படுகிறார். பாக்கியமான, குடம் முதலானவை போல், தேகம், இந்திரியம் முதலானவையும், அநாத்மா தான், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் கல்பிதம் தான். இரண்டும், சமமாய் இருப்பதால், வித்தியாசம் இல்லாததால், ஒன்றை, நான் என்றும், மற்றதை, இது என்றும், சொல்வது சரியல்ல,

ஆனாலும், அஞ்ஞானம் தொலைந்து, வாசனையும் நீங்கி, விட்டபடியால், இம் மாதிரி, எண்ணம் ஏற்படுகிறதில்லை.

441

ஆரோப்பியத்திற்கு, அதிஷ்டான, அபின்னத்துவம்

साधुभिः पूज्यमानेऽस्मिन्पीड्यमानेऽपि दुर्जनैः ।
समभावो भवेद्यस्य स जीवन्मुक्त लक्षण ॥

sādhubhiḥ pūjyamāne'sminpīḍyamāne'pi durjanaiḥ ।
samabhāvo bhavedyasya sa jīvanmuktalakṣaṇaḥ ॥

He who feels the same, when his body is worshipped, by the virtuous, or tortured by the wicked, is considered, a jeevan-mukta.

எதிலெது மயக்கத் தாலே யிங்குக்கற் பிதமா யிற்றோ
வதுவது வாகுமன்றி யறிந்திடி லதில்வே றாகா
திதமுறு ஞானத் தாலே திகழ்மய னசிக்கும் போதிங்
கெதிரிலே கண்ட சர்ப்ப மிரச்சுவே யன்றி வேறோ. 441

எதில், எது மயக்கத் தாலே, இங்குக் கற்பிதமாயிற்றோ,
அது, அதுவாகும், இன்றி, அறிந்திடி, அதில் வேறாகா,
திதமுறு ஞானத்தாலே, திகழ் மயல், நசிக்கும் போது, இங்கு
எதிரிலே, கண்ட சர்ப்பம், இரச்சுவே அன்றி, வேறோ. 441

ஜீவன், ஈசுவரான் என்று, இரு வித, ஸம்ஸார ரூபமாகிய,
கெட்ட வாஸனை எதுவோ, அது எவருக்கு, எப்பொழுதும்,
தள்ளப்பட்டதாக இருக்குமோ, அவர், ஜீவன் முக்தர் என்று,
சொல்லப்படுகிறார்.

எவர், பிரம ஸாட்சாத்காரம் இருப்பதினால், ஜீவாத்மாவிற்கும்,
பிரமத்திற்குமோ, பிரமத்திற்கும் ஐகத்திற்குமோ, பேதத்தை,

ஒருபொழுதும் கூட, அறிய மாட்டாரோ, அவர், ஜீவன் முக்தர் என்று கருதப்படுகிறார்.

ஜீவ ஸ்வரூபமும், பிரம ஸ்வரூபமும், ஒரே சைதன்ய, ஸ்வரூபமானாலும், அஞ்ஞானத்தால், உபாதிகளின் மூலம், வேற்றுமை, இது வரை, தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. இப்பொழுது, உபாதிகள் விலகி விட்டபடியால், வேற்றுமை, தோன்றுவது இல்லை. கயிற்றில், பாம்பு போல், பிரமத்தில் கல்பிதமான பிரபஞ்சம், அதிஷ்டானமான, பிரமத்தைக் காட்டிலும், வேறு அல்லவானதால், அதிஷ்டானமான பிரமத்தை, அறிந்தவனுக்கு, வேற்றுமை தோன்றுவதில்லை. இங்கு வேற்றுமை, வாஸ்தவமாக இல்லை. அதனால், அதை, முக்தன், அறியவில்லை. உலகில், வாஸ்தவமாக இருக்கும், பொருளை, ஒருவன், அறியவில்லை என்றால், அவன், அஞ்ஞானி, சிற்றறிவு உள்ளவன் என்று சொல்வார்கள். முக்காலும் இல்லாத, முயல் கொம்பு, முதலியவற்றை அறியவில்லை என்பதற்காக, ஒருவனை, சர்வஜ்ஞன் இல்லை என்று கூறுவதில்லை. இது போல், முக்காலும், அல்லாத, வேற்றுமை தெரியாததால், முக்தனுடைய ஞானத்திற்குக் குறைவு ஒன்றும் இல்லை.

442

यत्र प्रविष्टा विषयाः

परिरता नदीप्रवाहा इव वारिराशौ ।

लीनन्ति सन्मात्रतया न विक्रियां

उत्पादयन्त्येष यतिर्विमुक्तः ॥

yatra praviṣṭa viṣayaḥ pareritā

nadīpravāhā iva vārirāśau ।

līnanti sanmātratayā na vikriyām

utpādayantyeṣa yatirvimuktaḥ ॥

The Sanyasin, in whom, the sense-objects channelled by others, are received, like flowing rivers into the ocean, producing no change, because of his absorption, in Existence absolute, is truly liberated.

ஈதுபோ லான்மா வின்க ணிலங்கிய யாவு மான்மா
வாதலா லான்மாத் தானே யயனரி யரனு மாகு
மோதுமிந் திரனு மாகு முயர்சுரர் நரரு மாகு
மேதுமே யான்மா வன்றி யெவளவு மிதில்வே றில்லை. 442

ஈது போல், ஆன்மாவின் கண், இலங்கிய யாவும், ஆன்மா
ஆதலால், ஆன்மாத் தானே, அயன், அரனுமாகும்,
ஓதும், இந்திரனுமாகும், உயர் சுரர், நரருமாகும்,
ஏதுமே, ஆன்மா அன்றி, எவளவும், இதில் வேறில்லை. 442

இந்த சரீரம், சாது, ஜனங்களால் பூஜிக்கப்பட்டாலும், துஷ்ட
ஜனங்களால், பீடிக்கப் பட்டாலும் கூட, சந்தோசம், கோபம்
முதலியவை இல்லாமல், சமமான நிலை, எவருக்கு இருக்குமோ,
அவர், ஜீவன் முக்தர் என்று, கருதப்படுகிறார்.

443

**பூரணப் பிரமத்தின் கண்,
இருதயச் சேர்க்கையின், உபதேசம்**

विज्ञातब्रह्मतत्त्वस्य यथापूर्वं न संसृतिः ।
अस्ति चेन्न स विज्ञातब्रह्मभावो बहिर्मुखः ॥

vijñātabrahmatattvasya yathāpūrvam na saṁsṛtiḥ ।
asti cenna sa vijñātabrahmabhāvo bahirmukhaḥ ॥

For him, who has realised the Essence of Brahman, there is no
reaching out, for sense-objects, as before. If there is, then, he has
not realised, Brahman. His senses, still have, an outgoing tendency.

பூரண வான்மா வுள்ளிற் பூரணான் மாப்பு றத்திற்
பூரண வான்மா மேற்கிற் பூரணான் மாக்கி முக்கிற்

பூரண வான்மாத் தெற்கிற் பூரணான் மாவ டக்கிற்
பூரண வான்மா மேலிற் பூரண வான்மாக் கீழில். 443

பூரண ஆன்மா உள்ளிற், பூரண ஆன்மாப் புறத்திற்,
பூரண ஆன்மா மேற்கிற், பூரண ஆன்மாக் கிழக்கிற்,
பூரண ஆன்மாத் தெற்கிற், பூரண ஆன்மா வடக்கிற்,
பூரண ஆன்மா மேலிற், பூரண ஆன்மாக் கீழில். 443

உள்ளேயும் கூட, தானே. வெளியிலும் தானே. முன்னால்,
கிழக்கில், தான். தான், பின்னால், மேற்கில், தான். தான்,
தெற்கில். தானே, வடக்கிலும். அப்படியே, மேலேயும், கீழேயும்
கூட, தானே.

மற்றவர்கள், ஏவி விடப்பட்டு, எவரிடம் சென்று, அவர்கள்
பார்வையில், நல்லது என்றோ, கெட்டது என்றோ, தோன்றும்
விசயங்கள், சமுத்திரத்தில், நுழைந்த நதிகளின், பிரவாகங்களை
போல், பிரம்மாகவே, லயத்தை அடைந்து விடுகின்றனவோ,
அவை, வாஸனையும், மனமும் அழிந்து விட்ட படியால்,
எவரிடம், எவ்வித சுக துக்க, விகாரத்தையும், உண்டு
பண்ணுகிறது, இல்லையோ, இந்த சந்நியாசி, நன்கு முக்தி,
அடைந்தவரே.

பிறர் செய்யும் புகழ்சியும், இகழ்சியும் கூட, ஞானியிடம்,
சந்தோசத்தையோ, துன்பத்தையோ உண்டு பண்ணுகிறதில்லை.

37. கர்ம நாசம்

சுருதியாலும், சூத்திரத்தாலும், ஞானிக்கு, பிராரப்த கர்மாவும்,
அதனால், சரீரமும் உண்டு, என்று தெரிகிறது. இது இருக்கும்
வரை, சுக, துக்க, அனுபவமும், இருக்கும். ஆகவே, ஞானி,
'நிர்விகாரமாய்', எப்படி இருக்க முடியும், என்று கேட்கலாம்.
நிதித்தியாஸனம் செய்யும் போது, ஏற்படக்கூடிய, இடை
வெளிகளில், சரீராதிகளில், கொஞ்சம், அத்தியாஸம் இருந்தே

தீருமானதினால், அப்பொழுதும், பிரமாகார விருத்தியில் இருப்பவருக்கு, அந்த அத்தியாஸத்திற்கு, இடமே இல்லாததினால், பிராரப்தத்தினால் ஏற்படும், சுக, துக்க அனுபவம் அவருக்குக் கிடையாது என்பதே வாஸ்தவம் என்ற விசயத்தை, தெளிவு படுத்துவதற்காக, ஆத்ம ஞானத்தினால், எந்த வித கர்மாக்கள், எவ் விதம் நாசத்தை அடைகின்றன என்று பிரித்துக் காட்டுகிறார்.

444

प्राचीनवासनावेगादसौ संसरतीति चेत् ।
न सदेकत्वविज्ञानान्मन्दी भवति वासना ॥

prācīnavāsanāvegādasau saṁsaratīti ce ।
na sadekatvavijñānānmandī bhavati vāsanā ॥

If, it is asserted that, still, there is attachment for sense-objects because, of the momentum of past vasanas, the reply is, 'NO'. For the vasanas get weakened, when there is realization of, oneness with Brahman.

பிரமமா நானே யுள்ளிற் பிரமமா நான்பு றத்திற்
பிரமமா நானே மேற்கிற் பிரமமா நான்கி ழக்கிற்
பிரமமா நானே தெற்கிற் பிரமமா நான்வ டக்கிற்
பிரமமா நான்மேற் கீழிற் பிரமமா நானே, யெல்லாம். 444

பிரமமா நானே, உள்ளிற், பிரம்மா நான். புறத்திற்,
பிரமமா நானே. மேற்கிற், பிரம்மா நான். கிழக்கிற்,
பிரமமா நானே, தெற்கிற், பிரம்மா நான், வடக்கிற்
பிரமமா நான், மேற், கீழிற், பிரம்மா நானே, எல்லாம். 444

பிரமத்தின், உண்மையான தன்மையை, நன்கு அறிந்தவருக்கு, அறிவதற்கு முன்னால், இருந்தது போல, சம்சாரம், சுக, துக்க,

அனுபவம் இருக்காது. இருந்ததேயானால், அவர், பிரம தத்துவத்தை, நன்கு அறிந்தவராக, ஆகமாட்டார். வெளிப்பார்வை, உள்ளவராகவே இருப்பார்.

பிரம ஞானிக்கு, பிரபஞ்சம் பொய் என்ற, தீர்மானம் இருப்பதால், ஒன்றிலும், அபிமானம் இருக்காது. அதனால், சுகத்தில், ஆசையும், துக்கத்தில் பயமும், இருக்காது. இது இருந்தால், அவன் ஞானி அல்ல.

445

अत्यन्तकामुकस्यापि वृत्तिः कुण्ठति मातरि ।
तथैव ब्रह्मणि ज्ञाते पूर्णानन्दे मनीषिणः ॥

atyantakāmukasyāpi vṛttiḥ kuṇṭhati mātari ।
tathaiva brahmaṇi jñāte pūrṇānande manīṣiṇaḥ ॥

The propensities of, even a downright rake are checked, in the presence of his mother, So too, there are no more any worldly propensities, in one, who has realised the Knowledge of, Brahman, the Bliss Absolute.

அலைநுரை குமிழி மற்று மாகிய சுழலே யாதிப்
பலபல வருவ மெல்லாம் பார்க்கிலோர் சகமே போல
வலைவறு தேக மாத்ரி யகங்கார மீறா யாவு
நிலையறு சித்தே யாகு நிமலமாஞ் சித்த தொன்றே. 445

அலை, நுரை, குமிழி மற்றுமாகிய சுழலே, ஆதிப்
பல பல உருவம் எல்லாம், பார்க்கிலோர் சகமே போல,
அலைவறு தேகம் ஆதி, அகங்காரம் ஈறாம் யாவும்,
நிலை உறு சித்தேயாகும், நிமலமாஞ் சித்தது, ஒன்றே. 445

அனாதி, காலந் தொட்டு, வந்திருக்கிற, ஸம்ஸாரத்தை, அனுபவிக்கிறார் என்றால், அப்படியல்ல. பிரமத்தின், ஒன்றா யிருக்கும் தன்மை, அறியப்பட்டு விட்டபடியால், வாஸனை ஆனது, அருணோதய காலத்தில், இருள் போல், மந்தமாய், வெகு குறைந்து விடுகிறது.

71. Prarabdha for a Saint? (446 - 464)

446

निदिध्यासनशीलस्य बाह्यप्रत्यय ईक्ष्यते ।
ब्रवीति श्रुतिरेतस्य प्रारब्धं फलदर्शनात् ॥

nididhyāsanaśīlasya bāhyapratyaya īkṣyate ।
bravīti śrūtiretasya prārabdham phaladarśanāt ॥

He, who is an adept, at meditation, is yet seen to have external perceptions. Sruti say, this is, parabdha at work. This can be inferred from, actual results, seen.

அகிலமா மனது வாக்கா லறியுமிச் சகம னைத்தும்
பகுதியின் மேலாய் நின்ற பரமமாஞ் சத்தே யாகும்
பகருமச் சத்தை யன்றிப் பார்க்கில் வேறாக வில்லை
திகழ்கடங் கலச மாதி தெரிந்திடின மண்ணின் வேறோ. 446

அகிலமாம், மனது, வாக்கால் அறியும், இச் சகம் அனைத்தும்,
பகுதியின் மேலாய் நின்ற, பரமமாஞ், சத்தே யாகும்,
பகரும் அச் சத்தை, அன்றிப், பார்க்கில் வேறாக இல்லை,
திகழ், கடங், கலசம், ஆதி தெரிந்திடின, மண்ணின் வேறோ. 446

447

सुखाद्यनुभवो यावत्तावत्प्रारब्धमिष्यते ।
फलोदयः क्रियापूर्वो निष्क्रियो न हि कुलचित् ॥

sukhādyanubhavo yāvattāvatprārabdhamiṣyate ।
phalodayaḥ kriyāpūrvo niṣkriyo nahi kutracit ॥

As long as, there is the experience of happiness etc., the work of parabdha is seen to persist. Every result is seen to have, a preceding action; there can be no result, independent of action.

பகுதியா மதுவி னாலே பலவித மயக்கப் பட்டோ
னகுதுநீ நானி தென்றே யறைவதா லாவ தென்னை
மிகவுமே சுருதி தானே மித்தியா வத்தி யாச
மிகழவே துவித மிலை யென்னவே யிசைக்கு மன்றோ. 447

பகுதியாம் மதுவினாலே, பலவித மயக்கப் பட்டோர்
அஃகுது, நீ, நான், இதன்றே அறைவதால், ஆவது என்னை
மிகவுமே, சுருதி தானே, மித்தியாம், அத்தியாசம்
இகழவே, துவிதம் இலை, என்னவே இசைக்கும், அன்றோ. 447

நிதித்யாஸனத்தில், ஈடுபடுகிறவருக்கு, இடை வெளியில், வெளிப் பதார்த் தங்களின் தோற்றம், காணப்படுகிறது. இவருக்கு, சுக, துக்க, ரூபமான, பலன் இருப்பது, தெரிவதால், பிராரப்தம், இந்த, சரீரத்தை ஆரம்பித்து, பலன் கொடுத்து வரும், கர்மா, உண்டு என்று, வேதம் சொல்கிறது.

விபரீத பாவனை, நீங்க, நிதித்தியாஸனம், ஸ்விகல்ப சமாதி செய்பவன், அடிக்கடி மனதை பிரமத்தில், நிலை நிறுத்த, முயற்சி செய்கிறான். இவனுக்கு, தியானம் இல்லாத, ஸமயத்தில், பிராரப்த கர்மா, தீனமான சரீரத்தின், தோற்றமும், சுக துக்க அனுபவமும் இருக்கும். இவனுக்கு, பிரம ஸாட்சாத் காரம் ஏற்படவில்லை. அத்தியாஸம் நீங்கவில்லை. முன்

சொன்ன, சுருதியும், சூத்திரமும், இவனைப் பற்றியது தான்.
நிர் குண, பிரம ஸாட்சாத்தாரம் பெற்றவனுக்கு, இது கிடையாது.

448

अहं ब्रह्मेति विज्ञानात्कल्पादिति शतार्जितम् ।
सञ्चितं विलयं याति प्रबोधात् स्वप्नकर्मवत् ॥

aham brahmeti vijñānātkalpakoṭiśatārjitam ।
sañcitam vilayaṁ yāti prabodhāt svapnakarmavat ॥

'I am Brahman' - with this Realisation, the actions of a hundred crore cycles, come to naught, like the actions in the dream, on waking up.

வானிகர் மலமி லாதாய் வருவிகற் பமுமி லாதா
உனமா மளவி யங்க லோர்விகா ரமுமி லாதா
யானவுள் வெளியி லாதா யபின்னவத் துவித மான
வீனமில் பிரம மேநா மினியெதை யுணர வேண்டும். 448

வான் நிகர், மலம் இலாதாய், வரு விகற்பம் இல்லாதாய்,
உனமாம், அளவி, அங்கல் ஓர் விகாரமும் இலாதாய்,
ஆன, உள், வெளி, இலாதாய், அன்ன அத்துவிதமான,
ஈனம் இல், பிரமமே நாம், இனி, எதை உணர வேண்டும். 448

சுகம், துக்கம், முதலானதின் அனுபவம், எது வரை இருக்கிறதோ,
அது வரை, பிராரப்த கர்மாவும் உண்டு, என்று ஒப்புக்
கொள்ளப்படுகிறது. சுக, துக்கம் ஆதி அடைய, பலனுடைய
உற்பத்தி, புண்ணிய, பாபமாகிய கர்மாவை, முன்னிட்டுக்
கொண்டு தான், ஏற்படும். ஓரிடத்திலாவது, முன் செய்த, கர்மா
இல்லாமல், உண்டாகவே உண்டாகாது.

பிராரப்த கர்மா, உண்டென்று சொன்ன, வேத வாக்கியத்
திற்கும், அதை, அனுஸரித்துப், பிறந்திருக்கிற, பிரம சூத்திரத்

திற்கும், என்ன தாத்பரியம் என்று, சொல்லும் முறையில், கர்மா முன்று விதம்:

1. சஞ்சிதம்: (இப்பொழுது, பலன் கொடுக்க ஆரம்பிக்காமல், முன் ஜன்மாக்களிலும், ஞானம் ஏற்படுவதற்கு முன்னும், சம்பாதித்து, சேகரிக்கப்பட்டிருக்கும், புண்ணிய, பாப கர்மாக்கள்.
2. ஆகாமியம்: ஞானம் ஏற்பட்ட பிறகு, செய்யப்படும் கர்மாக்கள்
3. பிராரப்தம்: இந்த ஜன்மாவைக் கொடுத்து, பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கும் கர்மாக்கள் என்று பிரித்துக் காட்டுகிறார்.

449

यत्कृतं स्वप्नवेलायां पुण्यं वा पापमुत्थणम् ।
सुप्तोत्थितस्य किन्तत्स्यात्स्वर्गाय नरकाय वा ॥

yatkṛtaṁ svapnavelāyāṁ puṇyaṁ vā pāpamuṭṭhaṇam ।
suptotthitasya kintatsyātsvargāya narakāya vā ॥

Can the meritorious acts, or sinful deeds, that a man, has imagined doing in a dream, take him, to heaven or hell, when, he has awakened?

விரிவதா யிங்கு ரைக்க வேண்டிய தொன்று மில்லை
பிரமமே சீவரி யாவும் பிரமமே பரவு மீசன்
பிரமமே யணுவீ றாகப் பிறங்கிய சகம னைத்தும்
பிரமமே யேக மென்று பேசலாற் சுருதி யெல்லாம். 449

விரிவதாய், இங்கு உரைக்க வேண்டியது, ஒன்றும் இல்லை
பிரமமே, சீவர் யாவும், பிரமமே பரவும் ஈசன்,
பிரமமே அணு ஈறாகப், பிறங்கிய சகம் அனைத்தும்,
பிரமமே ஏகம், என்று பேசலாற், சுருதி எல்லாம். 449

சுவப்பனத்தில் செய்த, புண்ணிய, பாப கர்மாக்கள், தூக்கத்தில் இருந்து, விழித்துக் கொள்வதினாலேயே, எப்படி, வாஸ்தவம் இல்லாததினால், பலன் கொடுக்க, சக்தி அற்று, நாசத்தை, அடைந்து விடுகின்றனவோ, அதைப் போல, நூறு கோடிக்கணக்கான, பிரம கல்ப காலங்களில், சம்பாதிக்கப்பட்டு, சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கும், கர்மாவானது, 'நான் பிரமம்' என்ற, அனுபவ புரஸ்ஸாரமான ஞானத்தினால், நன்கு, லயத்தை, அடைந்து விடுகிறது.

ஸ்வப்பன திருஷ்டாந்தத்தை விவரிக்கிறார்.

450

இருதயத்தின் கண், பூரணப் பிரம, பாவனோபதேசம்

स्वमसङ्गमुदासीनं परिज्ञाय नभो यथा ।
न श्लिष्यति च यक्किञ्चित्कदाचिद्भाविकर्मभिः ॥

svamasāṅgamudāsinam pariññāya nabho yathā ।
na śliṣyati ca yakkiñcitkadācidbhāvikarmabhiḥ ॥

Being unattached, and indifferent like sky, one, who is realised, is never concerned, in the least, about actions, yet to be performed.

பிரமமே நாமென் றிந்தப் பெரிதான ஞானம் பெற்றோர்
பரவிய பாகி யத்தைப் பற்றாது நன்றாய் விட்டே
யொருமையா நந்த சித்தா யுண்மையா யுள்ள வந்தப்
பிரமமே யாகி யென்றும் பிறங்குவ ருறுதி யீதே. 450

பிரமமே நாம் என்று, இந்தப் பெரிதான ஞானம் பெற்றோர்,
பரவிய, பாகியத்தைப் பற்றாது, நன்றாய் விட்டே,
ஒருமை, ஆநந்த சித்தாய், உண்மையாய் உள்ள அந்தப்,
பிரமமேயாகி, என்றும் பிறங்குவர், உறுதி ஈதே. 450

ஸ்வப்னம், காணும் சமயத்தில். புண்ணியமோ, பெரியதாக பாபமோ, எது, செய்யப் படுகிறதோ, தூங்கி, எழுந்திருப்பவனுக்கு, ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுக்கும், பொருட்டாவது, நரகத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டாவது, காரணமாய், இருக்குமா?

இது போல், அஞ்ஞானமாகிற, தூக்க சமயத்தில், செய்யப்பட்ட, புண்ய, பாப கர்மாக்கள், ஆத்ம ஞானம் என்ற, விழிப்பு, ஏற்பட்ட பிறகு, அஞ்ஞானத் தூக்கம், நீங்கி விட்டதாலும் கர்த்துருத்வ புத்தி இல்லாததாலும், சுகதுக்க அநுபவத்தைக், கொடுப்பது இல்லை.

451

**விட்ட தேகத்தின், அநுசந்தானத்தைப்,
பின் செய்யாது இருத்தல்**

न नभो घटयोगेन सुराग्धेन लिप्यते ।

तथात्मोपाधियोगेन तद्धर्मैः नैव लिप्यते ॥

na nabho ghaṭayogena surāgandhena lipyate ।

tathātmopādhīyogena taddharmairnaiva lipyate ॥

The sky, because of its contact, with the jar, is not affected, by the smell of the liquor in it. So too, the Atman is not affected, by the properties the conditionings, because of its contact, with them.

மலமய தூல மீது மற்றுமே வாயு வைப்போ
வலைவுறு சூக்க மீது மகம பிமானம் விட்டுப்
பலமறை புகழா னந்தப் படிவமாம் பரநா னென்றே
சலனமில் பழக்கத் தாலே தற்பர வடிவாய் நிற்பாய். 451

மலமய, தூல மீது, மற்றுமே, வாயுவைப் போல்,
அலை உறு, சூக்கம் மீது, அகம், அபிமானம் விட்டுப்,
பல மறை புகழ், ஆனந்தப் படிவமாம், பரன் நான் என்றே,
சலனம் இல், பழக்கத்தாலே, தற்பர வடிவாய் நிற்பாய். 451

ஆகாசம், எப்படியோ, அப்படியே, தன்னை, பற்றுதல் அற்றவனாய், 'நான்' செய்கிறேன் என்ற, எண்ணம் இல்லாதவனாய், உதாசீனனாய், எவ்வித பலனிலும், ஆசை அற்றவனாய், நன்கு அறிந்து கொண்ட பிறகு, ஆத்ம ஸாட்சாத்காரம் ஏற்பட்ட, சன்னியாஸியானவர், கொஞ்சம் ஏனும், ஒரு பொழுதும், பின்னால் ஏற்படும், கர்மாக்களினால், ஒட்டப் பட மாட்டார்.

ஞானம், ஏற்படுவதற்கு முன், நான் செய்கிறேன் என்ற, எண்ணம் இருந்து, கர்மாக்களைச் செய்கிறான். அந்த, ஸஞ்சித கர்மாக்களும் கூட, இப்பொழுது, நான், அகர்த்தா, பிரக்ம்ம என்ற, ஞானம், வந்தவுடன் நாசம் அடைகின்றன. இப்படி இருக்க, நான் அகர்த்தா, என்ற ஞானம் வந்த பின், செய்யும், ஆகாமிய கர்மாக்கள், இவனிடம், எப்படி ஒட்டும்.

452

ज्ञानोदयात्पुरारब्धं कर्मज्ञानान्न नाशयति ।
अदत्त्वा स्वफलं लक्ष्यमुद्धीयत्सृष्टाबाणवत् ॥

jñānodayātpurārabdham karmajñānānna naśyati ।
adatvā svaphalam lakṣyamuddhīyotsṛṣṭabāṇavat ॥

That work, which was performed, before the dawn of Knowledge and because of which, this body is conjured up, is not destroyed, by the Self-Knowledge, with out yielding its fruits, - just like an arrow, shot at an object.

அரியனே சுவதே கத்தி லபிமான முள்ள மட்டும்
புருடனெவ் விதத்தி னாலும் புனிதனே யாகான் மற்றுஞ்
சருவதா சனனந் துஞ்சல் சஞ்சல மாத்ரி வியாத்ரி
நரகமே முதலாந் துன்ப நண்ணுவ னாநா வாக.

452

அரியனே, சுவ தேகத்தில், அபிமானம் உள்ள மட்டும்,
புருடன், எவ் விதத்தினாலும், புனிதனே ஆகான், மற்றுஞ்,

சருவதா, சனனந், துஞ்சல், சஞ்சலம், ஆதி, வியாதி,
நரகமே, முதலாந் துன்பம், நண்ணுவன், நாநாவாக.

452

ஆகாசமானது, குடத்தின் ஸம்பந்தம் தோன்றுவது காரணமாக, அக் குடத்திலுள்ள, கள்ளினுடைய நாற்றத்தினால், பூசப்படுவதில்லை. ஆகாசம், நிர்மலமாயும், அமிர்தமாயும் இருப்பதால், நாற்றம் உள்ளதாக ஆகிறதில்லை. அப்படியே, ஆத்மாவும், ஸ்தூல சரீரம் சூக்சம சரீரம் முதலிய, உபாதிகளுடன், அத்தியாஸத்தினால், சேர்ந்திருப்பதாகத் தோன்றினாலும், அந்த உபாதிகளின், தர்மங்களால், பூசப்படுவது கிடையாது. சம்பந்தப்படுவதில்லை.

38. பிராரப்த கர்மம்

அந்த பிரமத்தை, அறிந்த பின், பின்னால், செய்யப் போகும் கர்மா, ஒட்டுவதில்லை, முன் செய்த கர்மாக்கள், நசித்து விடுகின்றன என்ற, பிரம சூத்திரத்திலும், எல்லா கர்மாக்களும், நாசம் அடைகின்றன என்ற சுருதியிலும், சொன்ன படி, சஞ்சித கர்மா, நாசம் அடைந்து விடுகிறது என்பதை இரண்டு சுலோகங்களாலும், ஆகாமிய கர்மா, ஒட்டவே ஒட்டாது என்பதை, இரண்டு சுலோகங்களாலும், சொல்லி விட்டு, பிராரப்த கர்மா, மாத்திரம், மிஞ்சி இருக்கும் என்று, இரண்டு சுலோகங்களால், சொல்கிறார்.

453

व्याघ्रबुद्ध्या विनिर्मुक्तो बाणः पश्चात्तु गोमतौ ।
न तिष्ठति चिन्त्येव लक्ष्यं वेगेन निर्भरम् ॥

vyāghrabuddhyā vinirmukto bāṇaḥ paścāttu gomatau ।
na tiṣṭhati chinatyeva lakṣyaṁ vegena nirbharam ॥

Thinking, it to be a tiger, if an arrow is shot at an object. It does not then stop, because it turns out to be a cow, It, still pierces it, with full force.

நிருமலச் சிவமாய்த் தூய்தாய் நித்தநிச் சலமாய் நின்ற
பிரமமாந் தன்னான் மாவைப் பிரிவற வுணர்ந்த போதே
புருடனற் சுத்த னாகிப் புகறுய ரியாவும் விட்டுப்
பிரமமே யாவ னிவ்வா பேசிடும் சுருதி யெல்லாம். 453

நிருமலச் சிவமாய்த், தூய்தாய், நித்த நிச்சலமாய் நின்ற,
பிரமமாந், தன் ஆன்மாவைப், பிரிவற உணர்ந்த போதே,
புருடன், நற் சுத்தனாகிப், புகல் துயர், யாவும் விட்டுப்,
பிரமமே யாவன், இவ்வாறு பேசிடும், சுருதி எல்லாம். 453

ஞானம், உதயமாதவற்கு முன்னால், பலன் கொடுக்க
ஆரம்பித்துள்ள, கர்மாவானது, தனக்கு ஏற்பட்ட பலனை
கொடுக்காமல், ஞானத்தினால், நாசம் அடைவதில்லை. குறியை,
குறி வைத்து, விடப்பட்ட, அம்பு போல.

454

प्राब्धं बलवत्तरं खलु विदं भोगेन तस्य क्षयः
सम्यग्ज्ञानहुताशनेन विलयः प्राक्संचितागामिनाम् ।
ब्रह्मात्मैक्यमवेक्ष्य तन्मयतया ये सर्वदा संस्थिताः
तेषां तत्त्रितयं नहि क्वचिदपि ब्रह्मैव ते निर्गुणम् ॥

prābhdham balavattaram khalu vidam bhogena tasya kṣayah
samyagjñānahutaśanena vilayah prākścācitāgāminām ।
brahmātmaikyamavekṣya tanmayatayā ye sarvadā samsthitāḥ
teṣām tattritayam nahi kvacidapi brahmaiva te nirguṇam ॥

Prarabdha, is very powerful, for the realised man, and becomes naught only, through the exhaustion, of its fruits; while the sanchita, and again are destroyed, in the fire of perfect Knowledge. But none of these three,

affects them, who have realised, Brahman, and always, live identified with it. They are truly, the Transcendental Brahman.

கருதிய தன்னான் மாவிற் கற்பித மான மித்தைப்
பொருளினை யெல்லாம் தள்ளும் போது நிட் கிரிய மாகிச்
சருவபூ ரணமா யொன்றாய்ச் சச்சிதா நந்த மான
பரமமாம் பிரம நானே பரமார்த்த மீதே மைந்தா. 454

கருதிய தன் ஆன்மாவிற், கற்பிதமான, வித்தைப்
பொருளினை எல்லாம், தள்ளும் போது, நிட்கிரியமாகிச்,
சருவ பூரணமாய், ஒன்றாய்ச், சச்சிதாநந்தமான,
பரமமாம், பிரமம் நானே, பரமார்த்தம் ஈதே, மைந்தா. 454

புலி என்று, இந்த, துஷ்டப் புலியைக், கொல்ல வேண்டும்
என்று, நினைத்ததனால், காது வரை இழுத்து, நன்கு வேகமாய்,
விடப்பட்ட, அம்பானது, பாணத்தை விட்ட பின்னாலே, குறி
வைத்தது, பசு என்று, தெரிந்த போதும், நின்றுவிடாது.
அவசியம், குறியை, வேகத்துடன், பிளந்தே தீரும்.

இது போல், இந்த சரீரத்தைக், கொடுத்த கர்மா, பலனை
கொடுக்க ஆரம்பித்து விட்ட படியால், ஞானம் வந்த மாத்திரத்தில்
நாசம் அடையாது, முழுவதும், பலனைக் கொடுத்த பின், தான்,
நாசம் அடையும். இந்த விசயத்தைத் தான், சுருதியும், பிரம்ம
சூத்திரமும், கூறுகிறது.

ஞானிக்கு, பிராரப்த கர்மவினால், ஏற்பட்ட, சரீரத்திலிருந்து,
விடுபடுகிற, பரியந்தம், அதன் பின் தான், விதேக கைவல்யம்.

பலனைக் கொடுக்க, ஆரம்பித்த, புண்ய பாபங்களை,
அதன் பலனான, சுக, துக்கங்களை, அனுபவித்துத் தீர்த்த,
பின் தான், விதேக முக்தி, அடைகிறான். இந்த சுருதி,
சூத்திரங்களை, அனுசரித்து, முன் சொன்ன என்ற, சுருதி,
சூத்திரங்களுக்கு, பிராரப்தம், மற்ற, சஞ்சித கர்மாக்கள்,
நசிப்பதாக, பொருள் கூற வேண்டும்.

ஆத்ம ஞானம், ஒரே மாதிரி, இருந்த போதிலும், அனுபவத்தில், தாரதம்மியம் இருப்பதை, உத்தேசித்து ஞானிகளை, நான்கு வகையாகப் பிரிப்பது உண்டு.

1. பிரம்ம வித்து: ஆத்ம ஸாசாத் காரம் ஏற்பட்டு, உலகம், மித்யை என்று, மாத்திரம், தோன்றிக் கொண்டிருப்பவர், பிரமவித்து தான், பிரம்ம வித்தாக, இருந்து கொண்டு, பிறருக்கு உபதேசம் செய்து, அவர்களையும், பிரம்ம வித்துக்களாக, ஆக்குகிற, ஆச்சார்ய ஸ்தானதிலுள்ள, யாக்ஞவல்கியர் முதலானோர், இந்த வகையைச் சேர்ந்தவர்கள்.
2. பிரம்ம வித்வரர்: அவ் அனுபவம், பலப் பட்டு, சமாதி நிலை நிலைத்தும் கூட, சில சமயங்களில், தானாகவே வெளிப்பார்வை உள்ளவராகி, உலகத்தை, மித்யை என்று, பார்ப்பவர், பிரம்ம வித்வரர் எனப்படுவார். இவரைப் பற்றித் தான், ஸ்திதப் பிரக்ஞர் என்று கீதையில் கூறப்படுகிறது.
3. பிரம்ம வித் வரீயான்: இன்னமும், அனுபவம் பலப்பட்டு, தானாக, எழுந்திருப்பது இல்லாமல், மற்றவர்களால் எழுப்பப்பட்டால் மாத்திரம், பஹிர் முகமாகி, மித்யா உலகத்தைப் பார்ப்பவர், பிரம்ம வித் வரீயான் என்பார்கள், விஷ்ணுவின் பாஞ்ச ஜந்நியத் தொனி கேட்டு, ஸமாதி கலைந்து, எழுந்த, பிரகலாதர் போன்றவர்கள்.
4. பிரம்ம வித் வரீஸ்டர்: இதற்கு மேல், நிலைக்குப் போய், யார் எழுப்பினாலும், எழுந்திருக்காமல், பிரமத்திலேயே, எப்பொழுதும், லயித்திருப்பதினால், உலகத் தோற்றமே, ஏற்படாமல், இருப்பவர், பிரம்ம வித் வரிஷ்டர் என்று சொல்வார். பிராரப்த கர்மாவினால், ஏற்படக்கூடிய, சுக, துக்க, அனுபவம், உலகம், தோன்றாதவருக்கு, இருக்க முடியாததினால், நான்காவதான, பிரம்ம வித் வரிஷ்டருக்கு, அவ் அனுபவம் கிடையது என்றும், முதல், மூன்று வித,

ஞானிகளுக்குத் தான், இருக்க முடியும் என்றும் தெளிவு
படுத்துகிறார்.

455

That is further clarified.

उपाधितादात्म्यविहीनकेवल-
ब्रह्मात्मनैवात्मनि तिष्ठतो मुनेः ।
प्रारब्धसद्भावकथा न युक्ता
स्वप्नार्थसंबन्धकथैव जाग्रतः ॥

upādhitādātmyavihīnakevala-
brahmātmanaivātmani tiṣṭhato muneḥ ।
prārabdhasadbhāvakathā na yuktā
svapnārthasambandhakatheva jāgrataḥ ॥

The sage, who is ever absorbed, in his own Self, as Brahman, Non-
dual, and from limitations - the question of, the existence of
prarabdha is meaningless. Just as, the question of a man, having
anything to do with dream-objects is meaningless, when he has
awakened.

தன்னுடை மனவி ருத்தி தன்னுடைச் சொருப மாகப்
பன்னிய நிருவி கற்பப் பரமமாம் பூர ணத்தின்
மன்னியே சமாதி பெற்றான் மற்றொரு விகற்ப முந்தான்
றன்னெதிர் காணா தத்தாற் றத்வமாய் விகற்ப மில்லை. 455

தன்னுடை, மன விருத்தி, தன்னுடைச் சொருபமாகப்,
பன்னிய, நிரு விகற்பப் பரமமாம், பூரணத்தின்,
மன்னியே, சமாதி பெற்றான், மற்றொரு விகற்பமுந்தான்,
தன்னெதிர் காணா, அத்தாற், தத்வமாய், விகற்பம் இல்லை. 455

பிரம ஸாட்ஷாத்காரம் அடைந்தவர்களுக்கு, பிராரப்த
கர்மாவானது, மிகவும் பலம் உள்ளது. போகத்தினால் தான்,

அதற்கு நாசம் என்பது, பிரசித்தம். நல்ல ஞானமாகிற அக்கினியில், முன்னால் சேகரிக்கப்பட்ட, சஞ்சித கர்மாக்களுக்கும், பின்னால் ஏற்படக்கூடிய, ஆகாமிய கர்மாக்களுக்கும், நன்கு லயம், ஏற்படும். ஆனால், பிரமத்திற்கும், ஆத்மாவிற்கும் உள்ள, ஒன்றாய் இருக்கும் தன்மையை, அறிந்து கொண்டு, அதாகவே, பிரமத்திற்கும், பிரமமாகவே, ஒருக்காலும், உலகம் தோன்றாமல், எப்பொழுதும், எவர்கள், நிலைத்திருந்து விடுகிறார்களோ, அவர்களுக்கு, அந்த பிராரப்தம், ஸஞ்சிதம், ஆகாமியம், ஆகிய மூன்றுமே, ஒரு காலத்திலும் கிடையாது, என்பது நிச்சயம். ஏனென்றால், அவர்கள், பிரம்மத்தை அறிந்தவர்கள் என்று, மாத்திரம் அல்ல. எவ்வித விஷேசமும் அற்ற பிரமமே தான்.

பிரம வித் வரிஷ்டனுக்கு, பிரமானந்த அனுபவத்தைத், தவிர, வேறு அனுபவம், கிடையாது, என்று 417-வது, சுலோகத்தில், சொல்லி இருப்பதினாலேயே, அவனுக்கு, உலகத் தோற்றம், கிடையாது என்று, ஏற்படுகிறது. உலகம் தோன்றாமல், பிராரப்த கர்மாவின், பலனாகிய, சுக, துக்க, அனுபவம், இருக்க நியாயம் இல்லை, என்பதை, 456 முதல் 463 வரை, சுலோகங்களில், தெளிவு படுத்துகிறார்.

456

न हि प्रबुद्धः प्रतिभासदेहे देहोपयोगिन्यपि च प्रपञ्चे ।
 करोत्यहन्तां ममतामिदन्तां किन्तु स्वयं तिष्ठति जागरेण ॥
 न तस्य मिथ्यार्थसमर्थनिष्ठा न संग्रहस्तज्जगतोऽपि दृष्टः ।
 तत्रानुवृत्तिर्यदि चेन्मृषार्थेन निद्रया मुक्त इतीष्यते ध्रुवम् ॥

na hi prabuddhaḥ pratibhāśadehe
 dehopayoginyapi ca prapañce ।
 karotyahantāṁ mamatāmidantāṁ
 kintu svayaṁ tiṣṭhati jāgareṇa ॥
 na tasya mithyārthasamarthanecchā
 na saṅgrahastajjagato'pi dr̥ṣṭaḥ ।
 tatrānūvṛttiryadi cenmṛṣārthe
 na nidrayā mukta itiṣyate dhruvam ॥

He, who has awakened from sleep, has no idea of, 'I' and 'mine', with respect, to the dream-body, nor, for the dream-objects, related to it. He lives, ever awake, as his own Self.

சோகமா ஞால மென்னுஞ் சொல்லிய விகற்ப மெல்லா
மோகமா ரசத்தே யாகு மொழியு மோர் விகார மின்றி
யாகுமோர் வடிவு மின்றி யகிலமாம் விசேட மின்றி
யேகமாம் வத்து வின்க ணேதுதான் பேதஞ் சொல்வாய். 456

சோகமாம், ஞாலம் என்னுஞ், சொல்லிய விகற்பம் எல்லாம்,
மோகமார், ரசத்தேயாகும், மொழியும், ஓர் விகாரம் அன்றி,
ஆகுமோர், வடிவும் இன்றி, அகிலமாம், விசேடம் இன்றி,
ஏகமாந், வத்துவின் கண், ஏது தான், பேதஞ் சொல்வாய். 456

ஆத்ம ஸ்வரூபம், தெரியாத தசையில், இருந்த, உபாதிகளோடு
ஒன்றாய், இருக்கும் தன்மை, விலகி, சுத்தமான, பிரம,
ஸ்வரூபமாக மாத்திரம், ஆத்மாவிடத்தில், நிலைத்திருக்கும்,
ஞானிக்கு, பிராரப்தம் இருக்கிறது என்ற, பேச்சு, நியாயம்
இல்லை. தூங்கி, எழுந்திருந்து, விழித்துக் கொண்டிருப்பவனுக்கு,
ஸ்வப்பனத்தில் கண்ட பதார்த்தங்களின், ஸம்பந்தம், உண்டென்று
சொல்வது, எப்படி, நியாயமில்லையோ, அதைப் போல.
முன்னால், உபாதிகளில் இருந்த, இப்பொழுது, அது இல்லை
என்பதைக், காண்பிக்க, என்று, கூறப்பட்டது.

457

न हि प्रबुद्धः प्रतिभासदेहे देहोपयोगिन्यपि च प्रपञ्चे ।
 करोत्यहन्तां ममतामिदन्तां किन्तु स्वयं तिष्ठति जागरेण ॥
 न तस्य मिथ्यार्थसमर्थनिच्छा न संग्रहस्तज्जगतोऽपि दृष्टः ।
 तत्रानुवृत्तिर्यदि चेन्मृषार्थेन निद्रया मुक्त इतीष्यते ध्रुवम् ॥

na hi prabuddhaḥ pratibhāśadehe
 dehopayoginyapi ca prapañce ।
 karotyahantāṁ mamatāmidantāṁ
 kintu svayaṁ tiṣṭhati jāgareṇa ॥
 na tasya mithyārthasamarthanecchā
 na saṅgrahastajjagato'pi drṣṭaḥ ।
 tatrānūvṛttiryadi cenmṛṣārthe
 na nidrayā mukta itiṣyate dhruvam ॥

He does not wish to prove, the unreal objects to be real, nor, is it observed that, he maintains the dream-world. If he still holds on to the unreal objects, he is emphatically declared, to be, not yet free from sleep.

ஞாதுரு ஞான ஞேய ஞாலமாய் நவிலு கின்ற
 யாதொரு பொருளு மின்றி யெவ்விகா ரமுமே யின்றி
 யோதுமோர் வடிவு மின்றி யோர்விசேடமுமே யின்றி
 மீதியாம் வத்து வின்கண் மேவிய பேத மேதாம். 457

ஞாதுரு, ஞான, ஞேய ஞாலமாய், நவிலுகின்ற
 யாதொரு பொருளும் இன்றி, எவ் விகாரமுமே இன்றி,
 ஓதுமோர், வடிவும் இன்றி, ஓர் விசேடமுமே இன்றி,
 மீதியாம், வத்துவின் கண், மேவிய பேதம், ஏதாம். 457

தூங்கி, ஸ்வப்பனம் கண்ட பிறகு, நன்கு விழித்துக் கொண்டிருப்பவன், ஸ்வப்பன சமயத்தில் தோன்றின, தேகத்தில், அந்த தேகத்திற்கு உபயோகப்பட்ட, பதார்த்தத்தில், மேலும், அப்பொழுதும், தோன்றின உலகத்தில், முறையே, 'நான்'

என்கிற, எண்ணத்தையும், 'என்னுடையது' என்கிற, எண்ணத்தையும் 'இது' என்கிற, எண்ணத்தையும், வைத்துக் கொள்வதில்லை, என்பது நிச்சயம், ஆனால், அவைகளுக்கு, ஸம்பந்த மன்னியில், தானாக மாத்திரம், விழிப்புடன் இருந்து விடுகிறான்.

சுவப்பனத்தில், தன்னையே, பசுவாக பார்த்தவன், விழித்துக் கொண்ட பிறகு, அதை நினைத்துக் கொண்டு, புல்லைத் தின்பதில்லை. தான், பசு என, எண்ணி, மனிதனுக்குள்ள நியமத்தை கை விடுவதில்லை.

458

तदत्परे ब्रह्मणि वर्तमानः सदात्मना तिष्ठति नान्यदीक्षते ।
स्मृतिर्यथा स्वप्नाविलोकिताथै तथा विदः प्राशनमोचनौ ॥

tadvatpare brahmaṇi vartamānaḥ
sadātmanā tiṣṭhati nānyadikṣate ।
smṛtiryathā svapnavilokitārthe
tathā vidah prāśanamocanāu ॥

So, too, the man who remains identified with the Eternal Reality, does not perceive anything else. Just as one remembers, having seen the objects in the dream, the Realised man, remembers his day to day acts of, eating etc.

அற்பமும் விகார மின்றி யகிலமாம் வடிவு மின்றி
செப்பிய விசேட மின்றிச் செய்கையு மிலாது மின்றி
யற்பமில் கற்ப காலத் தாழிபோ னிறைந்து நின்ற
வொப்பிலாப் பூரணத்தி லொன்றிய பேத மேதாம். 458

அற்பமும் விகாரம் இன்றி, அகிலமாம் வடிவும் இன்றி
செப்பிய விசேடம் இன்றிச், செய்கையும் இலாது, இன்றி
அற்பம் இல், கற்பகாலத் ஆழி போல், நிறைந்து நின்ற,
ஒப்பிலாப் பூரணத்தில், ஒன்றிய பேதம், ஏதாம். 458

சுவப்பனம், கண்டு விழித்துக் கொண்ட, அவனுக்கு, ஸ்வப்பன காலத்தில், தோன்றின, பொய்யான பதார்த்தம், வாஸ்தவம் தான், என்று உறுதிப்படுத்த, அது வேண்டும் என்ற, விருப்பம் இருப்பதில்லை சுவப்பனத்தில் கண்ட, அந்த ஜகத்தை, நன்கு ஏற்றுக் கொள்வதும் பார்க்கப்படுகிறது இல்லை. அந்த பொய்யான, வஸ்துவில், தொடர்ந்து, மனதின் விருத்தி, இருக்குமேயானால், அவன் நித்திரையினால் விடுபட்டவன் இல்லை, என்று, நினைக்கப்படுவான், என்பது நிச்சயம்.

459

कर्मणा निर्मितो देहः प्रारब्धं तस्य कल्प्यताम् ।
 नानादेरात्मनो युक्तं नैवात्मा कर्मनिर्मितः ॥
 अजो नित्यः शाश्वत इति ब्रूते श्रुतिरमोदवाक् ।
 तदात्मना तिष्ठतोऽस्य कुतः प्रारब्धकल्पना ॥

karmaṇā nirmito dehaḥ prārabdham tasya kalpyatām ।
 nānāderātmano yuktam naivātmā karmanirmitaḥ ॥
 ajo nityaḥ śāśvata iti brūte śrutiramoghavāk ।
 tadātmanā tiṣṭhato'sya kutaḥ prārabdhakalpanā ॥

The body has been fashioned by prarabdha, so, one accept that, relates to the body. But it is not reasonable, to attribute it to the Self, for the Atman is never, the result of any earlier work.

பரவிய தேசு தன்னிற் பரம்பிய விருளே போலப்
 பிரமை யினேது வாகப் பேசிய தமசு யாதில்
 விரிவற லயிக்கு மந்த விமலமாம் வத்து வான
 வொரு மையாம் பிரமத் தின்க ணொன்றிய பேதமேதாம். 459

பரவிய தேசு தன்னிற், பரம்பிய, இருளே போலப்,
 * பிரமையின் ஏதுவாகப், பேசிய தமசு, யாதில்,
 விரிவற லயிக்கும், அந்த விமலமாம் வத்து வான,
 ஒருமையாம், பிரமத்தின் கண், ஒன்றிய பேதம், ஏதாம்.
 (* பிராந்தி)

தூங்கி, விழித்துக் கொண்ட, அவனைப் போலவே மேலான பிரமத்தில் இருப்பவன், என்றைக்கும், பாதிக்கப்படாத, ஸத் ஸ்வரூபமாகவே, இருக்கிறான். வேறு எதையும், இல்லாததால், பார்க்கிறதில்லை. விழித்துக் கொண்டவனுக்கு, சுவப்னத்தில் காணப்பட்ட வஸ்துக்கள், விஷயத்தில், ஞாபகம் மாத்திரம், எப்படி இருக்குமோ, அப்படி, ஞானிக்கு, பிச்சை அருந்துவது, ஜல மல மோசனம் செய்வது, முதலிய காரியங்களில், ஞாபகம் இருக்கும்.

பிரம வித்தும் மற்றவர்களைப் போல், ஆகாரம் உண்பது, மல ஜல விசர்ஜனம் செய்வது, முதலிய காரியங்களைச், செய்கிறானே, இது எப்படி, என்ற கேள்விக்கு, பதில் கூறுகிறார். எப்பொழுதும், சரீரம் தான், இந்தக் காரியங்களைச், செய்கிறது. ஆனாலும், முன்னால், சரீரத்தில், நான் என்ற, எண்ணம், இருந்ததால், தானே, அந்தக் காரியங்களைச், செய்வதாக, எண்ணினான். இப்பொழுது, தன்னுடைய, வாஸ்தவமான, பிரம்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்து, சரீரத்தில், நான், என்ற, எண்ணம், நீங்கி விட்ட படியால், வியுத்தான, தசையில், தன்னைக் காட்டிலும், வேறான சரீரம், ஆகாராதி காரியங்களைச், செய்வதாகத் தான் தோன்றும். நான், செய்வதாகத் தோன்றாது. மேலும், பிரபஞ்சம் பொய் என்ற, உறுதி, ஏற்பட்டு விட்ட படியால், இவை தோன்றினாலும், இதில், உண்மை என்ற எண்ணம் இருக்காது. விழித்துக் கொண்ட பிறகு, தான் சுவப்னத்தில், புலியைக் கண்டது, ஞாபகத்திற்கு வந்தாலும், அதை உண்மை என்று, நினைப்பதில்லை.

ஞானிக்கு, பிராரப்தம் உண்டு தான், என்று, வைத்துக் கொண்டாலும், கர்மா செய்தவனுக்குத் தான் பலன் ஏற்படுவது, நியாயம். கர்மாவை செய்வது, தேகமே, ஆனதினால், அந்த தேகத்திற்கு, பிராரப்த கர்மாவினால், ஏற்படும் அனுபவம், இருக்கட்டும். ஆத்மா, ஒரு நாளும், கர்மாவைச். செய்கிறவன் இல்லை, அதனால், கர்ம பலனை, அனுபவிக்க, அவசியமும் இல்லை. தேகத்தில் 'நான்' என்ற எண்ணம் உள்ளவனுக்குத்

தான், அந்த அனுபவம், ஏற்படுமே தவிர, அவ் எண்ணம், நீங்கி, பிரம்ம ஞானியாய் இருப்பவனுக்கு, அவ் அனுபவம், ஏற்பட, நியாயமே இல்லை, என்கிறார்.

460

कर्मणा निर्मितो देहः प्रारब्धं तस्य कल्पयताम् ।
नानादेरात्मनो युक्तं नैवात्मा कर्मनिर्मितः ॥
अजो नित्यः शाश्वत इति ब्रूते श्रुतिरमोघवाक् ।
तदात्मना तिष्ठतोऽस्य कुतः प्रारब्धकल्पना ॥

karmanā nirmito dehaḥ prārabdhām tasya kalpyatām ।
nānāderātmano yuktaṁ naivātmā karmanirmitaḥ ॥
ajo nityaḥ śāśvata iti brūte śrutiramoghavāk ।
tadātmanā tiṣṭhato'sya kutah prārabdhakalpanā ॥

The Atman is, 'Birth less. Eternal and Undecaying' – such is the absolute declaration of Sruti. How can parabdhā be attributed to him, who lives ever-identified with, That?

ஒருவடி வாக வெங்கு மோங்கிய வத்து வின்கண்
மருவிய பேத மென்னு மாற்றமு முண்டோ சொல்லா
யொருசுக வடிவாய்த் தானே யொன்றிய சுழுத்தியின்கண்
கருதிய பேத மேதுங் கண்டவ ரொருவ ருண்டோ. 460

ஒரு வடிவாக எங்கும் ஓங்கிய, வத்துவின் கண்,
மருவிய பேதம் என்னும் மாற்றமும், உண்டோ சொல்லாய்,
ஒரு சுக வடிவாய்த், தானே ஒன்றிய, சுழுத்தியின் கண்,
கருதிய பேதம், ஏதுங் கண்டவர், ஒருவர் உண்டோ. 460

முன் செய்த, கர்மாவினால், ஏற்பட்டது சரீரம். அதற்கு, சரீரத்திற்கு, வேண்டுமானால், பிராரப்தம், கல்பிக்கப் பட்டும். ஆதியில்லாத, ஆத்மாவிற்கு, பிராரப்தத்தை, கல்பிப்பது, நியாயமில்லை. ஆத்மா, கர்மத்தினால், ஏற்பட்டது, இல்லவே இல்லை.

461

प्रारब्धं सिध्यति तदा यदा देहात्मना स्थितिः ।
 देहात्मभावो नैवेष्टः प्रारब्धं त्यज्यतामतः
 अजातस्य कुतो नाशः प्रारब्धमसतः कुतः ॥

prārabdham sidhyati tadā yadā dehātmanā sthitiḥ ।
 dehātmabhāvo naiveṣṭaḥ prārabdham tyajyatāmataḥ ॥
 śarīrasyāpi prārabdhakalpanā bhrāntireva hi ।

Only, as long as one lives, identified with one's body, can one accept prarabdha work. But no one accepts that, a man of Realisation, ever identifies himself, with his body. Hence, in his case, prarabdha world, should be rejected.

நிருவிகற் பகமே யாக நிகழ்ந்துள பிரமந் தன்னை
 யொருமையா யறிந்த போதங் கொன்றிய சகமே யில்லை
 யிருளுறு மிரச்சுக் கண்டா லென்றுமே சர்ப முண்டோ
 மருபுவி யதனைக் கண்டான் மற்றதிற் சலமு முண்டோ. 461

நிரு விகற்பகமே யாக, நிகழ்ந்துள, பிரமந் தன்னை,
 ஒருமையாய், அறிந்த போதங், ஒன்றிய, சகமே இல்லை,
 இருளுறு, இரச்சுக் கண்டால், என்றுமே சர்பம் உண்டோ,
 * மரு புவி, அதனைக் கண்டான், மற்றதிற் சலமும் உண்டோ.
 (* கானல் நிலம்)

461

வீண் போகாத, ஸத்யமாய் உள்ள, வாக்கை உடைய, இந்த,
 கடோப நிஷத்தாகிய, வேதம், பிறப்பற்றவன், என்றும் இருப்பவன்'
 என்றல்லவா சொல்கிறது. அந்த, வாஸ்தவமான, ஸ்வரூபத்துடன்
 இருக்கிற, இவனுக்கு, ஞானிக்கு, பிராரப்தத்தை கல்பிப்பது,
 எப்படி, நியாயமாகும்?

462

To attribute prarabdha, even to the body is decidedly, an illusion. How can a superimposition, have any existence? How can the unreal, have a birth? And that, which is never born, how can it die? So how can prarabdha function, for something unreal?

இகமும் துவித மியாவு மென்றுமே மித்தை யாகும்
புகமும் துவித மென்றும் போற்றிய பரமார்த் தந்தான்
மகனையிப் படியே நேராய் மறைமுடி வுரைக்கக் கண்டோஞ்
சுகசமுத் தியிலு நித்தஞ் சுத்தவத் துவிதங் கண்டோம். 462

இகமும், இத் துவிதம் யாவும், என்றுமே, மித்தை யாகும்
புகமும் அத்துவிதம் என்றும், போற்றிய பரமார்த்தத் தான்,
மகனே, இப்படியே நேராய், மறை முடிவு, உரைக்கக் கண்டோஞ்,
சுக சுமுத்தியில், நித்தஞ், சுத்த அத்துவிதங், கண்டோம். 462

எப்பொழுது, தேகமே, 'நான்' என்ற நிலை, இருக்குமோ,
அப்பொழுது தான், பிராரப்தம் என்பது, இருக்க முடியும்.
ஞானிக்கோ, தேகத்தில், 'நான்' என்ற, எண்ணம், அங்கீகரிக்கப்
படுவதில்லை. ஆகையால், அவனுக்கு, பிராரப்தம் உண்டு
என்பது, விட்டு விட வேண்டியதே.

முன்னால், 460-வது சுலோகத்தில், பிராரப்தம், சரீரத்திற்கு
வேண்டுமானால், இருப்பதாக, கல்பிக்கலாம் என்று,
சொல்லப்பட்டது. வாஸ்தவத்தில், பிரம்மத்திற்கு, வேறாக எவ்வித
பதார்த்தமும், கிடையாததினால், சரீரமும், வாஸ்தவம் இல்லாதது,
தானே? அதற்கும், தான், பிராரப்தம், உண்டென்று, எப்படி,
கல்பிக்க முடியும்? அப்படி, கல்பனை செய்தால், அதுவும்,
பிராந்தியினால் தான், என்கிறார்.

463

ज्ञानेनाज्ञानकार्यस्य समूलस्य लयो यदि ।
 तिष्ठत्ययं कथं देह इति शङ्कावतो जडान् ।
 समाधातुं बाह्यदृष्ट्या प्रारब्धं वदति श्रुतिः ॥

jñānenājñānakāryasya samūlasya layo yadi ।
 tiṣṭhatyayam katham deha iti śaṅkāvato jaḍān ।
 samādhātum bāhyadrṣṭyā prārabdham vadati śrutiḥ ॥

If the effects of ignorance, are destroyed, root and all, by Knowledge, how does the body continue to live? Sruti, from a relative stand-point. hypothesizes the work of prarabdha, for those fools, who entertain such doubts.

கற்பித வத்து விற்குக் கருதிய வதிட்டா னத்தோ
 டொப்பிய வபேதந் தன்னை யுள்ளவா றறிஞ ரெல்லாம்
 கற்பித விரச்சு சர்ப்பங் கானனீர் முதலிற் கண்டா
 ரிப்படி யிருக்கப் பேத மிசைந்திடல் பிராந்தி யன்றோ. 463

கற்பித வத்துவிற்குக், கருதிய அதிட்டானத்தோடு,
 ஒப்பிய அபேதந் தன்னை, உள்ளவாறு அறிஞர் எல்லாம்,
 கற்பித, இரச்சு சர்ப்பங், கானல் நீர், முதலிற் கண்டார்,
 இப்படி இருக்கப், பேதம் இசைந்திடல், பிராந்தி அன்றோ. 463

சரீரத்திற்கு கூட, பிராரப்தம், உண்டென்று கல்பித்தது, பிராந்தியே தான், அத்தியாஸத்தினால் ஏற்பட்டதற்கு, இருக்கும் தன்மை, ஏது? இருக்கும் தன்மை அற்றதற்கு, உற்பத்தி ஏது? உற்பத்தி, இல்லாததற்கு, நாசம் ஏது? வாஸ்தம், இல்லாதததற்கு, பிராரப்தம், எங்கிருந்து வரும்?

ஞானிக்கு, சரீரம் இருப்பதைப், பார்த்து, இது எப்படி, இருக்க முடியும் என்று, கேட்கும், ஸாமான்ய ஜனங்களுக்கு, ஸமாதானம், ஏற்படுவதற்காகத் தான் உபநிசத்தும், பிரம

குத்திரமமும் ஞானிக்கு, பிராரப்தம் உண்டு என்று, சொல்கிறதே, தவிர, வேறில்லை என்று, கூறுகிறார்.

464

न तु देहादिसत्यत्वबोधनाय विपश्चिताम् ।

परिः पूर्णमनाद्यन्तः मप्रमेयमविक्रियम् ॥

natu dehādisatyatvabodhanāya vipaścītām ।

yatah śruter abhiprāyah paramārthaikagocarah ॥

The idea of prarabdha, has been expounded by the Upanishads, not for proving the reality of the body etc., for the man of Realisation – because the Upanishads are without exception, striving to point out, the one supreme Reality.

சித்தமே மூலமாகச் செறிந்துள விகற்ப மெல்லாஞ்
சித்த மில்லாத போது சிறிதுமே விகற்ப மில்லைப்
புத்திர வாத லாலே புகன்றசித் தமும் நசிக்க
நித்தமுமபூர ணத்தி நிலைமை யாய்ச் சமாதி செய்வாய்.

464

சித்தமே மூலமாகச், செறிந்துள, விகற்ப மெல்லாஞ்,
சித்தம் இல்லாத போது, சிறிதுமே விகற்பம் இல்லைப்,
புத்திர, ஆதலாலே, புகன்ற சித்தமும் நசிக்க,
நித்தமும், பூரணத்தில் நிலைமையாய்ச், சமாதி செய்வாய்.

464

ஞானத்தினால், வேறு பட காரணமான, அஞ்ஞானம் உள் பட, அஞ்ஞானத்தினால், ஏற்பட்டவைகளுக்கு எல்லாம், வெளியில் உள்ள, ஆகாசம், முதலியவற்றிற்கும், உள்ளுள்ள, அகங்காரம் முதல், தேகம் வரை, உள்ளவற்றிற்கும் லயம் ஏற்படுமானால், இந்த பஞ்ச பெளதிகமான சரீரம், எப்படி, நாசம் அடையாமல், இருந்து வருகிறது? என்று சந்தேகப்படுகிற, அறிவில்லாதவர்களை, சமாதானம் செய்வதற்காக, அவர்களுக்கு, சகஜமான, வெளிப்

பார்வை முறையில், பிராரப்தம் உண்டென்று, உபநிஷத் சொல்கிறது.

இவ்விதம் சொல்வதினால், தேகம், வாஸ்தவமாக இருக்கிறது, என்று, ஆகாது என்கிறார்.

72. There is No Plurality (465 - 471)

465

परिपूर्णमाद्यन्तमप्रमेयमविक्रियम् ।
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किञ्चन ॥

paripūrṇamanādyantamaprameyamavikriyam ।
ekamevādvayaṁ brahma neha nānāsti kiñcana ॥

Only Brahman, there is, Non-dual, with no beginning or end, Incomparable and Changeless; in it, there is no duality, whatsoever.

சந்ததம் போதமாகிச் சார்ந்தவா நந்த மாகிச்
தொந்தமா முவமை யின்றித் தொடருமோ ரளவு மின்றி
பந்தமில் புரண மான பரமத்தை வித்துவான் றான்
சிந்தையிற் சமாதி யாலே செவ்விதா யநுப விப்பன். 465

சந்ததம், போத மாகிச், சார்ந்த ஆநந்தமாகிச்,
தொந்த, மா உவமை இன்றித், தொடரும், ஓரளவும், இன்றி
பந்த மில் பூரணமான, பரமத்தை, வித்துவான் தான்,
சிந்தையிற், சமாதியாலே, செவ்விதா அநுபவிப்பன். 465

வேதத்தினுடைய, தாத்பரியம், வாஸ்தவமாக இருக்கும்,
பதார்த்தம் ஒன்றையே, விஷயமாக உடையது, என்ற
காரணத்தினால், வேதம், மேலே கண்டபடி பிராரப்தம்
உண்டென்று, சொன்னது, ஞானிகளுடைய அல்லது ஞானிகளுக்கு,

தேகம் முதலானதிற்கு, ஸத்யமாயிருக்கும், தன்மை, உண்டென்று, போதிப்பதற்காக, இல்லவே இல்லை.

ஞானிக்கு, ஞானத்தால், அஞ்ஞானம் நீங்கிய பிறகு, சரீரம், மட்டும், எப்படி, மிஞ்சி இருக்க முடியும். எல்லாவற்றிற்கும், அஞ்ஞானம் தான், உபாதான காரணம் - காரணமான, அஞ்ஞானம் நீங்கிய பிறகு, காரியமான சரீரம், எப்படி இருக்க முடியும் என்று, கேட்கிறார்கள். தார்க்கிகள், இம் மாதிரி, கேள்வி கேட்க, முடியாது. யுக்திகளைக், கையாள்வதில், மிகத் திறமை உள்ள, தார்க்கிகள், காரணம் நீங்கிய பிறகும், காரியம் இருக்கும், என்பதை ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றான். அதாவது, உபாதான காரணம், அழிந்த பின், அடுத்த சணத்தில் தான், காரிய நாசம், என்பது, அவன் கொள்கை. முந்தின சணத்தில், உபாதான காரணமான, தந்துவிற்கு, நாசம், உபாதானம் இல்லாமல், ஒரு சணம் இருந்து, அடுத்த சணத்தில், துணிக்கு நாசம். இது போல், உபாதானமான, அஞ்ஞானம் நீங்கிய பிறகும், காரியமான சரீரம் உள்ளது, என்று அத்வைதி சொல்வதில், என்ன தவறு? சில தினங்களே, இருக்கக் கூடிய தந்து, முதலான காரணம், நீங்கிய பிறகு, ஒரு சணம், துணி, முதலான காரியம், இருந்து வரும். அஞ்ஞானம் நீங்கிய பிறகு இதற்குத், தக்க படி, சில காலம் சரீரம், இருப்பதாகச் சொல்வதில், தவறில்லை. யுக்திக்கு, விரோதம் இல்லை, என்று காட்டுவதற்காக, இம் மாதிரி சொல்லப் பட்டதே தவிர, வாஸ்தவத்தில், மந்த புத்திகளுக்காகத் தான் பிராரப்தம் உண்டு, என்று, சுருதி கூறுகிறது. பிராரப்தமோ, இதன் காரியமான சரீரமோ, வாஸ்தவம். தவிர மற்றது, எல்லாம் பொய், என்பது தான், சுருதியின் கருத்து. அஞ்ஞானிகள் தான், ஜீவன் முக்தனின், சரீரத்தை, உண்மை என்று, கருதுவார்களே தவிர, ஞானிகள் பொய்யாகத் தான், நினைப்பார்கள்.

39. பர தத்துவம்

அப்படியானால் வேதத்தின் வாஸ்தவமான, தாத்பரியம் என்ன? என்ற, கேள்விக்கு வேத வாக்கியங்களையே, அனுஸரித்து, சுலோகங்களால், பதில் சொல்கிறார்.

466

சீவன் முத்தனது பயன் கூறல்

सद्धनं चिद्धनं नित्यमानन्ददृग्मक्रियम् ।
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किञ्चन ॥

sadghanam cidghanam nityamānandaghanamakriyam ।
ekamevādvayam brahma neha nānāsti kiñcana ॥

The essence of Existence, the essence of Knowledge, the essence of Eternal Bliss. Non-dual, devoid of any activity, there is only Brahman; in it, there is no duality, whatsoever.

ஈனமாஞ் செய்கை யின்றி யெய்திய முடிவு மின்றி
யூனமாம் பங்க மின்றி யோர்விகற் பமுமே யின்றி
வானெனப் புரண மான வஸ்துவை வித்து வான்றான்
ஞானசற் சமாதி யாலே நானென வநுப விப்பன். 466

ஈனமாஞ், செய்கை இன்றி, எய்திய முடிவும் இன்றி,
யூனமாம், பங்கம் இன்றி ஓர், விகற்பமுமே இன்றி,
வானெனப், புரணமான வஸ்துவை, வித்துவான்றான்
ஞான சற் சமாதியாலே, நானென, அநுபவிப்பன். 466

எங்கும் நிறைந்தது. ஆதியும், அந்தமும் அற்றது. ஒரு பிரமாணத்திற்கும், விஸயமாகாது. எவ்வித விகாரமும் அற்றது. தனக்குள், வேறுபாடு, யாதொன்றும், இல்லாமல், ஒன்றாகவே இருப்பது, தன்னைப் போல், வேறு எதுவும், அற்றதாய், தனித்திருப்பது, தனக்கு மாறான, லட்சணத்துடனும், வேறு எதுவும் இல்லாமல், இரண்டாவதற்றது, பிரமம். இதில், பிரமத்தினிடத்தில், கொஞ்ச மேனும் வேற்றுமை கிடையாது, என்ற, மூன்று பதங்கள், முறையே, ஸ்வகத பேதம், ஸஜாதீய

பேதம், விஜாதீய பேதம், இம் மூன்று பேதங்களும், அற்றது, என்பதை குறிக்கின்றன.

467

प्रत्यगेकरसं पूर्णमनन्तं सर्वतोमुखम् ।
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किञ्चन ॥

pratyagekarasam pūrṇamanantaṁ sarvatomukham ।
ekamevādvayaṁ brahma neha nānāsti kiñcana ॥

The subject within all. Non-dual. Homogeneous, endless, all-pervading, there is one Brahman; in it, there is no duality whatsoever.

பகுதியின் விகார மின்றிப் பாவனா தீத மாகித்
திகழுமோ ருவமை யின்றித் திரச மரசமே யாகிப்
புகழ்பரி புரண மான பொருளினை வித்து வான்றா
னிகழ்வுறு சமாதி யாலே நித்தமு மநுப விப்பான். 467

பகுதியின், விகாரம் இன்றிப், பாவனா தீதமாகித்,
திகழுமோர், உவமை இன்றித், திர சமரசமே ஆகிப்,
புகழ், பரி பூரணமான பொருளினை, வித்துவான் தான்
நிகழ்வுறு சமாதியாலே, நித்தமும், அநுபவிப்பான். 467

இருப்பு என்பதே, ஸ்வரூபம். ஞானமே, ஸ்வரூபம், எப்பொழுதும்,
ஆனந்தமே ஸ்வரூபம். எவ்வித கிரியையும் இல்லாதது.
ஒன்றாகவே தனித்து, இரண்டாவது, அற்றதாய் இருப்பது,
பிரஹ்மம். இதில் கொஞ்சமேனும், வேற்றுமை கிடையாது.

468

अहेयमनुपादेयमनादेयमनाश्रयम् ।
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किञ्चन ॥

aheyanupādeyamanādeyamanāśrayam ।
ekamevādvayaṁ brahma neha nānāsti kiñcana ॥

That, which is to be neither, shunned nor taken up, nor accepted, that which is Non-dual and without support – there is one Brahman; in it, there is no duality, whatsoever.

அகிலமாம் பிரமா ணத்தா லணுகவொண் ணாத தாகி
நிகழ்மறைப் பிரமா ணத்தா னித்தமுஞ் சித்தி பெற்றே
யகமென விளங்கு கின்ற வகண்டத்தை வித்து வான்றான்
றிகழ்வுறு சமாதி யாலே திடமாக வநுப விப்பான். 468

அகிலமாம் பிரமாணத்தால் அணுக ஒண்ணாத தாகி,
நிகழ் மறைப் பிரமாணத்தால், நித்தமுஞ் சித்தி பெற்றே
அகமென விளங்குகின்ற அகண்டத்தை, வித்துவான் தான்
நிகழ்வுறு சமாதியாலே, திடமாக அநுபவிப்பான். 468

எல்லாவற்றிற்கும், உள்ளே இருப்பது. மாறுதலின்றி, ஒரே
விதமாய் இருப்பது, நிறைந்தது. எல்லை அற்றது, எல்லா
பக்கத்திலும் பார்வை உள்ளது. ஒன்றாக, தனித்து, இரண்டாவது
அற்றது, பிரஹ்மம். இதில் கொஞ்சமேனும் வேற்றுமை கிடையாது.

469

निर्गुणं निष्कलं सूक्ष्मं निर्विकल्पं निरञ्जनम् ।
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किञ्चन ॥
अनिरूप्य स्वरूपं यन्मनोवाचागोचरम् ।
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किञ्चन ॥

nirguṇam niṣkalam sūkṣmam nirvikalpaṁ nirañjanam ।
ekamevādvayaṁ brahma neha nānāsti kiñcana ॥
anirūpya svarūpaṁ yanmanovācāmagocaram ।
ekamevādvayaṁ brahma neha nānāsti kiñcana ॥

With no qualities or parts. It is subtle, without disturbances, and taintless – there is one Brahman; in it, there is no duality, whatsoever.

நிலையிலாச் சனன மாத்ரி நிகிலமாம் விகார மின்றி
யலையிலா வாரி போல வசைவற நிறைந்து நின்ற
பலவுரு நாம மில்லாப் பரமத்தை வித்து வான்றான்
சலனமில் சமாத்ரி யாலே சந்தத மநுப விப்பன். 469

நிலையிலாச் சனனம் ஆத்ரி, நிகிலமாம் விகாரம் இன்றி,
அலை இலா, வாரி போல, அசைவற நிறைந்து நின்ற,
பலவுரு நாமம் இல்லாப், பரமத்தை, வித்துவான் தான்,
சலமில், சமாத்ரி யாலே, சந்ததம், அநுபவிப்பன். 469

தானாகவே இருப்பதால், அல்லது, எவ்வித தோஷமும்
இல்லாததினால் தள்ளக் கூடியதில்லை. தானாகவே இருப்பதால்,
அல்லது, எவ்வித குணமும் இல்லாததினால், எடுத்துக் கொள்ளக்
கூடியதும் இல்லை. உலகம் மித்யை ஆனதினால், தன்னிடத்தில்,
எதுவும் இல்லாதது. ஒன்றாகவே, தனித்து, இரண்டாவதற்று
இருப்பது, பிரஹ்மம். இதில் கொஞ்சமேனும், வேற்றுமை
கிடையாது.

470

निर्गुणं निष्कलं सूक्ष्मं निर्विकल्पं निरञ्जनम् ।

एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किञ्चन ॥

अनिरूप्य स्वरूपं यन्मनोवाचामगोचरम् ।

एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किञ्चन ॥

nirguṇam niṣkalam sūkṣmam nirvikalpaṁ nirañjanam ।

ekamevādvayaṁ brahma neha nānāsti kiñcana ॥

anirūpya svarūpaṁ yanmanovācāmagocaram ।

ekamevādvayaṁ brahma neha nānāsti kiñcana ॥

The Real Nature of which, is incomprehensible, which is beyond
mind, and speech and Non-dual, there is only Brahman; in it, there
is no duality, whatsoever.

உதயமத் தமன மின்றி யோர்குண விகார மின்றிச்
சததமு முண்மை யாகிச் சாந்தமா யேக மாகி
மிதமிலாப் புரண மான மேனியை வித்து வான்றான்
றிதமுறு சமாதி யாலே திகழவே யநுப விப்பன். 470

உதயம், மத்தம், மனம் இன்றியோர், குண விகாரம் இன்றிச்,
சந்தமும் உண்மையாகிச், சாந்தமாய், ஏகமாகி,
மிதமிலாப், பூரணமான மேனியை, வித்துவான் தான்,
றிதமுறு, சமாதியாலே, திகழவே அநுபவிப்பன். 470

குணம் அற்றதாய், அவயங்கள் அற்றதாய் சூக்கமமாய், விகல்பம்
அற்றதாய், எவ்வித தோஷமும் அற்றதாய், ஒற்றாகவே, தனித்து,
இரண்டாவது அற்றதாய் உள்ளது, பிரஹ்மம், இதனிடத்தில்
கொஞ்சமேனும் வேற்றுமை கிடையாது.

471

सत् समृद्धं स्वतसिद्धं शुद्धं बुद्धमनीदृशम् ।
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किञ्चन ॥

satsamṛddham svataḥsiddham śuddham buddhamanīdṛśam ।
ekamevādvayam brahma neha nānāsti kiñcana ॥

Self-existing Self-evident, pure intelligence, unlike finite, Non-dual,
there is only one Brahman; in it, there is no plurality, whatsoever.

வளமுறு சமாதி பெற்று வழுவினா மனத்த னாகி
யளவிலா மகிமை யுள்ள வகண்டமே யனுப வித்துத்
தளர்விலா முயற்சி யாலே சம்சார பந்தந் தள்ளி
யெளிதிலா வாண்மை தன்னை யின்றுநீ சபலஞ் செய்வாய்.

471

வளம் உறு சமாதி பெற்று, வழுவினா மனத்தன் ஆகி,
அளவிலா மகிமை உள்ள, அகண்டமே அனுபவித்துத்,

தளர்விலா முயற்சியாலே, சம்சார பந்தந் தள்ளி,
எளிதிலா, ஆண்மை தன்னை, இன்று நீ, சபலஞ் செய்வாய். 471

எது, மனோ, விருத்திகளுக்கோ, வாக்குகளுக்கோ, விஷயமாகாத தாயும், அதனால், இன்னதென்று, நிரூபணம் செய்ய முடியாத, ஸ்வரூபத்தை உடையதாயும், தன் அனுபவம் ஒன்றினாலேயே, அறியக் கூடியதாயும், ஒன்றாகவே, தனித்து, இரண்டற்றதாயும், இருக்கிறதோ, அது பிரஹ்மம், இதனிடத்தில், கொஞ்ச மேனும் வேற்றுமை கிடையாது.

73. Experience of Self-hood (472 - 479)

472

निस्तरागा विनिस्तभोगाः
शान्ताः सुदान्ता यतयो महान्तः ।
विज्ञाय तत्त्वं परमेतदन्ते
प्राप्ताः परां निर्वृतिमात्मयोगात् ॥

nirastarāgā vinirastabhogāḥ
śāntāḥ sudāntā yatayo mahāntaḥ ।
vijñāya tattvaṁ parametadante
prāptaḥ parāṁ nirvṛtimātmayogāt ॥

Noble-hearted, renunciated, who are rid of attachments, who have given up, all sense-enjoyments, who are calm and controlled, realise this supreme Truth, and at the end, they gain Bliss supreme, as a result of their, Self-realisation.

சருவமா முபாதி யின்றிச் சச்சிதா னந்த மாகி
யொருமையா யுள்ளந் தன்னி லுன்வடி வாக நின்ற
பொருவிலாப் பிரமந் தன்னைப் பொருந்திநீ பாவிப் பாயேன்
மருவிய சம்சா ரத்தின் மார்க்கமே மற்றுஞ் செல்லாய். 472

சருவமாம், உபாதி இன்றிச், சச்சிதானந்தமாகி,
 ஒருமையாய், உள்ளந் தன்னில், உன் வடிவாக நின்ற,
 பொருவிலாப் பிரமந் தன்னைப் பொருந்தி, நீ பாவிப்பாயேல்,
 மருவிய சம்சாரத்தின் மார்க்கமே, மற்றுஞ் செல்லாய்.

472

ஒரு காலத்திலும், பாதிக்கப்படாமல், எப்பொழுதும் இருப்பதாய்,
 பூரணமாய், தானே எவ் வித பிரமாணத்தையும் அபேசிக்காமல்,
 நிலைத்திருப்பதாய், சுத்தமாய், ஞான ஸ்வரூபமாய், இவ்விதம்
 என்று சொல்ல முடியாததாய், ஒன்றாகவே, தனித்து, இரண்டாவது
 அற்றதாய் உள்ளது, பிரஹ்மம், இதனிடத்தில் கொஞ்ச மேனும்
 வேற்றுமை கிடையாது.

இவ்விதமாக, உபநிடதத்திலுள்ள வார்த்தைகளையோ,
 அல்லது அவைகளின் தாத்பரியத்தை, குறிக்கும் வேறு
 வார்த்தைகளையோ உபயோகித்து, முதல் இரண்டு பாதங்களிலும்,
 சாந்தோக்ய உபநிடதத்திலுள்ள என்பதை, கொஞ்சம் மாற்றி,
 மூன்றாவது பாதத்திலும், அமைந்து, 7 சுலோகங்களால், பிரஹ்ம
 தத்துவத்தை, விளக்கி விட்டு, அதை, அறியக் கூடியவர்கள்,
 யாரென்று சொல்கிறார்.

473

भवानपीदं परतत्त्वमात्मनः
 स्वरूपमानन्दमृदं विचार्य ।
 विधूय मोहं स्वमनःप्रकल्पितं
 मुक्तः कृतार्थो भवतु प्रबुद्धः ॥

bhavānapidaṁ paratattvamātmanah
 svarūpamānandaghaṇaṁ vicārya ।
 vidhūya moham svamanahprakalpitaṁ
 muktaḥ kṛtārtho bhavatu prabuddhaḥ ॥

You, too discriminate thus, (be established in) this surpassing Truth,
 the real nature of the Atman, which is Bliss Absolute, and shaking
 off the delusion created by your own mind, be liberated and
 illumined, and reach the fulfillment of your life.

விரிசிதா பாச னாலே விருத்தியின் மார்க்க மாகப்
 புருடனின் சாயை போலப் பொய்யதாய்க் காணப் பட்ட
 வருவினைச் சவமே போல வுணர்வினாற் றூரத் தள்ளிப்
 பெருமைசேர்மனத்தனானேன்பின்பிதைச்சிந்தைசெய்யான். 473

விரி சிதாபாசனாலே, விருத்தியின் மார்க்கமாகப்,
 புருடனின் சாயை போலப், பொய்யதாய்க் காணப் பட்ட,
 உருவினைச், சவமே போல, உணர்வினாற் தூரத் தள்ளிப்,
 பெருமை சேர், மனத்தன் ஆனேன், பின்பு இதைச், சிந்தை செய்யான்.

473

பாக்கியன்னியில், ஆசையை விட்டவர்களாய், ஆசை
 இல்லாததால் பாக்கியன்னியில், எவ்வித போகத்தையும்
 விட்டவர்களாய், கிடைத்ததில் திருப்தி அடைபவர்களாய்,
 அல்லது, குளிர், உஷ்ணம் முதலானது வந்து துவங்களை
 பொறுத்துக் கொள்பவர்களாய், உள்ள பெரியோர்கள், மனதை
 அடக்காதவர்களாய், மனம், இந்திரியங்கள் மூலம், வெளியில்
 போய், அந்தந்த ஜீவனும், அல்பனாகி விடுகிறான். மனதை
 அடக்கியவர்கள் மஹான்கள். இந்த உத்திஷ்டமான தத்துவத்தை,
 நன்கு அறிந்து, கடைசியில், ஞானம் ஏற்பட்ட பிறகு, அல்லது
 பிராரப்தம் முடிந்து, சரீரம் விலகின பிறகு, ஆத்மாவிலேயே
 மனதை ஈடுபடுத்தி இருந்ததினால், உத்தமமான, ஆனந்தத்தை,
 மோட்சத்தை, அடைந்திருக்கிறார்கள்.

40. குருவின் ஆசீர்வாதம்

474

समाधिना साधुविनिश्चलात्मना
 पश्यात्मतत्त्वं स्फुटबोधचक्षुषा ।
 निःसंशयं सम्यग्वेक्षितश्चे-
 च्छ्रुतः पदार्थो न पुनर्विकल्प्यते ॥

samādhinā sādhuvinīścalātmanā

Perceive, the nature of the Self, with the eye of perfect Knowledge, through Samadhi, where the mind, has been brought to complete quietude., if the declarations of Srutti, (heard from the Teacher) are perfectly understood, without a trace of doubt, it can lead to, no more scepticism.

ஆதலா லமல போத னந்தமா முன்னை நீயே
சாதுவே பற்றி யிந்தச் சடமல வுபாதி தன்னைத்
தீதறத் தூரத் தள்ளித் திரும்பவு நினைத்தி டாதே
கோததாம் வாந்தி யன்னங் குறிப்பது மகூயை யன்றோ. 474

ஆதலால், மல போதம் அந்தமாம், உன்னை, நீயே
சாதுவே, பற்றி, இந்தச் சட, மல, உபாதி, தன்னைத்
தீதறத் தூரத் தள்ளித், திரும்பவும் நினைத்திடாதே,
கோததாம், வாந்தி அன்னங் குறிப்பது, அகூயை அன்றோ. 474

ஸம்ஸாரக் கடலைக், கடப்பதற்கு பெரியோர்கள் சென்ற வழியை, உனக்குக் கூறுகிறேன், என்று ஆரம்பித்து, இது வரை, மார்க்கத்தை விரிவாக உபதேசித்து, அதே மாதிரி, நீயும் பிரயத்தனம் செய்து, தத்துவ, ஸாட்சாத்காரம் அடைந்து, முக்தி அடைய வேண்டும் என்று, ஆசிர்வதிக்கிறார்:

நீரும் கூட, தன்னுடைய ஸ்வரூபமாகிய, ஆனந்த ஸ்வரூபமான, இந்த, உத்தமமான தத்துவத்தை, ஸாசாத்காரம் செய்து, தன் மனதினால், கல்பிக்கப் பட்டிருக்கிற, அனாத்மாக்களில், ஆத்மா என்ற பிராந்தியை, நன்கு உதறித் தள்ளிவிட்டு, ஸம்ஸார பந்தத்தில் இருந்து, விடுபட்டவராய், அஞ்ஞானமாகிற, தூக்கத்தில் இருந்து, நன்கு விழித்துக் கொண்டவராய், பரம புருஷார்த்தத்தை அடைந்தவராய், ஏற்படுவீராக!

இவ்வித நிலை ஏற்படுவதற்கு, நிர்விகல்பக ஸமாதி தான், ஸாதனம் என்று, முன் 367 வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி, இங்கு, மறுபடியும் ஞாபகப்படுத்துகிறார்.

475

स्वस्याविद्याबन्धसम्बन्धमोक्षा
 तस्यज्ञानानन्दरूपात्मलब्धौ ।
 शास्त्रं युक्तिर्दोशिकोक्तिः प्रमाणं
 चान्तःसिद्धा स्वानुभूतिः प्रमाणम् ॥

When the Self, the Existence-Knowledge-Bliss, is realised, through liberation from one's bondage of ignorance, then the scriptures, logical reasoning, the words of the Teacher, – these are proofs; the subjective experience of one's own concentrated mind, is yet another proof.

சச்சிதா நந்த மான சாந்தமாம் பிரமத் தீயி
 விச்சட வுபாதிப் பஞ்ச யாவையு மெரித்துப் பின்பிவ்
 வுச்சமாய்ப் போதா னந்த வுண்மையாய்த் தூய்தாய் நின்ற
 துச்சமில் பிரம மாகத் துலங்குவன் ஞானி யென்றும். 475

சச்சிதாநந்தமான, சாந்தமாம், பிரமத் தீயில்,
 இச் சட உபாதிப், பஞ்ச, யாவையும் எரித்துப், பின்பு, இவ்
 உச்சமாய்ப், போதானந்த உண்மையாய்த், தூய்தாய் நின்ற,
 துச்சமில், பிரமமாகத் துலங்குவன், ஞானி என்றும். 475

நன்கு, அசைவற்ற மனதுடன், கூடியதான, ஸமாதியினால், தெளிவடைந்த, ஞானமாகிற கண்ணால், ஆத்மாவினுடைய, வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தை, நன்றாக பாரும். குருவினால், உபதேசிக்கப்பட்டு, கேட்கப்பட்டிருக்கும், விஷயம், ஆத்ம தத்துவம். எவ்வித ஸந்தேஹமுமன்னியில், நன்றாக, ஸாட்சாத் காரம், செய்யப்பட்டு விட்டதேயானால், மறுபடியும், அப்படியோ, இப்படி, என்றோ, வேறு விதமாகவோ, வாஸ்தவத்திற்கு, மாறுதலாகத் தோன்றாது.

இவ்வித ஞானம் ஏற்படுவதற்கு, சாஸ்திரம், யுக்தி, குருவின் உபதேசம், இவை, மிகவும் அவசியம் என்பதில், ஸந்தேஹம் இல்லை. ஆனால், இவைகளால் ஏற்படும், ஞானம் பரோட்ச மாயிருக்குமே தவிர, அபரோட்சமாய், நேரில் அனுபவிப்பதற்கு, மேல் கண்டபடி, நிர் விகல்ப ஸமாதி, வரையிலுள்ள, சிஷ்யனுடைய பிரயத்தினம், இல்லாமல் இருந்தால், ஸாத்தியப் பபாது என்பதை, வற்புறுத்துகிறார்.

476

बन्धो मोक्षश्च तृप्तिश्च चिन्ताऽऽरोग्यक्षुदादयः ।
स्वैव वेद्या यज्ज्ञानं परेषामनुमानिकम् ॥

andho mokṣaśca tṛptiśca cintārogyakṣudādayaḥ

Bondage and liberation, contentment and anxiety, health, hunger, etc. are known, only by person concerned; others have knowledge, of these by mere inference.

பலபிரா ரத்த கன்ம பாசத்தி னாலே கட்டுண்
டலையினு மிருக்கி னுந்தன் னாக்கையைப் பொருள தாக
நிலைபெறு ஞானி பேணா னிகழ்சுகப் பிரமத் தின்க
ணலைமன விருத்தி நன்றா யடங்கியே யிருப்ப தாலே. 476

பல பிராரத்த, கன்ம பாசத்தினாலே, கட்டுண்டு,
அலையினும், இருக்கினுந், தன் ஆக்கையைப், பொருளதாக,
நிலை பெறு, ஞானி பேணான், நிகழ், சுகப் பிரமத்தின் கண்,
அலை, மன விருத்தி, நன்றாய், அடங்கியே, இருப்பதாலே. 476

தனக்கு, அஞ்ஞானமாகிற கட்டின், ஸம்பந்தத்தில் இருந்து,
விடுபடுவது மூலமாய், எப்பொழுதும் இருப்பதாய், ஞான
ஸ்வரூபமாய், ஆனந்த ஸ்வரூபமாயுள்ள, ஆத்மாவை, அடைகிற
விஷயத்தில், ஸாசாத் காரம் செய்வதற்கு, பிரமாணமாய்

இருப்பது, வேத வாக்கியம். அதை அனுஸரித்த யுக்தி, குரு நாதருடைய உபதேசம். அவைகளுடன், தனக்குள்ளேயே, ஸ்திரமாய் ஏற்பட்டிருக்கும், சாஸ்திரம், யுக்தி, உபதேசம், இவைகளை ஒட்டி, ஏற்படும், தன்னுடைய அனுபவம் பிரமாணம்.

தனக்கிருந்து வரும், அஞ்ஞானம் நிவிருத்தியாக வேண்டுமானால், தானே, தான், அதைப் போக்கடிக்கக் கூடிய, அபரோட்ச ஞானத்தை, ஸம்பாதிக்க வேண்டும். 53 முதல் 68 முடிய சுலோகங்களில், வற்புறுத்தி இருப்பதை, இங்கேயும், ஞாபகப்படுத்தி, ஸ்வானுபவம், வேண்டும் என்று, சொல்கிறார்.

477

तदस्थिता बोधयन्ति गुरवः श्रुतयो यथा ।
प्रज्ञैव तरेद्विद्वानिष्वरानुग्रहीतया ॥

tatasthitā bodhayanti guravaḥ śrutayo yathā ।
prajñayaiva taredvidvāniśvarānugrhītayā ॥

Standing apart, the Teachers, and the scriptures, instruct the disciple; the man of Realisation, crosses over (Avidya), by illumination and the Grace of God.

அகண்டவா னந்தான் மாவை யனிசமு நானே யென்று
நிகழ்ந்திட வறிந்த ஞானி நித்தமு மெதையிச் சித்துச்
சகந்தனி லென்னி மித்தஞ் சடமான தேகந் தன்னை
யகந்தனி லனுச ரித்திங் கனுதினங் காப்பான் சொல்வாய்.

477

அகண்ட, ஆனந்த ஆன்மாவை, அனிசமும், நானே என்று,
நிகழ்ந்திட அறிந்த ஞானி, நித்தமும் எதை இச்சித்துச்,
சகந்தனில், என் நிமித்தஞ், சடமான, தேகந் தன்னை,
அகந்தனில் அனுசரித்து இங்கு, அனுதினங் காப்பான், சொல்வாய்.

477

அறியாமையினால் ஏற்படும், பந்தம். அந்த பந்தத்திலிருந்து விடு பட்டிருத்தல், போதும் என்ற திருப்தி, கவலை, ஆரோக்கியத்துடன் இருப்பது, பசி, தாகம், வியாதி முதலியவைகள், எல்லாம், தன்னாலேயே, தான், அறியத் தக்கவைகள். ஏனென்றால், மற்றவர்களுக்கு, இவை விஷயமாய் ஏற்படும், ஞானமானது, அனுமானத்தினால், மாத்திரம் ஏற்படுமே தவிர, நேர் அனுபவிக்க முடியாது.

478

स्वानुभूत्या स्वयं ज्ञात्वा स्वमात्मानमखण्डितम् ।
संसिद्धः सम्मुखं तिष्ठन्निरविकल्पात्मनाऽऽत्मनि ॥

svānubhūtyā svayam jñātvā svamātmānamakhaṇḍitam ।
saṁsiddhaḥ sammukhaṁ tiṣṭhennirvikalpātmanā'ātmani ॥

Knowing his own Absolute Self, through, Realisation, becoming perfect, man should stand, face to face, before the Atman, with mind free from, all concepts of, dualism.

தத்துவ ஞானி யாகித் தகைமையுள் யோகி யான
சுத்தமாஞ் சீவன் முத்தன் றொடர்பயன் றானே தென்னிற்
புத்திர புந்தி யாலே பூரண வானந் தத்தை
நித்தமு முட்பு றத்து நிகழவே யநுப விப்பன். 478

தத்துவ ஞானியாகித், தகைமையுள் யோகியான,
சுத்தமாஞ் சீவன் முத்தன், தொடர் பயன் தான், ஏதென்னிற்
புத்திர, புந்தியாலே, பூரண ஆனந்தத்தை,
நித்தமும், உட்புறத்து நிகழவே, அநுபவிப்பன். 478

ஆசாரியர்களும், வேதங்களும், கரையில் இருப்பவர்களாக, எவ்விதம் அறிவூட்டுகிறார்களோ, அதை அனுஸரித்து, அறிவினால் ஸாட்ஷாத் காரத்தினால், தான் வித்வானாய், இருப்பவர், ஸம்ஸாரமாகிற, ஸமுத்திரத்தை தாண்ட வேண்டும்.

கரையில் நிற்கிறவர்கள், பிரவாஹத்தில் உள்ள படகை, இப்படி ஓட்டு, அப்படி ஓட்டு என்றோ, பிரவாஹத்தில், தத்தளிக்கும், மனிதனை, இப்படி நீந்தி வா. அப்படி நீந்தி வா என்றோ, சொல்லி, எப்படி கரை சேரும் படிச் செய்வார்களோ, அதே மாதிரி தான், சாஸ்திரமும், குருவும், உதவுவார்கள். படகை, ஓட்டுவதோ, நீந்தி வருவதோ, கரையை அடைய வேண்டும் என்ற, ஆவலுள்ளவனால் செய்ய வேண்டியவை. பிரயோஜனப் பட, வேண்டுமானால், ஈசுவரனுடைய பிரஸாதம் இருக்க வேண்டும் என்று, 3ஆவது சுலோகத்திலேயே, சொன்னதை இந்த சுலோகத்திலும் ஞாபகப்படுத்துகிறார். இந்த அனுபவம், ஏற்பட்ட பிறகு, செய்ய வேண்டிய காரியம் ஒன்றும் இல்லை என்று, சொல்லி, குருவானவர், தன் உபதேசத்தை, முடிக்கிறார்.

வைராக்கியாதி பலன்

479

वेदान्तसिद्धान्तनिरुक्तिरेषा ब्रह्मैव जीवः सकलं जगच्च ।
अखण्डरूपस्थितिरेव मोक्षो ब्रह्माद्वितीयं श्रुतयः प्रमाणम् ॥

vedāntasiddhāntaniruktireṣā
brahmaiva jīvaḥ sakalam jagacca ।

The final opinion of all Vedantic discussion, is, that the jeeva, as well as, the entire universe, are Brahman alone, that liberation means, to be rooted in Brahman, the indivisible Entity; (The statement) that Brahman, is non-dual, has its authority is Srtuti.

மிகுந்துள விராகத் திற்கு மேவிய பயனாம் போதம்
பகர்ந்தவப் போதத் திற்குப் பயனுப ரதியே யாகுஞ்
சுசந்தனி னனுப வத்தாற் றொடர்வுறு சாந்தி தானே
பகர்ந்தவவ் வுபர திக்குப் பரமான பயனா மைந்தா.

479

மிருந்துள விராகத்திற்கும், மேவிய பயனாம் போதம்,
பகர்ந்த, அப் போதத்திற்குப், பயன், உபரதியே யாகுஞ்
சுசந்தனின் அனுபவத்தாற், தொடர்வறு சாந்தி தானே,
பகர்ந்த அவ் உபரதிக்குப், பரமான பயனாம் மைந்தா.

479

தன் ஆத்மாவை, பரிபூரணமானது, துண்டு படாதது என்று, தன்
அனுபவத்தினால், தானே அறிந்து கொண்ட பிறகு, நன்கு
ஸித்தி அடைந்தவனாய், செய்ய வேண்டியதை எல்லாம்,
பாக்கியன்னியில் செய்து முடித்தவனாய், விகல்பம் அற்ற
ஸ்வரூபத்துடன், தன்னிடத்திலேயே, ஆத்ம தத்துவ நிலையில்,
நன்கு ஆனந்தமாய் நிலைத்து இருக்க வேண்டும்.

74. Practice of Knowledge - Disciple (480 - 520)

480

इति गुरुवचनाच्छ्रुतिप्रमाणात्
परमवगम्य सतत्त्वमात्मयुक्त्या ।
प्रशमितकरणः समाहितात्मा
क्वचिदचलाकृतिरात्मनिष्ठतोऽभूत् ॥

iti guruvacanācchrutipramāṇāt

Through the worlds of, the Teachers, the pronouncements of the scriptures, and by his own reasoning, with senses controlled, and mind fixed, at an auspicious moment, realising the supreme Truth, he becomes motionless, in form and perfectly established, in the Self.

ஓதிய வகையாய் மேன்மே லுறுபய னுதிக்கு மாகிற்
சாதுவே கீழ்க்கீ ழான சாதனஞ் சபல மாகு
மோதிய பயன்மேன் மேலு முதித்திடா தாகிற் கீழ்க்கீழ்
நீதியாஞ் சாத னந்தா னிட்பல மாகு மன்றே.

480

ஓதிய வகையாய், மேன், மேலுறு பயன் உதிக்கும் ஆகிற்
சாதுவே, கீழ்க், கீழான, சாதனஞ் சபலமாகும்,
ஓதிய பயன், மேன் மேலும், உதித்திடாதாகிற், கீழ்க் கீழ்
நீதியாஞ், சாதனந்தான் நிட்ட பலமாகும் அன்றே.

480

உபநிஷத்துக்களினால், தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிற, விஷயத்தின்
சுருக்கமான, நிர் வசனம், இது தான். அதாவது, ஜீவன் என்பது,
வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தில், பிரஹ்மமே தான். எல்லா ஜகத்தும்,
பிரஹ்மமே தான். துண்டுபடாத, பரிபூர்ணமான ஸ்வரூபத்திலேயே,
இருந்து விடுவது தான் மோட்சம் என்பது. பிரஹ்மம், இரண்டாவது
அற்றது. இவ் விஷயத்தில், பிரமாணம், வேத வாக்கியங்களே.

உபநிஷத்துக்கள், பலவாக, விரிந்துள்ள போதிலும், எல்லா
உப நிஷத்துக்களாலும், ஏற்படும், தத்துவ ஞானம், ஒன்றேயான
படியால், ஒருமையில் உபயோகப் படுத்தப் பட்டுள்ளது.

41. சீஷ்யரின் அனுபவம்

481

किञ्चित्कालं समाधाय परे ब्रह्मणि मानसम् ।
उत्थाय परमानन्दादिदं वचनमब्रवीत् ॥

kiñcitkālaṁ samādhāya pare brahmaṇi mānasam ।
utthāya paramānandādidam vacanamabravīt ॥

After concentrating his mind, on the supreme Brahman, for some
time he rose, and out of supreme Bliss, he spoke, as follows.

மெத்தவு நிவிர்த்தி யென்ன மேலான திருப்தி யென்ன
நித்தமுந் தானே தோன்று நிகரிலா நந்த மென்ன
வெத்திறத் துன்ப நேரே யெய்தினு மபய மென்ன
வித்தனை வகையும் வித்தை யின்றநற் பயனே யாகும். 481

மெத்தவும், நிவிர்த்தி என்ன, மேலான திருப்தி என்ன, நித்தமுந் தானே தோன்றும், நிகரில் ஆநந்தம் என்ன, எத்திறத்து, துன்பம் நேரே எய்தினும், பயமென்ன, இத்தனை வகையும், இத்தை ஈன்ற, நற் பயனே ஆகும்.

481

இவ்விதம், குருவினிடம் இருந்து, உபதேசம் பெற்ற சிஷ்யன், அவர் சொன்ன படியே, சாதனங்களை அனுஸ்டித்து வந்து, ஆத்ம தத்துவ, ஞானம், ஏற்பட்டு, அதிலேயே, மனதை, நிலை பெறச் செய்து, ஏகாந்தமாக, ஓரிடத்தில் இருந்து, நிர் விகல்பக, ஸமாதி நிலையை அடைந்தான், என்று, ஆச்சாரியார் வர்ணிக்கிறார்.

இவ்விதமாக, இது வரை, சுருக்கமாகவும், விரிவாகவும், சொல்லிக் கொண்டு வந்த, ரீதியாக, குருவின் உபதேசத்தினால், வேதத்தின் பிரமாணத்தினாலும், தன்னுடைய யுக்தியினாலும், அல்லது மனதை பிரஹ்மத்திலேயே, வைத்ததினாலும், மேலான தத்துவத்தை, பிரஹ்மத்தை அறிந்து கொண்டு, இந்திரியங்களை, நன்கு அடக்கினவராக, ஒரே நிலையில் வைக்கப்பட்ட, ஸமாதி நிலையில், நிறுத்தின மனது உள்ளவராக, மலை போல், அசைக்க முடியாதவராக, ஏதோ ஒரு இடத்தில், ஆத்ம நிஷ்டை அடைந்தவராக, இருந்து வந்தார்.

இங்கு, வேதத்தை பிரமாணமாகக் கொண்ட, ஆச்சாரிய உப தேசத்தால், என்றும், ஆச்சாரிய உபதேசத்தாலும், வேத பிரமாணத்தாலும், என்றும், இரு விதமாகப், பொருள் கூறலாம், குரு மூலமாகவும் உப நிஷத்துக்களாலும் அறியப்பட்ட விஷயத்தை, சிந்திப்பதினால், என்று பொருள். அல்லது, ஆத்மா என்ற சொல், மனதையும், யுக்தி என்ற பதம், யோகத்தை, அதாவது அடக்கத்தையும் குறிக்கும், மனதை, அடக்குவதால், புலன்கள் அடக்கப் பட்டது, என்றும் பொருள் கூறலாம். மனதையும், புலன்களையும் அடக்குவதால், மட்டும், பிரயோஜனம் இல்லை, என்பதால் தான் மனதை, ஆத்மாவில் நிலை நிறுத்தியவன், என்று கூறப்பட்டது.

கொஞ்ச நாள் சென்று, ஸமாதி கலைந்த பின், குருவிடம் வந்து, தனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும், அனுபவத்தையும், அவரிடம், தனக்குள்ள, நன்றியையும், தெரிவித்துக் கொள்கிறார்.

482

इदं न जानेऽप्यनिदं न जाने
किं वा कियद्वा सुखमस्त्यपारम् ॥

buddhirvinaṣṭā galitā pravṛtṭih
brahmātmanorekatayā'dhigatyā ।
idaṁ na jāne'pyanidaṁ na jāne
kiṁ vā kiyadvā sukhamaṣṭyapāraṁ ॥

My intellect is, completely razed, and all activities, have dropped off, by realising the oneness of atman, and Brahman; I understand neither 'this', nor 'not this', nor, do I know, what, or of what measure is, this endless, Bliss.

விரிவதா யகசி யான விவிதமாங் கன்ம மியாதைப் (தா
புருடன்முன் பிராந்தி சேர்ந்த போதினிற் பொருந்திச் செய்
னருமையாம் விவேகந் தன்னை யன்னவ னடைந்த பின்பு
மிருளுறு மக்கன் மத்தை யெவ்விதஞ் செய்வன் சொல்வாய்.

482

விரிவதாய் அகசியான, விவிதமாங் கன்மம், யாதைப்
புருடன், முன் பிராந்தி, சேர்ந்த போதினிற், பொருந்திச் செய்தான்
அருமையாம், விவேகந் தன்னை, அன்னவன் அடைந்த பின்பு,
இருளுறு, அக் கன்மத்தை, எவ்விதஞ் செய்வன், சொல்வாய். 482

அந்த சிஷ்யர், சில காலம், உத்தமமான பிரஹ்மத்தின் இடத்தில், மனதை, நிலை நிறுத்தி விட்டு, எழுந்திருந்து, உத்கிருஷ்டமான ஆனந்தத்தின் பேரில், இந்த, இனி சொல்லப் போகிற வார்த்தையை, சொன்னார்.

483-484-485-486

வாசா வக்துமசக்யமேவ மனசா மன்து ந வா சக்யதே
 ச்வானந்தாமுதபூர்பூர்தபரவ்ரஹ்மபூர்தேவீமவம் ।
 அம்மோராசிவிசிணீவாபிகசிலாபாவ் மனோ
 யச்யாசிசிலவே விலீனமபூநாஸநந்தாत्मना நிர்வृतம் ॥
 கவ கதீ கெந வா நதீதீ கௌ லீனமதீதீ ஜகத் ।
 அபூநேவ மயா துஷ்டீ நஸ்தி கிம் மஹதஹுதம் ॥
 கிம் ஹேய கிமுபாதேய கிமந்யதிக் விலக்ஷணம் ।
 அக்ஷணநந்தபீயூஷபூரீ வ்ரஹ்மஹாநவி ॥
 ந கிச்சிதந பச்யாமி ந ஶுணாமி ந வேத்யஹம் ।
 ச்வாத்மனேவ சதானந்தரூபேணாஸிம் விலக்ஷண: ॥

Impossible for speech to express, impossible for the mind, to conceive, is the splendour of the ocean, of the supreme Brahman, replete, with the swell of the nectarine, Bliss of the Self. In an infinitesimal part of It, my mind merged. like a hailstone in the ocean, is now content, with the essence, of that Bliss.

நிலையிலா வசத்தி னின்று நிவிர்த்தியே வித்தை யின்பே
 றலைவுறும் பிரவிர்த்தி தானே யவித்தையின் பேறா மிவ்வா
 றலைவுசெய் கான னீரே யாதியி னிகழக் கண்டோ
 மலதெனில் வித்து வானுக் கானநேர் பயன்வே றேதாம். 483

நிலை இலா வசத்தின் நின்று, நிவிர்த்தியே, வித்தையின் பேறு,
 அலைவுறும் பிரவிர்த்தி தானே, அவித்தையின் பேறாம், இவ்வாறு
 அலைவு செய், கானல் நீரே, ஆதியில் நிகழக் கண்டோம்,
 அலதெனில், வித்துவானுக்கு ஆன, நேர் பயன், வேறு ஏதாம். 483

பிரஹ்மத்தையும், ஆத்மாவையும், ஒன்றாய் இருக்கும்,
 தன்மையுடன் அறிந்தமையால், உபாதியாயுள்ள புத்தி, நன்கு
 மறைந்து விட்டது இது பிரத்தியட்சம் என்பதை, நான் அறியேன்.
 அப்படியே, இது, அல்லாதது, பிரத்தியட்சம் இல்லாதது,
 பரோட்சமாய் இருப்பது, என்பதையும் நான் அறியேன். ஆனந்தம்

என்பதோ, அந்த ஆனந்தத்தின் எல்லை என்பதோ, என்ன என்பதையும், எவ்வளவு என்பதையும், நான் அறியேன்.

484

Where has it gone, who has removed it, where has the universe merged? Just now, it was seen by me, has it now ceased to be? Wonder of wonders!

எதமா மஞ்ஞா னத்தா லெய்திய மனமு டிச்சு
முதுணர் ஞான வாளான் முழுவதுந் தீர்த்த பின்னர்
யாதொரு விடய விச்சை யிலாத நல் வித்து வானுக்
தா கேதுதான பிரவிர்த்திக் கிங்ங னேதுவா மிசைப்பாய் மைந்.

484

எதமாம் அஞ்ஞானத்தால், எய்திய மன முடிச்சு,
முதுணர், ஞான வாளான், முழுவதுந், தீர்த்த பின்னர்,
யாதொரு விடய இச்சை இலாத, நல் வித்துவானுக்கு,
ஏது தான், பிரவிர்த்திக்கு, இங்ஙண் ஏதுவாம், இசைப்பாய், மைந்தா.

484

அந்த ஆனந்தத்தின், அம்சத்தின், திவலையில், நன்கு லயம்
அடைந்திருக்கும், என்னுடைய மனதானது, இப்பொழுது,
ஸமுத்திரத்தில், கரைந்து போன, ஆலங்கட்டியின், தன்மையை,
அடைந்து, ஆனந்த ஸ்வரூபமாகவே, சுகமாக இருக்கிறதோ,
அவ்வித, தன் ஆனந்தமாகிற, அமிருத வெள்ளம், நிறைந்த,
பரப் பிரஹ்ம்மாகிற, ஸமுத்திரத்தின், பெருமையானது,
வாக்கினால், சொல்வதற்கு, ஸாத்தியமே இல்லை. மனதினாலும்,
நினைத்துப் பார்க்க, முடியாது.

வைராக்கியாதிகளின் பரம அவதி (எல்லை)

485

What is to be accepted, and what rejected, what is different, and what dissimilar, in the mighty ocean of Brahman, filled with the nectar of, absolute Bliss?

வகுத்துள போக்கி யத்தின் வாதனை யுண்டா காமை
மிகுத்துள விராகத் திற்கு மேவிய வவதியாகும்
பகுத்துள தேக மாதி பற்றிய வகந்தை பின்பு
மகத்தினு ளுண்டா காமை யவதியாம் போதத் திற்கே. 485

வகுத்துள போக்கியத்தின், வாதனை உண்டாகாமை,
மிகுத்துள விகாரத்திற்கு, மேவிய அவதியாகும்,
பகுத்துள தேகம், ஆதி பற்றிய, அகந்தை, பின்பு
அகத்தினுள், உண்டாகாமை, அவதியாம், போதத்திற்கே. 485

இந்த உலகம், எங்கே போய்விட்டது? யாரால் தான், கொண்டு போகப் பட்டது? எங்கே மறைந்துவிட்டது? இப்பொழுது தான், என்னால் பார்க்கப் பட்டது, காணவில்லை. இதை விட, பெரிய ஆச்சரியமானது, என்ன இருக்கிறது?

486

In this, I neither see, nor hear, nor know anything, I exist as the Atman, Bliss Eternal, distinct from everything else.

சந்தத முயற்சி யாலே சச்சிதா நந்த மான
சுந்தரப் பிரமத் தின்கண் சூக்கமாய் லீன மான

சிந்தையின் விருத்தி மற்றும் சிறிதுமே யுண்டா காமை
மைந்தனே யவதி யாகு மாசிலா வுபர திக்கே. 486

சந்ததம் முயற்சியாலே, சச்சிதாநந்த மான,
சுந்தரப் பிரமத்தின் கண், சூக்கமாய் லீனமான
சிந்தையின் விருத்தி, மற்றும், சிறிதுமே உண்டாகாமை,
மைந்தனே, அவதியாகும், மாசிலா உபரதிக்கே. 486

பரிபூரணமான, ஆனந்தமாகிற, அமிருதம் நிறைந்த பிரஹ்மமாகிற,
பெரிய ஸமுத்திரத்தில், எது தள்ளத் தகுந்தது? எது எடுத்துக்
கொள்ளத் தகுந்தது? எது வேறாயிருப்பது? எது வேறு வித
லட்ஷணத்தை உடையது?

சீவன் முத்தர் இலக்கணம்

487

नमो नमस्ते गुरवे महात्मन विमुक्तसङ्गाय सदुत्तमाय ।
नित्याद्वयानन्दरसस्वरूपिणे भूम्ने सदाऽपारदयाम्बुधान्ने ॥
namo namaste gurave mahātmane
vimuktasaṅgāya saduttamāya ।
nityādvayānandarasasvarūpiṇe
bhūmne sadā'pāradayāmbudhāmne ॥

Salutations to thee, O noble Guru, who art free, from attachments,
best, among the noble ones, the embodiment of the essence of
Eternal, Non-dual Bliss, who art endless, ever the limitless ocean,
of mercy.

நித்தமும் பிரமா கார நிலைமையாய் நிற்ப தாலே
யத்திர வாகி யங்க ளறிந்திடா மனத்த னாகி
நித்திரை யுற்றோன் போலு நினைவிலாப் பாலன் போலும்
மத்திர விடய போக மனியரா லறிதோ னாகி. 487

நித்திரை உற்றோன் போலும், நினைவிலாப் பாலன் போலும்,
அத்திர விடய, போக, அனியரால், அறிதோனாகி.
நித்தமும், பிரமாகார, நிலைமையாய், நிற்பதாலே,
அத் திர ஆகியங்கள், அறிந்திடா மனத்தனாகி,

488

यत्कटाक्षशशिसान्द्रचन्द्रिका- पातधूतभवतापजश्रमः ।
प्राप्तवानहमखण्डवैभवा- नन्दमात्मपदमक्षयं क्षणात् ॥

yatkaṭākṣaśaśisāndracandrikā-
pātadhūtabhavatāpajaśramah ।
prāptavānaḥamakhaṇḍavaibhavā-
nandamātmapadamakṣayaṁ kṣaṇāt ॥

488. Whose glance, like a cascade of moon beams, has removed my fatigue, caused by the miseries of the word, and taken me, to the indestructible Bliss, of infinite splendour, the Atman, in but a moment.

சொப்பனந் தன்னிற் கண்ட சொருபமில் சகத்தைப் போலிக்
கற்பித சகத்தை யோரோர் காலமே காண்போ னாகி
யிப்படி யுள்ள ஞானி யாவனோ வவனே தன்னிய
னற்பமில் புண்ணியப்பே றடைந்தவ னவனே பூச்சியன். 488

சொப்பனந் தன்னிற் கண்ட சொருபம், இல் சகத்தைப் போல், இக்
கற்பித சகத்தை ஓரார், காலமே காண்போனாகி,
இப்படி உள்ள ஞானி, யாவனோ, அவனே, தன்னியன்
அற்பம் இல், புண்ணியப் பேறடைந்தவன், அவனே, பூச்சியன். 488

எவ்வித, பற்றுதலில் இருந்து, விடுபட்டவராய், ஸாதுக்களுக்குள்,
ஞானிகளுக்குள், உத்தமராய், நித்தியமாய், இரண்டற்றதாய்,
உள்ள, ஆனந்த ரஸத்தையே, ஸ்வரூபமாக உடையவராய்,
மிகப்பெரியவராய், பார்வை, கேள்வி, முதலிய, யாதொரு,

அறிவும் அற்றவராய், எப்பொழுதும், எல்லை அற்ற, தையயாகிற, ஜலத்திற்கு இருப்பிடமாய், கடலாய், உள்ள, மஹாத்மாவான, குருவாகிய, தங்களுக்கு, நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

489

धन्योऽहं कृतकृत्योऽहं विमुक्तोऽहं भवग्रहात् ।
नित्यानन्दस्वरूपोऽहं पूर्णोऽहं त्वदनुग्रहात् ॥

dhanyo'ham kṛtakṛtyo'ham
vimukto'ham bhavagrahāt ।
nityānandasvarūpo'ham
pūrṇo'ham tvadanugrahāt ॥

Blessed am I, I have reached the fulfillment of my life, and am free from, the 'shark' of transmigration. I am the embodiment of, eternal Bliss, I am the infinite, all by, your Grace.

யாதொரு சந்நி யாசி யேகமாம் பிரமத் தின்கண்
ஐதர லீன மான சித்தனாய்ச் செய்கை யின்றி
யேதுமே விகார மின்றி யென்றுமே யின்பஞ் சார்வ
னோதிய வன்ன வற்றா னொளிர்திடப் பிரக்கு னானோன்.

489

யாதொரு சந்நியாசி, ஏகமாம் பிரமத்தின் கண்,
ஈதர, லீனமான சித்தனாய்ச், செய்கை இன்றி,
ஏதுமே விகாரம் இன்றி, என்றுமே இன்பஞ் சார்வன்,
ஓதிய அன்னவன் தான், ஒளிர், திடப்பிரக்குன், ஆனானோன். 489

எவருடைய, கடைக் கண்ணாகிற, சந்திரனுடைய, நல்ல சந்திரிகை நிலா, விழுவதினால், போக்கடிக்கப்பட்ட, ஸம்ஸாரமாகிற, வெப்பத்தால் ஏற்படும், சிரமத்தை உடையவனாய், நான், பரிபூர்ணமான மேன்மை, உடைய, ஆனந்தமாயும்,

எப்பொழுதும், குறைவோ, நாசமோ, இல்லாத தாயும், உள்ள, ஆத்ம தத்துவ பதவியை, ஒரு சணத்தில், அடைந்து விட்டேன். அந்த குருவாகிய, தங்களுக்கு, நமஸ்காரம்.

490

असाङ्गोऽहमनङ्गोऽहमलिङ्गोऽहमभङ्गुरः ।
प्रशान्तोऽहमनन्तोऽहममलोऽहं चिरन्तनः ॥

asaṅgo'hamanaṅgo'hamaliṅgo'hamabhaṅguraḥ ।
praśānto'hamananto'hamamalo'haṁ cirantanah ॥

Unattached am I, disembodied am I, free from the subtle body, am I and undecaying; serene am I, Infinite am I, unsullied am I, and endless too.

சோரநா யகனைப் பற்றுஞ் சோரநா யகியின் சித்தம்
பாரமா மனையின் செய்கை பற்றினு மவனி டத்தே
தீரமாய் நிற்ப தேபோற் றிகழ்திட பிரக்கை யைத்தான்
பூரணந்தன்னில்வைத்தோன் புகழ்திடப் பிரக்குனானோன். 490

சோர நாயகனைப், பற்றுஞ், சோர நாயகியின் சித்தம்,
பார, மா மனையின், செய்கை பற்றினும், அவனி டத்தே,
தீரமாய் நிற்பதே போற், திகழ், திடபிரக்கையைத் தான்,
பூரணந் தன்னில் வைத்தோன், புகழ், திடப் பிரக்குன் ஆனோன்.

490

தங்களுடைய அனுக்கிரஹத்தினால், நான் பாக்கியசாலி ஆனேன். நான் செய்ய வேண்டியதை, எல்லாம், செய்தவனாக, இனி, எதுவும் செய்ய வேண்டியது, இல்லாதவனாய், ஆனேன். ஸம்ஸாரமாகிற கிரஹத்திலிருந்து, நன்கு விடுபட்டவன், நான், நித்யமான ஆனந்தமே, சுவருபமாய், உள்ளவன். நான் நிறைந்தவன், எவ்வித குறைவும், அற்றவன்.

491

अकर्ताहमभोक्ताहमविकारोऽहमक्रियः ।
शुद्धबोधस्वरूपोऽहं केवलोऽहं सदाशिवः ॥

akartāhamabhoktāhamavikāro'hamakriyah ।
śuddhabodhasvarūpo'ham kevalo'ham sadāśivah ॥

I am not the doer, I am not the experienter, I am without modification, and without activity; I am the embodiment of, pure Knowledge, I am Absolute, and eternal, Auspiciousness am I.

சுத்தநற் பிரம சீவர் சொருபமா மைக்கி யத்தை
நித்தமுங் கோச ரித்து நிருவிகற் பகமே யான
சித்துமாத் திரவிருத்திச் சீர்பெரும் பிரக்ஞை யித்தை
நித்தமும் பற்றி நின்றோ னிமல மாஞ் சீவன் முத்தன். 491

சுத்த நற் பிரமம், சீவர் சொருபமாய், ஐக்கியத்தை
நித்தமுங் கோசரித்து, நிருவிகற்பகமே ஆன,
சித்து மாத்திர விருத்திச், சீர்பெரும் பிரக்ஞை, இத்தை,
நித்தமும் பற்றி நின்றோன், நிமலமாஞ் சீவன் முத்தன். 491

நான், எவ்வித, பற்றும் அற்றவன், சரீராதிகளில், 'நான்',
என்றோ, எண்ணம் இல்லாதவன், நான், அங்கம் இல்லாதவன்.
ஸ்தூல சரீரம் விலகினவன். நான், அடையாளம் இல்லாதவன்,
லிங்கம் என்கிற, சூக்சம சரீரம், விலகினால், நாசமடையும்,
தன்மை இல்லாதவன், நான், நன்கு அடங்கினவன். எவ்வித
விருத்தியும், அற்றவன். நான் தேசத்தினாலோ, காலத்தினாலோ,
வஸ்துவினாலோ, எல்லை என்பது, அற்றவன், எவ் வித
சிரமமும், அற்றவன். நான் வெகு காலம், நித்தியமாய் இருப்பவன்.

492

द्रष्टुः श्रोतुर्वचुः कर्तुर्भोक्तुर्विभिन्न एवाहम् ।
नित्यनिरन्तरनिष्क्रियनिःसीमासङ्गपूर्णावस्था ॥

draṣṭuḥ śroturvaktuḥ karturbhokturvibhinna evāham ।
nityanirantaranīṣkriyaniḥsīmāsaṅgapūrṇabodhātma ॥

Indeed, I am other, than the seer, hearer, speaker, doer, and experiencer. I am eternal and unbroken, beyond activity, boundless, unattached and infinite, the essence of Knowledge.

தேகவிந் திரிய மாதித் திரளிலே யகந்தை யும்மற்
றாகிய பொருள்க டம்மி லமைவுறு மமதை யுந்தா
னேகமா யாவ னுக்கிங் கெங்குமே யிலாத தாகு
மோகமி லவனே சீவன் முத்த னென்றுரைக்க லாவன். 492

தேக இந்திரியமாதித் திரளிலே, அகந்தையும் அற்று,
ஆகிய பொருள்கள் தம்மில், அமைவுறு மமதையுந் தான்,
ஏகமாய், யாவனுக்கு, இங்கு, எங்குமே இலாததாகும்,
மோகம் இல் அவனே, சீவன் முத்தன், என்று உரைக்கலாவன். 492

நான், எதையும் செய்யாதவன். செய்கிறவன் இல்லை. நான்
எதையும், அனுபவிக்காதவன். அனுபவிப்பவன் இல்லை. நான்
எவ்வித விகாரமும், மாறுதலும், இல்லாதவன். எவ்வித கிரியையும்
இல்லாதவன். நான் நிர்மலமான ஞான ஸ்வரூபன். நான் எவ்வித
சம்பந்தமும் இல்லாமல், தனித்திருப்பவன். எப்பொழுதும் மங்கள்
ஸ்வரூபன்.

493

नाहमिदं नाहमदोऽप्युभयोरवभासकं परं शुद्धम् ।
बाह्याभ्यन्तरशून्यं पूर्णं ब्रह्माद्वितीयमेवाहम् ॥

nāhamidam nāhamado'pyubhayoravabhāsakam param
śuddham ।
bāhyābhyantaraśūnyam pūrṇam brahmādvitīyamevāham ॥

I am neither this nor that, but the supreme illuminator of both; I am pure. I have neither an exterior, nor an interior, I am Infinite, verily, I am the non-dual Brahman.

நிலைபெறு ஞான முற்று நிரந்தர விர்ப்பம் பெற்று
வலைவறு சகம றந்திங் கமர்ந்தவன் சீவன் முத்தன்
சலமன விருத்தி கெட்டுஞ் சாக்கிர முற்றோ னாகி
யிலகுசாக் கிரமு மின்றி யிருப்பவன் சீவன்முத்தன். 493

நிலை பெறு ஞானம் உற்று, நிரந்தர இன்பம் பெற்று,
அலை உறு சகம் மறந்து இங்கு அமர்ந்தவன், சீவன் முத்தன்,
சல மன விருத்தி கெட்டுஞ், சாக்கிரம் உற்றோனாகி,
இலகு சாக்கிரமும் இன்றி, இருப்பவன் சீவன் முத்தன். 493

பார்க்கிறவனிலிருந்து, கேட்கிறவனிலிருந்து, பேசுகிறவனிலிருந்து,
செய்கிறவனிலிருந்து, அனுபவிக்கிறவனிலிருந்து, உபாதி
ஸம்பந்தத்தினால், இவ்விதமாய், எல்லாம் இருக்கும்,
ஜீவனிலிருந்து, வேறுபட்டவன், நான் நித்தியமாய், இடைவெளி
அற்றதாய் கிரியை அற்றதாய், எல்லை இல்லாததாய்,
பற்றற்றதாய், நிறைந்ததாய், ஞானமாய், இருக்கும் தன்மை
உள்ளவன்.

494

निरुपममनादितत्त्वं त्वमहमिदमद इति कल्पनादूरम् ।
नित्यानन्दैकरसं सत्यं ब्रह्माद्वितीयमेवाहम् ॥

nirupamamanāditattvaṁ tvamahamidamada iti
kalpanādūram ।
nityānandaikarasam satyaṁ brahmādvitīyamevāham ॥

I am unparalleled, the origin less, Reality, beyond such imaginations as you and I, this and that. The essence of Bliss eternal, the Truth, non-dual Brahman, am I.

எவனிகழ் வாதனைக்கோ எளிலாதநன் ஞான முற்றோன்
எனவன்வெகு விகற்பமான விப்பவ மியாவும் விட்டோ
எனவன்கலை யுற்றோ னாயு மேதுமே கலையற் றோனா
மவனிடர் பந்த மற்ற வமலனாஞ் சீவன் முத்தன். 494

எவன் நிகழ் வாதனைக் கோளிலாத, நன் ஞானம் உற்றோன்,
எவன் வெகு விகற்பமான, இப் பவம் யாவும் விட்டோன்,
எவன் கலை உற்றோனாயும், ஏதுமே கலை அற்றோனாம்,
அவன் இடர் பந்தம் அற்ற, அமலனாஞ், சீவன் முத்தன். 494

நான், 'இது' அல்ல, நான் 'அது'வும், அல்ல. 'அது', பிரத்தியட்சம் இல்லாதது, 'இது', பிரத்தியட்சமாய் உள்ளது. இரண்டையும், பிரகாசிக்கும் படிச் செய்வதான, மேலான, சுத்தமான, வெளியே, உள்ளே, என்ற, வியவஹாரம் இல்லாத தான, நிறைந்த, இரண்டாவது, அற்ற, பிரஹ்மம் தான், நான்.

495

नारायणोऽहं नरकान्तकोऽहं पुरान्तकोऽहं पुरुषोऽहमीशः ।
अखण्डबोधोऽहमशेषसाक्षी निरीश्वरोऽहं निरहं च निर्ममः ॥

nārāyaṇo'ham narakāntako'ham
purāntako'ham puruṣo'hamīśaḥ ।
akhaṇḍabodho'hamaśeṣasākṣī
nirīśvaro'ham niraham ca nirmamaḥ ॥

495. I am Narayana, I am the slayer of Naraka. I am the destroyer of Tripura; I am the supreme Being, the Lord. I am unbroken Knowledge, I am the Witness of everything; I have no others Lord, and, I, am devoid of 'I' and 'mine'

சித்தமோ டிருந்து மியாவன் சித்தமில் லாதி ருப்பன்
மித்தையாய்ச் சாயை போலிம் மேனிதான் றொடர்ந்தபோ
மத்திலே மமதை யோடே யகந்தையை விட்டோ னியாவ
னித்தமு வவனே பந்த நீங்கிய சீவன் முத்தன். 495

சித்தம் ஓடு இருந்தும், யாவன் சித்தம் இல்லாதிருப்பன்,
மித்தையாய்ச் சாயை போல், இம் மேனி தான் தொடர்ந்த போதும்
அத்திலே, மமதை ஓடே, அகந்தையை விட்டோன், யாவன்
நித்தமும் அவனே, பந்தம் நீங்கிய, சீவன் முத்தன். 495

உபமானம் அற்றதாய், ஆதியற்று, என்றைக்கும், வாஸ்தவமாய்
இருக்கும் தத்துவமாய், 'நீ', 'நான்', 'இது', 'அது', என்ற
கல்பனைக்கு, வெளிப் பட்டதாய், நித்தியமான, ஆனந்தம்
ஒன்றையே, ரஸமாய் உடையதாய், என்றைக்கும் இருப்பதாய்,
இரண்டாவது அற்றதாய், உள்ள பிரஹ்மம் தான், நான்.

496

सर्वेषु भूतेष्वहमेव संस्थितो
 ज्ञानात्मनाऽन्तर्बहिराश्रयः सन् ।
 भोक्ता च भोग्यं स्वयमेव सर्वं
 यद्यत्पृथग्दृष्टमिदन्तया पुरा ॥

sarveṣu bhūteṣvameva saṁsthito
 jñānātmanā'ntarbahirāśrayaḥ san ।
 bhoktā ca bhogyam svayameva sarvaṁ
 yadyatpṛthagdr̥ṣṭamidan̥taya purā ॥

I alone reside, as Knowledge, in all beings, and am their external, and internal support. I myself am the experiencer, and the experienced: I am all that was experienced by me, separately as 'this' and 'not-this', before.

பூதகா லத்தி றந்த பொருளினைச் சிந்தி யாமை
 யோதிய வருகா லத்தி லுறுபொரு ளோர்ந்தி டாமை
 யேதுமே நிகழ்கா லத்தி லெய்தினு மதிலு பேட்சை
 யீதெலாஞ் சீவன் முத்த னிலக்கண மாகு மைந்தா. 496

பூத காலத்தில், இந்த பொருளினைச், சிந்தியாமை
 ஓதிய வரு காலத்தில், உறு பொருள் ஓர்ந்திடாமை
 ஏதுமே நிகழ் காலத்தில், எய்தினும், அதில் உபேட்சை,
 ஈதெலாஞ், சீவன் முத்தன் இலக்கணம், ஆகும் மைந்தா. 496

நாராயணர், நான் தான். நரகாசுரனை, ஸம்ஹாரம் செய்த, மஹா விஷ்ணு, கிருஷ்ணன், நான் தான். திரிபுர அசுரர்களை, ஸம்காரம் செய்த, பரமசிவன், நான், தான். புருஷன், நான் தான் ஹ்ருதய புண்டரீகத்தில், இருக்கும், பரமாத்மா நான் தான். புருஷன், நான் தான். ஈசுவரன், எல்லாவற்றையும் ஆளுகிறவன், நான் தான். துண்டுபடாத, அறிவு, ஸ்வரூபம், நான், எல்லாவற்றிற்கும், சாட்சியாயிருந்து, பார்த்துக்

கொண்டிருப்பவர், நான் தான். எனக்கு மேலிருந்து ஆளுபவர், அற்றவன், நான். “நான்”, என்பது, இல்லாதவன், நான், மம. ‘என்னுடையது’, என்பது, இல்லாதவனும், நான்.

497

मय्यखण्डसुखाम्भोधौ बहुधा विश्ववीचयः ।
उत्पद्यन्ते विलीयन्ते मायामारुतविभ्रमात् ॥

mayyakhaṇḍasukhāmbhodhau bahudhā viśvavicayah ।
utpadyante viliyante māyāmārutavibhramāt ॥

In me, the ocean of unbroken Bliss, endless waves of the universe are created, and destroyed by the play of the storm of, Maya.

ஏதமுங் குணமுஞ் சேர்ந்த வியல்பினால் வெவ்வே றான
யாதிலுஞ் சமமாம் பார்வை யெய்தினோன் சீவன் முத்த
னோதிய பார்வை யாலே யொன்றிய விட்டா நிட்ட
மேதிலும் விகார மன்றோ னிலங்கிய சீவன் முத்தன். 497

ஏதமுங் குணமுஞ் சேர்ந்த, இயல்பினால் வெவ் வேறான,
யாதிலுஞ் சமமாம் பார்வை எய்தினோன், சீவன் முத்தன்,
ஓதிய பார்வை யாலே, ஒன்றிய விட்டா, நிட்ட
ஏதிலும் விகாரம், அன்றோன், இலங்கிய, சீவன் முத்தன். 497

எல்லா, உண்டானவைகளில், எல்லாம், நான் தான். அறிகிறவன்
என்ற, தன்மையுடன், உள்ளேயும், வெளியிலும். ஆசிரமாய்
இருந்து, நன்கு இருக்கிறேன். எது, எது, ஞானம், ஏற்படுவதற்கு
முன்னால், ‘இது’ என்று, தனித் தனியாக காணப்பட்டதோ,
அந்த, அனுபவிப்பவன், அனுபவிக்கப்படும் பதார்த்தம், கூட,
எல்லாம், நானே தான்.

498

स्थुलादिभावा मयि कल्पिता भ्रमा-
 दारोपितानुस्फुरणेन लोकैः ।
 काले यथा कल्पकवत्सराय-
 णत्वा दयो निष्कलनिर्विकल्पे ॥

sthulādibhāvā mayi kalpitā bhramā-
 dāropitānusphuraṇena lokaiḥ ।
 kāle yathā kalpakavatsarāya-
 ṇartvā dayo niṣkalanirvikalpe ॥

Concepts of gross etc. are wrongly imagined in me, by people, because of the manifestation of superimpositions - just as, in the indivisible, and absolute time, cycles, years, half-years, seasons etc. are imaged.

பிரத்தியக பின்ன மான பிரமவா நந்தந் தன்னைக்
 கருத்திலே யநுப விக்கக் காதலுண் டான சித்த
 விருத்தியைப் பற்ற லாலே வெளியிலு முளிலும் வேறு
 கருத்துரு ஞான மற்றோன் களங்கமில் சீவன் முத்தன். 498

பிரத்தி, அக, பின்னமான, பிரம ஆனந்தந் தன்னைக்,
 கருத்திலே அநுபவிக்கக், காதல் உண்டான சித்த,
 விருத்தியைப் பற்றலாலே, வெளியிலும் உள்ளிலும், வேறு
 கருத்துரு ஞானம் அற்றோன், களங்கம் இல், சீவன் முத்தன். 498

எல்லை அற்ற, ஆனந்த ஸமுத்திரமாகிய, என்னிடத்தில்,
 மாயையாகிற காற்று, சுழற்றுவதால், உலகங்கள் என்ற,
 அலைகள் பல விதமாக உண்டாகின்றன. லயம் அடைகின்றன.

499

आरोपितं नाश्रयदूषकं भवेत् कदापि मूढैरतिदोषदूषितैः ।
नाद्रिकरोत्पूषभूमिभागं मरीचिकावारि महाप्रवाहः ॥

āropitaṁ nāśrayadūṣakaṁ bhavet
kadāpi mūḍhairatidoṣadūṣitaiḥ ।
nādrīkarotyūṣarabhūmibhāgaṁ
marīcikāvāri mahāpravāhaḥ ॥

That, which is superimposed, by supremely ignorant fools, can never sully, the substratum; the great on rush of waters, perceived in a mirage can never wet, the desert tract.

விரித்துள சகத்தி னுக்கும் விமலமாம் பிரமத் திற்கும்
பிரத்தியக் கான்மா விற்கும் பேசிய பிரமத் திற்கும்
விருத்தமாம் பேதந் தன்னை விருத்தியி லோர்கா லேனுந்
தரித்திடு ஞானமற் றோன் றகைமையுள் சீவன் முத்தன். 499

விரித்துள சகத்தினுக்கும், விமலமாம் பிரமத்திற்கும்
பிரத்தியக் ஆன்மாவிற்கும், பேசிய பிரமத்திற்கும்
விருத்தமாம், பேதந் தன்னை, விருத்தியில் ஓர் கால் ஏனுந்
தரித்திடு, ஞானம் அற்றோன், தகைமையுள் சீவன் முத்தன். 499
அவயங்களில்லாத, பல விதமான, மாறுபாடுகள் இல்லாத,
காலம் என்பதில், கல்பம் வருஷம், அயனம், ருது, பட்சம்,
தினம், நாழிகை, முதலியவைகள், எப்படி, கல்பிக்க
படுகின்றனவோ, அவ்விதமே அவயங்கள் இல்லாத, பல வித,
மாறுபாடுகள் இல்லாத, என்னிடத்தில், பிராந்தியினால்,
கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிற, தோற்றத்தைக், காரணமாக, வைத்துக்
கொண்டு, உலகத்தார்களால், ஸ்தூல சரீரம், சூக்ச்ம சரீரம்,
காரண சரீரம், முதலான, பதார்த்தங்கள், கல்பிக்கப்
பட்டிருக்கின்றன.

அவ்விதம், கல்பிக்கப்படும், பதார்த்தங்களினால், கற்பனைக்கு ஆசிரமாயிருக்கும், என், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு, எவ்வித, பாதகமும் இல்லை என்று, திருஷ்டாந்தத்தினால், விளக்குகிறார்.

500

आकाशवल्लेपविदूगोऽहं
आदित्यवद्भास्यविलक्षणोऽहम् ।
अहार्यवन्नित्यविनिश्चलोऽहं
अम्भोधिवत्पारविवर्जितोऽहम् ॥

ākāśavallepavidūrago'ham
ādityavadbhāsyavilakṣaṇo'ham ।
ahāryavannityaviniścalo'ham
ambhodhivatpāravivarjito'ham ॥

Like space, I am beyond contamination, like the sun, I am distinct from things illumined, like the mountain, I am always motionless, like the ocean, I am limitless.

சடமான வித்தே கத்தைச் சாதுக்க ளர்ச்சித் தாலுந்
தொடர் வான விதனை மற்றோர் துட்டர்கள் பீடித்தாலுந்
திடமான ஞான நிட்டை சேர்ந்துள திறமை யாலே
யிடராத சமபா வத்தை யெய்தினோன் சீவன் முத்தன். 500
சடமான, இத் தேகத்தைச், சாதுக்கள் அர்ச்சித்தாலுந்,
தொடர் வான இதனை, மற்றோர் துட்டர்கள், பீடித்தாலுந்,
திடமான ஞான நிட்டை, சேர்ந்துள திறமையாலே,
இடராத, சம பாவத்தை, எய்தினோன், சீவன் முத்தன். 500

புத்தியின் தோஷத்தினால், கெட்டிருக்கிற மூடர்களால், ஆரோபிக்கப் பட்டது. கல்பிக்கப்பட்ட பதார்த்தம், ஒரு சமயத்திலும் கூட, அதிஷ்டானம் இல்லாமல், ஆரோபம் ஏற்படாத படியால், ஆரோபத்தின் ஆசிரயமான, அதிஷ்டானத்தைக்,கெடுக்கக்கூடியதாக, ஏற்படாது. கானல் ஜலத்தின், பெரிய வெள்ளம், அதன்

ஆசிரயமான, பொட்டல் பூமி, பிரதேசத்தை, ஈரமாகச் செய்வது கிடையாது.

501

न मे देहेन सम्बन्धो मेदेनेव विहायसः ।
अतः कुतो मे तद्धर्मा जायत्स्वप्नसुषुप्तयः ॥

na me dehena sambandho megheneva vihāyasah ।
atah kuto me taddharmā jākratsvapnasusuptayaḥ ॥

I have no relationship, with the body, just as the clouds (have no connection) with the sky. So how can the waking, dream and deep-sleep states-attributes of the body - ever affect me?

சுருதியின் பலத்தி னாலே சூக்கும வான்மா விற்குப்
பிரமபா வத்தை நன்றாய்ப் பேணியிங் கறிந்த வற்றான்
மருவிய பவபந் தத்தை மாசற விடுத்தோ னாகி
யருமையாங் கைவல் யத்தை யடைகுவ னைய மில்லை.

501

சுருதியின் பலத்தினாலே, சூக்கும ஆன்மாவிற்குப்,
பிரம பாவத்தை, நன்றாய்ப் பேணி, இங்கு அறிந்து அவற்றான்,
மருவிய, பவ பந்தத்தை, மாசற விடுத்தோனாகி,
அருமையாங், கைவல்யத்தை, அடைகுவன், ஐயம் இல்லை. 501

நான், ஆகாசத்தைப் போல, கல்ப காலங்களுக்கும் அப்பாற்
பட்டவன். நித்யன் நான், சூரியனைப் போல, பிரகாசப்படுத்தப்படும்,
பதார்த்தத்திலிருந்து வேறுபட்டவன். மலையைப் போல,
எப்பொழுதும், நன்கு அசைவற்றிருப்பவன், நான் சமுத்திரத்தைப்
போல, கரை, எல்லை அற்றவன், நான்.

502

उपाधिरायति स एव गच्छति
 स एव कर्माणि करोति भुङ्क्ते ।
 स एव जीर्यन् म्रियते सदाहं
 कुलाद्रिवद्रिश्चल एव संस्थितः ॥

upādhirāyāti sa eva gacchati
 sa eva karmāṇi karoti bhunkte ।
 sa eva jīryan mriyate sadāham
 kulādrivanniścala eva samsthitah ॥

It is the conditioning, which comes and that alone, which goes; it performs actions, and experiences (their results); it alone decays and dies -I remain, immovable like the, Kula mountain.

பேதமாய் நதியில் வந்த பிரவாகம் வாரியிற் போல்
 யாதொரு வெதியி டத்தி லெய்திய விடய மெல்லாங்
 கோதிலாச் சொருப மாகக் கூடியே லயிக்கு மற்று
 மேதுமே கலக்கஞ் செய்யா தின்னவன் சீவன் முத்தன். 502

பேதமாய் நதியில் வந்த பிரவாகம், * வாரியிற் போல்,
 யாதொரு எதியிடத்தில், எய்திய விடயம் எல்லாங்,
 கோதிலாச் சொருபமாகக், கூடியே லயிக்கும், மற்றும
 ஏதுமே, கலக்கஞ் செய்யாது, அன்னவன், சீவன் முத்தன்.

(* கடல்)

502

ஆகாசத்திற்கு, மேகத்துடன், எப்படி ஸம்பந்தம் கிடையாதோ,
 அதை போல, எனக்கு, தேஹத்துடன் ஸம்பந்தம். அந்த
 தேஹத்தின், தர்மங்களாகிற, விழிப்பு, கனவு, நல்ல தூக்கம்
 என்கிறது, எல்லாம், எனக்கு, எவ்விதம், சம்பந்தப்பட்டவையாகும்?

ஆகாசம், ஒன்றுடனும் ஒட்டாது. அஸங்க சுவபாவம்
 உள்ளது. அதற்கு உருவம் இல்லை. ஆகையால், ஆகாசத்தில்,

எத்தனை மேகங்கள், சஞ்சரித்தாலும், அவைகள், ஆகாசத்துடன் ஒட்டுவதில்லை. மேகம், மழையைப் பொழிவதால், ஆகாசம், நனைவதில்லை, அது போல், அஸங்கமாயும், அமுர்த்தமாயும் உள்ள, ஆத்மாவும், தேஹத்துடன் ஒட்டாததால், தேஹ தர்மங்களான, விழிப்பு, கனவு, தூக்கம் என்ற, நிலைகளும், ஆத்மாவுக்கும், கிடையாது.

503

न मे प्रवृत्तिर्न च मे निवृत्तिः
सदैकरूपस्य निरंशकस्य ।
एकात्मको यो निविडो निरन्तरो
व्योमेव पूर्णः स कथं नु चेष्टते ॥

na me pravṛttirna ca me nivṛttih
sadaikarūpasya niraṁśakasya ।
ekātmako yo nivīḍo nirantaro
vyomeva pūrṇaḥ sa katham nu ceṣṭate ॥

There is neither, 'engaging-in-work' nor 'abstaining - from - it', for me who am always the same and without parts. How can that which is One, unbroken, and infinite like the sky, ever strive?

பிரிந்திடாப் பிரம ரூபம் பிரிவறத் தெரிந்தோ னுக்குத் திரும்பவு முன்போ லிந்தத் திரிசியப் பவமே யில்லை யிருந்ததேற் பிரமந் தன்னை யிவனறிந் தவனே யன்று விரிந்துள பாகி யத்தை வேண்டிய வெகிர்மு கன்றான். 503

பிரிந்திடாப் பிரம ரூபம், பிரிவறத் தெரிந்தோனுக்குத், திரும்பவும் முன்போல், இந்தத், திரிசியப் பவமே இல்லை, இருந்ததேற், பிரமந் தன்னை, இவன் அறிந்தவனே அன்று, விரிந்துள பாகியத்தை, வேண்டிய, வெகிர் உகன்றான். 503

உபாதியாகிய தேஹம், முதலானது, தான் வருகிறது. அதுவே தான் போகிறது. அதுவே தான், புண்ணிய, பாபம் முதலான

கர்மாக்களை செய்கிறது. அக் கர்மாக்களின், பலனாகிய, சுக துக்கங்களை அனுபவிக்கிறது. அதுவே தான், உயிரோடு இருந்து, சாகிறது. நானோ, எப்பொழுதும் குல பர்வதம் போல, அசையாமலே, இருந்து, வருகிறேன்.

504

पुण्यानि पापानि निरिन्द्रियस्य
निश्चेतसो निर्विकृतेनिराकृतेः ।
कुतो ममाखण्डसुखानुभूतेः
ब्रूते ह्यनन्वागतमित्यपि श्रुतिः ॥

punyaṇi pāpāni nirindriyasya
niścetaso nirvikṛternirākṛteḥ ।
kuto mamākhaṇḍasukhānubhūteḥ
brūte hyanavāgatamityapi śrutih ॥

504. How can there be merits, and demerits for me, who have no sense-organs, no mind, who am without modification and form - who am the realization of absolute Bliss? In the passage, 'not touched' etc., Srutti also mentions this.

முன்னமே தொடரா நின்ற மூலவா சனைவே கத்தாற்
பின்னுமிச் சம்சா ரத்தைப் பேணுவன் பிரம ஞானி
யென்னவொண் ணாது வத்து வேகமென் றுணர்ந்த தாலே
சொன்னவாசனையனைத்துந் தொடர்வறச் சிதைந்தவன்றோ.

504

முன்னமே தொடரா நின்ற, மூல வாசனை, வேகத்தாற்,
பின்னும், இச் சம்சாரத்தைப் பேணுவன், பிரம ஞானி
என்ன ஒண்ணாது, வத்து ஏகம், என்று உணர்ந்ததாலே
சொன்ன வாசனை அனைத்துந், தொடர்வறச் சிதைந்தது அன்றோ.

504

எப்பொழுதும், ஒரே ஸ்வரூபத்தை, உடையவனும், அவயங்கள் இல்லாதவனுமான, எனக்கு, பிரவிருத்தி கிடையாது. எனக்கு, பிரவிருத்தியில் இருந்து திரும்புவது, என்பது கிடையாது. ஒரே ஸ்வபாம் உள்ளதாய், கெட்டியாய், இடுக்கற்றதாய், ஆகாசம் போல, நிறைந்ததாய், எது இருக்கிறதோ, அது எப்படித் தான் சேஷ்டிக்க முடியும்.

ஆத்மா, கர்மாவை செய்கிறது இல்லை. அதன் பலனை அனுபவிக்கிறது இல்லை, என்று சொல்லப்பட்டது. அது நேரில் செய்யவோ, அனுபவிக்கவோ முடியாமல் இருக்கலாம். சரீரத்துடன், மனதுடன், இந்திரியங்களுடன், சேரும் போது, கிரியை, யோகம் இரண்டும், ஸாத்தியம் தானே? என்று தோன்றலாம். அதற்காக, இம் மூன்றுடனும், ஆத்மாவிற்கு, வாஸ்த்தவத்தில் ஸம்பந்தம் கிடையாது என்கிறார். தவிரவும், எங்கே கிரியையோ, போகமோ இருக்கிறதோ, அங்கு, அவைகளின் ஆசிரயமாய் இருப்பதை, அவை கொஞ்சமேனும், மாறு படுத்தாமல் இராது. ஆத்மாவே, எவ்வித மாறுதலுக்கும். உட்படாத, பதார்த்தமானதினால், அது கிரியைக்கு ஆசிரயமாகவோ, போகத்திற்கு ஆசிரயமாகவோ, இருக்க முடியாது, என்பதையும் காட்டுகிறார்.

505

छायया स्पृष्टमुष्णं वा शीतं वा सुष्ठु दुःष्ठु वा ।
न स्पृशत्येव यत्किञ्चित्पुरुषं तद्विलक्षणम् ॥

chāyayā spr̥ṣṭamuṣṇam vā śītam vā suṣṭhu duḥṣṭhu vā ।
na spr̥śatyeva yatkiñcitpuruṣam tadvilakṣaṇam ॥

If the shadow of a man, is touched by heat or cold, good or evil, it does not, in the least effect the man, who is other than, his shadow.

மெத்தவும் பெண்மயக்க மேவிய மூடன் தன்னின்
சித்தமுந் தாயிடத்திற் செல்லாது நிற்குமா போற்

சுத்தவா நந்த மான சொருபமே யுணர்ந்தோ னுக்குஞ்
சித்தமில் விடையா நந்தஞ் செல்லாது நிற்கு மன்றோ. 505

மெத்தவும், பெண் மயக்கம் மேவிய, மூடன் தன்னின்,
சித்தமுந், தாயிடத்திற் செல்லாது, நிற்குமா போற்,
சுத்த ஆநந்தமான, சொருபமே உணர்ந்தோனுக்குஞ்,
சித்தம், இவ், விடையாநந்தஞ், செல்லாது நிற்கும், அன்றோ. 505

மிகவும், காமுகனாய் இருப்பவனுக்குக் கூட, தாயாரிடத்தில்,
விருத்தி போவதில்லை. அதைப் போலவே, பிரமமாகிய,
பூரணமான ஆனந்தம், அறிந்து, அனுபவிக்கப்படும் போது,
விவேகிக்கு, ஐகத்தில், விருத்தி, மழுங்கும்.

இந்திரியங்கள் இல்லாதவனாய், மனஸில்லாதவனாய்,
விகாரமற்ற வனாய், ரூபம், சரீரம் இல்லாதவனாய், பூர்ணமான,
சுக அனுபவமாகவே, இருக்கும் எனக்கு, புண்ணியங்களோ,
பாபங்களோ, அவைகளை, உண்டு பண்ணும் கர்மாக்களும்,
அவைகளின் பலனாகிய, சுக துக்கங்களும், எந்தக்
காரணத்தினால், ஏற்பட முடியும்? பிருஹதாரணக உபநிஷத்
தாகிய, வேதம் கூட, 'புண்ணிய, பாபங்களால், தொடரப்
படாது' என்று, அல்லவா சொல்கிறது.

வேதத்தில், 'செய்ய வேண்டும்' என்று, விதிக்கப்பட்ட
கர்மாக்களைச், செய்வதால், ஏற்படுவது புண்ணியம். 'செய்யாதே'
என்று தடுக்கப்பட்ட, கர்மாக்களைச் செய்வதால், ஏற்படுவது
பாபம். இந்தப், புண்ணிய, பாப கர்மாக்கள், சரீரத்தால் செய்யக்
கூடியவை. வாசிகம், வாக்கால் ஏற்படுபவை. மாநஸம், மனதால்
ஏற்படுபவை என்று, மூன்று விதம். மகா நதிகளில், ஸ்நானம்
செய்வது, தேவர்களையும், விப்ரர்களையும், பிரதட்சிணம்
செய்வது முதலானவை, வாசிகமான புண்ணியங்கள். ஈசுவர
தியானம், தனக்கும், பிறருக்கும், இதத்தையே நினைப்பது,
முதலானவை, மாநஸ புண்ணியங்கள். பிறர் மனைவியைச்
சேருவது, முதலானவை சாரீர பாபம். பிறரைத் தூஷிப்பது,

பொய் பேசுவது, முதலியவை, வாசிக பாபம். எண்ணத் தகாததை நினைப்பது மாநஸ பாபம். சாரீரமான பாபங்களால், தாவர மாகவும். வாசிக பாபங்களால், பசு பட்சிகளாகவும், மாநச பாபங்களால், கீழ்ப் பிறவிகளையும் அடைக்கிறான்.

கண், காது முதலான புலன்களால், செய்யப்படும் புண்ணிய, பாப, கர்மாக்களும், வாசிகம் என்ற, பிரிவில் சேரும். அல்லது, கர்மேந்திரியங்களால் ஏற்படும், புண்ணிய, பாபங்களை, வாசிகம் என்ற பிரிவிலும், மனதாலும், ஞானேந்திரியங்களாலும் ஏற்படும். புண்ணிய பாபங்களை, மாநஸம் என்ற பிரிவிலும் சேர்க்கலாம். ஆகையால், ஸ்தூல சரீரத்தாலும், வாக்கு, கை, கால் முதலிய, கர்மேந்திரியங்களாலும், கண், காது, மூக்கு, முதலான, ஞானேந்திரியங்களாலும், மனதாலும், புண்ணிய, பாபங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஆகவே, பிரஹ்மம் தவிர, வேறொன்றும், வாஸ்தவமாக இல்லா விட்டாலும், அஞ்ஞானத்தால், எல்லா வற்றையும், உண்மை என்று எண்ணி, சரீரம், இந்திரியம், மனம் இவைகளைத், தன்னுடையது என்று, அபிமானம் கொள்வவனுக்கு, அவைகள் செய்யும், காரியங்களால், புண்ணிய, பாபங்கள் ஏற்படுகின்றன.

பிரஹ்ம ஸாட்சாத் காரத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கி, அத்தியாஸமும் விலகி, பின், ஞானிக்கு, மனம், இந்திரியம், சரீரம், ஒன்றும் இல்லாததால், அவனுக்குப், புண்ணிய, பாபங்கள் கிடையாது. இந்திரியங்களில்லாத ஞானிக்கு, வாசிகமான, புண்ணிய பாபங்கள், இல்லை என்றும், மனம் அற்றவனுக்கு, மாநஸ, புண்ணிய, பாபங்கள் இல்லை என்றும், ஸ்தூல சரீரம் அற்றவனுக்கு, சரீர, புண்ணிய, பாபங்கள் இல்லை என்றும், காட்டப்பட்டது, பிறர் பார்வையில், ஞானிக்கு, சரீரம் இருப்பது போல், தோன்றினாலும், ஞானிக்குப், பொய்யாகத் தோன்றும் சரீரத்தில், ஸம்பந்தம் இல்லாததால், இல்லை என்று, கூறப்பட்டது.

தார்க்கிகள், புண்ணிய, பாபங்கள், ஆத்மாவைச் சேர்ந்ததாகச், சொல்கிறார்கள். இது சரியல்ல. அநித்யமான, புண்ணிய, பாபங்கள், ஆத்மாவிடம், சேர்ந்திருக்குமானால்,

ஆத்மாவையும், அநித்யமாக ஆக்கிவிடும். அநித்யமான, புண்ணியங்கள், பாவங்கள் ஆத்மாவைச் சேர்ந்ததல்ல, என்ற பதம், இவ்விஷயத்தைக் குறிக்கிறது.

பிருஹ்தாரண்யக உபநிஷத்தில், சுஷுப்தி நிலையைக் கூறுமிடத்தில், “புண்ணியம், பாபம், துக்கம், ஒன்றும், கிடையாது, என்று கூறப்பட்டுள்ளது. சுஷுப்தியில், அஞ்ஞானம் இருந்த போதிலும், மனம் அடங்கி விட்ட படியால், அத்தியாஸம் இல்லாததால், புண்ணிய, பாபம் கிடையாது என்றால், ஞானிக்கு, அஞ்ஞானமும், அடியோடு நீங்கிவிட்ட பின், புண்ணிய பாபம் இல்லை என்பதைச், சொல்லவும் வேண்டுமா. புண்ணிய, பாபங்கள், அதன் பலமான, சுக துக்கானுபவமும் ஏற்பட வேண்டும். சுஷுப்தியில், அனுபவிக்கப்படுவது, ஸ்வரூபநந்தமே, தவிர, புண்ணிய பலனான, விஷய சுகமல்ல. அப்போது, விஷயங்கள் ஒன்றும் இல்லை. சுஷுப்தியில், பாப, பலனான, துக்கானுபவம், யாருக்குமில்லை.

சீவன் முத்தனது, பிராரத்த கர்ம விசாரம்

506

न साक्षिणं साक्ष्यधर्माः संस्पृशन्ति विलक्षणम् ।

अविकारमुदासीनं गृहधर्माः प्रदीपवत् ॥

na sāksṣiṇaṁ sāksyadharmāḥ saṁspṛśanti vilakṣaṇam ।

avikāramudāsīnaṁ grhadharmāḥ pradīpavat ॥

The witness, is not affected, by the properties of things, observed, for it is distinct from them; it is without modification, and indifferent, just as the properties of a room (do not affect), the lamp (that illumines it).

நித்தமுஞ் சமாதி செய்யு நிமலனா ஞானிக் கோர்கான்
மித்தையாம் பாகி யத்தின் மேவிய தோற்றங் கண்டு

சுத்தமாஞ் சுருதி யன்னோன் றொடர்பயன் கூடு மாறு
சத்திலாப் பிராரத் தத்தைச் சாற்றிடுஞ் சிலவி டத்தில். 506

நித்தமுஞ் சமாதி செய்யும், நிமலனான ஞானிக்கு, ஓர் கான்
மித்தையாம், பாகியத்தின் மேவிய தோற்றங் கண்டு,
சுத்தமாஞ் சுருதி, அன்னோன், தொடர் பயன் கூடுமாறு,
சத்திலாப் பிராரத்தத்தைச், சாற்றிடுஞ் சில இடத்தில். 506

நிழலினால், தொடப்பட்ட உஷ்ணமோ, குளிர்ச்சியோ, நல்லதோ,
கெட்டதே, எதுவும், அந்த நிழலிலிருந்து, வேறு பட்டதான,
மனிதனை, அவன், சரீரத்தை, தொடவே தொடாது.

507

रवेर्यथा कर्माणि साक्षिभावो व वहेर्यथा दाहनियामकत्वम् ।
रज्जोर्यथाऽऽरोपितवस्तुसङ्गः तथैव कूटस्थचिदात्मनो मे ॥

raveryathā karmaṇi sākṣibhāvo
vahneryathā dāhaniyāmakatvam ।
rajjoryathā'ropitavastusaṅgaḥ
tathaiva kūṭasthacidātmano me ॥

Just as the sun, is the witness, of all men's actions. Just as fire burns everything, without distinction, just as the rope is connected, with a superimposition, so too am I, the unchangeable Self, the essence of Intelligence.

தகுபய னுதிப்ப தெல்லாந் தான்செய்த கன்ம மூலம்
பகரு மக்கன் மமின்றேற் பற்றிய பயனு மில்லைச்
சுகமுத லநுப வந்தான் றொடருமெம் மட்டம் மட்டு
டகமுறும் பிராரத் தத்தை யறிஞனுக் கொப்ப வேண்டும். 507

தகு பயன் உதிப்பது எல்லாந், தான் செய்த கன்ம மூலம்,
பகரும், அக் கன்மம் இன்றேற், பற்றிய பயனும் இல்லைச்,

சுக முதல் அநுபவந்தான் தொடரும், எம் மட்டு, அம் மட்டும்,
அக முறும் பிராரத்தத்தை, அறிஞனுக்கு ஒப்ப வேண்டும். 507

பார்க்கப்படுகிறவைகளின், தர்மங்கள், பார்க்கிறவனை, ஒரு பொழுதும் தொடாது, பாதிக்காது. வீட்டினுடைய தர்மங்கள், அவ்வீட்டைப் பிரகாசப் படுத்தும் தீபத்தை, எப்படித் தொடாதோ, அதே போல சரீரம், இந்திரியங்கள், மனஸ், இவைகளின் தர்மங்கள், எவ்வித விகாரமும் அற்றதாய், எவ்விதப் பற்றுதலுமன்னியில், உதாஸீனமாய் இருக்கும், ஆத்மாவை தொடாது. ஆச்சரியம்!

நம் உடம்பின் நிழல், நெருப்பில் விழுந்ததால், நெருப்பின் குடு, உடம்புக்கு வருவதில்லை. இது போல, நம் நிழல், குளிர்ந்த ஜலத்திலும், சுத்தமான வஸ்துவிலும், அசுத்த வஸ்துவிலும், விழுந்ததால், சரீரத்திற்குக், குளிர்ச்சியோ, சுத்தமோ, அசுத்தமோ, ஏற்படுகிறதில்லை. இது போல, அந்த கரண, பிரதி பிம்பமான ஜீவனுக்கு, அந்தக் கரண தர்மமான, புண்ணிய, பாப சுக, துக்கங்கள், ஏற்பட்டாலும், ஞானிக்கு, அஞ்ஞானம் விலகி, ஜீவத் தன்மை நீங்கி, பிரம பாவம் ஏற்பட்ட பின், அந்தக் கரண, தர்மமான, புண்ணிய, பாபங்கள், அவனுக்குக் கிடையாது. வீட்டிற்குள், தீபம் எரிந்து கொண்டு, வீட்டைப் பிரகாசப் படுத்துகிறது. ஆனால், அவ் வீட்டிலுள்ள, விசேஷங்கள், ஒளியுடன், சேருவதில்லை, இது போல, தேஹம் முதலானவற்றை, பிரகாசப் படுத்திக் கொண்டு, அவைகளுக்கு, சாட்சியாக உள்ள ஆத்மாவில், தேஹாதி தர்மங்கள், ஒட்டாது.

ஆத்மா, பற்றுதல் அற்றவர் என்பதை, இன்னும் முன்று, திருஷ்டாந்தங்களைச் சொல்லி, தெளிவு படுத்துகிறார்.

508

कर्तापि वा कारयितापि नाहं
भोक्तापि वा भोजयितापि नाहम् ।
द्रष्टापि वा दर्शयितापि नाहं
सोऽहं स्वयंज्योतिरनीहगात्मा ॥

kartāpi vā kārayitāpi nāham
bhoktāpi vā bhojayitāpi nāham ।
draṣṭāpi vā darśayitāpi nāham
so'ham svayañjyotiranīdrgātmā ॥

I am neither the doer, nor do make others do anything, I am neither the experiencer nor do I, am others experience, I am neither the seer nor do I make others see. The Self am I, self-luminous and transcendent.

பிரமமே நாமென் றிங்ஙன் பெற்றுள ஞானத் தாலே
சருவதாக் கற்ப கோடி சஞ்சித வினை நசிக்கு
மருளறு சாக்கிரத் தான் மயக்கமாஞ் சொப்ப னத்திற்
கருதிய கன்ம மெல்லாங் காணாது நசிக்கு மாபோல். 508

பிரமமே நாம், என்றிங்ஙன், பெற்றுள ஞானத் தாலே,
சருவதாக் கற்ப கோடி, சஞ்சித வினை நசிக்கும்,
மருள் அறு சாக்கிரத்தான், மயக்கமாஞ் சொப்பனத்திற்,
கருதிய கன்மம் எல்லாங், காணாது நசிக்கு மாபோல். 508

சூரியனுக்கு, பிராணிகள் செய்யும் கர்மாவில், எப்படி,
சாட்ஷியாய் இருக்கும் தன்மை, மாத்திரமே தவிர, அந்தக்
கர்மாவில், பற்றுதல், கிடையாது, அக்கினியினுடைய சுடும்
தன்மை, எப்படி, பழுக்கக் காய்ச்சின இரும்பில் உள்ளதாகக்
கல்பிக்கப்படுகிறதோ, கயிற்றிற்கு, பிரந்தியினால், கல்பிக்கப்பட்ட,
பாம்பு முதலான பதார்த்தத்துடன், ஒன்றாய் இருக்கும்
தன்மையாகிற, ஸம்பந்தம், எப்படி கல்பிக்கப்படுகிறதோ, அதைப்

போலவே, எவ்வித, மாறுதலும் அற்ற, ஞான ஸ்வரூபியாய் இருக்கும் எனக்கு, சாட்சியாய் இருக்கும் தன்மை, செய்கிறவனாய் இருக்கும் தன்மை, ஒன்றாய் இருக்கும் தன்மை, எல்லாம், கல்பிக்கப்படுகின்றன.

509

चलत्युपाधौ प्रतिबिम्बलौत्य-

मौपाधिकं मूढधियो नयन्ति ।

स्वबिम्बभूतं रविवद्विनिष्क्रियं

कर्तास्मि भोक्तास्मि हतोऽस्मि हेति ॥

calatyupādhaū pratibimbalaulya-

maupādhikam mūḍhadhiyo nayanti ।

svabimbabhūtaṁ ravivadvinīṣkriyaṁ

kartāsmi bhoktāsmi hato'smi hetī ॥

When the conditioning moves, fools attribute the resulting movement of the reflection to the object reflected, like the sun, which is devoid of activity; and they cry out. I am the doer, I am the enjoyer, I am being killed, Alas!

பேதமாஞ் சொப்ப னத்திற் பெலமதாய்ச் செய்யப் பட்ட
தீ திலாப் புண்ணி யந்தான் றீங்குறு பாப முந்தா
னேதுமே கனவை விட்டிங் கெய்திய நனவுற் றோர்க்குச்
சாதுவே நரகஞ் சுவர்க்கஞ் சார்ந்திட வேதுவாமோ. 509

பேதமாஞ் சொப்பனத்திற், பெலமதாய்ச் செய்யப் பட்ட,
தீதிலாப் புண்ணியந் தான், தீங்குறு பாபமுந் தான்,
ஏதுமே கனவை விட்டிங், எய்திய நனவு உற்றோர்க்குச்
சாதுவே, நரகஞ், சுவர்க்கஞ், சார்ந்திட ஏதுவாமோ. 509

நான், செய்கிறவனாகவாவது, செய்விக்கிறவனாகவாவது இல்லை. நான் அனுபவிக்கிறவனாகவாவது, அனுபவிக்கும்படி செய்கிறவனாகவாவது, இல்லை. நான் பார்க்கிறவனாகவாவது

பார்க்கும் படிச் செய்கிறவனாகவாவது இல்லை. அந்த, ஆத்மாவாகிய நான் வேறு, எதையும் எதிர்பாராமல், தானே பிரகாசிக்கிறவன், செய்கிறவன், முதலான தான, இவ்விதம், இல்லாதவன்.

அவ்விதம், இருந்தால், உலகத்தில், ஜனங்கள், தங்களை, செய்கிறவன், அனுபவிக்கிறவன், என்று, ஏன் நினைக்கிறார்கள்? என்று கேட்டால், 'தத்துவம் அறியாமல், பிராந்தியினால் தான்' என்று தான், பதில் சொல்ல வேண்டும். ஜலத்தில், சூரியன், பிரதிபிம்பிக்கும் போது, ஜலத்தின் அசைவினால், பிரதிபிம்பம், அசைவதைப் பார்த்து, பிராந்தியினால், சூரியனே அசைவதாக, எண்ணுவது இல்லையா? அது போலத் தான், ஆத்மாவிடத்தில், செய்யும் தன்மை, அனுபவிக்கும் தன்மை, முதலியது இருப்பது போல, நினைப்பது, பிராந்தியினால், என்கிறார். வாஸ்தவத்தில், பிரதி பிம்பம், அசைவதாக எண்ணுவதே, பிராந்தி தான். அப்படி இருக்க, பிம்பம் அசைவதாக, எண்ணுவது, பிராந்தி, என்பதைச், சொல்லவும் வேண்டுமா?

510

जले वापि स्थले वापि लुप्तत्वे जडत्मकः ।
नाहं विलिप्ये तद्धर्मैर्दधर्मैर्नाभो यथा ॥

jale vāpi sthale vāpi luṭhatveṣa jadātmakah ।
nāhaṁ vilipyē taddharmairghaṭadharmairnabho yathā ॥

Whether in water or on land, let this inert body drop down; I am untouched, by its properties, like the sky (is untouched) by the properties of the jar.

சங்கமில் லாம லென்றுஞ் சாந்தமாந் தத்துவ த்தைப்
பங்கமில் லாது தானாய்ப் பார்த்துநன் றாயறிந்த
துங்கமாஞ் சந்நியாசி தூரவா காமி யத்தை போல்
யெங்குமே யெவள வேனு மென்றுமே யிசையான் விண். 510

சங்கம் இல்லாமல், என்றுஞ் சாந்தமாந் தத்துவத்தைப்,
பங்கம் இல்லாது, தானாய்ப் பார்த்து, நன்றாய் அறிந்த,
துங்கமாஞ் சந்நியாசி, தூர ஆகாமியத்தை,
எங்குமே, எவளவேனும், என்றுமே இசையான், விண் போல். 510

புத்தி, சரீரம், முதலிய உபாதியானது, சலிக்கும் போது, அந்த உபாதியினாலேயே, ஏற்பட்ட, வாஸ்தவம் இல்லாத, தோற்றமான, அந்த உபாதியில், தோன்றும், ஜீவனாகிய, பிரதி பிம்பத்தில், தெரியும். சலனத்தை, மோகத்தை, அடைந்த புத்தி உள்ளவர்கள், சூரியனிடம் போல, எவ்வித விகாரமும் இல்லாத, தனக்குப் பிம்பமாய் உள்ள ஆத்மாவினிடம், செய்கிறவனாக, இருக்கிறேன். அனுபவிக்கிறவனாக, இருக்கிறேன். அடிபட்டு விட்டவனாக, இருக்கிறேன். ஐயோ! என்று, கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறார்.

ஸ்தூல சரீரத்திற்கு, ஏற்படும் தர்மங்கள், சுத்தமான ஆத்மாவில், ஒட்டாது, என்கிறார்.

511

कर्तृत्वभोवत्वखलत्वमत्तता-
जडत्वबद्धत्वविमुक्ततादयः ।
बुद्धेर्विकल्पा न तु सन्ति वस्तुतः
स्वस्मिन्परं ब्रह्मणि केवलेऽद्वये ॥

kartṛtvabhokṛtvakhalatvamattatā-
jadatvabaddhatvavimuktatādayaḥ ।
buddhervikalpā na tu santi vastutah
svasminpare brahmaṇi kevale'dvaye ॥

Doership, enjoyship, cunning, drunkenness, dullness, bondage and freedom – these passing states of the intellect are, in reality, never in the Self, which is the supreme Brahman, Absolute and Non-dual.

ஒருமையாய் விண்க டாதி யுபாதியின் புணர்ப்பினாலே
மருவிய மதுகந் தாதி மருவிடாத் தன்மை யேபோ

லொருமையா மான்ம ஞானி யுபாதியின் புணர்ப்பினாலே
மருவிய கன்மத் தோடே மைந்தனே மருவ மாட்டான். 511

ஒருமையாய், விண்கள் ஆதி, உபாதியின் புணர்ப்பினாலே,
மருவிய மது அந்தாதி, மருவிடாத் தன்மையே போல்,
ஒருமையாய், ஆன்ம ஞானி, உபாதியின் புணர்ப்பினாலே,
மருவிய கன்மத் தோடே, மைந்தனே, மருவ மாட்டான். 511

ஐலத்திலே தானோ, தரையிலே தானோ, இந்த, ஐட ஸ்வரூபமான
சரீரம், புரளட்டும். ஆகாசமானது, குடத்தின் தர்மங்களால்,
அல்லது, குடத்திலுள்ள, ஆகாசமானது, குடத்தின் தர்மங்களால்,
எப்படி ஒட்டுவதில்லையோ, அப்படியே, நான், அந்த சரீரத்தின்,
தர்மங்களால், ஒட்டப்படுவதில்லை.

அவ் விதமே, சூக்ச்ம சரீரத்தில், சம்பந்தித்த, தர்மங்களும்,
ஆத்மாவில் ஒட்டாது, என்கிறார்.

512

सन्तु विकाराः प्रकृतेर्दशधा शतधा सहस्रधा वापि ।
किं मेऽसङ्गचितस्तेन ह्यनः क्वचिदम्बरं स्पृशति ॥

santu vikārah prakṛterdaśadhā śatadhā sahasradhā vāpi ।
kim me'saṅgacitastairna ghanah kvacidambaram spṛśati ॥

Let there be modifications in Prakṛiti, in ten, hundred or thousand
ways. What have I, unattached, Knowledge Absolute, got to do with
them? The clouds can never touch, the sky!

போதமுண் டாவ தற்குப் பூருவ மேயு தித்த
பேதமாம் பிராரத் தந்தான் பெறும்பய னளியா வண்ண
மோதிய ஞானத் தாலே யொழிந்திடா திலக்கி யத்தின்
சேதமே யுத்தே சித்துச் செலுத்திய பாண மேபோல். 512

போதம் உண்டாவதற்குப், புருவமே உதித்த,
 பேதமாம், பிராரத்தந் தான், பெறும் பயன், அளியா வண்ணம்,
 ஓதிய ஞானத் தாலே, ஒழிந்திடா இலக்கியத்தின்,
 சேதமே, உத்தேசித்துச் செலுத்திய, பாணமே போல். 512

செய்கிறவன் என்ற தன்மை, அனுபவிக்கின்றவன் என்ற தன்மை,
 துஷ்டன் என்கிற தன்மை, மதம் பிடித்தவன் என்ற தன்மை,
 புத்தி ஓட்டமில்லாதவன் என்ற தன்மை, கட்டுப்பட்டவன் என்ற
 தன்மை, விடுபட்டவன் என்ற தன்மை, முதலானவைகள்,
 புத்தியினால், புத்தியை 'நான்' என்று, எண்ணினதினால், ஏற்படும்,
 பலவித கற்பனைகள். அவைகள், வாஸ்தவத்தில், சுத்தமாய்,
 இரண்டற்றதாய், மேலானதாய், பிரஹ்மமாய் இருக்கும்,
 தன்னிடத்தில், கிடையவே, கிடையாது.

513

avyaktādisthūlaparyantametāt viśv yatra āsamatr prātītām ।
 vyomaprakhyam sūkṣmamādyantahīnam brahmādvaitam yattadevāhamasmi ॥

avyaktādisthūlaparyantametāt
 viśva yatrābhāsamātram prātītām ।
 vyomaprakhyam sūkṣmamādyantahīnam
 brahmādvaitam yattadevāhamasmi ॥

That, in which, the entire universe, from the unmanifest down, to
 the gross, appears as, but a shadow, which is like the sky, subtle and
 without beginning, and end, indeed, that non-dual Brahman
 I am I.

புலியெனும் புத்தி யாலே போட்டவோர் பாண மற்று
 முலவிய பசுவி தென்றே யுண்மையை யுணர்ந்த போது
 மலைவற மத்தி யத்தி லடங்கிநிற் காம லேதான்
 பெலமுட னிலக்கி யத்தைப் பேதித்து நிற்கு மன்றோ. 513

புலி எனும் புத்தி யாலே, போட்ட ஓர் பாணம், மற்று
உலவிய பசு, இது என்றே, உண்மையை உணர்ந்த போது,
மலைவு அற மத்தியத்தில், அடங்கி நிற்காமலே தான்,
பெலம் உடன், * இலக்கியத்தைப் பேதித்து நிற்கும், அன்றோ.
(* குறிக்கப்படுவது)

513

மாயையினுடைய மாறுபாடுகள், பத்து விதமாக, நூறு விதமாக,
ஆயிரம் விதமாகத் தான், இருக்கட்டுமே. எவ்வித பற்றும்
இல்லாத, ஞான ஸ்வரூபியான எனக்கு, அவைகளினால், என்ன,
ஏற்பட முடியும்? மேகத்தினுடைய, இடி, மின்னல் முதலிய,
ஆடம்பரம், ஆகாசத்தை தொடுவதில்லை. ஒன்றும் செய்யாதே!

514

सर्वाधारं सर्ववस्तुप्रकाशं सर्वाकारं सर्वगं सर्वशून्यम् ।
नित्यं शुद्धं निश्चलं निर्विकल्पं ब्रह्माद्वैतं यत्तदेवाहमस्मि ॥

sarvādhāraṁ sarvavastuprakāśaṁ
sarvākāraṁ sarvagaṁ sarvaśūnyaṁ ।
nityaṁ śuddhaṁ niścalaṁ nirvikalpaṁ
brahmādvaitaṁ yattadevāhamasmi ॥

That, which is the support of all, which is the illuminator of all things, which is of all forms, which is omnipresent, devoid of multiplicity, eternal, pure, motionless and absolute, indeed, that non-dual Brahman, am I.

ஆகையா லறிஞ ருக்கு மதிபலம் பிராரத் தந்தான்
போகமே புசித்த தாலே போக்கிட வேண்டு மித்தை
யேகமா ஞான மாகு மிலங்கிய வன்னி தன்னா
லாகிய சஞ்சி தத்தோ டழியுமா காமி யந்தான்.

514

ஆகையால் அறிஞருக்கு, மதி பலம், பிராரத்தந் தான்,
போகமே புசித்ததாலே, போக்கிட வேண்டும், இத்தை

ஏகமாம் ஞானமாகும், இலங்கிய வன்னி தன்னால்,
ஆகிய சஞ்சிதத்தோடு, அழியும், ஆகாமியந்தான்.

514

அவ்வியக்தம் என்ற மாயை முதல், பஞ்சீகிருத, ஸ்தூல
பதார்த்தம் வரையில் உள்ள, இந்த ஐகத் எல்லாம், எதினிடத்தில்
கல்பிக்கப் பட்டு, தோற்றம் மாத்திரமாக, தென்படுகிறதோ, எது
ஆகாசத்தைப் போலுள்ளதாய், சூக்ச்மாய், ஆதியும் அற்றதாய்,
இரண்டற்றதாய் இருக்கிறதோ, அந்த பிரஹ்மமாகவே தான்,
நான், இருக்கிறேன்.

515

यत्प्रत्यस्ताशेषमायाविशेषं
प्रत्यग्रूपं प्रत्ययागम्यमानम् ।
सत्यज्ञानानन्तमानन्दरूपं
ब्रह्माद्वैतं यत्तदेवाहमस्मि ॥

yatpratyastāśeṣamāyāviśeṣam
pratyagrūpam pratyayāgamyamānam ।
satyajñānānantamānandarūpam
brahmādvaitam yattadevāhamasmi ॥

That which transcends the endless differentiations of Maya, which
is the subjective essence in all, which is, beyond the range of
Consciousness, which is, of the nature of Truth, Knowledge and
endless Bliss, indeed, that non-dual Brahman, am I.

பிரமசீ வைக்கி யத்தைப் பிரிவற வறிந்து பின்னு
மருவிய மயமே யாக மாறாம லென்று நின்றோர்
திரிவிதக் கன்ம முந்தாஞ் சேர்ந்திடா ரவரே நித்த
நிருமல நிருவிகார நிர்க்குணப் பிரம மன்றோ.

515

பிரம சீவைக்கியத்தைப், பிரிவற அறிந்து பின்னும்,
மருவிய மயமேயாக, மாறாமல் என்றும், நின்றோர்,

திரிவிதக் கன்மமுந், தாஞ் சேர்ந்திடார், அவரே நித்தம்,
நிருமல, நிருவிகார, நிர்க்குணப் பிரமம், அன்றோ.

515

எந்த பிரம்மமானது, எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாய், எல்லா
பதார்த்தங்களையும், விளங்கச் செய்வதாய், எல்லா ரூபமாய்,
எல்லாவற்றிலும் இருப்பதாய், எல்லாம் அற்றதாய், நித்தியமாய்,
நிர்மலமாய், அவயவங்கள் இல்லாததாய், எவ்வித கற்பனையும்
அற்றதாய். இரண்டற்றதாய், இருக்கிறதோ, அந்த பிரம்மமாகவே,
நான் இருக்கிறேன்.

516

निष्क्रियोऽस्यविकारोऽस्मि निष्कलोऽस्मि निराकृतिः ।
निर्विकल्पोऽस्मि नित्योऽस्मि निरालम्बोऽस्मि निर्द्वयः ॥

niṣkriyo'smyavikāro'smi niṣkalo'smi nirākṛtiḥ ।
nirvikalpo'smi nityo'smi nirālambo'smi nirdvayaḥ ॥

I am devoid of activity, modifications, parts and forms. I am absolute
and eternal, with no other support, and non-dual, am I.

யாதொரு வுபாதி சங்க மின்றிக்கே வலமாய் நின்ற
பேதமில் பிரம ரூபம் பெற்றுள வறிஞ ருக்கிங்
கோதிய பிராரத் தத்தை யுண்டென வுரைக்க வொண்ணா
காதல்செய் நனவுற் றோற்குக் கனவுள தென்ன லாமோ. 516

யாதொரு, உபாதி, சங்கம், இன்றிக் கேவலமாய் நின்ற,
பேதம் இல் பிரம ரூபம், பெற்றுள அறிஞருக்கு, இங்கு
ஓதிய பிராரத்தத்தை உண்டென, உரைக்க ஒண்ணா
காதல் செய், நனவு உற்றோற்குக், கனவுளது, என்னலாமோ. 516

எதனிடத்தில், எல்லா மாயையும் கிடையாதோ, எது, எவ்வித
விஷேசமும் இல்லாததாய், பிரத்திய ஆத்ம ஸ்வரூபமாய்,

பிரம்மாகார விருத்தியைத் தவிர, வேறு எந்த, விருத்தியினாலும், அறிய முடியாததாய், சத்தியம், ஞானம், எல்லை அற்றது, என்ற, ஸ்வரூபமாய், இரண்டற்றதாய், இருக்கிறதோ, அந்த பிரஹ்மமாகவே தான், நான், இருக்கிறேன்.

517

सर्वान्मकोऽहं सर्वोऽहं सर्वातीतोऽहमद्वयः ।
केवलखण्डबोधोऽहमानन्दोऽहं निरन्तरः ॥

sarvātmako'ham sarvo'ham sarvātīto'hamadvayaḥ ।
kevalākhaṇḍabodho'hamānando'ham nirantaraḥ ॥

I am the Universal, I am all in all, I am transcendent and non-dual,
I am absolute, unbroken knowledge, I am Bliss and eternal, am I.

கனவுளோன் சொப்ப னத்தி னண்ணிய பொய்த்தே கத்து
மனையதே கோப யோக மாகிய பொய்ஞ்ஞா லத்து
நனவில்யா னெனதி தென்று நாடிடான் பின்னோ வென்றா
லனகனே நனவிற றானே யன்னவ னமைந்து நிற்பன். 517

கனவு உளோன், சொப்பனத்தில் நண்ணிய, பொய்த் தேகத்து,
மனை தேகோப யோகமாகிய பொய் ஞாலத்து,
நனவில், யான் என, இது என்று நாடி, தான் பின்னோன் என்றால்
அனகனே, நனவிற தானே, அன்னவன் அமைந்து நிற்பன். 517

எவ்வித, கிரியையும் இல்லாதவனாக இருக்கிறேன். எவ்வித, மாறுபாடும் இல்லாதவனாக இருக்கிறேன். எவ்வித, அவயவங்களும் இல்லாதவனாக இருக்கிறேன். எவ்வித ரூபமும் இல்லாதவனாக இருக்கிறேன். எவ்வித விகல்பமும், இல்லாதவனாக இருக்கிறேன். நித்தியமாய், என்றைக்கும் உள்ளவனாய், இருக்கிறேன். வேறு, எவ்வித, பிடிப்பும், இல்லாதவனாய், இருக்கிறேன். இரண்டாவது, எதுவும் இல்லாதவனாய், இருக்கிறேன்.

518

स्वराज्यसाम्राज्यविभूतिरेषा भवत्कुपाश्रीमहिमप्रसादात् ।
प्राप्ता मया श्रीगुरवे महात्मने नमो नमस्तेऽस्तु पुनर्नमोऽस्तु ॥

svārājyasāmrajyavibhūtiṣā
bhavatkṛpāśrīmahimāprasādāt ।
prāptā mayā śrīgurave mahātmane
namo namaste'stu punarnamo'stu ॥

By the supreme majesty of your Grace, I have gained the grandeur of the sovereignty of Self-effulgence. O noble Teacher, salutations to thee, again and again.

அன்னவன் மித்தை யான வச்சக மடையப் போனால்
பன்னுமச் சகமுஞ் சேரப் பட்டதாய்க் காணான் மற்றுந்
துன்னிய வச்ச கத்தின் றொட்பிருந் திடுமே யாகி
லன்னவன் துயிலை விட்டோ னன்றென வறிய லாமே. 518

அன்னவன், மித்தை ஆன, அச் சகம், அடையப் போனால்
பன்னும், அச் சகமுஞ், சேரப் பட்டதாய்க் காணான், மற்றுந்
துன்னிய, அச் சகத்தின் தொடர்பு, இருந்திடுமே ஆகில்
அன்னவன், துயிலை விட்டான், என்றென அறியலாமே. 518

எல்லா, ஸ்வரூபமாய், இருப்பது நானே. எல்லா பதார்த்தங்களும்,
நானே. எல்லாவற்றையும் கடந்திருப்பவன் நான்.
இரண்டற்றிருப்பவன் நான். வேறு எதுவும், ஸம்பந்தப்படாமல்,
தனித்திருக்கும், பூரணமான, அறிவு ஸ்வரூபன். நான், ஆனந்த
ஸ்வரூபன். இடைவெளி இல்லாதவன்.

519

महास्वप्ने मायाकृतजनिजरामृत्युगहने
 भ्रमन्तं विलश्यन्तं बहुलतरतापैरनुदिनम् ।
 अहंकारव्याघ्रव्यथितमिममत्यन्तकृपया
 प्रबोध्य प्रस्वापात्परमवितवान्मामसि गुरो ॥

mahāsvapne māyākṛtajanijarāmṛtyugahane
 bhramantaṁ kliśyantaṁ bahulataratāpāranudinam ।
 ahaṅkāravāghravayathitamimamatyantakṛpayā
 prabodhya prasvāpātparamavitavānmāmasi guro ॥

Out of sheer Grace, O, Teacher, you have awakened me, from 'sleep' and saved me, who was roaming, in a never-ending 'dream', in the forest of birth, decay and death, created by illusion, and was tormented, day after day, by innumerable tribulations and greatly persecuted, by the tiger of the ego.

இத்தவா பிரமந் தன்னை யெய்திய பிரம ஞானி
 யந்தநற் பிரம மாக வடங்குவன் பிரிதைப் பாரான்
 மைந்தனே யவன்பு சித்தல் மலசலம் விடுத்த லாதி
 சிந்தைசெய் வதுக னாவிற் சேர்பொருட் சிந்தை போலாம்.

519

இத்தவாறு பிரமந் தன்னை, எய்திய பிரம ஞானி,
 அந்த, நற் பிரமமாக அடங்குவன், பிரிதைப் பாரான்,
 மைந்தனே, அவன் புசித்தல், மல சலம் விடுத்தல், ஆதி
 சிந்தை செய்வது, கனாவிற் சேர், பொருட் சிந்தை, போலாம். 519

தங்களுடைய கருணையாகிற ஸம்பந்தினால் பெருமை வாய்ந்த பிரஸாதத்தினால் என்னால், இவ்விதமான தனக்குத் தானே, அரசனாயிருக்கும் தன்மை, தனக்கு மேலாக எவரும் இல்லா திருக்கும் தன்மை, உத்தமமான ராஜத் தன்மை, எல்லாவற்றையும் ஆளக்கூடிய தன்மை, ஆகிய வைபவமானது அடையப்பட்டு

விட்டது. மகாத்மாவாய், எல்லா ஸம்பத்தும் பொருந்திய, குருவாய் இருக்கும் தங்களுக்கு நமஸ்காரம் மறுபடியும், மறுபடியும், நமஸ்காரம்.

520

नमस्तस्मै सदैकस्मै कस्मैचिन्महसे नमः ।
यदेतद्विश्वरूपेण राजते गुरुराज ते ॥

namastasmai sadaikasmai kasmaicinmahase namaḥ ।
yadetadviśvarūpeṇa rājate gururāja te ॥

Salutations to you, O prince among Teachers, who are indefinable greatness, who are ever the same, who manifest as this entire universe. To you my salutations.

கருமமே மூல மாகிக் கற்பித தேகத் திற்கிங்
கொருமையில் பிராரத் தத்தை யொப்பலா மற்ற நாதி
சொருபமாய்க் கருமத் தாலே தோன்றிதா வான்மாவிற்கிங்
கொருவிதக் கன்ம மேனு முண்டென வொப்ப லாமோ. 520

கருமமே, மூலமாகிக், கற்பித தேகத்திற், இங்கு
ஒருமையில், பிராரத்தத்தை ஒப்பலாம், மற்ற நாதி
சொருபமாய்க், கருமத்தாலே தோன்றிதா, ஆன்மாவிற், இங்கு,
ஒருவிதக் கன்மம் ஏனும், உண்டென ஒப்பலாமோ. 520

அவித்தையாகிற பெரிய ஸ்வப்பனத்தில், மாயையினால் ஏற்படுத்தப் பட்ட பிறப்பு, மூப்பு, இறப்பு ஆகிய அடர்ந்த காட்டில் அலைகிறவனாய், மிகவும் அதிகமான தாபங்களினால், ஒவ்வொரு சணமும் துன்பம் அடைகின்றவனாய், நான் என்று, எண்ணுவதாகிய, அஹங்காரம் என்ற வேங்கையினால் கட்டப் பட்டுக் கொண்டிருந்த என்னை, ஹே குருவே! தாங்கள், எல்லை மீறின கருணையினால்,

நல்ல தூக்கத்திலிருந்து, நன்கு எழுப்பி, விழிப்பு வரும் படிச் செய்து, நன்றாக ரசித்துக் கொடுத்தவராக இருக்கிறீர்கள்.

75. Final Words of Advice (521 - 575)

521

इति नतमवलोक्य शिष्यवर्यं
समधिगतात्मसुखं प्रबुद्धतत्त्वम् ।
प्रमुदितहृदयं स देशिकन्द्रः
पुनरिदमाह वचः परं महात्मा ॥

iti natamavalokya śiṣyavaryam
samadhigatātmasukhaṁ prabuddhatattvam ।
pramuditahrdayaṁ sa deśikendraḥ
punaridamāha vacaḥ paraṁ mahātmā ॥

Seeing that, the worthy student has gained the Bliss of the Atman, is enlightened, and is prostrating, the noble Teacher being glad at heart again.

ஓதிய வான்மா வென்று முதித்திடா நித்த மென்றே
யேதமி லாம லுள்ள வியல்பினை யிசைக்கா நின்ற
வேதமோ துவதா லந்த விமலமாஞ் சொருப மானோற்
கேதுமே பிராரத் தந்தா னிருக்குமென் றெப்ப லாமோ. 521

ஓதிய ஆன்மா என்றும், உதித்திடா, நித்தம் என்றே,
ஏதமிலாமல் உள்ள இயல்பினை, இசைக்கா நின்ற,
வேதம் ஓதுவதால், அந்த விமலமாஞ் சொருபம் ஆனோற்கு,
ஏதுமே பிராரத்தந் தான் இருக்கும், என்று ஒப்பலாமோ. 521

எப்பொழுதும் இருப்பதாயும், ஒன்றாகவே இருப்பதுமாகிய தங்களுக்கு நமஸ்காரம். எது, இந்த உலகம் என்ற ரூபத்துடன்

பிரகாசிக்கிறதோ, அந்த, ஞானமாகிற, தேஜஸையுடைய தங்களுக்கு, ஹே குரு ராஜனே! அடிக்கடி நமஸ்காரம்.

42. ஜீவன் முக்தி நிலை

இவ்விதம் சிஷ்யன் சொன்னதைக் கேட்டு, தான் உபதேசித்த தத்துவத்தை, சிஷ்யன் அனுபவத்திற்குக் கொண்டு வந்திருப்பதைப் பார்த்து, குருவும் மிகவும் ஸந்தோஷம் அடைந்து, மேலால், சில உபதேச வாக்கியங்களைச் சொல்லி விசேஷமாக அனுகிரகிக்கிறார்.

522

ब्रह्मप्रत्ययसन्ततिर्जगदतो ब्रह्मैव तत्सर्वतः
 पश्य्याध्यात्मदृशा प्रशान्तमनसा सर्वास्ववस्थास्वपि ।
 रूपादन्यदवैक्षितं किमभितश्चक्षुष्मतां
 दृश्यते तद्ब्रह्मविदः सतः किमपरं बुद्धेर्विहारास्पदम् ॥

brahmapratyayasantatirjagadato brahmaiva tatsarvataḥ
 paśyādhyātmadr̥śā praśāntamanasā sarvāsvavasthāsvapi ।
 rūpādanyadavekṣitaṁ kimabhitaścakṣuṣmatāṁ dr̥śyate
 tadvadbrahmavidāḥ sataḥ kimaparaṁ
 buddhervihārāspadam ॥

An unbroken series of perceptions of Brahman, is this universe; so in every respect it is, nothing but Brahman. In all conditions, see this with the vision of illumination, and a serene mind, Is it ever possible, that he who has eyes, can see anything, other than forms, all around? So too, what is there, to engage the intellect, of a realised man, save Brahman?

என்றுதே கான்ம புத்தி பிசைந்ததா யிடுமோ வன்றே
 துன்றுபிரா ரத்த கன்மத் தொடர்வுமே சித்தி யாகு

மொன்றுதே கான்ம புத்தி யொழிந்துள வறிஞ ரின்பா
னின்றதாய்ப் பிராரத் தத்தை நினைவது நீதி யோசொல். 522

என்று தேகன்ம புத்தி, இசைந்ததாய் இடுமோ, அன்றே,
துன்று பிராரத்த கன்மத் தொடர்வுமே, சித்தியாகும்,
ஒன்று தேகன்ம புத்தி, ஒழிந்துள அறிஞரின் பான்
நின்றதாய்ப், பிராரத்தத்தை நினைவது, நீதியோ சொல். 522

இவ்விதம் சொல்லி நமஸ்கரித்த உத்தமமான சிஷ்யன், நன்கு
தத்துவத்தை அறிந்தவனாக, நன்கு ஸாட்சாத்காரம் செய்யப்பட்ட,
ஆத்ம ஆனந்தம் உள்ளவனாக இருக்கிறான் என்பதை பார்த்து,
அந்த மாஹாத்மாவான, குரு சிரேஷ்டர் மிகவும் ஸந்தோஷம்
அடைந்த ஹ்ருதயமும் உள்ளவராய் மறுபடியும் இந்த
உத்தமமான வார்த்தையை சொன்னார்.

523

कस्तां परानन्दरसानुभूति-
मृत्सृज्य शून्येषु रमेत विद्वान् ।
चन्द्रे महाल्हादिनि दीप्यमाने
चित्रेन्दुमालोकयितुं क इच्छेत् ॥

kastām parānandarāsānubhūti-
mṛtsṛjya śūnyeṣu rameta vidvān ।
candre mahālhādinī dīpyamāne
citrendumāloka-yitum ka icchet ॥

Which wise man, would relinquish, reveling in supreme Bliss, for
the enjoyment of paltry things? When, the greatly enchanting moon
is shining, who would wish to gaze upon, a painted moon?

கற்பித தேகத் திற்குங் கருதிய பிராரத் தத்தை
யொப்புதன் மயக்க மேயா முண்மையிற் கற்பி தந்தா

னெப்படிச் சனிக்கு நிற்கு மிறந்திடு மியாது மில்லை
யிப்படி யுசாவி லாக்கை யென்றுமே யசத்துத் தானே. 523

கற்பித தேகத்திற்குங், கருதிய பிராரத்தத்தை,
ஒப்பு தன் மயக்கமே யாம், உண்மையிற் கற்பிதந் தான்,
எப்படிச், சனிக்கும், நிற்கும், இறந்திடும், யாதும் இல்லை,
இப்படி * உசாவில், ஆக்கை என்றுமே, அசத்துத் தானே.
(* வினாவினால்) 523

உலகம் என்பது, பிரஹ்மத்தை விஷயீகரிக்கும் அறிவின்
தொடர்ச்சி தான். ஆகையினால், எங்கேயும் எல்லா நிலைகளிலும்
கூட, சித்த விருத்திகள் எல்லாம் நன்கு அடங்கின மனதுடன்,
ஆத்ம விஷயமான பார்வையினால், பிரஹ்மம் தான், என்றைக்கும்,
எங்கும் எல்லாவற்றிலும் இருக்கும் வஸ்து என்று பார், அனுபவி
நன்கு கண் உள்ளவர்களுக்கு பார்ப்பதற்கு ரூபத்தைத் தவிர,
வேறு எது, நாலா பக்கத்திலும், இருக்க முடியும்? அதைப்
போலவே பிரம்மத்தை அறிந்தவருடைய, புத்திக்கு, வியவஹரிப்
பதற்கு, செல்லுவதற்கு விஷயம் ஸத்தாகிய பிரஹ்மத்தைத்
தவிர, வேறு எது?

பிரஹ்ம வித்தின் புத்தி, வேறு விஷயத்தில் செல்லுவதற்கு,
நிமித்தமே இல்லை என்பதையும் காட்டுகிறார்.

524

असत्पदार्थानुभवेन किञ्चिन्
न ह्यस्ति तृप्तिर्न च दुःखहानिः ।
तदद्वयानन्दरसानुभूत्या
तृप्तः सुखं तिष्ठ सदात्मनिष्ठया ॥

asatpadārthānubhavena kiñcin
na hyasti tṛptirna ca duḥkhaḥāniḥ ।
tadadvayānandarāsānubhūtyā
tṛptaḥ sukhaṁ tiṣṭha sadātmaniṣṭhayā ॥

In the perception of objects, unreal, there is neither the slightest contentment, nor the cessation of misery. Therefore, content in the realisation of the essence of, non-dual Bliss, remain happy, ever identified with the Self.

ஆதலா லசத்தாக் கைக்கு மமை பிரா ரத்த மில்லை
யோதிய நீதி யாக வொன்றினுக் கேனு மீது
சாதுவே யிலாத தேனுஞ் சத்திய ஞானி கட்டு
வேதமே பிராரத் தத்தை விதிப்பதன் கருத்தைக் கேளாய்.

524

ஆதலால் அசத்து ஆக்கைக்கு, அமை பிராரத்தம் இல்லை,
ஓதிய நீதியாக, ஒன்றினுக்கு ஏனும், ஈது
சாதுவே இலாது ஏனுஞ், சத்திய ஞானிகுக்கு,
வேதமே, பிராரத்தத்தை விதிப்பதன், கருத்தைக் கேளாய்.

524

அந்த, உத்தமமான, ஆனந்தத்தின் ரஸத்தை, அனுபவிப்பதை
விட்டு, விட்டு, அறிவாளியான, எவன், எவ்வித, பிரயோஜனம்
அற்ற, பதார்த்தங்களில் ரமிப்பான்? வெகு சந்தோஷத்தைக்
கொடுக்கக் கூடிய, சந்திரன், நன்கு பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும்
போது, சித்திரத்தில் காணும் சந்திரனை பார்ப்பதற்கு எவன்
தான், விரும்புவான்?

525

स्वमेव सर्वथा पश्यन्मन्यमानः स्वमद्वयम् ।
स्वानन्दमनुभुञ्जानः कालं नय महामते ॥

svameva sarvathā paśyanmanyamānaḥ svamadvayam ।
svānandamanubhujānaḥ kālaṁ naya mahāmata ॥

O noble one, beholding the Self, always contemplating upon the Self, which is non-dual and enjoying the Bliss of the Self, you should spend your time.

அந்தநல் வித்தை யாலே யவித்தை காரிய நசித்தாற்
பிந்தியித் தேக மாகி பிறங்குவ தெப் படித்தென்
றிந்தவா சங்கிக் கின்ற வீனரைச் சமாதா னிக்கச்
சுந்தர மான வேதஞ் சொல்லிடும் பிராரத் தத்தை. 525

அந்த நல், வித்தையாலே, அவித்தை, காரியம் நசித்தாற்,
பிந்தி, இத் தேகமாகி, பிறங்குவது எப்படித்தான்,
இந்த, ஆசங்கிக்கின்ற ஈனரைச், சமாதானிக்கச்,
சுந்தரமான வேதஞ், சொல்லிடும், பிராரத்தத்தை. 525

வாஸ்தவம் இல்லாத, அல்லது, ஸத்தான பிரஹ்மத்தை விட்டு,
வேறு பட்டதான, பதார்த்தத்தின், அனுபவத்தினால், கொஞ்சமேனும்
போதும், என்கிற திருப்தி, கிடையாது, என்பது பிரஸித்தம்.
துக்கத்திற்கு நாசமும் ஏற்படாது. ஆகையினால், இரண்டற்ற,
ஆனந்த ரஸத்தின் அனுபவத்தினால், திருப்தி அடைந்தவனாக
ஸத்தாகிய ஆத்மாவிடத்திலேயே, நிலைத்திருந்து கொண்டு,
அல்லது, எப்பொழுதும், ஆத்ம நிஷ்டையுடன், ஆனந்தமாக
இருந்து வா.

526

अखण्डबोधात्मनि निर्विकल्पे
विकल्पनं व्योम्नि पुरप्रकल्पनम् ।
तदवयानन्दमयात्मना सदा
शान्तिं परामेत्य भजस्व मौनम् ॥

akhaṇḍabodhātmani nirvikalpe
vikalpanam vyomni puraprakalpanam ।
tadadvayanandamayātmanā sadā
śāntim parāmetya bhajasva maunam ॥

In the unbroken Knowledge, the Absolute, the Atman, dualistic conceptions, are like castles in the air. Therefore, attaining supreme Peace, live in silence, identifying yourself with the non-dual Bliss Absolute.

இப்படி வெளிநோக் காக வேகதே சத்தில் வேதங்
கற்பிதப் பிராரத் தத்தைக் காட்டிடு ஞானி கட்டுஞ்
செப்பிய தேக மாதி சிறிதுமே சத்தா மென்றிங்
கொப்பிடும் வண்ண மித்தை யுரைத்திட வில்லை மைந்தா.

526

இப்படி, வெளி நோக்காக, ஏக தேசத்தில், வேதங்
கற்பிதப் பிராரத்தத்தைக், காட்டிடு ஞானிகுட்டுஞ்,
செப்பிய, தேகமாதி, சிறிதுமே சத்தாம், என்றிங்
ஒப்பிடும் வண்ணம், இத்தை, உரைத்திட இல்லை, மைந்தா. 526

ஹே! உத்தமமான புத்தி உள்ளவனே, எல்லா பக்கத்திலும்,
எல்லா வற்றிலும், தன்னையே பார்த்துக் கொண்டு, தன்னை
இரண்டாவதற்றதாக, அறிந்து கொண்டு, தன், எவ்ருப
ஆனந்தத்தை, இடைவிடாது, அனுபவித்துக் கொண்டு, வாழ்
நானை, நடத்து.

அத்வைத உபதேசம்

527

तूष्णीमवस्था परमोपशान्तिः
बुद्धेरसत्कल्पविकल्पहेतोः ।
ब्रह्मात्मन ब्रह्मविदो महात्मनो
यत्राद्वयानन्दसुखं निरन्तरम् ॥
tūṣṇīmavasthā paramopāśāntiḥ
buddherasatkalpavikalpahetoh ।
brahmātmana brahmavido mahātmano
yatrādvayanandasukhaṁ nirantaram ॥

The cause of all fancies, the mind, becomes perfectly serene, to the sage, who has known Brahman. Indeed, this is the state of quiescence in which, ever identified with Brahman, he constantly enjoys the non-dual Bliss Absolute.

அகிலபூ ரணமே யாகி யாதியந் தங்க ளின்றி
மிகவுமோர் பிரமா ணத்தான் மேவவொண் ணாத தாகிப்
பகர்செய லின்றி நின்ற பரமமாம் பிரம மொன்றே
திகழுமத் வயமா மித்திற் சிறிதுமே பேத மில்லை. 527

அகில பூரணமே ஆகி, ஆதி, அந்தங்கள் இன்றி,
மிகவும் ஓர் பிரமாணத்தான், மேவ ஒண்ணாததாகிப்,
பகர் செயலின்றி நின்ற, பரமமாம் பிரமம் ஒன்றே,
திகழும் அத்வயமாம், இத்திற், சிறிதுமே பேதம் இல்லை. 527

எல்லை அற்ற, ஞான ஸ்வரூபமாய், எவ்வித, கற்பனையும்
அற்றதாய், உள்ளத்தில், ஆத்மாவிடத்தில், பல விதமாய்,
கற்பனை செய்வது, ஆகாசத்தில், நகரத்தை, கற்பனை செய்வது,
போலத் தான். ஆகையினால், இரண்டற்ற, ஆனந்த மயமான,
ஆத்ம ஸ்வரூபமாக, இருந்து கொண்டு, எப்பொழுதும்,
உத்தமமான சாந்தியை, அடைந்து, மௌனத்தை, கைக்
கொள்.

முன் சுலோகத்தில் கூறிய, மௌனத்தை விளக்குகிறார்.

528

नास्ति निर्वसनान्मौनात्परं सुखकृदुत्तमम् ।
विज्ञातात्मस्वरूपस्य स्वानन्दरसपायिनः ॥

nāsti nirvāsanānmaunātparam sukhakṛduttamam ।
vijñātātmasvarūpasya svānandarasapāyinaḥ ॥

There is nothing more exhilarating, than the quiescence, which
comes, form being free of vāsanās, to him, who has known his own
nature, and who drinks the Bliss of the Self.

சுத்தநிட் கிரிய சற்சிற் சுககன சொரூப மாகி
நித்தவத் துவித மான நிருமலப் பிரம மொன்றே

புத்திர வெல்லா மாகிப் பூரண மாயி லங்கு
மித்தில்வே றான பேத மெவளவு மில்லை யென்றும். 528

சுத்த நிட்கிரிய, சற் சிற் சுக கன சொரூபமாகி,
நித்த அத்துவிதமான, நிருமலப் பிரமம் ஒன்றே,
புத்திர, எல்லாமாகிப் பூரணமாய், இங்கு
இத்தில், வேறான பேதம், எவ்வளவும் இல்லை, என்றும். 528

அஸத் போலவே உள்ள, விகல்பங்களுக்கு காரணமான,
புத்திக்கு உத்தமமான, உப சாந்தி மெளன நிலை. எந்த
மெளன நிலையில், பிரஹ்மத்தை அறிந்த, பிரம்ம ஸ்வரூபமாய்,
இருக்கிற, மகாத்மாவிற்கு இடை வெளி இல்லாமல், இரண்டற்ற,
ஆனந்த அனுபவத்தின், சுகம் இருக்கும்.

முயல் கொம்பு, மலடி மகன் முதலியவை, அஸத்
வஸ்துக்கள். இவைகளுக்கு, தோற்றமும், மறைவும் கிடையாது.
பிரபஞ்சத்திற்கு, தோற்றமும், மறைவும் உள்ளன. ஆகையால்,
பிரபஞ்சம் அஸத்து அல்ல, அஸத் சலபம்.

இங்கு வாக்கினால், பேசாமல் இருக்கும், மெளனத்தை
சொல்ல வில்லை. மனஸினால், பிரஹ்மத்திற்கு, வேறான
எதையும், நினைக்காமல் இருப்பது தான், நல்ல மெளனம்.
அதில் தான் பிரஹ்மானந்த அனுபவம் ஏற்படும் என்பதை,
விளக்குகிறார்.

529

गच्छन्तिष्ठन्पुविशश्चयानो वाऽन्यथापि वा ।
यथेच्छया वेसिद्धिदानात्मरामः सदा मुनिः ॥

gacchamstisṭhannupaviśañchayāno vā'nyathāpi vā ।
yathēcchayā vesedvidvānātmārāmaḥ sadā munih ॥

Whether going or staying, sitting or lying down, or in any other
state, the enlightened sage, whose sole pleasure, is in the Atman,
lives ever at ease.

தள்ளவுங் கூட்ட வுந்தான் றகாததாய்த் தன்னிற் றானா
யுள்ளவா தன்னி லொன்று மொன்றிடப் பிரம மொன்றே
யுள்ளிலும் வெளியி லெங்கு மொருமையாய் நிறைந்து நிற்கு
மெள்ளள வேனு மித்தி லெய்திய பேத மில்லை. 529

தள்ளவுங், கூட்டவுந் தான், தகாததாய்த் தன்னிற் தானாய்
உள்ளவா தன்னில், என்றும் ஒன்றிடப், பிரமம் ஒன்றே,
உள்ளிலும், வெளியிலும், எங்கும் ஒருமையாய், நிறைந்து நிற்கும்,
எள் அளவேனும், இத்தில், எய்திய பேதம் இல்லை. 529

ஆத்மாவின், ஸ்வரூபத்தை, நன்கு அறிந்தவராய், தன் ஸ்வரூப
ஆனந்தத்தின், ரஸத்தை பருகிக் கொண்டிருப்பவருக்கு, எவ்வித
வாசனையும் அற்ற, மௌனத்தை விட, வேறு மேலான,
உத்தமமான, சுகத்தைக் கொடுப்பது, எதுவும் கிடையாது.

530

न देशकालासनदिग्यमादि-
लक्ष्याद्यपेक्षाप्रतिबद्धवृत्तेः ।
संसिद्धतत्त्वस्य महात्मनोऽस्ति
स्ववेदने का नियमाद्यवस्था ॥

na deśakālāsanadigyamādi-
lakṣyādyapekṣā'pratibaddhavr̥tteḥ ।
saṁsiddhatattvasya mahātmano'sti
svavedane kā niyamādyavasthā ॥

The sage, who has perfect Realization of Truth and whose mind,
therefore, encounters no obstruction, no more relies, upon conditions
of place, time, posture, direction, moral discipline, objects of
meditation etc. What formulae, can there be, for recognizing one's
own Self?

நிரஞ்சன நிருவி கற்ப நிட்சள நுண்மை யாகி
விரிந்தநிர்க் குணமா யொன்றால் விளம்பிடப் படாத தாகிப்

பொருந்திய வடிவ மான பூரணப் பிரம மொன்றே
யிருந்ததத் வயமா யித்தி லெவளவும் பேத மில்லை. 530

நிரஞ்சன, நிருவிகற்ப, நிர்சள நுண்மை ஆகி,
விரிந்த நிர்க்குணமாய், ஒன்றால், விளம்பிடப் படாத தாகிப்
பொருந்திய வடிவமான, பூரணப் பிரமம் ஒன்றே,
இருந்த அத்வயமாய், இத்தில், எவளவும் பேதம் இல்லை. 530

போய்க் கொண்டும், நின்று கொண்டும், உட்கார்ந்து கொண்டும்,
படுத்துக் கொண்டாலும், வேறு விதத்தில் இருந்தாலும்,
ஞானியானவன், ஆத்மாவிடத்திலேயே, ரமித்தவனாக,
எப்பொழுதும், முனியாக, மௌனத்துடன் இருந்து, கொண்டு,
இஷ்டப்படி, இருந்து வரலாம்.

முன்று சுலோகங்களால். ஜபம், பூஜை முதலானவைகளுக்கு,
ஏற்பட்டிருக்கும் நியமங்கள், யாதொன்றும், ஆத்ம ஸாட்சாத்கார,
விஷயத்தில் கிடையாது, என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

531

ஃதோயமிதி விஜ்ஞாது நியம: கோ஽ந்வேக்ஷே |
விநா ப்ரமாணஸுஸுத்வ் யஸ்மிந்ஸதி பதார்த்தி: ||

ghaṭo'yamiti vijñātum niyamaḥ ko'nvavekṣate |
vinā pramāṇasusūthutvaṁ yasminsati padārthadhīḥ ||

‘This is a jar’ - to know this what condition is necessary save that,
the means of knowledge, be without any defects, which alone
ensures, a cognition of the object?

சித்தமு வாக்கி யாவுஞ் சென்றுகோ சரிக்க வொண்ணாச்
சத்ததாய்ச் சுத்த சித்தாய்ச் சாருமோ ருவமை யின்றி
நித்தவா நந்த மாகி நிகழ் சொத சித்த மான
வத்வயப் பிரமத் தின்க ண்ணுவுமே பேத மில்லை. 531

சித்தமும், வாக்கு யாவஞ், சென்று, கோசரிக்க ஒண்ணாச்,
சத்தமாய்ச், சுத்த சித்தாய்ச், சாரும், ஓர் உவமை இன்றி,
நித்த ஆநந்தமாகி, நிகழ் சொத சித்த மான,
அத்வயப் பிரமத்தின் கண், அனுவுமே பேதம் இல்லை. 531

எல்லா மனோ விருத்திகளையும், நன்கு தடுத்து, நன்கு
அடைந்துள்ள, தத்துவ ஞானத்தை உடைய, மஹாத்மாவிற்கு,
இடம், நேரம், ஆஸனம், திக்கு, வியவஸ்தை, இயமம் குறி,
முதலியதின், அபேட்சை கிடையாது. தன்னைத் தான், அறிந்து
கொள்வதில், நியமம், முதலான நிலை, எது இருக்க முடியும்?

532

अयमात्मा नित्यसिद्धः प्रमाणे सति भासते ।
न देशं नापि कालं न शुद्धिं वाप्यपेक्षते ॥

ayamātmā nityasiddhaḥ pramāṇe sati bhāsatē ।
na deśam nāpi kālam na śuddhim vāpyapekṣate ॥

This Atman, which is an eternal Truth, manifests, in the presence
of the right means of knowledge. It is dependent, neither on place
nor time nor (outward) purity.

போகமே தள்ளி யந்தப் போகவா சையும் விடுத்திங்
காகிய சாந்தி தாந்தி யடைந்தமா வெதிக டாமே
யேகநற் றத்து வத்தை யிருதயந் தனில் றிந்து
பாகமா மியோகத் தாலே பரசுக மடைந்தா ரன்றோ. 532

போகமே தள்ளி, அந்தப் போக ஆசையும் விடுத்திங்கு,
ஆகிய சாந்தி, தாந்தி, அடைந்த மா எதிகள் தாமே,
ஏக நற் தத்துவத்தை, இருதயந் தனில் அறிந்து,
பாகமாம் யோகத்தாலே, பர சுகம் அடைந்தார், அன்றோ. 532

எது, இருந்ததேயானால், பதார்த்தத்தின் ஞானம், ஏற்பட்டு விடுமோ, அந்த ஞான ஸானதனமான, பிரமாணம், நன்றாய் இருப்பதை தவிர, முன்னால், வெளிச்சமும், தனக்கு கண்ணும், இருந்ததேயானால், இது குடம் என்று, அறிந்து கொள்வதற்கு, என்ன தான் நியமம் தேவைப் படுகிறது?

533

देवदत्तोऽहमित्येतद्विज्ञानं निरपेक्षकम् ।
तद्वद्ब्रह्मविदोऽप्यस्य ब्रह्माहमिति वेदनम् ॥

devadatto'hamotyetaadvijñānam nirapekṣakam ।
tadvadbrahmavidō'pyasya brahmāhamiti vedanam ॥

'I am Devadatta', this knowledge is independent of conditions, similarly, the knower of Brahman, realises that, he is Brahman.

ஆதலாற் பால நீயு மகண்டவா நந்த மான
பேதமி னின்சொ ரூப பிரமதத் துவம றிந்தே
யேதமா நின்ம னத்தா லிங்குக்கற் பித்த மோகப்
பேதமாம் பந்த நீக்கிப் பேறுபெற் றவனாய் நிற்பாய். 533

ஆதலாற், பால நீயும், அகண்ட, ஆனந்தமான,
பேதமில் நின் சொரூப, பிரம தத்துவம், அறிந்தே,
ஏதமா, நின் மனத்தால், இங்குக், கற்பித்த மோகப்,
பேதமாம், பந்த நீக்கிப், பேறு பெற்றவனாய், நிற்பாய். 533

இந்த ஆத்மா, எப்பொழுதும், ஸித்தமாய் இருப்பவர். பிரமாணம், வாஸனை அற்று, சுத்தமான, அந்தக் கரணம், இருக்குமேயானால், தானே பிரகாசிக்கும். இடத்தை அபேசிக்காது. காலத்தையும் அபேசிக்காது. சுத்தியையும் கூட அபேசிக்காது. வெளிச் சுத்தியை என்று தாத்தரியம்.

531வது, சுலோகத்தில், தன்னைத் தான் அறிய, நியமம் எதற்கு, என்று சொன்னதை, விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

534

भानुनेव जगत्सर्वं भासते यस्य तेजसा ।
अनात्मकमसत्तुच्छं किं नु तस्यावभासकम् ॥

bhānuneva jagatsarvaṁ bhāsate yasya tejasā ।
anātmakamasattucchaṁ kiṁ nu tasyāvabhāsakam ॥

What indeed, can manifest, That, whose effulgence, like the sun, cause the entire fallacious, unreal and unimportant universe, to appear at all?

நிருவிகற் பகமே யான நிருமலச் சமாதி கொண்டே
யொருமையா முன்சொ ரூப முணர்வதாந் திட்டி யாலே
மருடரு மைய மின்றி மாசற நோக்கு வாயேற்
பிரியநீ கேட்ட வஸ்துப் பின்னரும் பேதி யாதால். 534

நிரு விகற்பகமே யான, நிருமலச் சமாதி கொண்டே,
ஒருமையாம் உன் சொரூபம், உணர்வதாந் திட்டியாலே,
மருள் தரும், ஐயம் இன்றி, மாசற நோக்கு வாயேற்
பிரிய, நீ கேட்ட, வஸ்துப், பின்னரும் பேதியாதால். 534

நான், தேவதத்தன் என்ற, இந்த அறிதல், வேறு எதையும்,
எதிர் பார்த்து, ஏற்படுவதில்லை. அதைப் போலவே, இந்த,
பிரஹ்ம வித்திற்கும், நான் பிரம்மம் என்ற அறிதல், வேறு
எதையும் அபேசிக்கிறதில்லை.

535

वेदशास्त्रपुराणानि भूतानि सकलान्यपि ।
येनार्थवन्ति तं किञ्च विज्ञातारं प्रकाशयेत् ॥

vedaśāstrapurāṇāni bhūtāni sakalānyapi ।
yenārthavanti taṁ kinnu vijñātāraṁ prakāśayet ॥

That by which all Vedas, Sastras and Puranas and all other beings are endowed with meaning verily, what can illumine, That Eternal Subject?

தன்னிடைப் பொய்ய வித்தை தந்தபந் தம்வி டுத்துத்
துன்னிய சச்சித் தின்பச் சொருபமாந் தனையே சார
மன்னுநன் நூல்கள் யுக்தி மாகுரு வசன மானம்
பின்னுநற் சுவாநு பூதிபெருகிய பிரமா ணங்காண். 535

தன்னிடைப் பொய், அவித்தை தந்த பந்தம், விடுத்துத்,
துன்னிய சத் சித் இன்ப, சொருபமாம் தனையே சார,
மன்னு நன் நூல்கள் யுக்தி, மா குரு வசன மானம்,
பின்னு நற் சுவாநுபூதி, பெருகிய பிரமாணங் காண். 535

வாஸ்தவ ஸ்வரூபம், இல்லாததாய், எக் காலமும், இருக்கும்
தன்மை, அற்றதாய், வெறும் தோற்றமாய், உள்ள உலகம்,
எல்லாம், எவருடைய பிரகாசத்தினால், சூரியனைப் போல,
பிரகாசிக்கிறதோ, அந்த பிரஹ்மத்தை, பிரகாசிக்கும் படிச்
செய்வது, எது, இருக்க முடியும்?

536

பந்தாதிகள், தன்னாலேயே அறியத் தக்கனவாம்

एष स्वयंज्योतिरनन्तशक्तिः
आत्माऽप्रमेयः सकलानुभूतिः ।
यमेव विज्ञाय विमुक्तबन्धो
जयत्ययं ब्रह्मविदुत्तमोत्तमः ॥

eṣa svayañjyotiranantaśaktiḥ
ātma'prameyaḥ sakalānubhūtiḥ ।
yameva vijñāya vimuktabandho
jayatyayaṁ brahmaviduttamottamaḥ ॥

Here is the effulgent Atman, of endless power, beyond all conditioned knowledge, yet the direct experience of all. Freed from bondage, realising this alone, the best among the knowers of Brahman lives, his life of victory.

பந்தமும் மோட்ச முந்தான் பசியுடன் திருப்தி தானுஞ்
சிந்தையின் ரோக மில்லாத் திறமையே முதல் அனைத்து
மைந்தனே தாங்க டாமே மயலற வுணர்வர் மற்றோர்
வந்தவோ ரனுமா னத்தால் வகுத்துள விவைம திப்பர். 536

பந்தமும் மோட்சமுந் தான், பசியுடன் திருப்தி தானுஞ்,
சிந்தையின் ரோகம், இல்லாத் திறமையே முதல் அனைத்தும்,
மைந்தனே, தாங்கள் தாமே, மயலற உணர்வர், மற்றோர்,
வந்த ஓர் அனுமானத்தால், வகுத்துள, இவை மதிப்பர். 536

வேதம், சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள், பூதங்கள், எல்லாமே,
எதினால், பிரயோஜனம் உள்ளதாக இருக்கின்றதோ, அந்த,

அவைகளை எல்லாம், அறிகிறவனை, எது தான் பிரகாசிக்கச் செய்ய முடியும்?

537

न खिद्यते नो विषयैः प्रमोदते न सज्जते नापि विरज्यते च ।
स्वस्मिन्सदा क्रीडति नन्दति स्वयं निरन्तरानन्दरसेन तृप्तः ॥

na khidyate no viṣayaiḥ pramodate
na sajjate nāpi virajyate ca ।
svasminsadā kṛīḍati nandati svayam
nirantarānandaraseṇa tṛptaḥ ॥

Neither grieved, nor elated, neither attached nor averse to sense-objects, but content, with the endless essence of Bliss, he sports and revels in the Self.

சுருதிகள் பொதுவே யாகச் சொல்லிடு மெப்படித் தாய்க்
குரவரு மப்படித்தான் கூறுவர் சீடனே நம்
பரசிவ னருளாற் றந்த பரமுண ரநுப வத்தால்
வரையிலாப் பவமா கின்ற வாரிதி கடக்க வேண்டும். 537

சுருதிகள் பொதுவே யாகச் சொல்லிடும், எப்படித் தாய்க்,
குரவரும் அப்படித் தான் கூறுவர், சீடனே நம்
பரசிவன் அருளாற், தந்த பரமுணர் அநுபவத்தால்,
வரையிலாப் பவமாகின்ற, வாரிதி கடக்க வேண்டும். 537

இந்த, ஆத்மா தானே, பிரகாசிக்கிறவர். எல்லை அற்ற, சக்தி உள்ளவர் பிரமாணங்களுக்கு, விஷயமாகாதவர். எல்லாருடைய அனுபவத்திற்கும், விஷயமானவர். அல்லது எல்லா அனுபவம் உள்ளவர், எவரையே, நன்கு அறிந்து, ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து, விடுபட்டவராய், இந்த பிரம்மத்தை, அறிந்தவர். மேலானவர்களுக்கு எல்லாம், மேலானவராய், ஸர்வோத் கிருஷ்டராய் விளங்குகிறார்.

538

திருஷ்டித் திரயம்

भूयां देहव्यथां त्यक्त्वा बालः क्रीडति वस्तुनिः ।
तथैव विद्वान् रमते निर्ममो निरहं सुखी ॥

kṣudhām dehavyathām tyaktvā bālaḥ kṛīḍati vastuniḥ ।
tathaiva vidvān ramate nirmamo niraham sukhī ॥

Forgetting his hunger and physical pains a child plays with toys.
In the same way, the wise man is happy and revels without the ideas
of 'I' and 'mine'.

சகலவே தாந்த நூலிற் சாரமாய்த் திட்டி மூன்று
திகமும்த் திட்டி யாலே திருசிய மியாவு நீக்கி
நிகமும்த் துவிதா கண்ட நிருமலப் பிரமந் தன்னை
யகமென வறிந்த வன்றா னகண்டனாய் முத்தனாவான். 538

சகல வேதாந்த நூலிற், சாரமாய்த், திட்டி மூன்று,
திகமும், அத் திட்டியாலே, திருசியம் யாவும் நீக்கி,
நிகமும் அத்துவித, அகண்ட, நிருமலப் பிரமந் தன்னை,
அகமென, அறிந்தவன் தான், அகண்டமாய், முத்தனாவான். 538

விஷயங்களினால், இவர், வருத்தத்தை, அடைவதில்லை
ஸந்தோஷப் படுகிறதும் இல்லை, அவைகளில் பற்றுவதும்,
கிடையாது. அவைகளை, வெறுப்பதும் இல்லை. இடைவிடாது,
ஆனந்த ரஸத்தினால், ரஸத்தை அனுபவிப்பதினால், திருப்தி
அடைந்தவராய், எப் பொழுதும், தன்னிடத்திலேயே,
விளையாடுகிறார். தானாகவே ஆனந்திக்கிறார்.

539

चिन्ताश्न्यमदैक्यमैक्ष्मशनं पानं सरिद्वारिषु
 स्वातन्त्र्येण निरङ्कुशा स्थितिरभीर्निद्रा श्मशाने वने ।
 वस्त्रं क्षालनशोषणादिरहितं दिग्वास्तु शय्या मही
 संचारो निगमान्तवीथिषु विदां कीडा परे ब्रह्मणि ॥

cintāśūnyamadāinyabhaikṣamaśanam pānam saridvāriṣu
 svātantryeṇa nirāṅkuśā sthītirabhīrnidrā śmaśāne vane ।
 vastram kṣālanaśoṣaṇādirahitam digvāstu śayyā mahī
 sañcāro nigamāntavīthiṣu vidāṁ kṛīḍā pare brahmaṇi ॥

without the anxiety, and humiliation of begging, men of perfection have their food, and drink the waters of rivers; they live, free and independent, sleeping without fear, in cremation grounds or in forest; their clothing is the 'quarters', which need no washing or drying, or some bark etc. the earth is their bed, and they roam in the avenues of Vedānta, while they revel in the supreme Brahman.

பரவிய திட்டி மூன்றின் பகுப்பினைப் பகரக் கேளாய்
 விரிவுறு வாத திட்டி மித்தியா திட்டி மற்றும்
 பிரிவெலா நீக்கா நின்ற பிரவிலாப திட்டி மூன்றா
 மிருமைதீ ரிவைக டம்மி நிலக்கண மியம்பு வாமே. 539

பரவிய திட்டி மூன்றின், பகுப்பினைப் பகரக் கேளாய்,
 விரிவுறு வாத திட்டி, மித்தியா திட்டி, மற்றும்,
 பிரிவெலா நீக்கா நின்ற, பிரவிலாப திட்டி மூன்றாம்,
 இருமை தீர், இவைகள் தம்மின், இலக்கணம் இயம்புவாமே. 539

சிறுவன், பசியையும், சரீர சிரமத்தையும், விட்டு விட்டு, கவனிக்காமல், விளையாடுகிறான். அப்படியேதான் பிரம்மத்தை அறிந்தவன். 'என்னுடையது', என்றில்லாமல், 'நான்', என்றில்லாமல், ஆனந்தம் உடையவனாய், வாஸ்தவமாய் இருக்கும் வஸ்துவான, பிரம்மத்தில், ரமித்துக் கொண்டு இருக்கிறான்.

540

विमानमालम्ब्य शरीरमेतद्
भुनक्त्यशेषान्विषयानुपस्थितान् ।
परेच्छया बालवदात्मवेत्ता
योऽव्यक्तलिङ्गोऽनुषक्तबाह्यः ॥

vimānamālambya śarīrametad
bhunaktyaśeṣānviṣayānupasthitān ।
parecchayā bālavadātmavettā
yo'vyaktaliṅgo'nanuṣaktabāhyaḥ ॥

He wears no insignia, and is unattached to sense-objects; he remains in this body, without identifying with it, and experiences, sense-objects as that come, by the wish of others; the knowers of Atman, is like a child.

மருவிய சுழுத்தி போலு மகத்தான தாணு போலும்
பிரமமா மென்னி டத்திற் பிறிதுபோற் காண்ப தெல்லா
மொருவனு வேனு மில்லை யுள்ளவ னானே யென்று
நிருமலப் பார்வை தானே நிகழ்த்திய வாத திட்டி. 540

மருவிய, சுழுத்தி போலும், மகத்தான தாணு போலும்,
பிரமமாம் என்னிடத்திற், பிறிது போற் காண்பது எல்லாம்
ஒரு அணுவேனும் இல்லை, உள்ளவன் நானே, என்று,
நிருமலப் பார்வை தானே, நிகழ்த்திய, வாத திட்டி. 540

பிரம வித்துக்களும், போஜன கவலை அற்று, சைதன்யமன்னியில், கிடைக்கும், பிட்சா, அன்னம், குடிக்கத் தண்ணீர், நதி ஜலங்களில், ஸ்வ தந்திரமாக, யாருக்கும், கட்டுப்படாமல், எவ்வித, கட்டுப்பாடும் இல்லாமல், பயமன்னியில் இருந்து, வருதல், தூங்குவது, மயானத்தில் அல்லது, காட்டில், ஆடை, துவைப்பதோ, உலர்த்துவதோ, முதலிய எதுவும் இல்லாதது. அல்லது, திசையே வஸ்திரமாக இருக்கும். படுக்கை, பூமியே

ஸஞ்சாரம். நடை, உப நிஸத்துக்களாகிற, தெருக்களில், விளையாடுவது, மேலாய் உள்ள பிரம்மத்தினிடத்தில்.

541

दिगम्बरो वापि च साम्बरो वा
त्वगम्बरो वापि चिदम्बरस्थः ।
उन्मत्तवद्वापि च बालवद्वा
पिशाचवद्वापि चरत्यवन्याम् ॥

digambaro vāpi ca sāmbaro vā
tvagambaro vāpi cidambarasthaḥ ।
unmattavadvāpi ca bālavadvā
piśācavadvāpi caratyavanyām ॥

Sometimes wearing no clothes, except the quarters, sometimes with clothes, sometimes wearing skins, established in the ethereal plans of knowledge Absolute, he roams about in the world, sometimes like one insane, sometimes like a child and sometimes like a ghost.

இருமைசேர் கனவு போலு மிந்திர சாலம் போலும்
பிரமமா மென்னி டத்திற் பிறிதுபோற் காணப் பட்ட
சருவமு மித்தை யாகுஞ் சத்திய னானே யென்று
விரிவுறும் பார்வை தானே மித்தியா திட்டி யாகும். 541

இருமை சேர் கனவு போலும், இந்திர சாலம் போலும்,
பிரமமாம் என்னிடத்திற், பிறிது போற் காணப் பட்ட,
சருவமும் மித்தையாகுஞ், சத்தியன் நானே என்று,
விரிவுறும் பார்வை தானே, மித்தியா திட்டி யாகும். 541

எவர், ஜாதி, ஆசிரமம், யோக்கியதை, முதலியவைகளைக், காட்டக் கூடிய, எவ்வித அடையாளமும், வியக்தமாய் தெரியாதவராயும், வெளிப் பதார்த்தங்களில், எவ்வித பற்றுதல்

அற்றவராயும் இருக்கிறாரோ, அந்த, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை, ஸாட்சாத் காரம் செய்த, ஞானியானவர். 'நான்', என்று, எவ்வித அபிமானமும். இல்லாத, இந்த சரீரத்தை, அவலம்பித்துக் கொண்டு, மற்றவர்களுடைய விருப்பத்தினால், சமீபத்தில் வந்திருக்கும், எல்லா விஷயங்களையும், குழந்தையைப் போலவே, அனுபவிக்கிறான்.

சிறு குழந்தை, தானாக உண்பதில்லை. தாயார் ஊட்டும், உணவைச் சாப்பிடுகிறது. அதற்கு, ஆசையோ, அபிமானமோ, ஒன்றும் இல்லாவிட்டாலும், தாயாரின், விருப்பப்படி தான், நடக்கிறது. இது போல் தான், ஞானியும், பிறர் விருப்பப்படி, அனுபவிக்கிறான்.

'குழந்தை போல' என்று, சொன்னோம், அப்படியே தான், இருப்பார், என்பதில்லை. பைத்தியம் பிடித்தவன் போலும், காணப்படலாம். பார்ப்பதற்கே வெறுக்கத் தக்கவராகவும், பயங்கரராகவும். இருக்கலாம்.

542

कामान्निष्कामरूपी संश्रुत्येकचरो मुनिः ।
स्वात्मनेव सदा तुष्टः स्वयं सर्वात्मना स्थितः ॥

kāmānniṣkāmarūpī saṁścaratyekacāro muniḥ ।
svātmanaiva sadā tuṣṭaḥ svayaṁ sarvātmanā sthitaḥ ॥

Being of the nature of desirelessness, the sage, 'enjoys' sense-objects, but lives alone. He is ever-satisfied with his own Self, and exists as everything everywhere.

பரவிய வாழி போலும் பார்த்திடுங் கனவு போலு
மொருசிதா காசு மான முருவமா மென்னி டத்திற்
பிரிவுபோற் காண்ப தெல்லாம் பிரமமா நானே யென்று
பிரிவிலாப் பார்வை தானே பிரவிலாப திட்டி யாகும். 542

பரவிய வாழி போலும், பார்த்திடுங் கனவு போலும்,
ஒரு சிதாகாசமான உருவமாம், என்னிடத்திற்
பிரிவுபோற், காண்பது எல்லாம், பிரமமாம் நானே என்று
பிரிவிலாப் பார்வை தானே, பிரவிலாப திட்டி யாகும்.

542

திக் கை, வஸ்திரமாக, உடையவராகவோ, வஸ்திரம்
இல்லாமலோ, வஸ்திரம் தரிப்பவராகவோ, மான் முதலியதின்
தோலை, வஸ்திரமாக, தரிப்பவராகவோ, இருந்தாலும்,
எப்பொழுதும், ஞான ஸ்வரூபமான ஆகாசத்தில், இருப்பவராக,
பைத்தியம் பிடித்தவன் போலவே, குழந்தையைப் போலவே,
ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பார்.

543

क्वचिन्मूढो विद्वान् क्वचिदपि महाराजविभवः
क्वचिद्भ्रान्तः सौम्यः क्वचिदजगराचारकलितः ।
क्वचित्पात्रीभूतः क्वचिदवमतः क्वाप्यविदितः
चरत्येवं प्राज्ञः सततपरमानन्दसुखितः ॥

kvacinmūḍho vidvān kvacidapi mahārājavibhavaḥ
kvacidbhrāntaḥ saumyaḥ kvacidajagarācakalitaḥ ।
kvacitpātrībhūtaḥ kvacidavamataḥ kvāpyaviditaḥ
caratyevam prājñaḥ satataparamānandasukhitaḥ ॥

Ever enjoying the Blissful state of wisdom, the realised man lives,
sometimes a fool, sometimes a sage, sometimes with royal grandeur;
sometimes roaming, sometimes like a motionless python; sometimes
with a benignant expression, sometimes respected, sometimes
insulted and sometimes unknown.

ஓதிய திட்டி முன்றில் உளத்தினு ளிசைந்த தான
வேதொரு திட்டி யாலு மிருமையாந் திருசி யத்தைத்
தீதற நீக்கி நித்தந் திருக்குமாத் திரமாய் நின்ற
பேதமில் பரமு ணர்ந்து பேற்றினை யடைய வேண்டும்.

543

ஓதிய திட்டி மூன்றில், உளத்தினுள் இசைந்த தான
ஏதொரு திட்டியாலும், இருமையாந் திருசியத்தைத்,
தீதற நீக்கி, நித்தந் திருக்கு மாத்திரமாய், நின்ற,
பேதம் இல் பரம் உணர்ந்து, பேற்றினை அடைய வேண்டும். 543

இஷ்டம் போல், அன்னம் கிரஹிப்பவராய், இஷ்டம் போல்,
ரூபம் தரிக்கிறவராய், இருந்து கொண்டு, தனியாகவே,
ஸஞ்சரிப்பவராய், தன்னுடைய, ஆத்ம ஸ்வரூபமாய்
இருத்தலினாலேயே, எப்பொழுதும், ஸந்தோஸம் அடைந்தவராய்,
தானே எல்லா ஸ்வரூபமாக, இருப்பவராய், ஞானியானவர்,
ஸஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

544

निर्धनोऽपि सदा तुष्टोऽप्यसहायो महाबलः ।
नित्यतृप्तोऽप्यभुञ्जानोऽप्यसमः समदर्शनः ॥

nirdhano'pi sadā tuṣṭo'pyasahāyo mahābalaḥ ।
nityatrpto'pyabhuñjāno'pyasamaḥ samadarśanaḥ ॥

Though, without wealth, he is ever - satisfied, though, without help
he is very powerful, though, he does not enjoy sense-objects, he is
eternally content, and thought, without, exemplar, he has equal
vision.

பரவிய திட்டி மூன்றும் பரசிதா காசு மான
பிரமஞா னத்தி னுக்குப் பேணிய வேது வேனும்
பிரிவிலாப் பார்வை யாகும் பிரிவிலா பதிட்டி தானே
யொருமையா ஞானஞ் சேர வுத்தம் வேது வாகும். 544

பரவிய திட்டி மூன்றும், பரசிதா காசுமான
பிரம ஞானத்தினுக்குப், பேணிய ஏதுவேனும்,

பிரிவிலாப் பார்வையாகும், பிரவிலாப திட்டி தானே,
ஒருமையாம் ஞானஞ் சேர, உத்தம, ஏது, ஆகும்.

544

எப்பொழுதும், உத்தமமான ஆனந்தத்தினால், சுகம் அடைந்திருக்கும், பிரமத்தை, நன்கு அறிந்தவர், ஸாட்சாத்காரம் செய்தவர், சில சமயங்களில், மகாராஜனுடைய பெருமை உடையவராகவும், சில சமயங்களில், பித்துப் பிடித்தவராகவும், சில சமயங்களில், மிகவும் சுகமாகவும், சில சமயங்களில், ஆட்டை விழுங்கக்கூடிய, மலைப் பாம்பின், நடத்தை உடையவராய், அதாவது, இவர், எவ்வித, பிரயத்தினம் செய்யாமல், பிராரப்த கர்ம வசத்தினால், வாயில் வந்து விழும், ஆகாரத்தை புஜிப்பவராய், சில சமயங்களில், பூஜை, வந்தனம், முதலான, உபசாரத்திற்கு உரியவராய், இவ் விதமாக, சஞ்சரித்து வருவார்.

மூடனாக என்பதெல்லாம், 'மூடனைப் போல, தோன்றும் படி', என்று மாத்திரம், தாற்பரியம். 'சில சமயங்களில்' என்பது, 'சில விடயங்களில்' என்பதை, எல்லாம் சேர்த்துக் குறிக்கும். ஜீவன் முக்தானந்த லகரீ என்ற, பிரகரணத்தில், இவ் விஷயம், விஸ்தரிக்கப் பட்டு இருக்கிறது.

ஞானிக்கும், மற்றவர்களுக்கும் உள்ள, வித்தியாசத்தை, வேறு விதமாகவும், வர்ணிக்கிறார்.

545

பிரவ்றம் உபதேசோப சம்மாரம்

अपि कुर्वन्कुर्वन्श्चाभोक्ता फलभोग्यपि ।
शरीर्यप्यशरीर्येष परिच्छिन्नोऽपि सर्वः ॥

api kurvannakurvāṇāścābhoktā phalabhogyapi ।
śarīryapyāśarīryeṣa paricchinno'pi sarvagah ॥

Though acting, he is inactive, though he experiences the fruits of past actions, he is untouched by them, though he has a body, he is not identified with it, and though limited, he is omnipresent.

உன்னுடை யகண்ட மான வுண்மையாஞ் சொருபந் தன்னை
யுன்னுடை யனுப வத்தா லுற்றுநீ யேயு ணர்ந்து
பின்னமில் சீவன் முத்திப் பேறெனு மின்பம் பெற்று
நின்னிடை நிருவி கற்ப நிலைமையாய் நீயி ருப்பாய். 545

உன்னுடை, அகண்டமான உண்மையாஞ் சொருபந் தன்னை,
உன்னுடை அனுபவத்தால், உற்று, நீயே உணர்ந்து
பின்னம் இல் சீவன், முத்திப் பேறெனும் இன்பம் பெற்று,
நின்னிடை, நிருவிகற்ப நிலைமையாய், நீ இருப்பாய். 545

பணம் இல்லாதவராய், இருந்த போதிலும், எப்பொழுதும்
சந்தோசமாய் இருப்பவர். எவ்வித சகாயமும் இல்லாதவரானாலும்,
மிகவும் பலமுள்ளவர். சாப்பிடாமல் இருப்பவரானாலும்,
போகத்தை, அனுபவிக்காதவராய் இருந்தாலும், எப்பொழுதும்
திருப்தி உள்ளவர். இவருக்கு. எதுவும், ஸமமாகாது என்று,
இவர் இருந்த போதிலும், எல்லாவற்றையும், சமமாகப் பார்ப்பவர்.

546

अशरीरं सदा सन्तमिमं ब्रह्मविदं क्वचित् ।
प्रियाप्रिये न स्पृशतस्तथैव च शुभाशुभे ॥

aśarīram sadā santamimam brahmavidam kvacit ।
priyāpriye na spṛśatastathaiva ca śubhāśubhe ॥

This knower of Brahman, lives without the body idea, and neither pleasure, nor pain, neither good, nor evil, ever touch him.

பரமமாம் வேதாந் தத்தின் பரமசித் தாந்த மீதே
 பிரமமே சீவர் யாவும் பிரமமே சகம னைத்தும்
 பிரியனே பிரம மாகப் பிரிவற விருத்தன் மோட்சஞ்
 சுருதியின் முடிவ னைத்துஞ் சொன்னதிற் பிரமா ணங்காண்.

546

பரமமாம் வேதாந்தத்தின், பரம சித்தாந்தம் ஈதே,
 பிரமமே, சீவர் யாவும், பிரமமே சகம் அனைத்தும்,
 பிரியனே, பிரமமாகப் பிரிவற இருத்தன், மோட்சஞ்
 சுருதியின் முடிவு, அனைத்துஞ் சொன்னதிற், பிரமாணங் காண்.

546

ஏதேனும் காரியம், செய்கிறவராய் இருந்தாலும், இவர், 'நான்
 செய்கிறேன்' என்ற எண்ணம் இல்லாததினால், செய்யாதவரும்
 கூட. பிராரப்த கர்ம வசத்தினால், ஏதேனும் சுக துக்க ரூபமாய்
 ஏற்படும் பலனை அனுபவிக்கிறவராய் இருந்தால், 'நான்
 அனுபவிக்கிறேன்', என்ற எண்ணம் இல்லாததினால், அனுப
 விக்காதவரும் ஆவார். பிராரப்த கர்ம, பாக்கி இருப்பதினால்,
 சரீரமுள்ளவராக இருந்தாலும், அதில் அபிமானம் இல்லாததினால்,
 சரீரம் இல்லாதவரும் அவரே. அந்த சரீரம் முதலியவைகளால்,
 அளவுக்கு, உட்பட்டவரானாலும், எங்கும் வியாபித்திருக்கும்,
 பிரஹ்ம ஸ்வரூபமே, அவர்.

547

பிரவ்றமத் தியான அந்தம்

स्थूलदिसम्बन्धवतोऽभिमानिनः
 सुखं च दुःखं च शुभाशुभे च ।
 विध्वस्तबन्धस्य सदात्मनो मुनेः
 कुतः शुभं वाऽप्यशुभं फलं वा ॥

sthūlādisambandhavato'bhimāninah
 sukham ca duḥkham ca śubhāśubhe ca ।
 vidhvastabandhasya sadātmano muneh
 kutah śubham vā'pyaśubham phalam vā ॥

Only he, who has connections, with the gross body etc., and is identified with them, is affected by happiness and sorrow, good and evil. How can any good or evil or their effects affect the sage who has severed his bondage, and is identified with Reality?

என்னலுங் குரவன் வாக்கா லேதமின் மறைமா னத்தாற்
றன்னுடை மனனந் தன்னாற் றத்துவ மறிந்து சீடன்
பின்னவிந் தியம டக்கிப் பேதமில் சமாதி பெற்றுத்
தன்னிலே யசல னாகத் தானொரு விடத்தி ருந்தான். 547

என்னலுங், குரவன் வாக்கால், ஏதமின் மறை மானத்தாற்,
தன்னுடை, மனனந் தன்னாற், தத்துவம் அறிந்து சீடன்,
பின்னர், இந்தியம் அடக்கிப், பேதம் இல், சமாதி பெற்றுத்,
தன்னிலே, அசலனாகத், தானொரு இடத்து, இருந்தான். 547

சரீரமற்றவராக, எப்பொழுதும் இருந்து வருகிற, இந்த பிரம்ம வித்தை, ஒரு காலத்திலும், பிரியமானது, பிரியம் இல்லாதது என்ற, இரண்டும், தொடவே தொடாது. அவ்விதமே, நல்லது, நல்லது இல்லாதது என்ற இரண்டுமே, தொடாது.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (8-12) உள்ள, மாந்திரத்தை, சிறிது மாற்றி, அதன் கருத்து, இங்கு கூறப்படுகிறது. இங்கு, 'அசரீரம்' என்ற சொல்லுக்கு, சரீரமில்லாதவன், என்று, பொருளல்ல. சரீரத்தில் ஆத்மாபிமானம் இல்லாதவன். சரீரமே நான். நானே, சரீரம் என்று, சரீரத்தையும், ஆத்மாவையும் ஒன்றாகப் பார்த்து, அபிமானம் கொள்பவனுக்கு, சரீரத்தை ஒட்டி வரும், விஷயங்களால், பிரிய, அபிரியங்கள் உண்டு. சரீரத்தைக் காட்டிலும், வேறாக, ஆத்மாவை அறிந்து, சரீராபிமானம் விலகியவனுக்குப், பிரியா, அபிரியங்கள் கிடையாது.

சரீராதி ஸம்பந்தமோ, பிரிய, அபிரியாதி, ஸம்பந்தமோ, சுபா, அசுப, ஸம்பந்தமோ, ஞானிக்கு, ஏற்படாமல் இருப்பதற்குள்ள நியாயத்தை 7 சுலோகங்களால் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

548

**சீஷ்யனாற் செய்யப்பட்ட, அவனது,
ஸ்துதியின், வர்ணம்**

तमसा अस्तबद्धानादग्रस्तोऽपि रविर्जनैः ।
अस्त इत्युच्यते भ्रान्त्यां ह्यज्ञात्वा वस्तुलक्षणम् ॥

tamaśa grastavadbhānādagrasto'pi ravirjanaiḥ ।
grasta ityucyate bhrāntyāṁ hyajñātvā vastulakṣaṇam ॥

The sun which appears, to be swallowed by Raahu is not actually so. People, who know not the real nature of the sun, in their delusion, say that, it has been swallowed.

இந்தவா சிறிது கால மேகமாம் பிரமத் தின்கண்
டொந்தமில்சமாதி தன்னைத் துகளிலா மனத்தாற் பெற்றுப்
பிந்தியந் நிட்டை விட்டுப் பிரிந்துபே ரின்பத் தோடே
யந்தமி லாத தன்னி னனுபவ மறைய லுற்றான். 548

இந்தவாறு சிறிது காலம், ஏகமாம் பிரமத்தின் கண்,
தொந்தமில் சமாதி தன்னைத், துகளிலா மனத்தாற் பெற்றுப்,
பிந்தியந் நிட்டை விட்டுப், பிரிந்து பேரின்பத் தோடே
அந்தம் இலாத, தன்னின் அனுபவம், அறையல், உற்றான். 548

ஸ்தூல சரீரம், சூகஷ்ம சரீரம், காரண சரீரம், முதலானதுகளின்,
ஸம்பந்தம் உள்ளவராய், அவைகளில், அபிமானம் உள்ளவராய்,
இருப்பவருக்கு தான், சுகமும், துக்கமும், நல்லது கெட்டது,
என்பது உண்டு. அந்த ஸம்பந்தம், நன்கு விலகிவராய்,
ஸத்தாகிய, பிரம்ம, ஸ்வரூபமாகவே இருக்கும் ஞானிக்கு,
நல்லதோ, கெட்டதான பலன் எப்படி ஏற்பட முடியும்?

549

तद्वदेहादिबन्धेभ्यो विमुक्तं ब्रह्मवित्तमम् ।
पश्यन्ति देहिवन्मूढाः शरीराभासदर्शनात् ॥

tadvaddehādibandhebhyo vimuktam brahmavittamam ।
paśyanti dehivanmūḍhāḥ śarīrabhāsadarśanāt ॥

So too, the perfect knower of Brahman, liberated from the bondages of his body, etc. is looked upon by foolish people, possessing a body; they but see, an appearance of it.

பிரமசீ வைக்கி யத்தைப் பேணிநா னறிந்த தாலே
பிரிவுசெய் புந்தி யும்போய்ப் பரவிர்த்தி யாவு நீக்கி
யுருவிது வருவி தன்றென் றொன்றையு முணர்கி லேனியா
னொருமையா மிச்சு கத்திற் குற்றவோர் கரையுங் காணேன்.

549

பிரம சீவ ஐக்கியத்தைப் பேணி, நான் அறிந்ததாலே
பிரிவு செய் புந்தியும், போய்ப், பர விர்த்தி யாவும் நீக்கி,
உருவிது, உருவிது, அன்றென்று, ஒன்றையும் உணர்கிலேன், யான்
ஒருமையாம், இச் சுகத்திற்கு, உற்றவோர் கரையுங், காணேன்.

549

இருட்டினால், பீடிக்கப்பட்டு விட்டது போல், தோன்றுவதால்,
வாஸ்தவத்தில், பீடிக்கப்படாமல், இருந்த போதிலும், சூரியன்,
பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று யதார்த்தத்தில், தன்மையை அறிந்து
கொள்ளாமல் அல்லவா பிராந்தியினால் ஜனங்களால் சொல்லப்
படுகிறது.

550

अहिर्निर्व्वयनीवायं मुक्त्वा देहं तु तिष्ठति ।
इतस्ततश्चाल्यमानो यत्किञ्चित्प्राणवायुना ॥

ahirnirvayānīm vāyaṁ muktva dehaṁ tu tiṣṭhati ।
itastataścālyamāno yatkiñcitprāṇavāyuna ॥

The body of the liberated man, remains like the slough of the snake. Here and there, it is moved about, by the force of Prana, the way it pleases.

விரும்பிய சொருபா நந்த விமலமாஞ் சுதையி னாலே
நிரம்பிய பிரம மாகு நின்மல வாரி தன்னின்
பரம்பிய மகிமை தன்னைப் பகர்ந்திட வாக்கி னாலுந்
தெரிந்திட மனதி னாலுந் திறமையை யடைந்தோ ரில்லை.

550

விரும்பிய சொருபாநந்த, விமலமாஞ் சுதையினாலே,
நிரம்பிய பிரமமாகும், நின் மல வாரி தன்னின்,
பரம்பிய,மகிமை தன்னைப், பகர்ந்திட வாக்கினாலுந்,
தெரிந்திட மனதினாலுந், திறமையை அடைந்தோர், இல்லை. 550

அதைப் போலவே, வாஸ்தவத்தில், சரீரம் முதலான, பந்தங்களில் இருந்து, நன்கு விடுபட்டவராய் இருக்கும், பிரஹ்ம வித்து சிரேஸ்டரை, சரீரத்தின் தோற்றம் காணப்படுவதினால், சரீரம் உடையவர் போல, விவேகம் இல்லாதவர்கள் பார்க்கிறார்கள்.

551

स्रोतसा नीयते दारु यथा निम्नोन्नतस्थलम् ।
दैवेन नीयते देहो यथाकालोपभुक्तिषु ॥

srotasā nīyate dāru yathā nimnonnatasthalam ।
daivena nīyate deho yathākālopabhuktiṣu ॥

Just as a piece of wood, is carried by the current to a high ground or low ground, so too his body is carried, by the momentum of its past actions, to their fruits, as and when, they appear.

சிந்துவி லாலாங் கட்டி சேர்ந்ததிற் கரைவ தேபோ
லந்தமில் பிரமா நந்த மாகிய சிந்து தன்னின்
விந்துவின் லேசா லேச மீதுதான் வீழ்ந்த வென்றன்
புந்தியு மதிற்க ரைந்து பூரணச் சுகமா யிற்றே. 551

சிந்துவில், ஆலாங் கட்டி, சேர்ந்ததிற் கரைவதே போல்,
அந்தம் இல், பிரமாநந்தமாகிய, சிந்து தன்னின்,
விந்துவின், லேசா, லேச மீது தான், வீழ்ந்த என்றன்
புந்தியும், அதிற் கரைந்து, பூரணச் சுகமாயிற்றே. 551

இந்த, ஜீவன் முக்தனுடைய, சரீரமோ அவரால் ஏற்படாமல்,
பிராண வாயுவினால், கொஞ்சம், சட்டை கழற்றின பாம்பின்
சட்டை, எப்படி காற்றினால் அசைக்கப்படுகிறதோ, அதைப்
போல, இங்கேயும், அங்கேயும் அலைக்கப்பட்டுக் கொண்டு
இருந்து வருகிறது.

552

प्रारब्धकर्मपरिकल्पितवासनाभिः
संसारिवच्चरति भुक्तिषु मुक्तदेहः ।
सिद्धः स्वयं वसति साक्षिवदत्र तूष्णीं
चक्रस्य मूलमिव कल्पविकल्पशून्यः ॥

prārabdhakarmaparikalpitavāsanābhiḥ
saṃsārivaccarati bhuktiṣu muktadehaḥ ।
siddhaḥ svayam vasati sāksivadatra tūṣṇīm
cakrasya mūlamiva kalpavikalpaśūnyaḥ ॥

Through, desires produced by prarabdha karma, the man of Perfection, bereft of the body-idea, moves in the midst of sense-enjoyments like one subject to transmigration. He, however, lives

unmoved in the body, like a witness, free from, mental agitations, like the pivot of a potter's wheel.

பங்குற வின்று கண்ட பார்முதற் சகம னைத்து
மிங்குத்தா னெவள வேனு மில்லையீ தென்னே யென்னே
யெங்குத்தா னேக லாயத்தோ யாதினா னீக்க லாயத்தோ
வெங்குத்தான்லீனமாய்த்தோ வீதுதானென்னேயென்னே. 552

பங்குற, இன்று கண்ட பார் முதற், சகம் அனைத்தும்,
இங்குத் தான், எவளவேனு இல்லை, ஈதென்னே, என்னே,
எங்குத் தான், எகலாய்த்தோ, யாதினால் நீக்கலாய்த்தோ,
வெங்குத் தான், லீனமாய்த்தோ, ஈது தான் என்னே, என்னே. 552

எப்படி, பிரவாகத்தினால், கட்டையானது, பள்ளம், மேடு, ஆகிய
பிரதேசங்களுக்கு, கொண்டு போகப் படுகிறதோ, அப்படியே,
ஞானியின் சரீரமானது, பிராப்த கர்மாவினால், எந்த, எந்த
காலத்தில், எதை எதை, எப்படி, அனுபவிக்க, வேண்டுமோ,
அந்தந்த, அனுபவங்களில், கொண்டு போய், விடப்படுகிறது.

அப்படி இருந்தும், அவர், அனுபவங்களினால், பாதிக்கப்
படுவதில்லை என்பதைத் துலக்குகிறார்.

553

नैवेन्द्रियाणि विषयेषु नियुक्ता एष
नैवापयुक्त उपदर्शनलक्षणस्थः ।
नैव क्रियाफलमपीषदवेक्षते स
स्वानन्दसान्द्ररसपानसुमत्तचित्तः ॥

naivendriyāṇi viṣayeṣu niyukta eṣa
naivāpayukta upadarśanalakṣaṇasthaḥ ।
naiva kriyāphalamapīṣadavekṣate sa
svānandasāndrarasapānasumattacittaḥ ॥

He does not direct the sense-organs to their objects, nor does he detach them from these, but he remains like, an indifferent onlooker. His mind being drunk with 'wine', of Bliss of the Self, he holds not the least regard, for the fruits of action.

பேதமி லகண்டா நந்தப் பெயர்பெறுஞ் சுதைநி நைந்த
போதமாம் பிரம மென்னும் பூரணச் சித்து வின்க
ணைதுதான் றள்ளத் தக்க தேதுதான் கூட்டத் தக்க
தேதுதான் வேறா கின்ற தேதுதான் விருத்த மந்தோ. 553

பேதமில் அகண்டாநந்தப், பெயர் பெறுஞ், சுதை நிறைந்த,
போதமாம் பிரமம் என்னும், பூரணச் சிந்துவின் கண்
ஏதுதான் தள்ளத் தக்கது ஏது தான், கூட்டத் தக்கது
ஏதுதான், வேறாகின்றது ஏதுதான், விருத்தம் அந்தோ. 553

பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கும் கர்மாவினால் ஏற்படுத்தப்படும்.
வாஸனைகளால், ஜீவன் முக்தனுடைய சரீரம், ஸம்ஸாரத்தில்,
இருப்பவன் போலவே, அனுபவங்கள் விஷயத்தில் சேஷ்டிக்கும்.
ஆனால், அந்த ஞானி, தான் மாத்திரம் இந்த அனுபவத்தில்
வெறுமனே, சம்பந்தப் படாமலே, பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற
சட்சியைப் போலவும், உண்டாவது, மாறுதலடைவது, என்ப
தொன்றும் இல்லாமல் இருந்து வருகிறார்.

554

लक्ष्यालक्ष्यगतिं त्यक्त्वा यस्तिष्ठेतकेवात्मना ।
शिव एव स्वयं साक्षादयं ब्रह्मविदुत्तमः ॥

lakṣyālakṣyagatim tyaktvā yastiṣṭhetkevalātmanā ।
śiva eva svayaṁ sākṣādayaṁ brahmaviduttamaḥ ॥

He who has renounced the anxiety, to reach the Goal, and never to deviate from it, and lives as the Absolute Atman, indeed, he is Siva himself, the best among the knowers of Brahman.

பிரமமா சாக ரத்திற் பிறிதினை வொன்றுங் காணேன்
 பிரமமா சாக ரத்திற் பிறிதினை யொன்றுங் கேளேன்
 பிரமமா சாக ரத்திற் பிறிதேது மறிகி லேனியான்
 பிரிமவா நந்த மாகப் பிரிவற விருக்கின் றேனே. 554

பிரம, மா * சாகரத்திற், பிறிதினை, ஒன்றுங் காணேன்
 பிரம, மா சாகரத்திற், பிறிதினை, ஒன்றுங் கேளேன்
 பிரம, மா சாகரத்திற், பிறிது ஏதும் அறிகிலேன் யான்,
 பிரம, மா ஆநந்தமாகப், பிரிவற இருக்கின்றேனே.
 (* கடல்) 554

தன்னுடைய ஸ்வரூபானந்தத்தின், உத்தமமான ரஸத்தை,
 பானம் செய்வதினால், நன்கு, அதிலேயே ஈடுபட்ட மனதுடைய
 வரும், பக்கத்தில் இருந்து பார்க்கும் தன்மையிலேயே,
 இருக்கிறவருமான, இந்த முக்தர், விஷயங்களில் கர்மேந்திரியங்
 களையோ, ஞானேந்திரியங்களையோ ஏவுவதே கிடையாது.
 விஷயங்களை நோக்கி, இந்திரியங்கள் போகாமல் தடுப்பதும்
 கிடையாது. அவர், கொஞ்சம் கூட, கர்மாவின் பலனை
 விரும்புவதே கிடையாது.

அவர், எப்பொழுதுமே, பிரஹ்மமாகவே இருந்த போதிலும்,
 இப்பொழுது உபாதிகளின் ஸம்பந்தம் விலகி விட்டபடியால்,
 சுத்த பிரஹ்மமாகவே இருந்து வருகிறார் என்கிறார்.

555

जीवन्नेव सदा मुक्तः कृतार्थो ब्रह्मवित्तमः ।
 उपाधिनाशद्ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येति निर्द्वयम् ॥

jīvanneva sadā muktaḥ kṛtārtho brahmavittamaḥ ।
 upādhināśadbrahmaiva san brahmāpyeti nirdvayam ॥

The perfect knower of Brahman, becomes eternally free, even in
 this life, and is fulfilled, he merges with, the nondual Brahman -

which he had been all along, - through the destruction of his limitations.

தேசிக ராச போற்றி தெரிந்துள பெரியோய் போற்றி
பாசமற் றவனே போற்றி பரமவுத் தமனே போற்றி
யேசிலா வேக விற்ப விரதமா முருவே போற்றி
மாசிலா விபுவே போற்றி மாவருட் கடலே போற்றி. 555

தேசிக ராச போற்றி, தெரிந்துள பெரியோய், போற்றி,
பாசம் அற்றவனே போற்றி, பரமம் உத்தமனே, போற்றி,
ஏசிலா, ஏக விற்ப விரத, மா உருவே, போற்றி,
மாசிலா விபுவே போற்றி, மா அருட் கடலே, போற்றி. 555

பிரம்ம லோகம். முதலிய, குறிப்பான போகும் இடத்தையும்,
நரகம், மறு பிறப்பு முதலிய, உத்தேசமில்லாத போகும்
இடத்தையும் விட்டு விட்டு, எவர் எங்கேயும் போவது கிடையாத,
சுத்தமான, ஆதம் ஸ்வரூபமாகவே இருப்பாரோ, இந்த பிரஹ்ம
வித்து சிரேஸ்டர். தானே, தேரில், மங்கள ரூபியான, பிரம்மமே
தான்.

556

43. விதேஹ முக்தி

शैलूषो वेषसद्भावाभावयोश्च यथा पुमान् ।
तथैव ब्रह्मविच्छेष्टः सदा ब्रह्मैव नापरः ॥

śailūṣo veśasadbhāvābhāvayośca yathā pumān ।
tathaiiva brahmavicchreṣṭhaḥ sadā brahmaiva nāparaḥ ॥

Just as an actor, whether he wears the dress of his role or not, is
always a man, so too, the perfect knower of Brahman, is always
Brahman and nothing else.

நின்னுடைக் கடாட்ச மாகு நெருங்கிய நிலவி னாலே
 யென்னுடைப் பவதா பத்தா லெய்திய துன்ப நீங்கி
 யுன்னிய வகண்டா னந்த வுண்மையா மான்ம ரூப
 மன்னி நான் கணநேரத்தின் மகத்துவ மடைந்தே னந்தோ.

556

நின்னுடைக் கடாட்சம் ஆகும், நெருங்கிய நிலவினாலே,
 என்னுடைப், பவ தாபத்தால் எய்திய, துன்ப நீங்கி,
 உன்னிய அகண்டானந்த உண்மையாம், ஆன்ம ரூபம்,
 மன்னி, நான், கண நேரத்தின், மகத்துவம் அடைந்தேன், அந்தோ.

556

ஐவித்திருக்கும் போதே, எப்பொழுதும், உபாதிகளின்
 ஸம்பந்தத்தில் இருந்து, விடுபட்டவராய், பரம புருஷார்த்தை,
 அடைந்தவராய் உள்ள, பிரஹ்மவித் சிரேஷ்டர், முன்னாலும்,
 பிரஹ்மமாகவே இருந்து கொண்டு, ஸம்பந்தம், விலகிற்று என்று
 மாத்திரம் இல்லாமல், உபாதிகள், நாசத்தையே அடைந்து
 விட்டால் இரண்டற்ற, சுத்தப் பிரமத்தையே அடைந்து அதில்,
 லயம் அடைந்து ஒன்றாகி விடுகிறார்.

முன்னாலேயும், பிரமம் தான். பின்னாலேயும் பிரமம் தான்
 என்றிருக்க முடியுமா? அப்படியானால், முன், பின் என்ற
 வியவகாரம், எப்படி நியாயமாகும்? என்றால், திருஷ்டாந்தம்
 சொல்லி, சமாதானம் சொல்கிறார். ஒருவன், ஸ்திரீ வேஷம்
 போட்டுக் கொண்டு, நடித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்திலும்,
 வேஷத்தைக் கலைத்து விட்ட சமயத்திலும், வாஸ்தவத்தில்,
 புருஷன் தானே என்கிறார்.

557

यत्र क्वापि विशीर्णं सत्पार्श्वमिव तरोर्वपुः पततात् ।
 ब्रह्मीभूतस्य यतेः प्रागेव तच्चिदग्निना दग्धम् ॥

yatra kvāpi viśīrṇaṁ satpārśvamiva tarorvapuḥ patatāt ।
 brahmībhūtasya yateḥ prāgeva taccidagninā dagdham ॥

The body of a Sanyasin, who has realised Brahman, may wither and fall anywhere, like the leaf of a tree; (it matters not) for it has already been burnt, in the fire of Knowledge.

நாதனின் அருளி னாலே நவில்பவ நக்க ரத்தின
பீதியை விடுத்தோ னானேன் பேற்றினைப் பெற்றே னானே
னோதருந் தன்ய னானே னுள்ள பூரணமே யானேன்
சோதியாய் நித்யா னந்த சொரூபமே யானே னந்தோ. 557

நாதரின் அருளினாலே, நவில் பவ நக்கரத்தின்,
பீதியை விடுத்தோன் ஆனேன், பேற்றினைப் பெற்றேன், ஆனேன்
ஓதருந், தன்யனானேன், உள்ள பூரணமே ஆனேன்,
சோதியாய், நித்தியானந்த சொரூபமே ஆனேன், அந்தோ. 557

வேஷம் தரிப்பவன், வேஷம் இருக்கும் நிலை, இல்லாத நிலை,
இரண்டிலுமே, எப்படி புருசன் தானோ, அப்படியே, பிரம்ம
வித்துவ சிரேஷ்டர் எப்பொழுதும், வேஷம் போலுள்ள, உபாதி
இருந்தாலும், இது விலகிவிட்டாலும், பிரம்ம தான் வேறில்லை.

ஆகையால், பிராரப்த கர்மா முடிந்து, சரீரமும் போய்
விட்டால், அதனால், ஞானிக்கு எவ்வித மாறுபாடும் ஏற்படுவ
தில்லை. உலர்ந்த சருகு, கீழே விழுந்து விட்டால், மரத்திற்கு
என்ன பாதகம் என்று, ஐந்து சுலோகங்களில் எடுத்துச்
சொல்கிறார்.

558

सदात्मनि ब्रह्मणि तिष्ठतो मुनेः
पूर्णाऽद्वयानन्दमयात्मना सदा ।
न देशकालाद्युचितप्रतीक्षा
त्वह्मासविट्पिण्डविसर्जनाय ॥

sadātmani brahmaṇi tiṣṭhato muneḥ
pūrṇā'dvayānandamayātmanā sadā ।
na deśakālādyucitapratikṣā
tvānmāmsavitṭpiṇḍavisarjanāya ॥

The sage, who is firmly established in the eternal Reality, Brahman, as infinite, non-dual Bliss, depends, not on the usual consideration of place, time etc. for giving up this bundle of skin, flesh and filth.

சங்கமும் விட்டோ னானேன் சரீரமு மற்றோ னானேன்
லிங்கமு மற்றோ னானேன் லீனமா மனத்த னானேன்
தங்கள வற்றோ னானேன் தாபமும் விட்டோ னானேன்
பங்கமில் புராண னானேன் பரமநின் னருளி னாலே. 558

சங்கமும் விட்டோன் ஆனேன், சரீரமும் அற்றோன் ஆனேன்,
லிங்கமும் இற்றோனான் ஆனேன், லீனமா மனத்தன் ஆனேன்,
தங்களவு அற்றோன் ஆனேன், தாபமும் விட்டோன் ஆனேன்,
பங்கமில் புராணன் ஆனேன், பரம, நின் அனருளினாலே. 558

எங்கேயாவது சிதறிப் போன இலை, மரத்திற்கு எப்படியோ,
அப்படியே தான், பிரமமாகி விட்ட சன்னியாசியினுடைய சரீரமும்
விழுவதினால். ஏனென்றால், விழுவதற்கு முன்னமேயே, அந்த
சரீரம், ஞானமாகிற தீயினால் எரிக்கப்பட்டு விட்டது.

உத்தராயணம், சுக்ல பட்சம், பகல் முதலிய காலங்களிலும்,
காசி முதலிய சேத்திரங்களிலும், சரீரத்தை விடுவது சிலாக்கியம்,
என்றும் சொல்லப்படுகிறது என்றால், அந்த நியமங்கள் எல்லாம்,
பிரஹ்ம வித்திற்குக் கிடையாது என்கிறார்.

559

देहस्य मोक्षो नो मोक्षो न दण्डस्य कमण्डलोः ।
अविद्याहृदयग्रन्थिमोक्षो मोक्षो यतस्ततः ॥

dehasya mokṣo no mokṣo na daṇḍasya kamaṇḍaloḥ ।
avidyāhṛdayagranthimokṣo mokṣo yatastataḥ ॥

For, giving up the body, or the staff or the water bowl is not liberation; liberation is the sundering of the heart's knots, which are constituted of ignorance.

கத்ருபோக் துருத்து வங்கள் கற்பித விகார மியாவு
நித்தமு மற்று நின்ற நிட்கிரிய சொருப மாணேன்
சுத்தசிற் சொருப மாணேன் சுத்தகே வலமு மாணே
னித்தநற் சிவமே யானே நிமில நின்னருளி னாலே. 559

கத்ருது, போக்குதுருத் துவங்கள், கற்பித விகாரம் யாவும்,
நித்தமும் அற்று, நின்ற, நிட்கிரிய சொருபம் ஆனேன்,
சுத்த சிற் சொருபமானேன், சுத்த கேவலமும் ஆனேன்,
நித்த, நற் சிவமே ஆனேன், நிமில நின் அருளினாலே. 559

சத் ஸ்வரூபமான பிரமத்தினிடத்தில், நிறைந்த, இரண்டற்ற,
ஆனந்த மயமான, ஆத்ம ஸ்வரூபமாகவே, எப்பொழுதும்
இருந்து வரும் ஞானிக்கு, தோல், மாமிஸம், மலம் அடங்கிய,
இந்த ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டு விடுவதற்கு இடம், சமயம்
முதலிய, உசிதமான அம்சங்களை எதிர் பார்ப்பது தேவையில்லை.

560

कुल्यायामथ नद्यां वा शिवक्षेत्रेऽपि चत्वरे ।
पर्णं पतति चेत्तेन तरोः किं नु शुभाशुभम् ॥

kulyāyāmātha nadyām vā śivakṣetre'pi catvare ।
parṇam patati cettena taroḥ kiṁ nu śubhāśubham ॥

If a leaf falls, in a stream or a river, in a place consecrated to Siva,
or at a crossroad, what good or evil will it bestow upon the tree?

கத்துரு போக்கு ருக்குங் காண்பவன் கேட்போ னுக்கு
மெத்தவுஞ் சொல்வோ னுக்கு மேலதாஞ் சொருப மாணே

னித்தநிட் கிரிய மாகி நிரம்பியோ ரெல்லை யற்ற
வத்தமில் புராண மான வசங்கசிற் சொருப மானேன். 560

கத்துரு, போக்குருக்குங், காண்பவன், கேட்போனுக்கு,
மெத்தவுஞ் சொல்வோனுக்கு, மேலதாஞ் சொருபமானேன்,
நீத்த நீட்கிரியமாகி, நிரம்பியோர் எல்லை அற்ற,
அத்தம் இல், புராணமான, அசங்க, சிற் சொருபமானேன். 560

எதினால், அவித்யையினால் ஏற்படும், இருதயத்திலுள்ள முடிச்சு
விட்டுப் போவது தான் மோட்சமோ அதினால் தேகம் விலகி
விடுவது, மோட்சமாகாது தண்டத்தையோ, கமண்டலுவையோ
விட்டு விடுவதும் மோட்சமாகாது.

561

पुष्पस्य पुष्पस्य फलस्य नाशवद्
देहेन्द्रियप्राणधियां विनाशः ।
नैवात्मनः स्वस्य सदात्मकस्या-
नन्दाकृतेर्वृक्षवदस्ति चैषः ॥

patrasya puṣpasya phalasya nāśavad
dehendriyaprāṇadhiyām vināśaḥ ।
naivātmanah svasya sadātmakasyā
nandākṛtervrkṣavadasti caiśaḥ ॥

Like the destruction of a leaf, flower or fruit (to a tree), is the destruction of the body, sense-organs, pranas and intellect; the atman, the eternal Reality, is never affected. It is the embodiment of Bliss, which is one's Real Nature, and exists like the tree.

தெரிந்திடும் பொருணானன்று தெரிந்திடாப் பொருணானன்று
விரிந்துள விலைக ளெல்லாம் விளக்கிநற் சுத்த மாகி
நிரந்தர மாக வெங்கு நிரம்பியுள் வெளிக ளின்றிப்
பொருந்திய வகண்டா நந்த போதமாம் பிரம மேநான். 561

தெரிந்திடும் பொருள், நான் அன்று, தெரிந்திடப் பொருள், நான் அன்று
 விரிந்துளவைகள் எல்லாம் விளக்கி, நற் சுத்தமாகி,
 நிரந்தரமாக, எங்கும் நிரம்பி, உள், வெளிகள் இன்றிப்,
 பொருந்திய அகண்டாநந்த போதமாம், பிரமமே நான். 561

இலையானது, வாய்க்காலிலோ, அல்லது நதியிலோ தானேயோ,
 சிவனுடைய கோயிலிலோ, அல்லது மங்களமான பிரதேசத்திலோ,
 நான்கு தெருக்கள் கூடும் சந்தியில் தானோ, விழுந்து
 விட்டதேயானால், அதினால், அப்படி விழுந்ததினால், மரத்திற்கு,
 நல்லது, கெட்டது என்பது ஏதேனும் உண்டா?

562

प्रज्ञानं इत्यात्मलक्षणं सत्यसूचकम् ।
 अनूद्यौपाधिकस्यैव कथयन्ति विनाशनम् ॥

prajñānaghana ityātmalakṣaṇam satyasūcakam ।
 anūdyaupādhikasyaiva kathayanti vināśanam ॥

‘The embodiment of consciousness’ - in these words, the scriptures
 indicate the nature of the Self, establish its Reality, and voice the
 destruction of, apparent conditionings only.

பகருமோ ருவகை யின்றிப் பழைமையா யாதி யின்றி
 யகமிது வதுவென் றிவ்வா றாகிய விகற்ப மின்றிச்
 சுககன வடிவ மாகிச் சுத்தசித் துருவ மாகி
 நிகழுநித் தியவ கண்ட நின்மலப் பிரம மேநான். 562

பகரும், ஓர் உவகை இன்றிப், பழைமையாம் வாதி இன்றி,
 அகமிது, அதுவென்று, இவ்வாறாகிய, விகற்பம் இன்றிச்,
 சுக கன வடிவமாகிச், சுத்த சித்துருவமாகி,
 நிகழும், நித்திய, அகண்ட, நின் மலப் பிரமமே, நான். 562

இலைக்கோ, பூவிற்கோ, பழத்திற்கோ, நாசம் எப்படியோ அதைப் போலவே தான், தேஹம், இந்திரியங்கள், பிராணன், புத்தி, இவைகளுடைய நாசமும், என்றைக்கும் இருப்பதான, ஸ்வருபத்தை உடைய, தன்னுடைய ஆனந்த ஸ்வரூபமான, ஆத்மாவிற்கு, நாசமே கிடையாது. இவர், இலை முதலியது, உதிர்ந்த மரம் எப்படி, அவைகள் உதிர்ந்ததினால் பாதிக்கப் படவில்லையோ, அதைப் போல இருந்து வருகிறார்.

563

अविनाशी वा अरेऽयमात्मेति श्रुतिरात्मनः ।
प्रब्रवीत्यविनाशित्वं विनश्यत्सु विकारिषु ॥

avināśī vā are'yamātmēti śrutirātmanah ।
prabravītyavināśitvaṁ vinaśyatsu vikāriṣu ॥

'Immortal is this atman, my dear' - this passage, from the scriptures, speaks of the Immortal in the midst of things finite and subject to modification.

பரவிய வயனு மானேன் பரித்திடு மரியு மானே
னிருமைதீர் சிவனு மானே னீசனு நானே யானே
னருளுநற் சிவனு மானே னகிலமு நானே யானேன்
கருணைவா ரிதியே யுன்றன் கரையிலா வருளி னாலே. 563

பரவிய, அயனுமானேன், பரித்திடும் அரியும் ஆனேன்,
நிருமை, தீர் சிவனும் ஆனேன், நீசனும், நானே ஆனேன்,
அருளும், நற் சிவனும் ஆனேன், அகிலமும், நானே ஆனேன்,
கருணை வாரிதியே, உன்றன், கரையிலா அருளினாலே. 563

பிரக் ஞானம் என்று வாஸ்தவத்தைக் குறிக்கும், ஆத்மாவின் லட்சணத்தை, அனுவதித்து, திரும்பச் சொல்லி, உபாதியோடு கூடியதிற்கு தான், நாசத்தை வேதங்கள் சொல்கின்றன.

564

पाषाणवृक्षतृणधान्यकङ्कुराद्या
दग्धा भवन्ति हि मृदेव यथा तथैव ।
देहेन्द्रियासुमन आदि समस्तदृश्यं
ज्ञानाग्निदग्धमुपयाति परात्मभावम् ॥

pāṣāṇavṛkṣatṛṇadhānyakāṇḍakārāḍyā
dagdhā bhavanti hi mṛdeva yathā tathaiiva ।
dehendriyāsūmana ādi samastadr̥śyaṁ
jñānāgnidagdhāmupayāti parātmabhāvam ॥

Just as stone, tree, straw, grain, husk, etc. are reduced to ashes, when burnt, so too, the whole objective universe, comprising the body, sense-organs, Pranas, mind etc. are reduced to the supreme self, when burnt in the fire of Knowledge.

பரசக சீவ ரானேன் பரசக சீவ ரற்ற
வொருசிதா காச மான வருவமாம் பிரம மானேன்
சருவசான் றாகி நின்ற சந்தத போத மானே
நிருமல நிரகங் கார நிருமல சொருப மானேன். 564

பர சக சீவரானேன், பர சக சீவரற்ற,
ஒரு சிதாகாசமான உருவமாம், பிரமமானேன்,
சருவ சான்றாகி, நின்ற, சந்தத போதமானேன்,
நிருமல, நிர் அகங்கார, நிரு மல சொருபம், ஆனேன். 564

‘விநாசம் இல்லாதது இந்த ஆத்மா’, என்று, வேதமானது, பிருக தாரண்யக உபநிஷத் கூறுகிறது. மாறுதலடையும் பதார்த்தங்கள் எல்லாம், நாசம் அடைந்து வருகையில், ஆத்மாவிற்கு மாத்திரம், நாசமற்றிருக்கும் தன்மையை சொல்கிறது.

பிருக தாரண்யக உபநிசத்தில், 4-வது அத்தியாயத்தில், மைத்ரேயீ பிராஹ்மணத்தில் (4-5-13) இரு மந்திரங்களின் கருத்து, இரு சுலோகங்களால் கூறப்படுகிறது. நீரில் தோன்றும் சிறு குமிழி, சிறுது காலம், தனிப் பொருளாகத் தோன்றினாலும், பிறகு, நீருடன் சேர்ந்து, ஒன்றாகக் கலந்து, நீராகவே ஆகி விடுகிறது. தண்ணீரில் காணும், பிரதி பிம்பம், தண்ணீர் வற்றியதும் மறைந்து, ஆகாசத்திலுள்ள சந்திரன் தான் தெரிகிறது. இது போல, வேறு அம்சத்தின், கலப்பில்லாமல், ஞான ஸ்வரூபமாக மட்டும் உள்ள ஆத்மா, சரீரம், இந்திரியம், முதலான உபாதிகளால், தனியாகக் கிளம்பி, அவ் உபாதிகள், அழியும் பொழுது, அதை ஒட்டி ஆத்மாவும் நாசம் அடைகிறது. இம் மந்திரத்தினால், ஆத்மாவுக்கு நாசமுண்டு என எண்ணி விடுவான் என்பதற்காகத் தான், அடுத்த மந்திரம், ஆத்மாவுக்கு விகாரமோ, நாசமோ ஒன்றும் கிடையாது என்று சொல்கிறது. ஞான ஸ்வரூபமான பிரஹ்மம், சரீரங்களாகிற உபாதிகளால், வேறாகவும், பலவாகவும் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. தத்துவ ஞானத்தால் உபாதிகள், இங்கு, உபாதிகளுக்கு நாசமே தவிர, ஆத்மாவுக்கு நாசமில்லை. உபாதி, நாசத்தால் வேறான தோற்றம் தான் மறைந்து, ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு, எக் காலமும் நாசமுமில்லை.

ஆத்மாவைத் தவிர, மற்ற பதார்த்தங்கள் நாசம் அடைந் தாலும், வேறு எங்கேயோ லயமாகி விடுகின்றன என நினைக்க வேண்டாம். அவைகளும், ஆத்மாவிடத்தில் தான் லயம் அடைகின்றன.

565

विलक्षणं यथा ध्वान्तं लीयते भानुतेजसि ।
तथैव सकलं दृश्यं ब्रह्मणि प्रविलीयते ॥

vilakṣaṇam yathā dhvāntam liyate bhanutejasi ।
tathaiva sakalam drśyam brahmaṇi praviliyate ॥

Just as darkness - which is distinctly different from sunlight- vanishes in the sun's effulgence, so too, this entire objective universe, vanishes into Brahman.

சகலபூ தத்தி டத்துஞ் சார்ந்துள சாட்சி யானே
னகிலமாஞ் சகத்தி னுக்கு மமரதிட் டான மானே
னெகு துமுன்போகம்போக்தா வீதெனவேறாய்த் தோன்றிற்
றகுதெலா மின்று நானே யாகினே னந்தோ வந்தோ. 565

சகல பூதத்திடத்துஞ், சார்ந்துள சாட்சியானேன்,
அகிலமாஞ் சகத்தினுக்கு, அமர அதிட்டானம் ஆனேன்,
அஃகுது முன், போகம், போக்தா, ஈதென, வேறாய்த் தோன்றிற்,
தகுது, எல்லாம் இன்று, நானே ஆகினேன் அந்தோ அந்தோ. 565

கல், மரம், புல், தானியம், பாய், வஸ்திரம், முதலியவை,
எரிக்கப்பட்ட தேயானால் மண்ணாகவே எப்படி ஆகி விடுகின்றன
என்பது பிரஸித்தமோ அப்படியே, தேகம், இந்திரியங்கள்,
பிராணன், மனது முதலிய எல்லா திருச்சிய பதார்த்தமும்
ஞானமாகிய அக்னியினால் எரிக்கப்பட்டு, பரமாத்மாவாக
இருக்கும் தன்மையையே அடைந்து விடுகிறது.

566

घटे नष्टे यथा व्योम व्योमैव भवति स्फुटम् ।
तथैवोपाधिविलये ब्रह्मैव ब्रह्मवित्स्वयम् ॥

ghaṭe naṣṭe yathā vyoma vyomaiva bhavati sphuṭam ।
tathaihopādhivilaye brahmaiva brahmavitsvayam ॥

Just as, when a pot is broken, the pot-space becomes, the limitless space, so too, when the conditionings are destroyed, the knower of Brahman becomes, Brahman Itself.

அகலுமா நந்த சித்து வாகிய வென்னி டத்திற்
பகுதியாம் வாயு வின்றன் பலவிதச் சலனத் தாலே
வெகுவித ஞால மாகும் விசித்திர வலைக டோன்றி
யகுதுக ளடங்கினாலு மாகுவ தெனக் கொன் றில்லை. 566

அகலும், ஆநந்த சித்துவாகிய, என்னிடத்திற்,
* பகுதியாம், வாயுவின் தன் பல விதச் சலனத்தாலே,
வெகு வித ஞாலமாகும், விசித்திர அலைகள் தோன்றி,
அகுதுகள் அடங்கினாலும் ஆகுவது எனக்கு ஒன்றில்லை.

(* மாயையாகிய)

566

இருட்டானது, பிரகாசத்திற்கு, நேர்மாறாக இருந்த போதிலும்,
சூரியனுடைய பிரகாசத்தில், எப்படி லயம் அடைந்து விடுகிறதோ,
அப்படியே, எல்லா திருச்சியமும், திருக்காகிற பிரமத்திற்கு,
நேர் மாறாக இருந்தாலும், பிரமத்தில் நன்கு லயம் அடைந்து
விடுகிறது.

567

क्षीरं क्षीरे यथा क्षिप्तं तैलं तैले जलं जले ।
संयुक्तमेकतां याति तथाऽऽत्मन्यात्मविष्णुनिः ॥

ksīraṁ kṣīre yathā kṣiptaṁ tailaṁ taile jalaṁ jale ।
saṁyuktamekatāṁ yāti tathā”tmanyātmavinmuniḥ ॥

Just as, milk poured into milk, oil into oil and water into water,
each becomes united, and one so too, he who has realised the
Atman, becomes one with the atman.

உலகர்க ளநாதி யாக வுற்றதம் மத்தி யாச
நிலைமையா நிருவி கற்ப நிட்கள வடிவா மென்னிற்
பலவிதத் தூல மாதிப் பகுப்பினைக் கற்பிக் கின்றார்
கலைகணங் கற்ப மாதி கான்மிசைக் கற்பிப் பார்போல். 567

உலகர்கள், அநாதியாக உற்ற, தம் * அத்தியாசம்
நிலைமையாம், நிருவிகற்ப, நிட்கள வடிவாம், என்னிற்,
பல விதத் துலம், ஆதிப் பகுப்பினைக், கற்பிக்கின்றார்,
கலை கணங் கற்பமாதி, ** கான்மிசைக் கற்பிப்பார் போல்.
(* பிராந்தி, ** காலத்தின் கண்)

567

குடம், நாசம் அடைந்து விட்டால், ஆகாசம் என்பது, எப்படி
நன்றாக, மஹா ஆகாசமாகவே ஆகி விடுகிறதோ, இருந்து
விடுகிறதோ, அதைப் போலவே, சரீரம் முதலிய உபாதிகள்,
லயம் அடைந்துவிட்டால் பிரம்மத்தை அறிந்தவர், தானே,
பிரம்ம தான்.

பால், பாலிலும்; எண்ணெய், எண்ணெய்யிலும்; ஐலம்,
ஐலத்திலும் விடப்பட்டால், எப்படி, ஒன்று சேர்ந்து கொண்டு,
ஒன்றாய் இருக்கும் தன்மையை அடைகிறதோ, அப்படியே,
ஆத்மாவை, அறிந்த ஞானி, ஆத்மாவில் கலந்து, ஒன்றாக
ஆகி விடுகிறார்.

கடோபநிஷத்தில் (4-15) சுத்தமான நீர், சுத்தமான நீருடன்
கலந்து, ஒன்றாவது போல், ஆத்மா ஞானத்தினால், பிரமத்துடன்,
ஒன்றாகக் கலந்து விடுகிறது, என்று கூறப்படுகிறது.

569

सदात्मैकत्वविज्ञानदग्धाविद्यादिवर्ष्मणः ।
अमुष्य ब्रह्मभूतत्वाद् ब्रह्मणः कुत उद्भवः ॥

sadātmaikatvavijñānadagdhāvidyādivarṣmaṇaḥ ।
amuṣya brahmabhūtatvād brahmaṇaḥ kuta udbhavaḥ ॥

By realised the oneness of the Jeeva and Brahman, his bodies (gross, subtle and causal), consisting of ignorance etc. are burnt and he becomes Brahman itself; how can Brahman (the unborn), ever have rebirth?

பரவிய வாகா சம்போற் பற்பல விகற்ப மற்றே
 னிரவிபோல் விளக்கப்பட்ட தெவையி னும் வேறா கின்றே
 னுரவிய வரைபோ லென்று மூன்றிநிச் சலனா கின்றேன்
 கருதிய வாரி பொலோர் கரையுமே யற்றோ னானேன். 569

பரவிய, ஆகாசம் போற், பற்பல விகற்பம் அற்றே,
 இரவி போல், விளக்கப் பட்டது எவையினும் வேறாகின்றேன்,
 உரவிய வரை போலன்று, ஊன்றி நிச்சலனாகின்றேன்
 கருதிய வாரி போல், ஓர் கரையுமே அற்றோன், ஆனேன். 569

இவ்விதமாக, தோஷமற்று, ஒன்றாகவே இருக்கும், தன்மையும்,
 ஸத்தாக மாத்திரம் இருக்கும் தன்மையுமான, துண்டு படாத,
 பரிபூர்ணமான பிரமமாய் இருக்கும் ஸன்னியாசி மறுபடியும்,
 சம்சாரத்திற்கு திரும்புவதில்லை.

570

मायाक्लृप्तौ बन्धमोक्षौ न स्तः स्वात्मनि वस्तुतः ।
 यथा राज्ञौ निष्क्रियायां सर्पाभ्यासविनिर्मा ॥

māyākṛptaṁ bandhamokṣau na staḥ svātmani vastutaḥ ।
 yathā rajjau niṣkriyāyām sarpābhāsavinirgamau ॥

Maya-conjured up bondage, and liberation do not really exist, in the Reality, One's Self, just as the appearance, and disappearance of the snake are not in the rope, which undergoes, no change.

பூதவா காச மேகப் புணர்ப்பினை யடையாதேபோற்
 போதமா நானுந் தேகப் புணர்ப்பினை யடைய வில்லை
 யாதலாற் றேக தர்ம மாகிய நனாக்க னாவு
 மேதமாந் துயிலு மென்று மேகமா மெனக்கு முண்டோ. 570

பூத ஆகாச, * மேகப் புணர்ப்பினை, அடையாதே போற்
போதமா நானுந் தேகப் புணர்ப்பினை, அடைய வில்லை
ஆதலாற், தேக தர்மமாகிய, நனாக் கனாவு,
ஏதமாந், துயிலும் என்று, ஏகமாம் எனக்கு உண்டோ.
(* மேகத்தின் சம்பத்தினை)

570

சத்தாகிய, பிரமமும், ஆத்மாவும் ஒன்று தான் என்ற அனுபவ
ஞானத்தினால், எரிக்கப் பட்டு விட்ட, அவித்யை முதலான
சரீரத்தை உடைய இவருக்கு, பிரம்மமாய் இருக்கும் தன்மை
ஏற்பட்டு விட்டால் தான் பிரம்மத்திற்கு உற்பத்தி, மறுபடியும்
சம்சாரத்திற்கு வருவது எப்படி இருக்க முடியும்.

571

आवृतेः सदसत्त्वाभ्यां वक्तव्ये बन्धमोक्षणे ।
नावृतिर्ब्रह्मणः काचिदन्याभावादनावृतम् ।
यद्यस्त्यद्वैतहानिः स्याद् द्वैतं नो सहते श्रुतिः ॥

āvṛteḥ sadasattvābhyāṁ vaktavye bandhamokṣaṇe ।
nāvṛtirbrahmaṇaḥ kācidanyābhāvanāvṛtam ।
yadyastyadvaitahāniḥ syād dvaitam no sahate śrutiḥ ॥

When there is the presence, or absence of veiling, bondage and liberation can be spoken of. There can be no veiling for Brahman as it is obvious, there being no second thing besides it. If there is, it will contradict the non-duality of Brahman; the scriptures will never suffer duality.

வாதக தேக மாகி வந்திடும் போயி டும்மற்
றேதமாங் கன்மஞ் செய்யு மெய்திய பயனைத் துய்க்குஞ்
சாதமே முதல்வி காரஞ் சார்ந்திடு மாத லாலே
போதமா நான்கு லக்கோ போலநிச் சலனே யென்றும். 571

* வாதக, தேகம் ஆதி வந்திடும், போயிடும், மற்று
 ஏதமாங், கன்மஞ் செய்யும், எய்திய பயனைத் துய்க்குஞ்,
 ** சாதமே முதல், விகாரஞ், சார்ந்திடும், ஆதலாலே,
 போதமா, நான், குலக் *** கோ போல, நிச்சலனே என்றும்.
 (* கேடுறு ** பிறத்தல் முதலிய *** பர்வதம்)

571

பந்தம், மோட்சம் இரண்டுமே மாயையினால் ஏற்பட்டவை. தன்
 ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் வாஸ்தவமாக கிடையாது. எவ்வித கிரியை
 அற்ற கயிற்றினிடத்தில், சர்ப்பத்தினுடைய தோற்றமும்,
 மறைதலும் எப்படியோ பிராந்தியினால் கல்பிக்கப்பட்டவைகள்
 தானே. வாஸ்தவம் இல்லையோ, அப்படியே தான் இங்கேயும்.

572

बन्धश्च मोक्षश्च मूषैव मूढा बुद्धेर्गुणं वस्तुनि कल्पयन्ति ।
 दृगावृत्तिं मेघकृतां यथा रवी यतोऽद्वयाऽसङ्गचिदेतदक्षरम् ॥

bandhañca mokṣaṇca mṛṣaiṣa mūḍhā
 buddherguṇaṁ vastuni kalpayanti ।
 dṛgāvṛtiṁ meghakṛtāṁ yathā ravau
 yato'dvayā'saṅgacidetadakṣaram ॥

Bondage and liberation, are attributes of the intellect, which the
 foolish superimpose upon the Reality, as the veiling of the eyes, by
 clouds is superimposed upon the sun, In fact, this Immutable
 Reality, is Absolute Knowledge, non-dual and unattached.

ஒருபகுப் பின்றி யென்று மோருரு வாமெ னக்கு
 மருவுமோர் பிரவிர்த்தி யில்லை மற்றொரு நிவிர்த்தி யில்லை
 கருதிய விண்போ லெங்குங் கலந்திடை வெளியி லாம
 லொருமையாய் நிறைந்த நானிங்குற்றதைச் செய்வோனாவேன்.

572

ஒரு பகுப் பின்றி, என்றும், ஒரு உருவாம், எனக்கு,
 மருவுமோர், பிரவிர்த்தி இல்லை, மற்றொரு நிவிர்த்தி இல்லை,
 கருதிய விண்போல், எங்கும் கலந்திடை, வெளியிலாம்,
 ஒருமையாய் நிறைந்த நான், இங்கு உற்றதைச் செய்வோன் ஆவேன்.

572

ஆவரணத்தின் மறைவில் இருப்பதினாலும், இல்லாததினாலும், பந்தம், மோட்சம் என்பது சொல்ல வேண்டும். மறைவு இருந்தால், பந்தம், மறைவு இல்லையானால் மோட்சம் என்று, பிரஹ்மத் திற்கோ, எவ்விதமான மறைவும் கிடையாது. அதை மறைக்கக் கூடியதாய், வேறு யாதொன்றுமே இல்லாத படியால், அது, மறைக்கப் படாது. அதை, மறைக்கக் கூடியதாய், ஏதும் பதார்த்தம் இருந்ததேயானால், இரண்டற்றது என்பதற்கு ஹானி ஏற்பட்டுவிடும். ஏற்பட்டுமே என்றால், இரண்டாவது இருக்கிறது, என்பதை வேதமானது, பொறுக்க மாட்டாது.

அப்படியானால், பந்தம், மோட்சம் என்ற வியவகாரம் எப்படி ஏற்பட்டது என்றால், அறியாமையினால், என்று தான் சொல்ல வேண்டும், என்கிறார்.

பந்தமும், கட்டுப்படுதலும், மோட்சமும், விடுதலையும், பொய் தான். கட்டுப்படுத்துகிற, சரீரம் முதலான, பிரபஞ்சம் பொய்யாய் இருப்பதால். ஆனாலும், அறிவற்றவர்கள் மோகத்தால் ஏற்பட்ட, கண் பார்வையின் மறைவை, சூரியனிடத்தில் மறைவு இருப்பது போல் கல்பிப்பது எப்படியோ, அப்படியே புத்தியின் தர்மத்தை, வாஸ்தவமான ஆத்மாவில் கல்பிக்கிறார்கள். ஆத்மாவில், வாஸ்தவமாக, ஒன்றும் கிடையாது. ஏனெனில், இரண்டற்றதாயும், எவ்வித ஸங்கமும் இல்லாததாயும் உள்ள, சைதன்ய ஸ்வரூபமான ஆத்மா ஒன்று தான். அதைத் தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை. அது குறைவு, நாசமில்லாதது.

574

अतस्तौ मायया क्लृप्तौ बन्धमोक्षौ न चात्मनि ।
 निष्कले निष्क्रिये शान्ते निरवद्ये निरञ्जने ।
 अद्वितीये परे तत्त्वे व्योमवत्कल्पना कुतः ॥

atastau māyayā klr̥ptau bandhamokṣau na cātmani ।
 niṣkale niṣkriye śānte niravadye nirañjane ।
 advitiye pare tattve vyomavatkalpanā kutah ॥

Therefore, bondage and liberation are conjured up, by Maya and are not in the Atman. As there can be no limitation, regarding the infinite space, how can there be any limitation regarding the supreme Reality, which is devoid of parts, devoid of activity, serene, unimpeachable, untainted and non-dual?

இந்தியஞ் சித்த மின்றி யாதொ விகார மின்றி
 வந்தவோர் வடிவ மின்றி வானென வகண்ட போதா
 நந்தமா மெனக்குப் பாவ நல்வினை யொன்று மில்லைச்
 சுந்தர வேத முந்தான் சொல்வதிப் படியே யன்றோ. 574

இந்தியஞ் சித்தம் இன்றி, யாதொர் விகாரம் இன்றி,
 வந்த ஓர் வடிவம் இன்றி, வானென அகண்ட போதா,
 ஆநந்தமாம், எனக்குப், பாவ நல் வினை, ஒன்றும் இல்லைச்,
 சுந்தர வேதமுந் தான், சொல்வது, இப்படியே அன்றோ. 574

வாஸ்தவமாய் உள்ள வஸ்து விஷயத்தில் இருக்கிறது என்ற, எண்ணம் எதுவோ, 'இல்லை' என்ற எண்ணம் எதுவோ, இந்த இரண்டு குணங்களும், புத்தியைச் சேர்ந்தவைகளே, நித்தியமாய் உள்ள வஸ்துவைச் சேர்ந்தவை ஆகாது.

575

न निरोधो न चोत्पत्तिर्न बद्धो न च साधकः ।
न मुमुक्षुर्न वै मुक्त इत्येषा परमार्थता ॥

na nirodho na cotpattirna baddho na ca sādhaḥ ।
na mumukṣurna vai mukta ityeṣā paramārthatā ॥

Neither is there birth nor death, neither a bound, nor a struggling one, neither a seeker, nor a liberated one- this is the ultimate Truth.

திருசியங் கட்டு வேறாய்த் திகழ்ந்துதா சீன மாகி
நிருவிகா ரியுமே யாகி நிகழ்ந்திடுந் திருக்கா மென்னை
திருசிய தரும மொன்றுஞ் சேர்ந்திடா தோரில் லத்தின்
றருமமங் குள்ள தீபந் தன்னினைச் சாரா தேபோல். 575

திருசியங்கட்டு, வேறாய்த் திகழ்ந்து உதாசீனமாகி,
நிருவிகாரியுமே ஆகி, நிகழ்ந்திடும் திருக்காம், என்னை
திருசிய தருமம் ஒன்றுஞ், சேர்ந்திடா, ஓரில், அத்தின்
தருமம், அங்குள்ள தீபந், தன்னினைச் சாராதே போல். 575

ஆகையால், அந்த பந்தம், மோட்சம் இரண்டும் மாயையினால்,
கல்பிக்கப்பட்டவைகளே. ஆத்மாவினிடத்தில், வாஸ்தவமாகக்
கிடையாது. ஆகாசம் போல அவயவமில்லாமல், எவ்வித
கிரியையும் இல்லாமல், சாந்தமாய், எவ்வித தோஷமும்
அற்றதாய், எவ்வித அழுக்கும் அற்றதாய், மேலானதாய் உள்ள
வாஸ்தவமான பதார்த்தத்தில், கல்பனை எப்படி சத்தியம்?

மாண்டுக்கிய காரிகையில், வைத்தியப் பிரகரணம் R-32
உள்ள சுலோகத்தை பிரமாணமாகக் காட்டுகிறார்.

76. Blessed Disciple Liberated (576 - 578)

576

सकलनिगमचूडास्वान्तसिद्धान्तरूपं
परमिदमतिगुह्यं दर्शितं ते मयाद्य ।
अपगतकलिदोषं कामनिर्मुक्तबुद्धिं
स्वसुतवदसकृत्त्वा भाव्यित्वा मुमुक्षुम् ॥

sakalanigamacūdāsvāntasiddhāntarūpaṁ
paramidamatiguhyam darśitaṁ te mayādy ।
apagatakalidoṣaṁ kāmānirmuktabuddhiṁ
svasutavadasakṛttvāṁ bhāvyitvā mumukṣum ॥

Considering you, to be a seeker, after liberation, as one purged of the taints of this dark age, with mind free from desires, I have today revealed to you, again and again, as I would, to my own son, the supreme and profound secret, the innermost essence of, Vedanta, the crest of the Vedas.

சந்தத மிரவி கன்ம சாட்சியா யிருக்கின் றாற்போற் (போற்
றெந்தமா மயப்பிண் டத்தைத் தொடரன லெரிக்கின் றாற்
சந்தியி விரச்சு ரூபஞ் சர்ப்பமே யாகின் றாற்போ
லந்தமில் கூடத் தான்மா வாகிய நானு மாவேன். 576

சந்ததம், இரவி, கன்ம சாட்சியாய் இருக்கின்றாற் போல்,
எந்த மாமயப் பிண்டத்தைத், தொடரன எரிக்கின்றாற் போற்
சந்தியில், இரச்சு ரூபஞ், சர்ப்பமே ஆகின்றாற் போல்
அந்தம் இல், கூடத்து ஆன்மாவாகிய நானும், ஆவேன். 576

அடங்குவது என்பது, நாசம் கிடையாது. உண்டாகிறது, என்பதும்
கிடையாது. சம்ஸாரத்தில் கட்டுப் பட்டவன் என்பதும் கிடையாது.
அந்தக் கட்டிலிருந்து, விடுபட விரும்புவன் என்பதும் கிடையாது.

விடுபட்டவன் என்பதும் கிடையாது. என்கிற, இது தான், வாஸ்தவமான தன்மை.

இவ்விதம் பரம ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லி விட்டு, குரு நாதர், சிஷ்யனைப் பார்த்து, இதையே அநுஸந்தானம் செய்து, கொண்டிருக்கும்படிச் சொல்லித், தன் உபதேசத்தை முடிக்கிறார்.

577

इति श्रुत्वा गुरोर्वाक्यं प्रश्रयेण कृतानतिः ।
स तेन समनुज्ञातो ययौ निर्मुक्तबन्धनः ॥

iti śrutvā gurorvākyaṁ praśrayeṇa kṛtānatiḥ ।
sa tena samanujñāto yayau nirmuktabandhanah ॥

Hearing the words of the Teacher, the disciple, prostrated to him, with reverence, and obtaining his permission, went his way, freed from bondage.

ஒன்றினைச் செய்வோ னும்மற் றொன்றினைச் செய்விப்
போனும், மொன்றினைத் துய்ப்போ னும்மற் றொன்றினைத்
துய்ப்பிப் போனும், மொன்றினைக் காண்போ னும்மற் றொன்
றினைக் காண்பிப்போனும் மன்றுநான் சுயமே சோதி யாகிய
வான்மா வாவேன். 577

ஒன்றினைச் செய்வோனும், மற்று ஒன்றினைச் செய்விப்
போனும், ஒன்றினைத் துய்ப்போனும், மற்ற ஒன்றினைத்
*துய்ப்பிப் போனும், ஒன்றினைக் காண்போனும்,
மற்று ஒன்றினைக் காண்பிப்போனும், அன்று, நான்,
சுயமே, சோதியாகிய ஆன்மாவாவேன். (* அனுபவிப்போன்) 577

எல்லா வேதங்களின் மேலுள்ள பாகமான, உப நிஷத்துக்களின்,
உள் தாத்தரியமான சிந்தாந்தமாகிய ரஹஸ்யமான, உத்தமமான,
வெகுவாக மறைத்து வைக்க வேண்டியதான, இந்த தத்துவமானது,
உனக்கு, என்னால், இப்பொழுது காட்டப்பட்டது. நிகரற்றதாய்
இருக்கும், அந்தத் தத்துவத்தை, பாபத்தினால் ஏற்படும்,

ஸகல தோஷங்களும் நீங்கினவனாய், ஆசையில் இருந்து, பூராவும் விடுபட்ட புத்தியுள்ளவனாய் இருக்கும், நீ, விதேக கைவல்யத்தை விரும்பும் முமுட்சுவாய், இதை, அடிக்கடி, அனுஸந்தானம் செய்வாயாக.

578

44. முடிவுரை

गुरुरेव सदानन्दसिन्धौ निर्मग्नमानसः ।
पावयन्वसुधां सर्वां विचचार निरन्तरः ॥

gurureva sadānandasindhau nirmagnamānasah ।
pāvayanvasudhām sarvām vicacāra nirantarah ॥

And the Teacher, his mind immersed, in the Ocean of eternal Bliss, for ever wandered about, indeed, blessing the whole world.

சலித்திடு முபாதி யோடே சார்ந்தசிற் பதிபிம் பத்தி
னலைத்தலை மூட ரானோ ரு. தினுக் கயலே யான
சலித்திடா வகண்ட சித்தின் சத்ததாம் பிரமத் தின்கண்
செலுத்திநான்கர்த்தாபோக்தாசிதைந்தவரென்று சோர்வர். 578

சலித்திடும் உபாதியோடே, சார்ந்த சிற் பதி பிம்பத்தின்,
அலைத்தலை, மூடரானோன், அஃதினுக் கயலே யான
சலித்திடா அகண்ட சித்தின் சத்ததாம், பிரமத்தின் கண்
செலுத்தி, நான் கர்த்தா, போக்தா, சிதைந்தவர் என்று சோர்வர்.

578

இவ்விதம், குருவினுடைய வார்த்தையை கேட்டு விட்டு, மிகவும்
வினயத்துடன், நமஸ்காரம் செய்தவராக, அந்த குருவினால்
நன்கு அனுமதி கொடுக்கப்பட்டவராக, அந்த சிஷ்யர் ஸம்
ஸார பந்தம் விலகினவராக புறப்பட்டு விட்டார்.

77. The glory of the text-book (579 - 581)

579

इत्याचार्यस्य शिष्यस्य संवादेनात्मलक्षणम् ।
निरूपितं मुमुक्षूणां सुखबोधोपपत्तये ॥

ityācāryasya śiṣyasya saṁvādenātmalakṣaṇam ।
nirūpitaṁ mumukṣūṇāṁ sukhabodhopapattaye ॥

Thus, by means of a dialogue, between the Teacher and the disciple, the Atman has been indicated, for the easy comprehension of seekers after liberation.

பரவிய சலத்திற் கண்ட பாற்கரன் பதிபிம் பத்தின்
மருவிய தரும மியாது மற்றவற் கிலாத தேபோற்
றிரிவுறு மூபாதி சேர்ந்து திகழ்சிதா பாச தர்ம
மொருசிதா காச மான வருவமா மெனக்கு மில்லை. 579

பரவிய சலத்திற் கண்ட, * பாஸ்கரன் ** பதி பிம்பத்தின்,
மருவிய தருமம் யாதும், மற்ற அவற்கு இலாததே போற்,
திரிவுறு உபாதி சேர்ந்து, திகழ் சிதாபாச தர்மம்,
ஒரு சிதாபாசமான உருவமாம், எனக்கு இல்லை.

(* சூரியன் ** பிரதி பிம்பம்)

579

இந்த குருவும், மேலே செய்ய வேண்டிய காரியம் என்றும்
இல்லாதவராய், எப்பொழுதும் ஆனந்த ஸாகரத்தில் நன்கு
மூழ்கின மனதுள்ளவராய், பூமி எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தமாக்கிக்
கொண்டு, ஸஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

580

हितमिदमुपदेशमाद्रियन्तां
 विहितनिरस्तसमस्तचित्तदोषाः ।
 भवसुखविरताः प्रशान्तचित्ताः
 श्रुतिरसिका यतयो मुमुक्षवो ये ॥

hitamidamupadeśamādrīyāntāṁ
 vihitanirastasamastacittadoṣāḥ ।
 bhavasukhaviratāḥ praśāntacittāḥ
 śrutirasikā yatayo mumukṣavo ye ॥

May those men, appreciate this salutary teaching, who are seekers after liberation, who have cleansed themselves, of the taints of the mind, by observing the prescribed methods, who have a distaste for worldly enjoyments, who have serene minds, and who take a delight, in the scriptures.

சலத்திலோ தலத்தி லோவிச் சடமான தூல தேக
 மலைந்துதான் புரண்ட போது ம.துள தர்மந் தன்னைக்
 கலந்திடே னானியா தொன்றுங் கடத்துள தர்மந் தன்னைச்
 சலித்திடா வாகா சந்தான் சற்றுமே சாரா தேபோல். 580

சலத்திலோ, தவத்திலோ, இச் சடமான, தூல தேகம்
 அலைந்து, தான் புரண்ட போது, அஃதுள தர்மந் தன்னைக்,
 கலந்திடேன், நான், யாதொன்றுங் கடத்துள, தர்மந் தன்னைச்
 சலித்திடா, ஆகாசந்தான், சற்றுமே, சாராதே போல். 580

இவ்விதம் ஆசாரியருக்கும், சிஷ்யனுக்கும் நடந்த சம்பாசனை ரூபமாக, ஆத்மாவின் ஸவருபமானது ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து, விடுதலை அடைய விரும்புவோர்களுக்கு சுலபமாக, கிரம மன்னியில், ஞானம் ஏற்படுவதை உத்தேசித்து எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது.

மோட்சத்தில் விருப்பம் மாத்திரம் இருந்தால் போதாது. மற்ற ஸாதனங்களும் இருந்தால் தான், இவ் உபதேசம் நன்கு பிரயோஜனப்படும் என்பதை ஞாபகப்படுத்துகிறார்.

581

संसाराध्वनि तापभायुकिरणप्रोद्धतदाहव्यथा-
खिन्नानां जलकांक्षया मरुभुवि भ्रान्त्या परिभ्राम्यताम् ।
अत्यासन्नसुधाम्बुधिं सुखकरं ब्रह्मादयं दर्शय-
त्येषा शङ्करभारती विजयते निर्वाणसंदायिनी ॥

samsārādhvani tāpabhānukiraṇaprodhbhūtaḍāhavyathā
khinnānām jalakāṅkṣayā marubhuvi bhrāntyā paribhrāmyatām ।
atyāsannasudhāmbudhiṁ sukhakaram brahmādvayaṁ darśaya
tyeṣā śaṅkarabhārati vijayate nirvāṇasandāyini ॥

For those, who are afflicted, in this samsar by the burning pains, caused by the scorching sun, rays of the three-fold sorrows, (Adhyatmika, adhidaivika and adhibhautika), and those who, in delusion, roam in a desert in search of water, for them, here is the glorious message of Sankara, pointing out the Ocean of Nectar, the non-dual Brahman, within easy reach, in order to lead them liberation.

கத்துரு போக்துருத் துவங்கள் கலத்துவ சடத்து வங்கள்
பெத்தமுத் தத்து வங்கள் பெரியசா துத்து வாதி
புத்தியின் விகற்ப மன்றிப் பூரணப் பிரம மான
சுத்தவத் துவிதா கண்ட சொருபமா மெனக்கீ தில்லை. 581

கத்துரு, போக்துருத் துவங்கள், கலத்து, சடத் துவங்கள்
பெத்த, முத்த தத்துவங்கள், பெரிய * சாதுத் துவாதி,
புத்தியின் விகற்பம் அன்றிப், பூரணப் பிரமமான
சுத்த அத்துவிதா, அகண்ட சொருபமாம், எனக்கு, ஈதில்லை.
(*சாதுத் தன்மை முதலியன)

எவர்கள், முமுட்சுக்களாவும், ஸன்னியாசிகளாகவும், வேத வாக்கியங்களில், அல்லது வேதாந்த சிரவணத்தில், ரஸிக்களாகவும், எல்லாவித சித்தத்திலுள்ள, தோஷங்களையும், சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ள கர்மாக்களை அனுஷ்டித்துப், போக்கடித்தவர்களாகவும், ஸம்ஸாரத்தில் கிடைக்கக்கூடிய சுகத்தில் நோக்கமில்லாமல் திரும்பினவர்களாகவும், நன்கு அடங்கின சித்த விருத்தி உள்ளவர்களாகவும், இருக்கிறார்களோ, அவர்கள், இந்த, ஹிதமான நன்மை பயக்கும் உபதேசத்தை ஆதரிக்கட்டும். ஆதரவுடன் கேட்டு அனுஷ்டிக்கட்டும்.

* * * * *

பகுதியின் விகாரக் கூட்டம் பத்துநூ றாயிரங்
 னெகுதாது னுதித்த போது மேகசித் தாமெ னக்கிங்
 ககுதினா லானி யென்னை யமலமா மாகா சத்தின்
 முகிலினா டம்ப ரந்தான் முளைத்தலா லானியுண்டோ. 582

பகுதியின் விகாரக் கூட்டம், பத்து நூறாயிரங்,
 எகுது தான், உதித்த போதும், ஏக சித்தாம், எனக்கிங்கு
 அஃகுதினாலு, ஆனீ என்னை, அமலமாம், ஆகாசத்தின்,
 முகிலின், ஆடம்பரந்தான், முளைத்தலால், ஆனீ உண்டோ. 582

பகுதியே முதலாய்த் தூல பரியந்த மான விந்து
 வகிலமா ஞாலத் திற்கு மதிட்டான மாயி லங்கிக்
 ககனநே ராதி யந்தங் கலந்திடாச் சூக்கமாகி
 நிகழுமத் துவிதா கண்ட நின்மலப் பிரம மேநான். 583

பகுதியே முதலாய்த், தூல பரியந்தமான, விந்து
 அகிலமாம், ஞாலத்திற்கு அதிட்டானமாய் இலங்கிக்,
 * ககன நேர், ஆதி, அந்தங் கலந்திடாச் சூக்கமாகி,
 நிகழும், இத் துவிதா, அகண்ட நின்மலப் பிரமமே, நான்.
 (* ஆகாயத்தை ஒத்து) 583

உன்னிய மாயை செய்த வோர்விகற் பமுமே யின்றி
மன்னிய பிரத்திய கான்ம வடிவமாய்ப் புத்தி யாலே (த்)
யின்னதென் றுணரர வொண்ணா வின்பமாய்ச் சத்துச்சித்தாய்
துன்னுமத் துவிதா கண்ட சொருபமாம் பிரம மேநான். 584

உன்னிய, மாயை செய்த, ஓர் விகற்பமுமே இன்றி,
மன்னிய பிரத்திய, ஆன்ம வடிவமாய்ப், புத்தியாலே
இன்னதென்று உணர ஒண்ணா, இன்பமாய்ச், சத்துச் சித்தாய்,
துன்னும், அத்துவிதா, அகண்ட சொருபமாம், பிரமமே, நான். 584

சகலவா தார மாகிச் சகலசாட் சியுமே யாகிச்
சகலவா கார மாகிச் சகலபூ ரணமே யாகிச்
சகலமு மின்றித் தூய்தாய்ச் சத்துமாய்ச் சலன மற்ற
வகமிலா நிருவி கற்ப வத்வயப் பிரமமே நான். 585

சகல ஆதாரமாகிச், சகல சாட்சியுமே ஆகிச்,
சகல ஆகாரமாகிச், சகல பூரணமேயாகிச்,
சகலமும் இன்றித், தூய்தாய்ச், சத்துமாய்ச், சலனமற்ற
அகமிலா, நிருவிகற்ப, அத்வயப் பிரமமே, நான். 585

ஒருசெய லொருவி கார மொருபகிர்ப் போர்வி கற்ப
மொருவுரு வோரா லம்ப மொருவிகா ரமுமே யினறிச்
சருமமாய்ச் சருவான் மாவாய்ச்சருவமுந்தாண்டி யொன்றாய்ப்
பொருவிலா வகண்டாநந்த போதமாம் பிரம மேநான். 586

ஒரு செயல், ஒரு விகாரம், ஒரு * பகிர்ப்போர், விகற்பம்
ஒரு உரு, ஓர் ஆலம்ப, ஒரு விகாரமுமே இன்றிச்,
சருமமாய்ச், சருவா ஆன்மாவாய்ச், சருவமுந் தாண்டி, ஒன்றாய்ப்,
பொருவிலா, அகண்டாநந்த போதமாம், பிரமமே நான்.
(* பகுப்பு ** ஆகாரம்) 586

குருவின் பொருட்டுச், சீஷ்யனாற் செய்யப்பட்ட, நமஸ்காரம்

ஈசனே திவ்ய மாக விசைந்தநின் னருளி னாலே
தூசிலாச் சொப்பிர காச சொருபசாம் பிராச்சிய நிட்டை
நீசனா மென்ற னாலு நித்தமாய்ப் பெறலா யிற்றே
தேசிகேந் திரனே போற்றி திரும்பவும் போற்றி போற்றி. 587

ஈசனே, திவ்யமாக இசைந்த, நின் அருளினாலே
தூசிலாச், சொப்பிரகாச, சொருப, சாம்பிராச்சிய நிட்டை,
நீசனாம், என்றனாலும், நித்தமாய்ப் பெறலாயிற்றே,
தேசிகேந்திரனே, போற்றி, திரும்பவும், போற்றி, போற்றி. 587

சனனமு மிறப்பு மாதி சார்ந்ததாற் பொல்லாங் கான
கனமதா மாயை செய்த கனவினில் வெகுதா பத்தோ
டனிசமு மயங்கிச் சோர்ந்தவ் வகங்கார வியாக்கி ரத்தாற்
றினமுமே துன்பப்பட்ட தீனனா மென்னைக் காத்தாய். 588

சனனமும், இறப்புமாதி சார்ந்ததாற் பொல்லாங் கான,
கனமதாம், மாயை செய்த கனவினில், வெகு தாபத்தோடு,
அனிசமும் மயங்கிச் சோர்ந்த, அவ் அகங்கார * வியாக்கிரத்தாற்,
தினமுமே, துன்பப்பட்ட, ** தீனனாம், என்னைக் காத்தாய்.
(* புவி ** ஏழை) 588

பன்னிய சொப்ப னத்தைப் பற்றிய வென்னை நீயே
பின்னமில் பிரம ஞான பெலத்தினாற் போதிப் பித்திங்
கன்னசொப் பனம் கற்றி யகண்டவா நந்தந் தந்து
தன்னிய னாகச் செய்தாய் தந்தையே யருளி னாலே. 589

பன்னிய சொப்பனத்தைப், பற்றிய, என்னை, நீயே,
பின்னமில், பிரம ஞான பெலத்தினாற், போதிப்பித்து, இங்கு
அன்ன சொப்பனம் அகற்றி, அகண்ட ஆநந்தந், தந்து,
தன்னியனாகச் செய்தாய், தந்தையே, அருளினாலே. 589

குருபர வுன்ற னெந்தன் குற்றமில் லாத சோதி
வரையிலா தகில் மான வடிவ மாகப் பிறங்கு
மொருமையா யகண்டா நந்த வுண்மையா மந்தச் சோதி (ன்
யுருவமே நோக்கி யென்று முவந்து நான் போற்றல் செய்வேன்.
590

குருபர, உன்றன், எந்தன், குற்றம் இல்லாத, சோதி,
* வரை இலா, அகில மான, வடிவமாகப் பிறங்கு,
ஒருமையாம், அகண்டாநந்த உண்மையாம், அந்தச் சோதி
உருவமே, நோக்கி, என்றும் உவந்து, நான் போற்றல் செய்வேன்.
(* எல்லை) 590

சீஷ்யன் பொருட்குப், பின்னரும் குருவினாந், செய்யப்பட்ட, உபதேசம்

இன்னவா போற்றல் செய்திவ் வேகமாந் தத்து வத்தை
யன்னிய மறவ றிந்தவ் வகண்டவா நந்தம் பெற்ற
தன்னிய சீடன் றன்னைத் தகைமையுள் குரவ னோக்கி
மின்னிய வதனனாக மீளவில வசனஞ் சொன்னான். 591

இன்னவாறு போற்றல் செய்து, இவ் ஏகமாந் தத்துவத்தை
அன்னியம் அற, அறிந்து, அவ் அகண்ட ஆநந்தம் பெற்ற,
தன்னிய சீடன் தன்னைத், தகைமை உள் குரவன், நோக்கி
மின்னிய வதனனாக, மீள, இவ் வசனஞ் சொன்னான். 591

அகண்டமாம் பிரமத் தோற்ற மகிலமு மாதலாலே
சகமிது வென்னுந் தோற்றஞ் சத்தியப் பிரம மேயென்
றகத்துறு மான்ம நோக்கா லாறிய சித்த னாய்நீ
யிகபர மெவ்வி டத்து மேகமா யென்றும் பார்ப்பாய். 592

அகண்டமாம், பிரமத் தோற்றம், அகிலமும், ஆதலாலே,
சகம், இது என்னுந், தோற்றஞ், சத்தியப் பிரமமே என்று,
அகத்துறு ஆன்ம நோக்கால், * ஆறிய சித்தனாய், நீ

இக பரம், எவ் இடத்தும், ஏகமாய், என்றும் பார்ப்பாய்.

(* சாந்தமான)

592

சகத்தினி னல்ல தான சட்சுவைச் சார்ந்தோ ருக்குப்
பகுத்துள வருவ மன்றிப் பார்க்கவே றிலாத தேபோ
லகண்டமாம் பிரம வித்துக் கமலமாம் பிரம மன்றி
யகந்தனி லறியும் வண்ண மன்னிய மொன்று மில்லை. 593

சகத்தினில், நல்லதான, சட் சுவைச், சார்ந்தோருக்குப்
பகுத்துள உருவம் அன்றிப், பார்க்க வேறிலாததே போல்,
அகண்டமாம், பிரம வித்துக், அமலமாம் பிரமம் அன்றி
அகந்தனில் அறியும் வண்ணம், அன்னியம், ஒன்றும் இல்லை. 593

எந்தநல் வித்து வானறா னிம்மகா நந்தம் பற்றி
வந்ததன் னனுப வத்தை மாறிவா ளாம் புலத்திற்
புந்தியால் ரமிப்பன் விண்ணிற் பூரண விந்து தோன்றின்
மைந்தவோ வியமே யான மதியினில் ரமிப்பா ருண்டோ. 594

எந்த நல் வித்துவான் தான், இம் மகாநந்தம் பற்றி,
வந்த, தன், அனுபவத்தை மாறி, வாளாம் புலத்திற்,
புந்தியால் ரமிப்பன், விண்ணிற், பூரண விந்து தோன்றின்
மைந்த, * ஓவியமேயான, மதியினில் ரமிப்பார் உண்டோ.

(* சித்திரம்)

594

மித்தியா விடயந் தன்னின் மிகுந்தனு பவத்தி னாலே
யித்தனை யேனுந் திருப்தி யில்லையித் துன்பம் போகா
வத்வயா நந்தான் மாவி னனுபவ நிட்டை தன்னை
நித்தமு நீயடைந்து நிறை சுகத் திருப்த னாவாய். 595

மித்தியா, விடயந் தன்னின், மிகுந்த அனுபவத்தினாலே,
இத்தனை ஏனுந், திருப்தி இல்லை, இத் துன்பம் போகா,
அத்வயாநந் தான், ஆன்மாவின் அனுபவ நிட்டை தன்னை,
நித்தமும் நீ அடைந்து, நிறை சுகத், திருப்தன், ஆவாய். 595

உன்னையே வெளியி லெங்கு மொருமையாய் நோக்கி நிற்பா
யுன்னையே யொருமை யாக வுள்ளிலு முன்னி நிற்பா
யுன்னுடைச் சொருப மான வொழிவிலாப் பேரா நந்தந்
தன்னையே புசித்துக் காலந் தள்ளுமா மதியு டைத்தோய்.

596

உன்னையே, வெளியில் எங்கும், ஒருமையாய் நோக்கி நிற்பாய்,
உன்னையே, ஒருமையாக, உள்ளிலும் உன்னி நிற்பாய்,
உன்னுடைச், சொருபமான, ஒழிவிலாப் பேராநந்தம்,
தன்னையே, புசித்துக், காலந் தள்ளும், மா மதி உடைத்தோய். 596

நிருவிகற் பகவ கண்ட நின்மலப் போதான் மாவில்
வருவிகற் பகம னைத்தும் வானமர் புரமே போலா
மொருமையா மாநந் தான்ம வருவநீ யாகி யென்றும்
பரமமாஞ் சாந்தி பெற்றுப் பரமான மோனஞ் சார்வாய். 597

நிருவிகற்ப, அகண்ட, நின்மலப் போத ஆன்மாவில்,
வரு விகற்பகம் அனைத்தும், * வானமர் புரமே போலாம்,
ஒருமையாம், ஆநந்த ஆன்ம உருவம், நீயாகி, என்றும்
பரமமாஞ் சாந்தி பெற்றுப், பரமான மோனஞ் சார்வாய்.
(* ஆகாச பட்டணம்) 597

மித்தியா கற்பனைக்கு மிகவுமே யேது வான
புத்திநற் பிரம ரூபம் பொருந்தியே வெறிதி ருத்த
லுத்தம சாந்தி யித்தி லுள்ளவா றகண்டா நந்தம்
வித்துவானுக்கு நித்தம் விமலமாய் விளங்கா நிற்கும். 598

மித்தியாம், கற்பனைக்கு, மிகவுமே ஏது வான,
புத்தி, நந் பிரம ரூபம் பொருந்தியே, வெறி திருத்த,
உத்தம, சாந்தி, இத்தில் உள்ளவாறு, அகண்டாநந்தம்,
வித்துவானுக்கு, நித்தம், விமலமாய், விளங்கா நிற்கும். 598

ஏகமாம் பிரம ரூப மியானென வுணர்ந்த கண்ட
மாகிய வவ்வா நந்த மனுபவிக் கின்ற வர்க்கு
மோகவா தனையே யற்ற மோனமா நிட்டை யின்றிச்
சோகமில் சகம ளிக்கச் சொற்பமும் வேறொன் றில்லை. 599

ஏகமாம், பிரம ரூபம், யானென உணர்ந்து, அகண்டம்,
ஆகிய, அவ் ஆநந்தம் அனுபவிக்கின்றவர்க்கு,
மோக வாதனையே அற்ற, மோன, மா நிட்டை இன்றிச்,
சோகம் இல், சக மளிக்கச், சொற்பமும் வேறு ஒன்றில்லை. 599

தத்துவ மறிந்த யோகி தன்சொரு பாநந்தத்தி
னித்தமும் ரமிப்போ னாகி நினைத்தனன் னிச்சை வாறே
புத்திர விருப்ப னிற்பன் போகுவன் படுப்பன் மற்று
மெத்தனை விதமோ வாக விசைந்தவா றிலங்கா நிற்பன்.

600

தத்துவம் அறிந்த, யோகி, தன் சொருபா ஆநந்தத்தில்,
நித்தமும் ரமிப்போனாகி, நினைத்த, நன் இச்சை வாறே,
புத்திர, இருப்பன், நிற்பன், போகுவன், படுப்பன், மற்று
எத்தனை விதமோ ஆக, விசைந்தவாறு, இலங்கா நிற்பன். 600

ஏதமாம் பதிபந் தங்க ளின்றிய விருத்தி யாகிப்
பேதமில் பிரம ஞானம் பெற்றுள பெரியோ ருக்கு
யாதொரு தேசங் கால மிலக்கிய திட்டி யாதி
யோதுமா சனமே யாதி யொன்றுமே தேவை யில்லை. 601

ஏதமாம், * பதி பந்தங்கள் இன்றிய, விருத்தியாகிப்,
பேத மில், பிரம ஞானம், பெற்றுள பெரியோருக்கு,
யாதொரு, தேசங், கால, ** இலக்கிய, திட்டியாதி
ஒது மா சனமே, ஆதி, ஒன்றுமே, தேவையில்லை.
(* பிரதிபந்தம் (தடை) ** ஒரு குறியில் பார்வையை செலுத்துதல்) 601

தன்னினை யறிவ தற்குத் தானொரு நியமம் வேண்டா
மன்னிய கடமி தென்று மலைவற வறிவ தற்குத்
துன்னிய பொருள்வி ளக்கந் தோடமில் சட்ச வன்றிப்
பின்னொரு நியமந் தன்னைப் பேணுவ தெங்கு முண்டோ.

602

தன்னினை, அறிவதற்குத், தானொரு நியமம் வேண்டாம்,
மன்னிய கடம், இதென்று, மலை அற அறிவதற்குத்,
துன்னிய பொருள் விளங்கந், தோடமில் சட்ச அன்றிப்,
பின்னொரு நியமந் தன்னைப், பேணுவது எங்கும் உண்டோ.

602

அந்தவா நித்த சித்த மாகிய விவ்வான் மாவுஞ்
சொந்தமா மனவி ருத்தி சுத்தமா யிருக்கும் போது
சந்ததந் தானே தோன்றுஞ் சாருமோர் தேசங் காலம்
பிந்தியோர் சுத்தி யாதி பேணுவ தொன்று மில்லை.

603

அந்தவா, நித்த, சித்தமாகிய, இவ் ஆன்மாவுஞ்
சொந்தமா மன விருத்தி, சுத்தமாய் இருக்கும் போது,
சந்ததந், தானே தோன்றுஞ், சாருமோர், தேசங், காலம்,
பிந்தியோர், சுத்தி, ஆதி, பேணுவது, ஒன்றும் இல்லை.

603

தேவதத் தோக மென்று தெளிவுறு ஞானத் திற்குத்
தேவையாய் வேறிங் கொன்றுந் தேடிடாத் திறமையே போற்
பாவனப் பிரம வித்துப் பரமமே நானென் றிவ்வா
மேவிய ஞானத்திற்கு மீளவோ ரபேட்சை யில்லை.

604

தேவதத் தோகம் என்று, தெளிவுறு ஞானத்திற்குத்,
தேவையாய், வேறிங்கு ஒன்றுந், தேடிடாத் திறமையே போற்,
* பாவனப் பிரம வித்துப், பரமமே நானென்று, இவ்வாறு
மேவிய ஞானத்திற்கு, மீளவோர், அபேட்சை இல்லை.
(* பரிசுத்தம்)

604

இரவியாற் சகத்தைப் போல யாதொரு பிரம தேசாற்
பரவிய சகம னைத்தும் பகுப்புடன் விளக்க லாமோ
வொருமையா மந்தத் தேசை யுண்மையில் லாத துச்ச
வுருவமா மெவ்வ னான்மா வுள்ளவா விளக்கி வைக்கும்.

605

இரவியாற் சகத்தைப் போல, யாதொரு பிரம தேசாற்,
பரவிய, சகம் அனைத்தும், பகுப்புடன் விளக்கலாமோ
ஒருமையாம், அந்தத் தேசை, உண்மை இல்லாத, துச்ச
உருவமாம், எவ் அனான்மா, உள்ளவாறு விளக்கி வைக்கும். 605

வேதசாத் திரபு ராணம் விவிதமாம் பூத மெல்லாம்
யாதொரு தேசி னாலே யென்றுமே யிலங்கா நிற்கும்
போதமா மந்தத் தேசாம் பூரணப் பிரமந் தன்னை
யேதுமே யிச்ச கத்தி லிலக்குவ தெங்கு மில்லை. 606

வேத, சாத்திர, புராணம், விவிதமாம் பூத மெல்லாம்,
யாதொரு தேசினாலே, என்றுமே, இலங்கா நிற்கும்,
போதமாம், அந்தத் தேசாம், பூரணப் பிரமந் தன்னை,
ஏதுமே, இச் சகத்தில் * இலக்குவது, எங்கும் இல்லை.
(* விளங்கச் செய்வது) 606

ஓதிய விந்த வான்மா வோர்சயஞ் சோதி யாகித்
தீதற வநந்த சத்தி திகழ்வுடைத் தாகி யெல்லாம்
போதமா முருவ மாகிப் பொருந்தியே மற்றொன் றாலு
மீதென வுணர வொண்ணா விலக்கிய வடிவாய் நிற்கும். 607

ஓதிய இந்த ஆன்மா, ஓர் சயஞ் சோதியாகித்
தீதற, அநந்த சத்தி, திகழ்வுடைத்தாகி, எல்லாம்
போதமாம், உருவமாகிப், பொருந்தியே, மற்று ஒன்றாலும்,
ஈதென உணர ஒண்ணா, இலக்கிய வடிவாய் நிற்கும். 607

ஓதிய விவ்வான் மாவை யுயர்ச்சிசேர் பிரம வித்திங்
கேதமே யில்லா வண்ண மியானென வுணர்ந்து நன்றாய்த்
தீததாம் பந்தம் விட்டுத் திரமான முத்தி பெற்று
யாதொரு துன்ப மின்றி யேகமா யிலங்கா நிற்பன். 608

ஓதிய இவ் ஆன்மாவை, உயர்ச்சி சேர், பிரமவித்து, இங்கு
ஏதமே, இல்லா வண்ணம், யானென, உணர்ந்து நன்றாய்த்
தீததாம், பந்தம் விட்டுத், திரமான முத்தி பெற்று,
யாதொரு துன்பம் இன்றி, ஏகமாய் இலங்கா, நிற்பன். 608

பிரிவிலா நந்த திருப்தி பெற்றுள பரம வித்து
மருவிய விடயத் தாலே மகிழ்வுசோர் வடையா னத்தி
லுரவிய காம மாதி யுற்றிடான் றன்னி டத்தே
சருவதா ரமிப்போ னாகிச் சந்தத மகிழ்ச்சி சார்வன். 609

பிரிவில், ஆநந்த திருப்தி பெற்றுள, பரம வித்து,
மருவிய விடயத்தாலே, மகிழ்வு, சோர்வு, அடையான், அத்தில்
உரவிய, காமம் ஆதி உற்றிடான், தன் இடத்தே
சருவதா, ரமிப்போனாகிச், சந்ததம், மகிழ்ச்சி சார்வன். 609

பரவிய லீலை செய்யும் பாலகன் பசிதா கங்கண்
மருவிய தேக பீடை மற்றெதும் விட்டு லீலை
புரிவது போல ஞானி பூரண சுகியே யாகி
நிருமல நிரகங் கார நிலைமையாய் ரமிப்ப னித்தம். 610

பரவிய, லீலை செய்யும், பாலகன், பசி தாகங் கண்,
மருவிய, தேக பீடை, மற்று ஏதும் விட்டு, லீலை
புரிவது, போல, ஞானி, பூரண, சுகியே ஆகி,
நிருமல, நிரகங்கார, நிலைமையாய், ரமிப்பன், நித்தம். 610

சிந்தைதை னியமி லாமற் செறிபலி யன்ன முண்டு
வந்துறு குளமே யாதி வாரியைப் பானஞ் செய்து

பந்தமா நியம மற்றுப் பயமற வனம யான
மெந்தவோ ரிடத்து ஞானி யேகனாய்த் துயில்செய் வானால்.
611

சிந்தை * தைனியம் இலாமற், செறி பலி, அன்னம் உண்டு,
வந்துறு குளமே, ஆதி, வாரியைப் பானஞ் செய்து,
பந்தமாம், நியமம், மற்றுப், பயமற ** வனம் *** மயானம்
எந்த ஓரிடத்தும், ஞானி, ஏகனாய்த், துயில் செய்வானால்.
(* தீனத் தன்மை ** காடு *** சுடுகாடு) 611

சுத்தமாய்த் தோய்த்து லர்த்தாத் துகிறித் தலது திக்கை
வத்திர மாயு டுத்தி வந்தபூ மியின டந்து
வித்தர வேதாந் தத்தின் வீதியிற் சஞ்சரித்து
வித்துவான் பிரமத் தின்கண் விமலமாய் ரமிப்ப னென்றும்.
612

சுத்தமாய்த், தோய்த்து, உலர்த்தாத் துகில் தரித்து, அலது *திக்கை,
வத்திரமாய் உடுத்தி, வந்த பூமியின் நடந்து,
வித்தர வேதாந்தத்தின், வீதியிற் சஞ்சரித்து,
வித்துவான், பிரமத்தின் கண், விமலமாய், ரமிப்பன் என்றும்.
(*திசையை) 612

இன்னவென்றுணர வொண்ணா விலக்கணமுடையோனாகிப்
பன்னிய பாகி யத்தைப் பற்றிடா வான்ம ஞானி
யன்னிய ரிச்சை யாலே யமைவதைப் பாலனே போற்
றுன்னுதே காபிமானத் துகளிறந் தவனாய்த் துய்ப்பன். 613

இன்ன என்று, உணர ஒண்ணா, இலக்கணம் உடையோனாகிப்
பன்னிய, பாகியத்தைப் பற்றிடா, ஆன்ம ஞானி,
அன்னியர் இச்சையாலே, அமைவதைப், பாலனே போற்,
உன்னு, தேகா அபிமானத், துகள், இறந்தவனாய்த், துய்ப்பன். 613

அகண்டமாஞ் சிதம்ப ரத்தி லமர்ந்துள பிரம ஞானி
திகம்பர மலது மற்றோர் திவ்விய வம்ப ரந்தான்

வகுந்தவோர் வற்க லாதி வத்திரந் தானு டுத்திப்
பகுப்பிலாப் பாலன் பித்தன் பசாசெனச் சஞ்சரிப்பன். 614

அகண்டமாஞ், * சிதம்பரத்தில், அமர்ந்துள பிரம ஞானி,
* சம்பரம் அலது, மற்றோர், திவ்விய அம்பரந்தான்,
வகுந்த ஓர், *** வற்கலாதி, வத்திரந்தான், உடுத்திப்,
பகுப்பிலாப், பாலன், பித்தன், பசாசெனச், சஞ்சரிப்பன்.
(* சிதாசாசம் ** திக்கே ஆடை (நிர்வாணி) *** மரவரி) 614

தத்துவ மறிந்த யோகி தன்னிலே தான் மகிழ்ந்து
நித்தமுஞ் சருவான் மாவாய் நிகழ்ந்து தன்னிச்சை வாறே
யெத்தனை யுருவோ வாகி யேதுமே தான்பு சித்திங்
கித்திற மேக னாகி யெங்குமே சஞ்ச ரிப்பன். 615

தத்துவம் அறிந்த யோகி, தன்னிலே தான் மகிழ்ந்து,
நித்தமுஞ், சருவான்மாவாய், நிகழ்ந்து, தன் இச்சை வாறே
எத்தனை, உருவோவாகி, ஏதுமே தான் புசித்திங்கு,
இத்திறம், ஏகனாகி, எங்குமே சஞ்சரிப்பன். 615

ஒருமையாம் பரமா நந்த முற்றுள பிரம ஞானி
யொருவிட மூட னேபோ லொருவிடம் வித்து வான்போ
லொருவிட மன்ன னேபோ லொருவிடம் பித்த னேபோ
லொருவிடம் சாந்த னேபோ லுலகினிற் சஞ்சரிப்பன். 616

ஒருமையாம், பரமாநந்தம் உற்றுள, பிரம ஞானி
ஒருவிட மூடனே போல், ஒருவிடம் வித்துவான் போல்,
ஒருவிட மன்னனே போல், ஒருவிடம் பித்தனே போல்,
ஒருவிடம் சாந்தனே போல், உலகினிற் சஞ்சரிப்பன். 616

ஒருவிடஞ் சாக ரத்தோ டொத்தவா சாரனாகி
யொருவிட நேய னாகி யொருவிட நேய னன்றி
யொருவிட மறையோ னாகி யொருவிடந் தெரிவோ னாகி
யுரைதரு மிவ்வா றெல்லா மொருவனே சஞ்சரிப்பன். 617

ஒரு விடஞ் சாகரத்தோடு, ஒத்த ஆசானாகி,
ஒருவிடம் நேயனாகி, ஒருவிடம் நேயனன்றி,
ஒருவிடம் மறைபோன் ஆகி, ஒரு விடந் தெரிவோன் ஆகி
உரை தரும் இவ்வாறு, எல்லாம் ஒருவனே சஞ்சரிப்பன். 617

அருத்தமில் லாதி ருந்து மனிசமு மகிழ்ச்சி சார்வ
னொருத்தரின் சகாய மற்று முரவிய பலமே சேர்வன்
திருப்திசெய்ப்புசித்தலற்றுந் திருப்தியேநித்தஞ்சேர்வன் (பன்
பொருத்தலின் விடமமெல்லாம் பொருந்தியே சமமாய்ப் பார்ப்.
618

* அருத்தம் இல்லாதிருந்து, அனிசமும் மகிழ்ச்சி சார்வன்,
ஒருத்தரின் சகாய மற்று, உரவிய பலமே சேர்வன்,
திருப்தி செய், புசித்தல் அற்றுத், திருப்தியே, நித்தஞ் சேர்வன்
பொருத்தலின் ** விடம் எல்லாம், பொருந்தியே சமமாய்ப் பார்ப்பன்.
(* பொருள் ** விஷமம் (வேறுபாடு)) 618

ஒன்றினைச் செய்யும் போது மொன்றுமே செய்கை யற்றோ
னொன்றினைத் துய்க்கும்போது மொன்றுமே துய்த்தலற்றோ
னொன்றிய சரீரி யேனு மோர்சரீ ரமுமே யற்றோ
னன்றியு மளவுப் பட்டோ னாகினும் பூர ணன்றான். 619

ஒன்றினைச் செய்யும் போது, ஒன்றுமே செய்கை அற்றோன்,
ஒன்றினைத் துய்க்கும் போது, ஒன்றுமே துய்த்தல் அற்றோன்,
ஒன்றிய சரீரி ஏனும், ஓர் சரீரமுமே அற்றோன்
அன்றியும், அளவுப் பட்டோன் ஆகினும், பூரணன் தான். 619

உரைதரும் விதமே யாக வோர்சரீ ரமுமே யின்றி
யொருமையா யிலங்கா நின்ற வோங்கிய பிரம வித்தைப்
பிரியமப் பிரிவ மற்றுப் பேசிய சுபாச பங்கண்
மருவியே தொடரா தொன்று மைந்தனே மற்றுங் கேளாய்.

உரை தரும் விதமேயாக, ஓர் சரீரமுமே இன்றி,
ஒருமையாய், இலங்கா நின்ற, ஓங்கிய, பிரம வித்தைப்,
பிரியம், அப் பிரிவு, மற்றும் பேசிய, சுபா சுபங்கள்
மருவியே, தொடராது ஒன்று, மைந்தனே, மற்றும் கேளாய். 620

ஏதமாந் தூல மாதிரி யிசைந்துள வபிமா னிக்கே
யோதிய சுகதுக் கங்க ளொன்றிய சுபாசு பங்க
ளீதெலா முண்டாம் பந்த மிசைந்திடா வான்ம வித்துக்
கேதுதான் சுகதுக் கங்க ளேது தான் சுபாசு பங்கள். 621

ஏதமாந், தூலம், ஆதி, இசைந்துள அபிமானிக்கே,
ஓதிய, சுக துக்கங்கள், ஒன்றிய சுபா சுபங்கள்,
ஈதெலாம் உண்டாம், பந்தம் இசைந்திடா, ஆன்ம வித்துக்கு,
ஏதுதான், சுக துக்கங்கள், ஏது தான், சுபா சுபங்கள். 621

விரியின னிராகு வாலே விழுங்கிடப் பட்டோன் போலப்
பரவிய சனங்க ளுக்குப் பார்வையிற் றோன்ற லாலே
யிரவியி னுள்ள தான விலக்கண மறியா மூட
நிரவியே விழுங்கப் பட்டா னென்பர்தம் மயக்கத் தாலே. 622

விரி * இனன் ராகுவாலே, விழுங்கிடப் பட்டோன் போலப்,
பரவிய சனங்களுக்குப், பார்வையிற் தோன்றலாலே,
இரவியின் உள்ள தான, இலக்கணம் அறியா மூடர்,
இரவியே, விழுங்கப் பட்டான் என்பர், தம் மயக்கத் தாலே.
(* சூரியன்) 622

ஈதுபோற் றேக மாதிரி யீனமாம் பந்தம் விட்ட
தீதிலாப் பிரம வித்துந் தேகிபோற் றோன்ற லாலே
யேதமே யற்ற மூட ரின்னவன் றேகி யென்றே
யோதுவ ரதனா லொன்று முண்மையா யிவனுக் கில்லை. 623

ஈது போற், தேகம் ஆதி, ஈனமாம் பந்தம் விட்ட,
 தீதிலாப், பிரம வித்துந், தேகி போற், தோன்றலாலே
 ஏதமே அற்ற, மூடர், இன்னவன், தேகி என்றே
 ஓதுவர், அதனால் ஒன்றும், உண்மையாய், இவனுக்கு இல்லை. 623

பன்னிய முத்தன் றேகம் பாம்புடைச் சட்டை யேபோற்
 றுன்னிய பிராண வாயுத் தொடர்பினா லிங்கு மங்குந்
 தன்னிய வெல்லா றேனுஞ் சலித்திடு மற்ற வற்றா
 லுன்னிய முத்த னுக்கிங் கொன்றுமே யானி யில்லை. 624

பன்னிய முத்தன், தேகம், பாம்புடைச் சட்டையே போற்,
 துன்னிய பிராண வாயுத் தொடர்பினால், இங்கும், அங்குந்,
 * தன்னிய எல்லாம் ஏனுஞ், சலித்திடு மற்று அவற்றால்,
 உன்னிய, முத்தனுக்கு, இங்கு ஒன்றுமே ஆனி இல்லை.
 (* தன்னியனே) 624

ஒருநதி பிரவா கத்தா லொன்றிய தாரு வாதி
 தரணியின் மேடு பள்ளந் தன்னிலே சாரு மாபோன்
 மருவிய பிராரத்த த்தான் மாசிலா முத்தன்தேகம் (லத்தே
 பொருளிலாப் போகந் தன்னிற் பொருந்துமொவ் வொருகா. 625

ஒரு நதி பிரவாகத்தால், ஒன்றிய * தாரு வாதி,
 தரணியின், மேடு பள்ளந் தன்னிலே, சாருமா போன்,
 மருவிய, பிராரத்தத் தான், மாசிலா முத்தன், தேகம்,
 பொருளிலாப் போகந் தன்னிற், பொருந்தும் ஒவ்வொரு காலத்தே.
 (* மரம் முதலியன) 625

பேதமாம் பிராரத் தத்தாற் பிறந்தவா தனைக ளாலே
 போதமில் பெத்தன் றேகம் போலவே முத்தன் றேக
 மேதுமே போகத் தின்க ணிசையினு மிந்த முத்த
 னோதிய தடத்த னேபோ லுபேட்சையாய் வெறிதி ருப்பன். 626

பேதமாம், பிராரத்தத்தாற், பிறந்த வாதனைகளாலே,
போதம் இல், பெத்தன் தேகம் போலவே, முத்தன் தேகம்,
ஏதுமே, போகத்தின் கண், இசையினும், இந்த முத்தன்,
ஓதிய * தடத்தனே போல், உபேட்சையாய், வெறிது இருப்பன்.
(* சாட்சி)

626

சத்ததாஞ் சீவன் முத்தன் சக்கர மூலமே போற்
காத்துரு கரண மாதிரி கற்பனை யாவு மற்றுச்
சுத்திய விந்தி யத்தைச் சுழல்புலன் றன்னிற் சேரா
னத்தினின் றுந்தி ருப்பா னவனுதா சீன னாவான்.

627

சத்ததாஞ், சீவன் முத்தன், * சக்கர மூலமே போற்,
காத்துரு, கரணம் ஆதி, கற்பனை யாவும் அற்றுச்,
சுத்திய, இந்தியத்தைச், சுழல் புலன் தன்னிற், சேரா
அத்தினின்றுந், இருப்பான், அவன், உதாசீனனாவான்.
(* சுழலும் சக்கரத்தின் அடி)

627

சுத்தமாஞ் சொருபா நந்தச் சுதையினைப் பானஞ் செய்து
மத்தமாஞ் சித்த னான மாசிலாச் சீவன் முத்தன்
சுத்திய விந்தி யாதித் தொழிலினாற் றொடரும் பேற்றை
யித்தனை யேனு மெய்தா னேகமா யிலங்கா நிற்பன்.

628

சுத்தமாஞ், சொருபாநந்தச் சுதையினைப், பானஞ் செய்து,
அத்தமாஞ், சித்தனான, மாசிலாச் சீவன் முத்தன்,
சுத்திய, இந்தியாதித், தொழிலினாற் தொடரும் பேற்றை,
இத்தனை ஏனும், எய்தான், ஏகமாய், இலங்கா நிற்பன்.

628

யாதொரு பிரம ஞானி யிலக்கியா லக்கி யங்க
ளேதுமே விட்ட கற்றி யேககே வலனாய் நிற்பன்
சாதுவா மவனே நித்த சச்சிதா நந்த மாக
வோதிய சிவசொருப னுண்மையீ துண்மை யீதே.

629

யாதொரு பிரம ஞானி, இலக்கியா இலக்கியங்கள்,
ஏதுமே விட்டகற்றி, ஏக கேவலனாய் நிற்பன்,
சாதுவாம், அவனே, நித்த சச்சிதாநந்த மாக,
ஓதிய, சிவ சொருபன், உண்மை ஈது, உண்மை ஈதே. 629

கிரியையெல் லாமு டித்த கேவலப் பிரம ஞானி
சரிதமோ டிருக்கும் போதே தான்சதா முத்த னானான்
பரவிய வுபாதி யெல்லாம் பற்றற நசிக்கும் போது
நிருமல நிற்பி கற்ப நிர்க்குணப் பிரம மாவன். 630

கிரியை எல்லாம் முடித்த, கேவலப், பிரம ஞானி,
* சரிதமோடு இருக்கும் போதே, தான், சதா முத்தன் ஆனான்,
பரவிய உபாதி எல்லாம், பற்றற நசிக்கும் போது,
நிருமல, நிர்விகற்ப, நிர்க்குணப், பிரமமாவன்.
(*தேகாதி உபாதிகளோடு கூடி ஜீவித்திருக்கும்) 630

ஒருநட னொருவே டத்தை யொன்றினு மொன்றாப் போதும்
புருடனே யாகு மாபோற் பூரணப் பிரம வித்து
மொருமையிலுபாதி தன்னை யொன்றினு மொன்றாப் போதும்
பிரமமே யாவ னன்றிப் பிறிதெது மாக மாட்டான். 631

ஒரு நடன், ஒரு வேடத்தை, ஒன்றினும் ஒன்றாப் போதும்,
புருடனே ஆகுமா போற், பூரணப், பிரம வித்து,
ஒருமையில், உபாதி தன்னை, ஒன்றினும், ஒன்றாப் போதும்,
பிரமமே ஆவன், அன்றிப் பிறிது, ஏதும், ஆக மாட்டான். 631

தருவிடைப் பழுத்த பன்னந் தவிர்ந்துதா னெவ்வி டத்துந்
தரணியில் வீழ்வ தேபோற் றத்துவ மாகி நின்ற
விருமையின் ஞானி தேக மெங்கணும் வீழ்ந்த தாலெ
னருமையா ஞானத் தீயா லதுதான்முன் வெந்த தன்றோ. 632

* தருவிடைப், பழுத்த ** பன்னந், தவிர்ந்து, தான் எவ் விடத்துந்,
தரணியில், வீழ்வதே போற், தத்துவமாகி நின்ற,

இருமையின், ஞானி தேகம், எங்கனும் வீழ்ந்ததால், என்
அருமையாம், ஞானத் தீயால், அலது தான், முன் வெந்தது, அன்றோ.
(*மரம் **இலை) 632

சச்சிதா நந்த பூன்ற சாந்தமாம் பிரமத் தின்க
ணுச்சவத் துவிதா நந்த வருவமா யோய்ந்த ஞானி
மச்சைதோன் மாமி சாதி மலமுறு முடல்வி டுக்க
வச்சமி றேசங் கால மாதியைப் பேண வேண்டாம். 633

சச்சிதாநந்த * பூன்ற, சாந்தமாம், பிரமத்தின் கண்,
** உச்ச அத்துவிதாநந்த உருவமாய், ஓய்ந்த ஞானி,
மச்சை, தோன் மாமிசாதி, மலமுறு, உடல், விடுக்க,
அச்சம் றேசங் காலம், ஆதியைப் பேண வேண்டாம்.
(* பூரண ** மேலான) 633

ஏதெனி லிந்தத் தேக மிறந்திடன் மோட்ச மன்றே
யோதிய கடதண் டாதி யொழித்தலு மோட்ச மன்றே
யேதமா மவித்தை யாலே யெய்திய மன முடிச்சு
யாதுமே யொழிவ தன்றோ வெதிகளுக் கிசைந்த மோட்சம். 634

ஏதெனில், இந்தத் தேகம், இறந்த பின் மோட்சம், அன்றே,
ஓதிய, கட தண்டு ஆதி, ஆழித்தலும், மோட்சம், அன்றே
ஏதமாம் அவித்தையாலே, எய்திய, மன முடிச்சு,
யாதுமே ஒழிவதன்றோ, எதிகளுக்கு, இசைந்த மோட்சம். 634

ஆதலா லெவணின் ஞானி யாக்கை தான் வீழ்ந்த தாலெ
னோதிய தருவின் பன்ன மொருநதி வாய்க்கால் வீதி
மேதகு சிவால யாதி மீதுதான் வீழ்ந்த தாலே
யேதுமே சுபாசு பந்தா னிசைவது தருவுக் குண்டோ. 635

ஆதலால் * எவணின், ஞானி, ஆக்கை தான், வீழ்ந்ததாலென்,
ஓதிய தருவின் பன்னம், ஒரு நதி, வாய்க்கால், வீதி

மே தகு சிவாலயம் ஆதி, மீது தான், வீழ்ந்த தாலே
ஏதுமே சுபா சுபந்தான், இசைவது தருவுக்கு, உண்டோ.
(* எவ்விடத்தில்)

635

மரமுடை யிலைப லங்கண் மலருக ணசிப்ப தேபோற்
சாரீரவிந் திரிய மாதி சகலமு நசிக்கு மன்றி
யொருசதா நந்த சித்தா யோங்கிய வான்மா விற்கு
மருவுமோ நாச மில்லை மரமென விருக்கு மான்மா.

636

மரமுடை இலை, பலங்கண், மலருகள், நசிப்பதே போற்
சாரீ, இந்திரியம் ஆதி, சகலமும் நசிக்கும், அன்றி,
ஒரு சதாநந்த சித்தாய் ஓங்கிய ஆன்மாவிற்கு
மருவுமோ நாசம், இல்லை, மரமென இருக்கும், ஆன்மா.

636

சுருதியுஞ் சிற்க னான்ம சொருபமே சத்தா மென்று
மருவிய வுபாதி யெல்லா மாறியே நசிக்கு மென்றும்
பிரகதா ரணமென் றோதும் பெருகிய வுபநி டத்திற்
சருவதா வான்மா விற்கே சத்தியத் தன்மை சாற்றும்.

637

சுருதியுஞ், சிற் கண ஆன்ம சொருபமே, சத்தாம் என்று
மருவிய, உபாதி எல்லாம், ஆறியே நசிக்கும் என்றும்,
பிரக தாரண என்று ஒதும், பெருகிய உபநிடத்திற்,
சருவதா ஆன்மாவிற்கே, சத்தியத் தன்மை, சாற்றும்.

637

திருணநெற் பாய்ப் டங்க டிறமுறுங் கற்க டங்கண்
மரமுத லெரிக்கப் பட்டோர் மண்வடி வாவ தேபோற்
றிருசியத் தேக மாகித் திரளெலாஞ் ஞானத் தீயா
லெரியுறப் பட்ட பின்ன ரேகசிற் சொருப மேயாம்.

638

* திருண, நெற், பாய், ** படங்கள், திறமுறுங் கற் கடங் கண்,
மரமுதல், எரிக்கப் பட்டு ஓர், மண் வடிவாவதே போற்,
திருசியத் தேகமாகித், திரளெலாஞ், ஞானத் தீயால்,
எரியுறப் பட்ட பின்னர், ஏக சிற் சொருபமே யாம்.
(*துரும்பு **ஆடை)

638

இரவியின் றேசி டத்தி லிருளிறக் கின்ற தேபோற்
 றிருசிய மியாவு மான்மத் திகழ்விலே லீன மாகும்
 வருகட முதலு டைந்தால் வான்மகா வான மேபோற்
 பிரிவுறு முபாதி போனாற் பிரமமாம் பிரம வித்தே. 639

இரவியின் தேசிடத்தில், இருள் இறக்கின்றதே போற்
 திருசியம் யாவும், ஆன்மத் திகழ்விலே, லீன மாகும்
 வரு கடம், முதல் உடைந்தால், * வான், மகா வானமே, போற்,
 பிரிவுறு உபாதி போனாற், பிரமமாம், பிரம வித்தே.
 (* கடாகாயம்) 639

கீரநீர் தைலந் தன்னிற் கீரநீர் தைலஞ் சேர்ந்து
 பாரினி லயிக்கி யத்தைப் பற்றிய பான்மை யேபோற்
 பூரணப் பிரமத் தின்கண் பூரணப் பரம ஞானி
 சாரலுற் றேக மாகச் சந்தத மிலங்கா நிற்பன். 640

* கீர நீர் ** தைலந் தன்னிற், கீர நீர் தைலஞ் சேர்ந்து
 பாரினில் இலக்கியத்தைப், பற்றிய பான்மையே போற்,
 பூரணப் பிரமத்தின் கண், பூரணப் பரம ஞானி,
 சாரல் உற்று ஏகமாகச், சந்ததம் இலங்கா நிற்பன்.
 (* பால் **எண்ணெய்) 640

பொருவிலா வகண் டாநந்த போதமாம் பிரம மாக
 மருவியே யிருப்ப தான மாசிலா விதேக முத்திப்
 பொருளினை யடைந்த ஞானி பூருவம் போல மற்றுந்
 திருசியச் சகத்தி லென்றுந் தியங்கியே சனியான் மைந்தா. 641

பொருவிலா அகண்டாநந்த, போதமாம் பிரமமாக,
 மருவியே இருப்பதான, மாசிலா விதேக முத்திப்
 பொருளினை, அடைந்த ஞானி, பூருவம் போல, மற்றுந்
 திருசியச் சகத்தில் என்றுந், தியங்கியே, சனியான், மைந்தா. 641

அருமையாம் பரசீ வைக்கிய மறிந்தவன் ஞானத் தீயா
 லொருமையி லவித்தை யாதி யுடலெரி பட்ட பின்னர்ப்
 பெருமையுள் சந்நி யாசி பிரமமாய் நிற்ப தாலே
 பிரமமா மவனுக் கெங்கும் பிறப்பது முண்டோ சொல்வாய்.

642

அருமையாம், பர சீவைக்கியம் அறிந்தவன், ஞானத் தீயால்,
 ஒருமையில், அவித்தை யாதி, உடல், எரி பட்ட பின்னர்ப்,
 பெருமையுள் சந்நியாசி, பிரமமாய் நிற்பதாலே,
 பிரமமாம் அவனுக்கு, எங்கும் பிறப்பதும், உண்டோ, சொல்வாய்.

642

மித்தையாய்த் தோன்றுஞ் சர்ப்ப மேவிய வதனி னாசஞ்
 சுத்தமா யிரச்சு வின்கண் சோதிக்கி லிலாத தேபோன்
 மித்தையா மாயை யாலே மேவிய பந்த மோட்சஞ்
 சுத்தமா மான்மா வின்கண் சோதிக்கி லென்று மில்லை. 643

மித்தையாய்த், தோன்றுஞ் சர்ப்பம் மேவிய, அதனின் நாசஞ்,
 சுத்தமாய் இரச்சுவின் கண், சோதிக்கில் இலாததே போன்
 மித்தையாம் மாயையாலே, மேவிய பந்த மோட்சஞ்,
 சுத்தமாம் ஆன்மாவின் கண், சோதிக்கில் என்றும் இல்லை. 643

இருளுமா வரண சத்தி யிருக்குமேற் பந்த மென்று
 மருளுமா வரண சத்தி மரிக்குமேன் மோட்ச மென்று
 முரைசெய வொணாத தாகு முண்மையிற் பிரம மன்றி
 யிருளுமா வரண சத்தி யெவளவு மிலாத தாலே. 644

இருளும் ஆவரண சத்தி, இருக்கு மேற், பந்தம் என்று
 மருளும், ஆவரண சத்தி, மரிக்கும் மேற், மோட்சம் என்று,
 உரை செய ஒணாததாகும், உண்மையிற் பிரமம் அன்றி,
 இருளும், ஆவரண சத்தி, எவ்வளவும், இலாத தாலே. 644

சருவதா விலங்கா நின்ற நித்தியப் பிரம மன்றி
யிருளுமா வரண மாதிரி யேதுமே யிருக்கு மாகிற்
பரமவத் துவிதத் தன்மை பாலனே யானி யாகு
மருஷமவ் வானி தன்னை மாமறை சகிக்க மாட்டா. 645

சருவதா, இலங்கா நின்ற, நித்தியப் பிரமம் அன்றி,
இருளும், ஆவரணம் ஆதி, ஏதுமே இருக்குமாகிற்,
பரம, அத்துவிதத் தன்மை, பாலனே, ஆனியாகும்
மருஷம், அவ் ஆனியை தன்னை, மா மறை, சகிக்க மாட்டா. 645

விரிவுறு முகிலால் வந்த விழியினா வரணந் தன்னை
யிரவியி லேற்று மாபோ லீனரா கின்ற மூடர்
பரவிய மனத்தால் வந்த பந்தமோ சங்க டம்பைப் (ல்
பொருவிலாப் பிரமத் தின்கண் பொய்யதாய்க் கற்பிப் பாரா.
646

விரிவுறு *முகிலால் வந்த, விழியின் **ஆவரணந் தன்னை,
இரவியில், ஏற்றுமா போல், ஈனராகின்ற மூடர்,
பரவிய மனத்தால் வந்த, பந்தமோ சங்கடம் தம்மைப்,
பொருவிலாப் பிரமத்தின் கண், பொய் அதாய்க், கற்பிப்பாரால்.
(*மேகம் **மறைப்பு) 646

அகிலவத் துவிதா சங்க வறிவுரு வக்க ரத்தி
லிகுதிலை யிகுதுண் டென்னு மிவ்விதத் தோற்ற மெல்லாம்
பகர்மனோ தர்ம மன்றிப் பரத்தினுக் கிலாத தாலே
புகலுமிப் பந்த மோட்சம் பொய்ம்மாயை தந்த தேயாம். 647

அகில அத்துவிதா, *அசங்க, அறிவுரு, அக் கரத்தில்
இகுது இலை, இகுது உண்டென்னும், இவ் விதத் தோற்றம், எல்லாம்
பகர், மனோ தர்மம் அன்றிப், பரத்தினுக்கு, இலாததாலே,
புகலும், இப் பந்த மோட்சம், பொய், அம் மாயை, தந்ததே யாம்.
(*கூட்டமற்றது) 647

பரமமா மான்மா விற்குப் பந்தமோட் சங்க எில்லை
 நிருமல நிருவி கார நிட்கள சாந்த மாகி
 யொருமையாய் வான மேபோ லோங்கியோர் பழுது மற்ற
 பரமமாந் தத்து வத்திற் பரவுகற் பனையே யில்லை. 648

பரமமாம், ஆன்மாவிற்குப், பந்த மோட்சங்கள் இல்லை,
 நிருமல, நிருவிகார, நிட்கள, சாந்தமாகி,
 ஒருமையாய், வானமே போல், ஒங்கி, ஓர் பழுதும் அற்ற,
 பரமமாந் தத்துவத்திற், பரவு கற்பனையே, இல்லை. 648

ஓதுமுற் பத்தி யில்லை யொருதிதி நாச மில்லை
 தீதுறு பெத்த னில்லை திகழ்முழுட் சுவமே யில்லை
 சாதக மில்லை மோட்சஞ் சார்ந்தவ னில்லை யெல்லாம்
 போதமாம் பிரம மேயாம் புகல்பர மார்த்த மீதே. 649

ஓதும் உற்பத்தி இல்லை, ஒரு, திதி, நாசம் இல்லை
 தீதுறு பெத்தன் இல்லை, திகழ் முழுட்சுவமே இல்லை,
 சாதகம் இல்லை, மோட்சஞ் சார்ந்தவன் இல்லை, எல்லாம்
 போதமாம், பிரமமே ஆம், புகல் பரமார்த்தம், ஈதே. 649

சகலவே தாந்த நூரிற் சார்ந்தசித் தாந்த மான
 ரகசிய மீதே மெத்த ரகசிய மீதே யாகும்
 புகழுமிப் பரம மான பொருளினை யுன்ற னுக்கு
 மகனேயுன் பத்தி யாலே மகிழ்ந்துநா முபதே சித்தோம். 650

சகல வேதாந்த நூரிற், சார்ந்த சித்தாந்தமான,
 ரகசியம் ஈதே, மெத்த ரகசியம், ஈதே ஆகும்,
 புகழும், இப் பரமமான, பொருளினை உன்றனுக்கு,
 மகனே, உன் பத்தியாலே, மகிழ்ந்து நாம், உபதேசித்தோம். 650

சகலவா சையுமே யற்றுச் சாரமாம் புத்தி பெற்றுப் (னைச்
 புகல்கலி தோட மென்றும் பொருந்திடா முழுட்சுத் தன்

சகமிதி னீசோ தித்துச் சாற்றுமிப் பொருளை யெல்லா
மகனேயவ் வதிகா ரிக்கே மயலற வுபதே சிப்பாய். 651

சகல, ஆசையுமே அற்றுச், சாரமாம் புத்தி பெற்றுப்,
புகல், கலி தோடம் என்றும், பொருந்திடா முழுட்சுத் தன்,
சகமிதின் சோதித்துச், சாற்றும், இப் பொருளை எல்லாம்,
மகனே, அவ் அதிகாரிக்கே, மயலற உபதேசிப்பாய். 651

சீஷ்யன், கிருதார்த்தனாய்ச் செல்லுதல்

இந்தவா தேசி கேந்திர னிசைத்தவின் வுபதே சத்தைச்
சிந்தையுண் மகிழ்ச்சி யோடே சிரவணஞ் செய்து சீடன்
வந்தன மனந்தஞ் செய்து மற்றவ னனுஞ்ஞை பெற்றுப்
பந்தமற் றவனே யாகிப் பாரினிற் சஞ்ச ரித்தான். 652

இந்தவாறு தேசிகேந்திரன், இசைத்த, இவ் உபதேசத்தைச்,
சிந்தை உள் மகிழ்ச்சியோடே, சிரவணஞ் செய்து, சீடன்,
வந்தனம் அனந்தஞ் செய்து, மற்றவன் *அனுஞ்ஞை பெற்றுப்
பந்தம் அற்றவனே ஆகிப், பாரினிற் சஞ்சரித்தான்.

(* உத்தரவு)

652

கிரந்தோப சம்மாரம்

அந்தவா சாரி யேந்திர னகண்டவா நந்த மாகுஞ்
சிந்துவி லென்று மூழ்குஞ் சித்தனாய்ச் சிரேட்ட னாகிப்
பந்தமார் சீவர் தம்மைப் பாவன மாக்க வேண்டித்
தொந்தமார் பூமி யெல்லாந் துகளறச் சஞ்ச ரித்தான். 653

அந்த ஆசாரியேந்திரன் அகண்ட ஆநந்தமாகுஞ்,
சிந்துவில், என்று மூழ்குஞ் சித்தனாய்ச், சிரேட்டனாகிப்,
பந்தமார் சீவர் தம்மைப், பாவனமாக்க வேண்டித்,
*தொந்தமார் பூமி எல்லாந், துகளறச் சஞ்சரித் தான்.

(* பந்தம்)

653

இந்தவா குரவ னுக்கு மிசைந்தவோர் சீடனுக்கும்
வந்தசம் வாத மாக வரமுமுட் சுக்களுக்குச்
சிந்தையி லான்ம ருபஞ் செவ்விதா யுணரும் வண்ணம்
மிந்தநூன் மார்க்க மாக விங்ஙன நிருபித் தேமியாம். 654

இந்தவாறு குரவனுக்கு, இசைந்த ஓர் சீடனுக்கும்,
வந்த, சம்வாதமாக, வர முமுட்சுக்களுக்குச்,
சிந்தையில், ஆன்ம ருபஞ், செவ்விதா உணரும் வண்ணம்,
இந்த நூன் மார்க்கமாக, இங்ஙனம் நிருபித்தேம், யாம். 654

நித்தகன் மத்தி னாலே நின்மல சித்த ராகி
மித்தியா பவசு கத்தில் விரக்தராய்ச் சாந்த ராகிச்
சத்தியச் சுருதி நம்பிச் சன்முமுட் சுக்க ளான
வத்தம வெதிக ளிந்த வுபதேச மாத ரிப்பார். 655

* நித்த கன்மத்தினாலே, நின் மல சித்தராகி,
இத்தியாம் பவ சுகத்தில், விரக்தராய்ச், சாந்தராகிச்,
சத்தியச் சுருதி நம்பிச், ** சன் முமுட்சுக்களான,
உத்தம எதிகள், இந்த உபதேசம், ஆதரிப்பார்.
* நிஷ்காம கர்மம் **நல்ல 655

மோகமார் பவமார்க் கத்தின் முத்தாப பானு தேசா
லாகிய தாகத் துன்ப மடைந்துநீர் விருப்பத் தோடே
வேகமாய் வருந்தி யோடி வெறிதான மருதே சத்திற்
சோகமே யுற்ற சீவர் சுகத்தினை யடைய வேண்டி. 656

மோகமார் பவ மார்க்கத்தின், * முத் தாப பானு தேசால்
ஆகியதாகத், துன்ப மடைந்து, நீர் விருப்பத் தோடே,
வேகமாய் வருந்தி, ஓடி, வெறிதான, மரு தேசத்திற்,
சோகமே உற்ற சீவர், சுகத்தினை அடைய வேண்டி.
(* ஆதியாத் மிகம், ஆதி பௌதிகம், ஆதி தைவிகம் என்னும்
தாபத்தியசூரிய வெப்பத்தால்) 656

மெத்தவுங் கிட்டி நின்ற மெய்யுணர் வநந்தா நந்த
வத்வயப் பிரம மாகு மமிர்தவா ரிதியைக் காட்ட
வுத்தமச் சங்க ராசா னுரைத்திடு மிந்த நன்னு
னித்தமு முத்தி யின்ப நிலைமையாய் நிகழா நிற்கும். 657

மெத்தவுங் கிட்டி நின்ற, மெய் உணர், அநந்த ஆநந்த,
அவ்வயப் பிரமமாகும், அமிர்த வாரிதியைக் காட்ட,
உத்தமச், சங்கர ஆசான், உரைத்திடும், இந்த நன் நூன்,
நித்தமும், முத்தி இன்ப, நிலைமையாய், நிகழா நிற்கும். 657

இப்படிச் சங்க ராசா னிசைத்தவிக் கிரந்த நூலை
யொப்பிலா நடன ராச னோக்கிய கருணை யாலே
தப்புறு மென்றன் வாக்காற் றமிழ்மொழிக்க விதை யாகச்
செப்பினேன் மேலோரீதைச் செவ்விதென்றொப்ப வேண்டும். 658

இப்படிச், சங்கர ஆசான், இசைத்த, இக் கிரந்த நூலை,
ஒப்பிலா நடனராசன், நோக்கிய கருணையாலே,
தப்புறு என்றன் வாக்காற், தமிழ் மொழிக் கவிதையாகச்,
செப்பினேன், மேலோர், இதைச் செவ்விது, என்று ஒப்ப வேண்டும். 658

இந்தவா றமைக்கப் பட்ட விக்கவி மாலை தன்னைச்
சந்ததஞ் சிவகா மாப்பா சகிதனாய் வீற்றி ருக்குஞ் (ம்
சந்தர நடன ராசன் சுத்தமாம் பாதம் போற்றி
இந்தமின் மகிழ்ச்சி யோடே யர்ப்பணஞ் செய் கின்றேனே. 659

இந்தவாறு அமைக்கப் பட்ட, இக் கவி மாலை தன்னைச்,
சந்ததஞ் சிவகாமாப்பா, சகிதனாய் வீற்றிருக்குஞ்,
சந்தர நடன ராசன், சுத்தமாம் பாதம் போற்றி,
மன மகிழ்ச்சியோடே, அர்ப்பணஞ் செய்கின்றேனே. 659

தருவிடை மருது ரின்கண் டிரமதாய் வசிக்கா நின்ற
சித்த சத்து தித்த பெருமைசே ருலக நாதன்
மருவறும் விவேக சூடா மணியெனுங் கிரந்த நூலை
வரதமிழ்க் கவிதை யாக வளமதா யமைக்க லானான். 660

திருவிடைமருதுரின் கண், திரமதாய் வசிக்கா நின்ற,
சித்த சத்து உதித்த, பெருமை சேர் உலகநாதன்
மருவறும் விவேகசூடாமணி, எனுங் கிரந்த நூலை,
வர தமிழ்க் கவிதையாக, வளமதாய் அமைக்கலானான். 660

மகிழ்தரு விவேக சூடா மணியெனு மிந்த நூலை
யகமுற வாசான் முன்ன ரமலமாய்ப் படித்த றிந்தோன்
சுககன விடிவாய் நித்த சுத்தமாம் பரமான் மாவே
யகமென வறிந்து நன்றா யகண்டமா யிலங்கா நிற்பன். 661

மகிழ் தரு, விவேகசூடாமணி எனும், இந்த நூலை
அகமுற ஆசான் முன்னர், அமலமாய்ப் படித்தது அறிந்தோன்,
சுக கன வடிவாய், நித்த சுத்தமாம், பரமான்மாவே,
அகமென அறிந்து, நன்றாய், அகண்டமாய், இலங்கா நிற்பன். 661

அகிலநா யகனே போற்றி யம்பிகா பதியே போற்றி
நிகழ்சபா திபனே போற்றி நிருத்தநா யகனே போற்றி
சுககன வடிவே போற்றி சுத்தமா முருவே போற்றி (றி
யகமெனுந் திகழ்வே பேற்றி யகண்டமே போற்றி போற்றி.

662

அகில நாயகனே போற்றி, அம்பிகாபதியே போற்றி,
நிகழ் சபாபதியே போற்றி, நிருத்த நாயகனே போற்றி,
சுக கன வடிவே போற்றி, சுத்தமாம் உருவே போற்றி,
அகமெனுந் திகழ்வே போற்றி, அகண்டமே போற்றி போற்றி. 662

ஆத்மானு, சந்தானக், கிரம தசகம்

ஓதுமண்ணிலை யுதகமிங்கிலை யொளிநுந்தேசிலை காலிலை
பூதவிண்ணிலை யிந்தியம் இலை புகன்றவைகளின் றிரவிலை
யேது மேவிப சாரமேவி யிறப்பதாலிச் சுழுத்தியின்
மீதியாயுள பூரணானந்த மேனியான சிவோகமே. 1

ஓது மண்ணிலை, யுதகம் இங்கிலை, ஒளிநுந் தேசிலை, காலிலை,
பூத விண்ணிலை, இந்தியம் மிலை, புகன்ற அவைகளின் திரவிலை,
ஏதுமே, விபசாரமே, மேவி இறப்பதால், இச் சுழுத்தியின்,
மீதியாய் உள, பூரணானந்த மேனியான, சிவோகமே. 1

சாதியுமிலை யாச்சிரமமிலை சாதியாச்சிரம தருமமா
நீதியுமிலை தாரணையிலை நிதித்தியாசன யோகமே
யாதியுமிலை கற்பனையப வாதவாசிரயம் மாதலால்
சோதியாய்நிலை நின்றபூரண சுத்தரூப சிவோகமே. 2

சாதியும் இல்லை, ஆச்சிரமம் இல்லை, சாதி ஆச்சிரம தருமமாம்,
நீதியும் இல்லை, தாரணை இல்லை, நிதித்தியாசன யோகமே,
ஆதியும் இல்லை, கற்பனை, அபவாத ஆசிரயம், ஆதலால்,
சோதியாய், நிலை நின்ற, பூரண, சுத்த ரூப, சிவோகமே. 2

தந்தை தாயிலை தேவருமிலை தங்குலோகங் கருமிலை
சந்தவேதங்க ளில்லையாகங்கள் சகலதீர்த்தங் களுமிலை
தொந்தமற்ற சுழுத்தியிற்றொட ராதுநீங்குத லான்மகா
னந்தபூரண சத்யகேவல ஞானநித்த சிவோகமே. 3

தந்தை, தாயிலை, தேவரும் இலை, தங்கு லோகங்களும் இலை,
சந்த வேதங்கள் இல்லை, யாகங்கள், சகல தீர்த்தங்களும் இலை,
தொந்த மற்ற, சுழுத்தியிற் தொடராது, நீங்குதலான், மகானந்த
பூரண, சத்திய கேவல ஞான, நித்த, சிவோகமே. 3

ஸம்ஸாரமாகிற மார்க்கத்தில், ஆதியாத்தமிகம், ஆதி பெளதிகம்,
ஆதி தைவிகம் ஆகிய மூன்று வித தாபமாகிற, சூரிய

கிரணத்தினால் நன்கு ஏற்பட்டுள்ளதாக சிரமத்தினால் மிகவும் வருந்துகிறவர்களாயும், அந்த தாகத்தை, நிவிருத்தி செய்து கொள்வதற்காக, ஜலத்தில் ஆசையுடன் ஆனால், ஜலமே இல்லாமல், கானல் ஜலம் போல் தோன்றும் பொட்டல் பூமியில், பிராந்தியினால், அறியாமையினால், அங்கே ஜலம், அகப்படாதா என்ற தவறான எண்ணத்தில் அங்கும், இங்கும், அலைகிறவர்களாயும், இருக்கிறவர்களுக்கு வெகு ஸமீபத்திலிருக்கிற, தன்னிடத்திலேயே இருக்கிற, அமிருத ஸமுத்திரமாய், ஆனந்தத்தை கொடுக்கக் கூடியதாய், இரண்டற்றதாய், உள்ள பிரம்மத்தை காட்டிக் கொடுக்கிற, இந்த சேமத்தைக் கொடுக்கும் வாக்கு உத்தமமான சுகத்தை, மோட்சத்தையே, நன்கு கொடுக்க வல்லமை உள்ளதாக, இருந்து கொண்டு, ஸர்வோத் கிருஷ்டமாக விளங்குகிறது.

இவ் விதம், ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸர் இவ் ராஜகா ஆசாரியராயும்
ஸ்ரீ கோவிந்த பகவத், பூஜ்ய பாதரின், சிஷ்யராயும்
உள்ள, ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாதகருடைய
கிருதிகளில் விவேக சூடாமணி முற்றிற்று.

சுபமஸ்து

சிவசிவ சிவோகம்

APPENDIX 1

No.	The planes / <i>Enlightenment</i> / பூமிகள்	I Scheme	Remarks	II Scheme	Remarks
I.	Subheccha கபீட்சை	Jagrat ஹ்ரீபு (the waking state) among the Janabhūmikas ஜான பூமிகள்	Because the world is perceived in them as ever before.		
II.	Vicharana விசாரணை	Svapna (dream) கனவு	Because the Reality underlying the world itself appears like a phantom		
III.	Tanu-Manasi தனுமாசி	Sushupti (sleep) நத்திரை	The darkness of ignorance is totally lost and therefore it corresponds to sleep in the planes of enlightenment.		
IV.	Vicharana விசாரணை	Dense Sushupti அழ் நத்திரை	There is no place for the cognisor, the cognised and cognition. The person cannot himself wake up from this state unless external influences draw him out forcibly.		<i>Turiya</i> . Because it is the fourth in relation to the three previous states.
V.	Asamsakti அசம்சக்தி	Sublime Silence மெனனம்	Existence as the Self only, whether manifest or unmanifest.		<i>Turiyatita</i> . That which lies beyond the <i>Turiya</i> .
VI.	Padārtha bhavani பதார்த்த பாவனை	Videha Mukti வீதக முக்தி	The state of Liberation after disembodiment.		Not taken into account because there is nothing to speak of.
VII.	Turiya தூரியம்				
VIII.	Turiyatita தூரியாதீதம்				

MICROCOSM (VYASHTI))	MACROCOSM (SAMASIT)
1. Represents an individual entity : <i>jeeva</i>	Represents the entire world of plurality put together, the cosmos : <i>Jagat</i> .
2. The Supreme Consciousness functioning through a given gross body is called vishwa, and because it expresses itself in the waking condition, it is called the " <i>waker</i> "	The Supreme Consciousness functioning through the aggregate of all the gross bodies is called Virat. This is the cosmic form of the waker.
3. The Supreme Consciousness functioning through the individual subtle body is known as Taijasa. It expresses itself in the dream condition and so is called the " <i>dreamer</i> "	The Supreme Consciousness functioning through the aggregate of all the gross bodies (the total mind-and-intellect). is called Hiranya-garbha, the Creator.
4. The Supreme Consciousness functioning through the causal body, the Vasanas (ignorance), the non-apprehension of Reality, the Avidya, is called Prajna. It expresses itself in the deep-sleep condition and hence is called the " <i>sleeper</i> ".	The Same Atman functioning through the aggregate of all causal bodies (the non-apprehension of Reality), The Maya, is called Iswara, the Great Lord.

Panchikarana

Having united with parts of one another, they become gross, and become the cause for the formation of the gross body. Their subtle essence constitutes the sense-objects, five in number, such as sound etc., which contribute to the enjoyment of the experiencer, the individual ego.

A mention has already been made of the subtle elements and now we are told how they by a process of mutual combination, condense to a grossness sufficient to become perceptible to the sense-organs. The process by which the subtle elements become the five gross elements which are accepted even by modern scientists as the unit of matter in the world, is called in Sanskrit, Panchikaranam, a pentamerous self-duplication and mutual combination.

This process is explained in Vedanta as taking place in four distinct stages of self-division and mutual combinations. The rudimentary subtle elements are constituted of units called, tanmatras. There are five distinct tanmatras each for the five great

The process of Pentamerous Self-division and Mutual Combination.

Stage	Ether 1	Air 2	Fire 3	Water 4	Ether 5	Description
I	○	○	○	○	○	Tanmatras : each in itself.
II	◐	◐	◐	◐	◐	Tendency to divide into two equal parts.
III	◑	◑	◑	◑	◑	The spitt is complete.
IV	◑ ○○○○	◑ ○○○○	◑ ○○○○	◑ ○○○○	◑ ○○○○	One half remaining intact, the others spitt into four.
V	◑ ○○○○ ○○○○	◑ ○○○○ ○○○○	◑ ○○○○ ○○○○	◑ ○○○○ ○○○○	◑ ○○○○ ○○○○	Each half married to four bits borrowed from all others

elements Ether, Air, Fire Water and Earth. Each tanmatra (unit of each of the five elements), in the first stage of its grossification, shows a tendency to divide itself into two halves. In the second stage, each tanmatra of the five elements bifurcates and separates into two equal parts.

In the third stage, one half of all the five elements remains intact while the other half (of each element) gets divided into four equal parts. Thus under the column 'Ether', we have in its third stage, half a tanmatra remaining intact (the dark half), and the other half divided into four equal parts, each constituting therefore, $1/8$ th of the original tanmatra.

In the fourth stage of its development, each half tanmatra combines with $1/8$ th tanmatra of all the other elements, constituting one unit of the gross element. Thus, in the accompanying chart, one half of Ether joins with four $1/8$ th bits borrowed from the other four elements (i.e. $1/2$ Ether + $1/8$ th Air + $1/8$ th Water + $1/8$ th Earth), which then constitute one unit of the gross Akasa (Ether). Similarly, half of Air plus $1/8$ th bits borrowed from Ether, Fire, Water and Earth, becomes one unit of gross Air. Thus is the combination in each of the five elements.

This process is called Panchikarana, the pentamerous self-division and combination process. Out of the gross elements the physical body is formed. But the sense-objects of sound, touch, forms, taste and smell are constituted of nothing other than the subtle tanmatras of the rudimentary elements. The gross elements provide the instrument for the enjoyment of the subtle elements. All these arrangements are made so that the ego-centre may experience a life of happiness or misery as directed by the store-house of his vasanas.

The enjoyer or sufferer (ego) is the Self conditioned by the mind and the intellect. This conditioning can never bring about any real bondage to the self just as any harm done, to my reflection in the mirror can never harm me.

வீழ்வேன் என்று நினைத்தாயோ

தேடிச் சோறு நிதந் தின்று - பல
 சின்னஞ் சிறு கதைகள் பேசி - மனம்
 வாடத் துன்பம் மிக உழன்று - பிறர்
 வாடப் பல செயல்கள் செய்து - நரை
 கூடிக் கிழப் பருவம் எய்தி - கொடுங்
 கூற்றுக்கு இரை ஏனப் பின் மாயும் - பல
 வேடிக்கை மனிதரைப் போலே - நான்
 வீழ்வேன் என்று நினைத்தாயோ?

- மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார்

குருவைப் புகழ்தல்

இருள் அகற்றும் நால் வேத உப நிதத எண் நான்கின்
எங்கோன் சொன்ன, பொருள் அதனை நெஞ்சகத்தே
சௌபாக்ய குருவென்னும் பொருளினோடு,
மருள் அகலும்படி அழுத்தித் தமிழ் போலும், அதனை ஒரு வழி,
எண் நான்காய், அருள் அகத்தில் இருந்து உரைத்தது
அதிசயமே! அதிசயம்!, மற்று அறிகிலேனே.

இருள் அகற்று நால் வேதத்து உபநிதத எண் நான்கின் என்கோன்
சொன்ன பொருள் அதனை:

அஞ்ஞானங்களைப் போக்கற்கு இயைந்த நான்கு வேதங்களிலும்
முடிவாய் உள்ள முப்பத்திரண்டு உப நிததங்களையும் ஆய்ந்து,
எமது கர்த்தாவாகிய வியாச பகவான், முடிவாகச் சொல்லிய ஐயந்
திரிபகன்ற பொருளை.

நெஞ்சகத்தே சௌபாக்ய குருவென்னும் பொருளினோடு, மருள்
அகலும் படி அழுத்தி:

அவரது சௌபாக்ய குரு என்னும் தீர்ந்த பொருளோடு, ஒத்துக்
காண, எனது பிராந்தி அகலும் வண்ணம், எனது நெஞ்சினிடத்தில்
அழுந்தச் செய்து.

தமிழ் போலும் அதனை, ஒரு வழி எண் நான்காய், அருள்
அகத்திலிருந்து, உரைத்தது அதிசயமே, அதிசயம், மற்றறிகிலேனே:
அந்த மேலாய பொருளை, ஒருவாறு பிறருக்கு விளக்கும் படி, அருள்
வடிவமாக எனது அகத்திலிருந்து, தமிழைப் போல், முப்பத்திரண்டு
கவியாகப் பாடச் செய்தது, அதிசயமே, எவற்றினும் மேலாய
அதிசயமாம், இது போன்ற அதிசயம் யான் எங்குங் கண்டிலன்.

- உபநிததம்

அமிர்தமே, கை விடுவாயோ

குறை மதி எனக்கு உண்டோ குமரா
நிறை மதிப் பூரணப் பொருளே குருநாதா

- குறை

வேண்டுவது அனைத்தும் தந்திடும் விண்ணே
பிறவிக் கடலைத் தாண்டிடத் துணையே

- குறை

மன அழுக்கது நீக்கிடும் மருந்தே
சித்த சுத்தி அருளிடும் சிவக் கொழுந்தே
அலை மனம் அடங்கிடத் துணையே
ஒளி வெள்ள அகண்டானுப அறிவே

- குறை

செம்பிலும், கல்லிலும் கோவிலில் நின்றாலும்
அண்டம் அனைத்திலும் நிறைந்திடும் சித்தே
குறு வட்ட மன வறுமை களைந்தே
பெரு வெளியாக்கிடும் சண்முகப் பொருளே

- குறை

மனம் கடந்த பூரண நிறைவே
ஆனந்த வெள்ளக் கடலே கற்பகமே
தான் அந்தமிலா தத்துவ விளக்கமே
நீயே நான், நானே நீ எனும் தத்துவமசியே

- குறை

தாய் அணைய கருணையனே, தாளேன் பிரிவு
தரணி போற்றும் தணிகாசலனே, குருவே
தாரனை ஊட்டி, ஆனந்த வெள்ளத்தில் சேர்த்திடும்
அப்பனே! அமிர்தமே, சண்முகா.... கைவிடுவாயோ

- குறை

அருணாசலத்தான்

14-08-2013

பின்வரும் பாக்கள் ரிபுக்தை யென்னும் நூலிலிருந்து
தெரிவு செய்யப்பட்டவை

ஆன்ம நிர்ணயம்

நிகில வித சாதனம் நேராய் பெற்ற
நிதாக, நினக்கு இனி ஆன்ம நிர்ணயத்தை
அகில சகன் நாயகனாம் பரேசன் முன்னம்
அத்யந்த கருணையினால் அறைந்த வண்ணஞ்
சகலருமே அறியும் வண்ணம் சுருங்கச் சொல்வாம்
சால்வுமே ரகசியமாம் இவ் அர்ததத்தை
இகழ் அறவே நன்றாகக் கேட்டு உணர்ந்தோர்
எப்போதும் பரப் பிரம வடிவே யாவர்
குறிப்பு: நிகிலவித - சர்வவித, அத்யந்த - சம்பூரண.

ஏக பரி பூரணமாம் அறிவே ஆன்மா
இவ் அறிவே விவகார தசையின் மைந்தா
ஆக முதல் அநந்த வித உபாதி கட்கும்
அதிட்டான வடிவாக அமர்ந்து நிற்கும்
தேக முதல் அனைத்துக்கும் சாட்சி ஆகும்
திரிசியமாம் பொருட் கெல்லா அதீதமாகும்
பாகமற விசாரிக்கில் இவ் ஆன்மாவே
பகுப்பற்ற பரப் பிரம சொருபமாமே
குறிப்பு: ஆகம் - சரீரம், திரிசியம் - அறியப்படும் பொருள்

அறிவு உருவாய் அமைவுற்ற ஆன்மா தானே
அழியாமல் இருப்பதனால் சத்து மாகும்
அறிவு உருவாய் அமைவுற்ற ஆன்மா தானே
அனைத்தையுமே விளக்குவதாற் சித்து மாகும்.
அறிவு உருவாய் அமைவுற்ற ஆன்மா தானே
அகிலர்க்கும் பிரியமதாற் சுகமுமாகும்
அறிவு உருவாய் அமைவுற்ற ஆன்மா தானே
அந்தமிலாது இருப்பதனால் அநந்த மாமே

குறிப்பு: அந்தம் - முடிவு, அநந்தம் - முடிவில்லாதது, மேற்கூறிய கவிஆன்மா சத்து சித்து ஆனந்தம் நித்திய மேன விளக்கியது காண்க.

அத்துவித அறிவுருவே பிரம மாமும்
அது தானே அகில அதிட்டான மாமும்
இத்துவிதம் அனைத்துக்கும் அதீத மாமும்
ஏக பரி பூரணமாய் இலங்கா நிற்கும்
நித்திய நிரக் குணமாமும் நிமல மாமும்
நிரஞ்சனமா நிட்கிரிய சுபாவ மாமும்
சத்திய சிற்சுக கனமாம் சந்தமாமும்
சந்ததமுஞ் சகலர்க்கும் ஆன்மா வாமே

குறிப்பு: அதீதம் கடந்தது, எட்டாதது. நிரஞ்சனம் - இருளின்மை, அ.தாவது அஞ்ஞானம் இல்லாமை நிட்கிரியை - செயலின்மை, கனம் - மேன்மை, நிறைவு.

ஒரு வெளியாய் இருக்கின்ற வானம் தானே
உற்ற கட மடம் என்னும் உபாதி யாலே
இரு வெளி போற் கட வானம் மடவானம் என்றே
இவ் உலகில் இலங்கியிரு நீதியே போல்
ஒரு வடிவாம் அறிவான வத்து தானே
உண்மை இலா அவித்தை முதல் உபாதி யாலே
இருவடிவ மானதுபோல் ஆன்மா என்றும்
எங்குமுள பிரமம் என்றும் இலங்கும் அன்றே.

குறிப்பு: எங்கும் ஏகமாயிருக்கின்ற ஆகாயம் கடமாகிய உபாதியாதியாலும் மடமாகிய உபாதியாதியாலும் கடாகாய மென்றும், மடாகாயடிமன்றும் இரு ஆகாயமாகத் தோற்றுகிறது. ஊபாதிகள் அனைத்தும் பொய்யெனக் கண்டவிடத்து இருப்பது ஓர் ஆகாயமாமே.

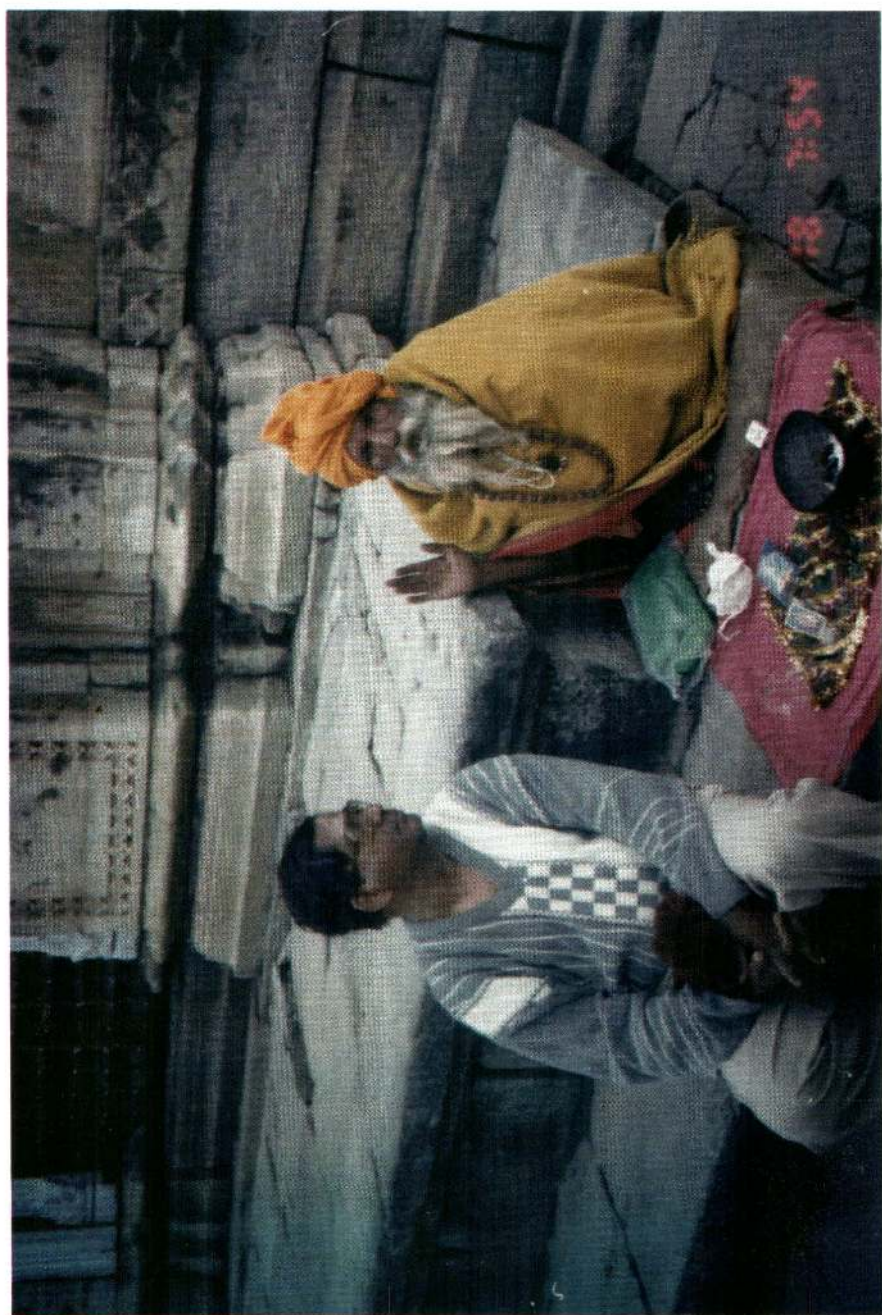
கட மடமாம் உபாதிகளை நேதி செய்யிற்
கட வானும் மடவானும் ஒன்றே போல
மடமை முதல் உபாதிகளை நேதி செய்யின்
மாசற்ற ஆன்மாவும் பரமும் ஒன்றே
இட மருவும் வேதாந்த விசாரத் தாலே

இருமை தரும் உபாதி எல்லா நேதி பண்ணித்
தட மருவும் ஆன்ம பர ஐக்கியத்தைத்
தடை அறவே முழுடச் எல்லாம் உணர வேண்டும்.

ஏதம் உறும் அவித்தை முதல் ஆன்மோ உபாதி
இலங்கி இடும் மாயை முதற் பிரமோ உபாதி
பேதம் எல்லாம் ஆன்மாவுக்கு அபின்ன மான
பிரமத்திற் கற்பிதமாய்த் தோற்ற லாலே
ஈது எவையும் அதிட்டானம் தனக்கு வேறாய்
எள்ளளவும் இலை எனவே நேதி பண்ணி
ஆதி முடிவு ஒன்றுமில்லா அகண்ட மான
ஆன்ம பர ஐக்கியமே அறிய வேண்டும்.

ஓதிய இவ் அகண்டபர நிச்ச யத்தால்
உலை மனத்தின் விகற்பங்கள் அனைத்தும் நீக்கி
ஆதி முடிவு ஒன்றும் இல்லா அகண்டமான
அத்து விதப் பரப்பிரமம் ஆனோற்கே
மாதவ இவ் அனாதிபவ பந்தம் நீங்கும்
மற்றவருக்கு இப்பந்த என்றும் நீங்கா
ஆதலினால் அகண்ட பர நிச்சயத்தால்
அநவர தம் அகண்ட பரப் பிரம மாவாய்
மருவும் அதிட்டான பரப் பிரமத்தின் கண்
மாயை இனாற் கற்பிதமாய்க் காண்பது எல்லாம்
ஒரு சிறிதும் இலை எனவே நேதி பண்ணி
ஊனம் அற மிஞ்சியதே பிரம என்று
நிருமலமாம் அகண்டார நிர்ணயத்தை
நிமல சிவன் நிகழ்த்தியவாறு நினக்குச் சொன்னோம்
பரவிய இவ் அர்த்தத்தை ஒருகாலேனும்
பங்க மறக் கேட்டுணர்வோர் பரமே ஆவார்.

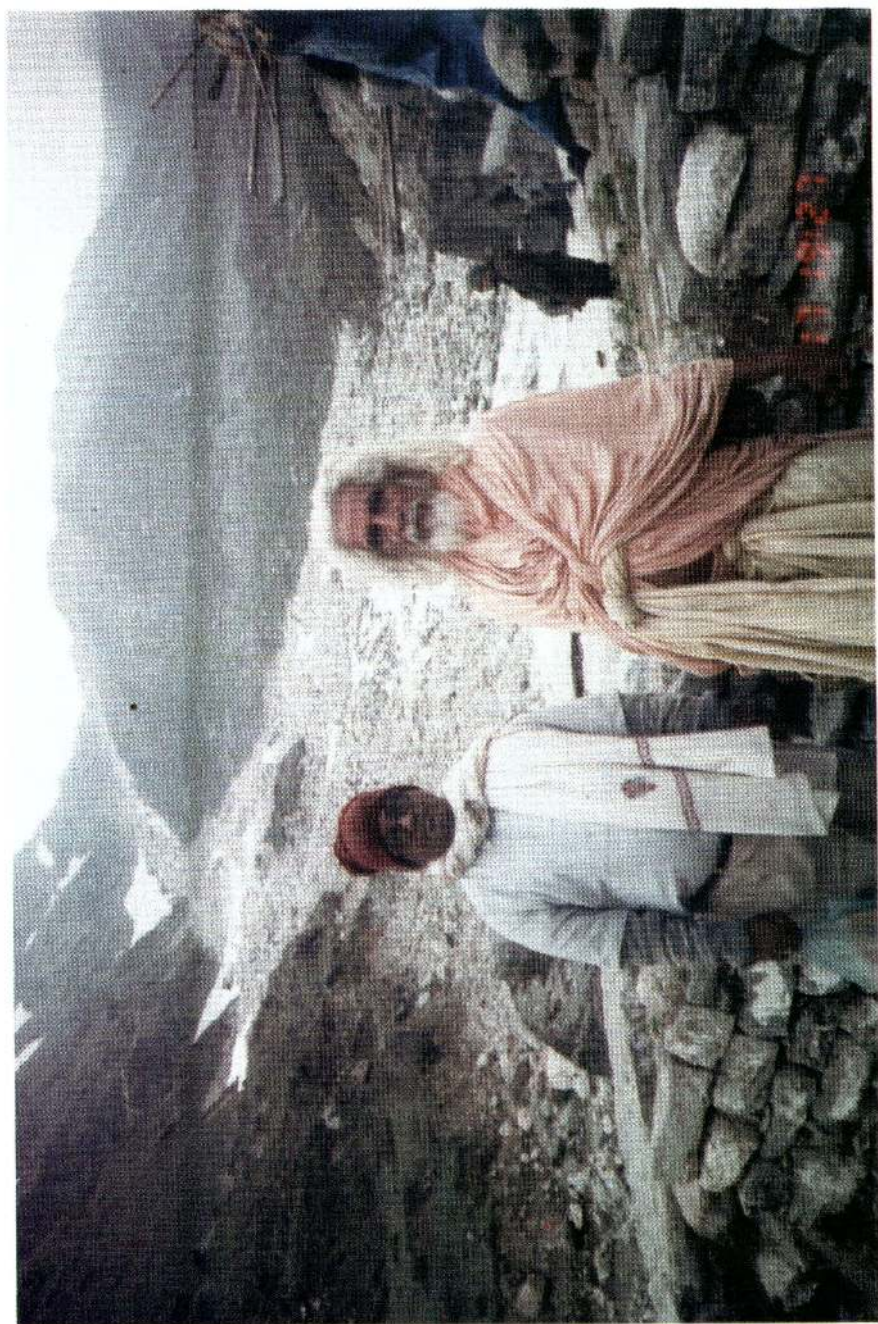
திருவடை மருதூர்
பிட்ச சாத்திரிகள் என்னும் உலக நாத சர்மா
அவர்களால் தமிழ் கவியாய் ஆக்கப்பட்ட
மிகப் புனித சிவ ரகசியம்

Blessings of Kedharanath

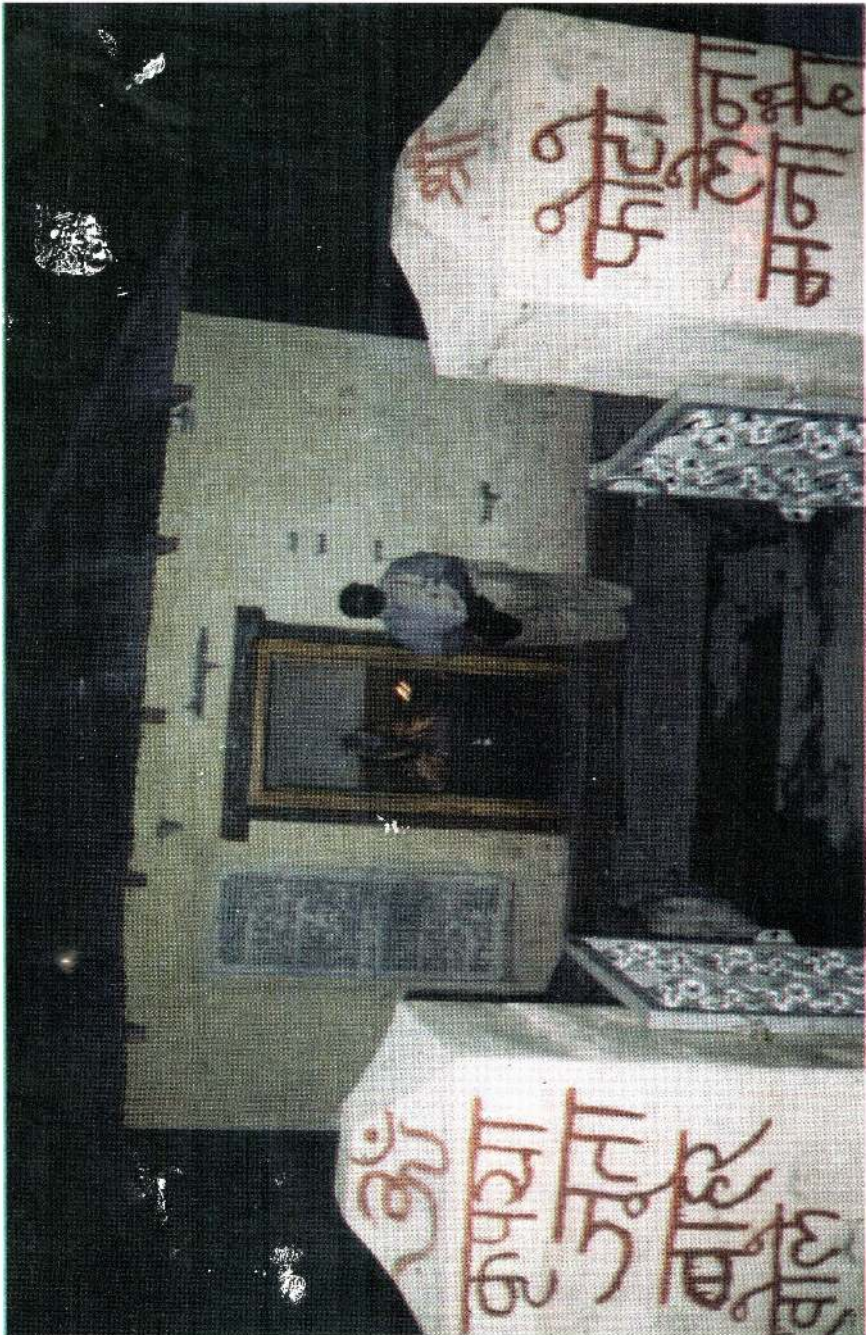
Blessings of Badrinath

Blessings of Himalayas

Blessings of Himalayas

Sri Sankara Achariyar's Samadhi

Compiler

Dr. Sivam M.V.Sc. was inculcated with values, practices and systems, at home, and Sri Sivagurunatha Gurupeedam, Mahadeva Ashram, Vedanta Madam, which catalysed metamorphosis of the modern Jaffna and at Jaffna Hindu College, Jaffna, Sri Lanka.

Graduated in Veterinary Science and obtained masters by research. As president of Hindu Students Union (1968 - 1969) of the University of Peradeniya, actively involved in the construction of the Kurinchi Kumaran Temple which stands as a spiritual religious center for positive, constructive, collective, students power and team spirit.

Organized "Ootru" Science Magazine, published in Tamil which had a longevity of 14 years, and was responsible for creation of "Ootru" organization, with the objective of Socio Economic Development. He had worked full time, as a volunteer, for more than a decade.

Recreated, Hindu Board of Education, NGO, which was responsible for the creation of 200 schools and Teacher Training College, during pre independent times of Ceylon from dormancy to active work.

Being devoted to science, technology and welfare of people at large now actively involved in the areas of nutrition.

- Published a book "Wisdom Speaks", Lee Kuan Yew Singapore Story Model book on Nation building.
- Compiled a book "Viveka Soodamani" by Sri Shankara Aachchariya.
- Number of Hindu Philosophical and other books.

Reader of a wide variety of subjects of interest, travels, writes, poet and a seeker of truth.

Author

Dr. Sivam was inculcated with values, practices and systems, at Home, and Sivagurunatha Gurupeedam, Mahadeva Ashram, Kandermadam, and at Jaffna Hindu College, Jaffna, Sri Lanka.

Graduated in Veterinary Science and obtained masters by research. As President of Hindu Students Union, of the University of Peradeniya, actively involved in the construction of the Kurinchi Kumaran Temple, which stands as a monument for Positive constructive, collective, students power and teams spirit.

Organized "Ootru" Science Magazine, published in Thamil, which had a longevity of 14 years, was responsible for creation of "Ootru" organization, with the objective of Socio Economic Development, and had worked full time, as a volunteer, for more than a decade.

Recreated, "Hindu Board of Education, NGO, which was responsible for the creation of 200 schools and Teacher Training College, during pre independent times of Ceylon, from dormancy to active work.

Being devoted to Science, technology and welfare of people at large, now actively involved in the area of nutrition, and for eradication of malnutrition, in a pragmatic way, by manufacturing of inputs for the above programmes.

Reader, of a wide variety of subjects of interest, travels, writes and a seeker of truth.